

KNIŽNÍ
KLUB

TROJITÝ GAMBIT

**KEN
FOLLETT**

TROJITÝ GAMBIT

**KEN
FOLLETT**

KNIŽNÍ KLUB

PŘELOŽILA IRENA ROČKOVÁ

Copyright © Ken Follett, 1978
Translation © Irena Ročková, 1994

ISBN 80-7176-014-5

Věnováno Alu Zuckermanovi

Je nutné si uvědomit, že jediným obtížným krokem při výrobě atomové bomby je zajistit dostatečnou zásobu štěpného materiálu přiměřené čistoty, konstrukce bomby samotné je poměrně jednoduchá...

– Encyclopedia Americana

PROLOG

Všichni pohromadě se viděli jen jednou v životě.

Setkali se před lety, když byli mladí, mnohem dřív, než se cokoli z tohoto příběhu stalo, ale jejich setkání i po dvou desetiletích ovlivnilo běh událostí.

Byla první listopadová neděle v roce 1947. Ve skutečnosti se navzájem viděli jen na pouhých pár minut, když se ocitli v jedné místnosti. Někteří z nich zapomněli obličeje a jména k nim patřící téměř okamžitě po oficiálním představení, některým vypadl z paměti celý den, a když se po jednadvaceti letech stal tak důležitým, museli předstírat, že si na něj pamatují, a vědoucne mumlat nad zašlými fotografiemi ‚Ale, no jistě‘.

Jejich setkání byla shoda okolností, ale ne nijak překvapující. Většinou byli mladí a schopní, předurčení mít moc, rozhodovat a dělat změny, každý svým vlastním způsobem, ve své vlastní zemi. Takoví lidé se v mládí většinou vídávali na místech jako je Oxfordská univerzita. A navíc, když se toto všechno stalo, ti, s kterými se původně nepočítalo, byli do věci zataženi právě proto, že se s ostatními v Oxfordu potkali.

Tenkrát nikoho nenapadlo, že půjde o historické setkání. Byl to další z mnoha dýchánek, které se na akademické půdě pořádají tak často a na kterých se podává sherry (a jak by dodali studenti nejenom sherry). Bez zvláštních příhod. Vlastně, téměř.

Al Cortone zatřásl a čekal, že mrtvý otevře dveře. Podezření, že jeho přítel zemřel, přerostlo v posledních třech letech v jistotu. Zaprvé slyšel, že Nata Dicksteina zajali. A koncem války začaly obíhat zvěsti, co se dělo s Židy v koncentračních táborech. Až pak, na jejím úplném konci, vyšla krutá pravda najevo.

Za dveřmi zřejmě nějaký duch hlučně posunul židlí a vydal se směrem ke dveřím.

Cortonea se najednou zmocnila nervozita. Co když je Dickstein zmrzačený? Nebo pomatený? Cortone neměl ponětí, jak jednat s mrzáky ani s blázny. On a Dickstein k sobě měli velmi blízko pár dnů v roce 1943. Ale bude Dickstein stejný jako tenkrát?

Dveře se otevřely a Cortone řekl: „Nazdar, Nate.“

Dickstein na něj upřeně zíral a pak se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu. „Pane na nebi!“ uvítal ho svou obvyklou frází.

Cortone se ulehčeně usmál. Podali si ruce, poplácali se po zádech, prohodili jen tak z recese pár slov vojenskou hantýrkou a vešli dovnitř.

Dicksteinův domov byla jedna místnost s vysokým stropem ve zchátralé části města. V pokoji měl jednu postel, po vojenském způsobu pečlivě upravenou, prádelník a masivní starou skříň, obojí z tmavého dřeva. Před oknem stál stůl, pokrytý množstvím knih. Cortoneovi připadala místnost holá. Kdyby v ní musel bydlet on, snažil by se obklopit nějakými osobními věcmi, aby se v ní cítil dobře: fotografiemi rodiny, suvenýry od Niagary a z Miami Beach, fotbalovými trofejemi ze školních let.

„Chci vědět, jaks mě tu našel,“ zeptal se Dickstein.

„Řeknu ti, že to dalo práci.“ Cortone si sundal kabát od uniformy a položil ho na úzkou postel. „Trvalo mi to skoro celý včerejšek.“ Očima pozoroval jediné křeslo v pokoji. Obě opěradla trčela do stran v podivných úhlech a z vybledlých chryzantém na čalounění vykukovalo péro. Jednu chybějící nohu nahrazoval výtisk Platonova díla ‚Theaetetus‘. „Můžou na tomhle sedět lidské bytosti?“

„Ne s hodností vyšší než seržant, ale –“

„Ale to už nejsou lidské bytosti.“

Oba se starému vtipu zasmáli. Dickstein přinesl od stolu židli z ohýbaného dřeva a obkročmo se na ni posadil. Chvilku si kamaráda měřil od paty k hlavě a pak řekl: „Tloustněš.“

Cortone se poplácal po lehce vzdutém břiše. „Ve Frankfurtu se žije dobře – chybil, že ses nechal demobilizovat.“ Naklonil se dopředu a ztišil hlas, jako by to, co říkal, bylo tajné. „Zbohatl jsem. Šperky, porcelán, starožitnosti – a všechno jsem koupil za cigarety a mýdlo. Němci hladoví. A navíc – za nylonky udělají děvčata všechno.“ Opřel se dozadu v očekávání souhlasného smíchu, ale Dickstein se na něj díval, aniž hnul brvou. Trochu vyveden z konceptu, změnil Cortone předmět rozhovoru. „Jestli něco nejsi, tak nejsi tlustý.“

Když uviděl Dicksteina ve dveřích, oddechl si úlevou, že je celý a se stejným úsměvem na tváři, takže si ho ani pořádně neprohlédl. Teď si uvědomil, že hubený je slabé slovo. Doslova se ztrácel před očima. Nat byl vždycky drobný a štíhlý, ale teď byl kost a kůže. Účinek ještě umocňovala mrtvolně bílá kůže a velké hnědé oči za brýlemi s umělohmotnou obroučkou. Bledé holeně, které mu vykukovaly mezi okraji kalhot a ponožek, vypadaly jako sirky. Před čtyřmi lety býval Dickstein opálený, šlachovitý a pevný jako podrážky jeho armádních bot. Když Cortone mluvil o svém anglickém

kamarádovi, což dělal často, říkával: Ten nejtvrdší, nejhouževnatější pacholek, kterej kdy zachránil můj zatracenej život, a to nekecám.

„Tlustý? Kdepak,“ odpověděl Dickstein. „Tahle země žije pořád zatím jen ze zásob. Ale zvládáme to.“

„Pamatuješ horší.“

Dickstein se usmál. „A jedl jsem je.“

„Kde tě zajali?“

„V La Molině.“

„A jak tě k čertu dostali?“

„Jednoduše,“ pokrčil Dickstein rameny. „Kulka mi zlomila nohu a já jsem omdlel. Když jsem se probral, byl jsem v německém nákladním vagóně.“

Cortone se mu podíval na nohy. „Ale spravili to dobře, ne?“

„Měl jsem štěstí. Ve vagóně byl medik, takže mi kost srovnal.“

Cortone přikývl. „A pak v lágru...?“ Pomyslel si, že se snad radši neměl ptát, ale chtěl to vědět.

Dickstein se podíval stranou. „Všechno bylo v pořádku, dokud nezjistili, že jsem Žid. Dáš si čaj? Whisky si nemůžu dovolit.“

„Ne, díky.“ Cortone si vyčítal, že nedržel pusu. „Mimochodem, já už po ránu whisky nepiju. Život se pak nezdá tak krátký jako dřív.“

Dickstein stočil pohled zpět ke Cortoneovi. „Rozhodli se zjistit, kolikrát je možné zlomit nohu na stejném místě a znovu vyléčit.“

„Ježíšmarjá,“ vypravil Cortone ze sebe šeptem.

„To patřilo k těm lepším chvílím,“ pokračoval Dickstein monotónně. Zase se díval jinam.

„Svině,“ Cortone nevěděl, jak zareagovat jinak. Dickstein se tvářil divně, takovýhle výraz u něj nikdy dřív neviděl – až po chvíli si uvědomil, že to bylo něco jako strach. Ale koneckonců, už bylo po všem. „No tak, sakra, ale aspoň jsme zvítězili, že jo?“ bouchl mu přátelsky do ramene.

Dickstein se zešíroka usmál. „Ano. A už mi řekni, co děláš v Anglii a jaks mě našel?“

„Podařilo se mi zastavit se v Londýně na cestě do Buffala. Šel jsem na ministerstvo války...“ Cortone zaváhal. Původně tam šel, aby zjistil, jak a kdy Dickstein zemřel. „A tam mi dali adresu do Stepney. Ale z celé ulice zbyl jen jediný barák. V něm jsem pod vrstvou stoletého prachu našel toho starce.“

„Tommyho Costera.“

„Jo. A když jsem vypil asi devatenáct šálků slabého čaje a vyslechl si jeho životní příběh, poslal mě do jiného domu za rohem, kde jsem našel tvou matku, vypil další slabý čaj, vyslechl další životní příběh. Tvou adresu jsem

dostal, až když bylo moc pozdě chytit poslední vlak do Oxfordu. Tak jsem počkal do rána a jsem tu. Ale mám jen pár hodin – moje loď zítra odplouvá.“

„Propustili tě ze služby?“

„Za tři týdny, dva dny a devadesát čtyři minut.“

„A co budeš doma dělat?“

„Řídit rodinný podnik. V posledních letech jsem v sobě objevil ohromující nadání pro obchod.“

„V čem tvoje rodina podniká? Nikdys mi o tom nevyprávěl.“

„V nákladní dopravě,“ vysvětlil Cortone krátce. „A co ty? Co znamená ten Oxford, proboha? Co studuješ?“

„Hebrejskou literaturu.“

„Děláš si legraci?“

„Hebrejsky jsem uměl psát dřív, než jsem šel do školy. Neříkal jsem ti to? Můj děda byl opravdový učenec. Bydlel na Mile End Road v jednom pokoji, naplněným vůní z pekařství pod ním. Chodil jsem tam každou sobotu a neděli, kam až mi paměť sahá. Ale nestěžuju si, líbí se mi to. Co jiného bych já měl studovat?“

Cortone pokrčil rameny. „Nevím, třeba jadernou fyziku nebo obchodní manažerství. A proč vlastně vůbec studovat?“

„Aby se člověk stal šťastným, chytrým a bohatým.“

„Podivínský jako obvykle. Je tam hodně děvčat?“

„Hrozně málo. A kromě toho, já mám moc práce.“ Zdálo se mu, že se Dickstein začervenal. „Lháři. Jseš zamilovaný, ty blázne. Kdo to je?“

„No, abych řekl pravdu...“ Dickstein byl zaskočený. „Je nedosažitelná. Manželka profesora. Exotická, inteligentní a nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Nezní to moc nadějně, Nate.“

„Já vím, ale přesto... Uvidíš, jak to myslím.“

„Já ji uvidím?“

„Profesor Ashford pořádá dneska malou party. Pozval pár lidí na sherry. Právě jsem byl na odchodu, když jsi zařukal.“ Dickstein se zvedl a oblékl si sako.

„Společenská party v Oxfordu,“ prohodil Cortone, „až tohle uslyší v Buffalu.“

Bylo chladné, svěží ráno a bledé slunce omývalo staré domy z béžového kamene. Šli klidně, beze slov vedle sebe, ruce v kapsách, ramena nachýlená dopředu před štípavým listopadovým větrem. Na ulici bylo pár lidí. Když už chvíli šli, ukázal Dickstein přes ulici na vysokého muže se šálou s univerzit-

ním znakem kolem krku. „To je Rus,“ řekl na vysvětlenou a zavolal: „Hej, Rostove!“

Rus vzhlédl, zamával na ně a přešel na jejich stranu ulice. Měl vojenský sestřih a na svoje konfekční šaty byl příliš vysoký a hubený. Cortone si začínal myslet, že v téhle zemi jsou snad všichni hubení.

„Rostov je na stejné fakultě jako já,“ vysvětloval Dickstein. „Seznamte se. David Rostov, Alan Cortone. Al a já jsme spolu byli chvíli v Itálii. Jdeš k Ashfordům, Rostove?“

Rus vážně přikývl. „Cokoli za drink zdarma.“

„Vy se taky zajímáte o hebrejskou literaturu?“ zeptal se Cortone.

„Ne, studuju tady buržoazní ekonomiku,“ odpověděl Rostov a Dickstein se hlasitě zasmál. Cortone nechápal.

„Rostov je ze Smolenska. Je v KSSS – Komunistické straně Sovětského svazu.“

Cortone pořád nechápal. „Myslel jsem, že z Ruska se nikdo nedostane.“

Rostov se pustil do dlouhého a komplikovaného vysvětlování, které mělo co dělat s jeho otcem, který byl diplomatem v Japonsku, když vypukla válka. Tvářil se seriózně, ale sem tam se zlomyslně usmál. Ani jeho nedokonalá angličtina nebyla na překážku jisté blahosklonnosti, kterou vůči Cortoneovi projevoval. Cortone přestal poslouchat a začal se zabývat myšlenkami, jak si člověk může někoho zamilovat skoro jako vlastního bratra, bojovat s ním bok po boku, a ten dotyčný si pak klidně odejde a začne studovat hebrejskou literaturu. Zřejmě ho vůbec neznal.

Konečně Rostov promluvil na Dicksteina. „Už ses rozhodl odjet do Palestiny?“

„Do Palestiny? Proč?“ zareagoval Cortone.

Dickstein se zatvářil ztrápeně. „Ještě ne.“

„Měl bys jet,“ pokračoval Rostov, „Židovská národní obroda se bude podílet na zničení posledních zbytků Britského impéria na Dálném východě.“

„Tohle je linie strany,“ slabě se pousmál Dickstein.

„Ano,“ pronesl Rostov vážně. „Jseš přece socialista –“

„Do určité míry.“

„– a je důležité, aby nový stát byl socialistický.“

Cortone nevěřil vlastním uším. „Arabové vás tam mordují, Nate. Bože, sotva ses dostal z rukou Němcům.“

„Ještě jsem se nerozhodl,“ opakoval Dickstein. Podrážděně potřásl hlavou. „Nevím, co mám dělat.“ Zdálo se, že nechce v tématu pokračovat.

Šli svižně. Cortoneovi mrznul obličej, ale pod svou zimní uniformou se potil. Druzí dva se ponořili do debaty o skandálu kolem Mosleyho – jméno Cortoneovi nic neříkalo, ale z rozhovoru mu došlo, že byl fašista – který se

dostal do Oxfordu v dodávce a promluvil u Památníku padlým. Rostov incident použil jako argument, že sociální demokracie je blíží fašismu než komunismu. Dickstein zase prohlašoval, že studenti, kteří všechno zorganizovali, se pokoušeli být trochu „šokující“.

Cortone poslouchal a prohlížel si oba muže. Tvořili zvláštní dvojici: vysoký Rostov, se šálou, která připomínala proužkovaný obvaz, krácející dlouhými kroky, v krátkých kalhotkách, které mu pleskaly kolem nohou jako prapory, a drobný Dickstein, v obnošeném obleku, s velkýma očima a kulatými brýlemi, který připomínal spíš spěchajícího kostlivce. Cortone nebyl nijak vzdělaný, ale poznal, když někdo jen tak žvaní. Věděl, že ani jeden z těch dvou neříká, čemu by opravdu věřil. Rostov papouškoval nějaké oficiální dogma a Dicksteinův průhledný nezáměr maskoval jiný, hlubší vztah. Když se vysmíval Mosleymu, znělo to jako smích dítěte po noční můře. Oba dva argumentovali chytře, ale bez emocí. Jejich debata byla jako šermířský zápas s tupými meči.

Dickstein si po chvíli uvědomil, že Cortone je z diskuse vynechán a začal hovořit o jejich hostiteli.

„Stephen Ashford je trochu výstřední, ale jinak pozoruhodný muž. Většinu života prožil na Středním východě. Podle toho, co se povídá, trochu zbohatl, ale záhy o peníze přišel. Dělával bláznivé kousky. Třeba jel přes Arabskou poušť na velbloudovi.“

„To je snad nejmíň bláznivý způsob, jak se přes ni dostat,“ ozval se Cortone.

„A za ženu má Libanonku,“ dodal Rostov.

Cortone se podíval po Dicksteinovi. „Ona je –“

„Ona je mladší než on,“ pospíšil si Dickstein. „Přivezl ji zpátky do Anglie těsně před válkou a stal se profesorem semitské literatury. Když ti naleje marslu místo sherry, dá ti tím najevo, že ses zdržel déle, než mu je milé.“

„Lidé kolem něj to znají?“ zeptal se Cortone.

„Je to jeho dům.“

Cortone tak napůl očekával maurskou vilu, ale Ashfordův dům byl postaven v pseudotudorovském stylu, byl celý bílý, se zelenými ozdobami. Přední zahrada připomínala spíš džungli křovin. Mladíci došli po cihlové cestičce až k domu, jehož dveře byly otevřené. Vešli do malé, čtvercové haly. Někde v domě se smálo několik lidí. Party už začala. Najednou se otevřely dvoukřídlé dveře a objevila se ta nejnádhernejší žena na světě.

Cortone zůstal jako přikovaný. Stál a zíral, když se vydala směrem k nim, aby je přivítala. Slyšel, jak Dickstein říká: „To je můj kamarád, Al Cortone,“ a najednou držel její štíhlou snědou ruku, teplou a jemně utvářenou, a přál si, aby se už nikdy nemusel pohnout.

Otočila se a vedla je do salónu. Dickstein se dotkl Cortoneovy paže a zašklebil se na něj. Přesně věděl, co se v kamarádovi odehrává.

Cortone se vzpamatoval natolik, aby řekl. „Páni.“

Na malém stolku byly s vojenskou přesností vyrovnány sklenky s sherry. Jednu podala Cortoneovi, usmála se a představila se. „Jmenuju se Eila Ashfordová.“

Cortone si ji pozorně prohlédl, když mu podávala pití. Byla naprosto bez ozdob, ani stopa makeupu na úchvatném obličeji, černé rovné vlasy, na sobě prosté bílé šaty a sandály – výsledný efekt působil jako nahota. Cortone až zrozpačitěl, jaké živočišné pudry v něm vyvolával pohled na ni.

Donutil se soustředit pozornost na svoje okolí. Místnost měla nedotaženou eleganci místa, kde lidé žijí trochu nad poměry. Zpod bohatého perského koberce vykukoval proužek šedého odřeného lina, na malém stolku se povalovaly součástky jak někdo opravoval rádio, světlá místa na tapetách prozrazovala, odkud byly sundány obrázky, a některé sklenky na sherry nepatřily do servisu. V pokoji byl asi tucet lidí.

U krbu stál nějaký Arab v perlově šedém obleku a díval se na dřevěné sošky na krbové římse. Eila Ashfordová na něj zavolala: „Ráda bych vám představila Yasifa Hassana, přítele naší rodiny z mé domoviny. Studuje na Worcester College.“

Hassan řekl: „S Dicksteinem se známe.“ A se všemi okolo si podal ruku.

Cortone si pomyslel, že je na barevného docela pohledný a taky trochu povýšený, jak to u lidí téhle rasy bývá zvykem, když mají peníze a jsou zvaní do domů bělochů.

Rostov se ho zeptal: „Jste z Libanonu?“

„Z Palestiny.“

„Hmm!“ Rostov ožil. „A co si myslíte o územních plánech Spojených národů?“

„Že jsou nepodstatné,“ pronesl Arab lenivě. „Britové musí odejít a moje země bude mít demokratickou vládu.“

„Ale Židé pak budou v menšině,“ přel se Rostov.

„V Anglii jsou taky v menšině. Mělo by se jim proto dát Surrey jako domovské území?“

„Surrey nikdy nebylo jejich, ale Palestina ano, kdysi.“

Hassan elegantně pokrčil rameny. „To bylo – když Velšané měli Anglii, Angličané Německo a normandští Francouzi žili ve Skandinávii.“ Otočil se k Dicksteinovi. „Ty máš smysl pro spravedlnost – co si o tom myslíš?“

Dickstein odložil sklenku. „Na spravedlnosti nezáleží. Chci mít nějaké místo, o kterém bych mohl říct, že je moje.“

„I když bys musel ukrást moje?“ zeptal se Hassan.

„Můžeš mít zbytek Středního východu.“

„Já ho nechci.“

„Tahle diskuse jen potvrzuje nezbytnost dělení,“ prohlásil Rostov.

Eila Ashfordová nabídla všem cigarety. Cortone si jednu vzal a připálil jí. Zatímco se ostatní přeli o Palestině, zeptala se ho: „Znáte Dicksteina už dlouho?“

„Potkali jsme se v roce 1943,“ odpověděl a sledoval, jak její rty obkroužily cigaretu. Dokonce i půvabně kouří.

„Vzbuzuje ve mně zvědavost,“ řekla.

„Proč?“

„V každém ji vzbuzuje. Je to ještě chlapec, ale působí už tak staře. Evidentně je rodilý Londýňan, koknej, ale přesto ho nezaskočí ani Angličané z vyšších vrstev. Ale o sobě nikdy nemluví. Bude se s vámi bavit o čemkoli, ale ne o sobě.“

Cortone přikývl. „Zjišťuju, že ho vlastně ani neznám.“

„Můj muž říká, že je vynikající student.“

„A mně zachránil život.“

„Panebože,“ podívala se na něj zblízka, jako by chtěla zjistit, jestli nezačíná být melodramatický. Rozhodla se v jeho prospěch. „Ráda bych to slyšela.“

Postarší muž v manšestrových kalhotách se dotkl Eilina ramene. „Je všechno v pořádku, drahoušku?“

„Ano. Pane Cortone, to je můj manžel, profesor Ashford.“

Ashford byl plešatící muž ve špatně padnoucím obleku. „Těší mě,“ řekl Cortone. Očekával spíš nějakého elegána. Snad má Dickstein přece jen šanci, pomyslel si.

Eila právě říkala: „Pan Cortone mi vyprávěl, jak mu Nat Dickstein zachránil život.“

„Opravdu?“

„Není to dlouhý příběh,“ řekl Cortone. Sklouzl pohledem na Dicksteina, který byl hluboce ponořen do rozhovoru s Hassanem a Rostovem, a zaznamenal, jak svými postoji vyjadřují svůj vztah k tématu. Rostov stál s rozkročenýma nohama a zvednutým prstem jako učitel, naprosto oddán dogmatu, Hassan pokuřoval a ležérně se opíral o knihovnu, jednu ruku v kapse, a předstíral, že debata o budoucnosti jeho země je čistě akademická. Dickstein měl založené ruce a nachýlená ramena, hlavu soustředěně nakloněnou a celým svým postojem prozrazoval, že nevzrušenost jeho poznámek je jen zdánlivá. Cortone zaslechl: Británie slíbila Palestinu Židům a odpověď: Dávejte pozor na dary od zlodějů. Raději obrátil pozornost k Ashfordům a začal vyprávět.

„Stalo se to na Sicílii, nedaleko místa, které se jmenuje Ragusa. Byli jsme na hlídce a severně od města jsme v malém údolí u malé skupinky stromů narazili na německý tank. Vypadal opuštěně, ale já jsem na něj hodil granát, abychom měli jistotu. Když jsme projížděli kolem, ozval se výstřel. Jen jeden. A ze stromu spadl Němec s kulometem. Schovával se nahore a postřílel by nás jako zajíce. Ale byl to Nat, kdo ho zastřelil.“

Eile se zatřpytilo v očích něco jako vzrušení, ale její manžel zbledl. Profesor zřejmě neměl žaludek na historky života a smrti. Cortone si jen pomyslel: Jestli je ti nanic z tohotole, taťko, tak doufám, že ti Nat nebude vyprávět žádnou ze svých historek.

„Britové byli na objíždce kolem města z druhé strany,“ pokračoval Cortone. „Nat uviděl tank stejně jako já, ale cítil past. Zahlédl i ostřelovače a vyčkával, jestli se neobjeví další, když jsme se zjevíli my. Kdyby nebyl tak zatraceně mazaný, byl bych mrtvý.“

Manželé chvilku mlčeli. Pak Ashford řekl: „Není to tak dlouho, ale my rychle zapomínáme.“

Eila se rozpomenula i na další své hosty „Ráda bych s vámi ještě chvíli pohovořila, než odejdete,“ řekla Cortoneovi a šla na druhou stranu pokoje, kde se Hassan snažil otevřít křídlové dveře vedoucí na zahradu.

Ashford si nervózně uhlazoval vlasy za ucho. „Veřejnost poslouchá o velkých bitvách, ale já se domnívám, že vojáci si nejvíc pamatují takovéhle osobní příběhy.“

Cortone přikývl a pomyslel si, že Ashford nemá ani ponětí o tom, jak válka opravdu vypadá, a zapochyboval, zda bylo jeho mládí tak dobrodružné, jak ho líčil Nat. „Později jsem ho vzal ke svým příbuzným – moje rodina pochází ze Sicílie. Dávali jsme si špagety a víno a oni z Nata udělali hrdinu. Strávili jsme spolu jen pár dnů, ale byli jsme jak bratři, rozumíte mi?“

„Jistě.“

„Když jsem slyšel, že ho zajali, myslel jsem, že ho už nikdy neuvidím.“

„A víte, co se mu stalo?“ zeptal se Ashford. „On toho moc nenamluví...“

Cortone pokrčil rameny. „Přežil koncentrák.“

„Měl štěstí.“

„Opravdu?“

Ashford se na Cortonea zmateně zadíval, pak se odvrátil a rozhlédl se po pokoji. Po chvíli řekl: „Tohle není obvyklá oxfordská sešlost, víte? Dicks-stein, Rostov a Hassan jsou poněkud netypičtí studenti. Měl byste se seznámit s Tobym – to je prototyp studenta.“ Zachytil pohled ruměného mladíka v tvídovém obleku s velice širokou kašmírovou vázankou. „Toby, pojď se seznámit s Dicksteinovým kamarádem ve zbrani – s panem Cortonem.“

Toby si s ním potřásl rukou a úsečně se zeptal. „Mám nějakou šanci získat typ ze stáje? Vyhraje Dickstein?“

„Co má vyhrát?“ nechápal Cortone.

Ashford mu to vysvětlil: „Dickstein a Rostov mají hrát šachový zápas – a o obou se ví, že jsou setsakra dobří. Toby si myslel, že máte nějaké spolehlivé informace. Zřejmě chce vsadit na vítěze.“

„Myslel jsem, že šachy jsou hrou starých mužů,“ poznamenal Cortone.

Toby se vzmohl jen na „á“ a rychle vyprázdnil svou sklenici. Cortoneova poznámka jeho i Ashforda uvedla do rozpaků. Malé děvčátko, asi tak čtyř až pětileté, vešlo ze zahrady do místnosti a chovalo v náručí kočku. Ashford s ostýchavou pýchou muže, který se stane otcem ve středním věku, řekl: „To je Suza.“

A děvčátko představilo kočku: „To je Hezekiáš.“

Měla matčinu pleť a vlasy a už teď se dalo předpokládat, že jednou bude nádherná. Cortone si pomyslel, jestli je vůbec Ashfordovou dcerou, protože z jeho rysů neměla nic. Natáhla k němu kočičí packu a Cortone kocourovi tlapkou úslužně potřásl a zeptal se: „Jak se vede, Hezekiáši?“

Suza se otočila k Natovi. „Dobrý den, Nate. Nechcete si pohladit Hezekiáše?“

„Je hrozně roztomilá,“ řekl Cortone Ashfordovi. Pak dodal: „Musím si teď promluvit s Natem. Omluvíte mě na chvíli?“ Namířil k Dicksteinovi, který klečel na zemi a hladil kocoura.

Zdálo se, že Nat a Suza jsou kamarádi. Řekl jí: „Tohle je můj přítel Alan.“

„Už jsme se viděli,“ odpověděla a zamrkala řasami. Cortone si pomyslel, že se to naučila od své matky.

„Byli jsme spolu ve válce,“ pokračoval Nat.

Suza se na Cortonea zpříma podívala. „Zabíjel jste lidi?“

Zaváhal. „Ano.“

„A cítíte se kvůli tomu špatně?“

„Ani ne. Byli to zlí lidé.“

„Natovi to vadí. Proto o válce nemluví rád.“

To dítě z Dicksteina dostalo víc než všichni dospělí dohromady.

Kočka jí náhle s překvapující aktivitou vyskočila z náruči a holčička se za ní rozběhla.

„Neřekl bych, že je paní Ashfordová nedosažitelná,“ pronesl Cortone potichu.

„Opravdu?“

„Není jí víc než pětadvacet. On je přinejmenším o dvacet let starší a vsa-
dím se, že nemá žádnou pistoli. Jestliže se brali před válkou, muselo jí být
kolem sedmnácti. A nezdá se, že by se bůhvíjak milovali.“

„Kéž bych ti mohl věřit,“ odpověděl Dickstein, ale neprojevil takový zá-
jem, jaký by býval měl. „Pojď si prohlídnout zahradu.“

Prošli francouzskými dveřmi. Sluníčko svítilo silněji a ze vzduchu se vy-
tratil lezavý chlad. Zahrada se před nimi rozprostírala jako zelenohnědá di-
vočina až k řece.

„Tobě se tihle lidé moc nelíbí,“ pokračoval Dickstein, když se procházeli
po zahradě.

„Je po válce. Každý z nás teď žije v jiném světě. Všechno tohle – profe-
soři, šachové turnaje, party... Zrovna tak bych mohl být na Marsu. Můj život
vyplňuje uzavírání smluv, boj s konkurencí a snaha vydělat pár babek. Chtěl
jsem ti nabídnout místo, ale mám pocit, že bych jen ztrácel čas.“

„Alane...“

„Poslouchej, kruci. Asi už nebudeme v kontaktu – nerad píšu dopisy. Ale
nikdy nezapomenu, že ti dlužím svůj život. Jednou možná budeš chtít splát-
ku. Víš, kde mě najdeš.“

Dickstein otevřel pusu, protože chtěl odpovědět, ale pak zaslechli hlasy.

„Ne... ne, tady ne...“ Byla to žena.

„Ano,“ odpověděl muž.

Dickstein a Cortone stáli za hustým živým plotem, který odděloval roh
zahrady. Někdo začal budovat bludiště, ale nikdy ho nedokončil. Několik
kroků od nich byla mezera, pak se plot stácel v pravém úhlu a pokračoval
podél břehu řeky. Hlasy přicházely beze všech pochyb zpoza listů.

Žena promluvila znovu, hlubokým chraplavým hlasem. „Nech toho, sly-
šíš, nebo budu křičet.“

Dickstein a Cortone zamířili k mezeře.

Cortoneovi se navždy vtisklo do paměti, co viděl. Zíral na dva lidi a pak
se zděšeně podíval na Dicksteina. Nat vypadal špatně, obličej mu zpopelavěl
šokem, ústa měl dokořán, v očích úděs a zoufalství. Cortone se znovu podí-
val na dvojici.

Ta žena byla Eila Ashfordová. Sukni šatů měla kolem pasu, tvář jí vzru-
šeně hořela a líbala Yasifa Hassana.

PRVNÍ KAPITOLA

Rozhlas na letišti v Káhiře zacinkal jako domovní zvonek a pak byl ohlášen přilet letadla Alitalia v arabštině, italštině, francouzštině a angličtině. Towfik el-Masiri se zvedl od stolu v bufetu a šel na vyhlídkovou terasu. Nasadil si brýle proti slunci, aby se mohl dívat na lesknoucí se plochu letiště. Caravelle už přistálo a rolovalo.

Towfik byl na letišti kvůli telegramu. Přišel dneska ráno od jeho ‚strýčka‘ z Říma a byl kódovaný. V obchodě se u mezinárodních telegramů běžně používaly kódy, za předpokladu, že se klíč u pošty uložil. Takové kódy se používaly čím dál tím častěji, spíš aby šetřily peníze – běžné fráze se redukovaly na jednotlivá slova – než aby šifrovaly tajemství. Když byl telegram od Towfikova strýce přepsán podle registrovaného kódu, sděloval podrobnosti o poslední vůli tety. Ale Towfik měl kód jiný. Zpráva pak zněla takhle:

NAJDI A SLEDUJ PROFESORA FRIEDRICH SCHULZE. PŘIJEDE DO KÁHIRY Z MILÁNA VE STŘEDU 28. ÚNORA 1968 NA NĚKOLIK DNÍ. VĚK 51, VÝŠKA 180 CM, VÁHA 75 KG, VLASY BÍLÉ, OČI MODRÉ, NÁRODNOST RAKOUSKÁ, DOPROVÁZEN POUZE MANŽELKOU.

Pasažéři se začali hrnout z letadla a Towfik zahlédl svého člověka téměř okamžitě. V letadle byl pouze jediný vysoký štíhlý muž s bílými vlasy. Měl na sobě světle modrý oblek a vázanku, v ruce nesl igelitovou tašku z prodejny na letišti a fotoaparát. Jeho žena byla mnohem menší, v moderních minišatech a se světlou parukou. Jak šli přes plochu, rozhlíželi se kolem sebe a nasávali teplý suchý vzduch z pouště jako skoro každý, kdo přijede poprvé do Afriky.

Zacházeli do příletové haly. Towfik počkal na terase, dokud nebyla z letadla vyložena zavazadla, pak vešel dovnitř a zamíchal se mezi lidi, kteří čekali za celní přepážkou.

Čekával často. To je něco, co člověka nenaučí – jak čekat. Můžeš se naučit zacházet se zbraněmi, naučit se z paměti mapy, páčit sejfy, zabíjet lidi holýma rukama, a to všechno v prvních šesti měsících přípravného kurzu, ale neexistují žádné přednášky o trpělivosti, žádná cvičení pro bolavé nohy,

žádné semináře o nudě a fádnosti. Náhle jako by mu něco začalo našeptávat: Něco tu není v pořádku, pozor.

Mezi lidmi byl další agent.

Towfikovo podvědomí spustilo poplach, když tak přemýšlel o trpělivosti. Lidé v malém zástupu, čekající na své příbuzné, přátele a obchodní partnery z milánského letadla, byli neklidní. Kouřili, přenášeli váhu z jedné nohy na druhou, natahovali krky a chovali se nervózně. Byla tam rodina se čtyřmi dětmi, dva muži v tradičních dlouhých proužkovaných *galabiya* hávech, obchodník v tmavém obleku, mladá běloška, šofér s cedulí FORD MOTOR COMPANY a –

A klidný muž.

Měl jako Towfik tmavou pleť, krátké vlasy a oblek evropského střihu. Na první pohled se zdálo, že patří k rodině s dětmi, jako se mohlo nezúčastněnému pozorovateli zdát, že Towfik patří k obchodníkovi v tmavém obleku. Stál nonšalantně, s jednou rukou za zády a zpříma se díval k východu z haly, kde pasažéři čekali na zavazadla. Působil nenápadně. Pod nosem měl proužek světlejší kůže, jako by starou jizvu. Jednou se jí dotknul gestem, které mohl udělat jen z nervozity, pak si dal ruku zase za záda.

Otázkou bylo, jestli si všiml Towfika.

Towfik se otočil k obchodníkovi, který stál za ním, a řekl: „Nikdy nemůžu pochopit, proč to trvá tak dlouho.“ Usmíval se a mluvil potichu, takže se k němu muž naklonil, aby slyšel, a taky se na něj usmál. Vypadali jako známí v normálním rozhovoru.

„Formality trvají déle než celý let,“ odpověděl obchodník.

Towfik se pokradmu podíval na druhého agenta. Stál v nezměněné pozici a pozoroval východ. Vůbec se nepokoušel o kamufláž. Znamenalo to, že si Towfika nevšiml? Nebo ano a rozhodl se, že by ho předstírání teď jen prozradilo?

Pasažéři začali vycházet a Towfik si uvědomil, že nemůže nic dělat. Jen doufal, že lidé, na které čeká ten druhý, vyjdou dříve než profesor Schulz.

Ale to se nestalo. Profesor se ženou byli v prvním hloučku, který se objevil.

Druhý agent se k nim připojil a podal jim ruku.

No jistě.

Čekal tam na ne.

Towfik chvíli stál a pozoroval, jak agent přivolává nosiče a odvádí Schulze s manželkou ven. Pak vyšel jiným východem a šel ke svému autu. Než nastoupil, sundal si sako i vázanku, nasadil si sluneční brýle a bílou bavlněnou čapku, aby nebyl tak snadno k poznání.

Předpokládal, že ten druhý parkuje přímo před hlavním vchodem, takže se rozjel tím směrem. Měl pravdu. Akorát viděl, jak nosič nakládá zavazadla Schulzových do kufru asi pět let starého, šedého mercedesu. Zamířil se svým zaprášeným renaultem na dálnici, která vedla z Heliopolis, kde bylo letiště, do Káhiry. Jel šedesátkou a držel se v pomalém pruhu. Za pár minut ho šedivý mercedes minul, a tak přidal, aby ho neztratil z dohledu. Zapamatoval si jeho číslo, protože je vždycky užitečné znát auta druhé strany.

Obloha se pomalu zatahovala. Towfik zpomalil a začal uvažovat, co vlastně doposud zjistil. Telegram mu vlastně neřekl nic jiného, než jak profesor vypadá a odkud je. Ale setkání na letišti stejně znamenalo hodně. Takovéhle jednání bývá zvykem při utajování velice důležitých osobností. Towfik považoval agenta za místního. Všechno tomu nasvědčovalo: šaty, auto, styl čekání. Což znamenalo, že je tu Schulz zřejmě na pozvání vlády, ale buď on, nebo lidé, se kterými se měl setkat, chtěli návštěvu udržet v tajnosti.

To nebylo mnoho. Čeho byl vlastně Schulz profesorem? Mohl být bankéř, výrobce zbraní, odborník na raketovou techniku nebo obchodník s bavlnou. Mohl také pracovat pro skupinu Al Fatah, ale Towfikovi se nezdál jako znovu vzkríšený fašista. I když, všechno bylo možné.

Tel Aviv si určitě nemyslel, že je Schulz důležitý. Kdyby ano, neposlali by Towfika, který byl na takovou akci mladý a nezkušený. Možná, že to byla jen zkouška.

Vjeli do Káhiry po Shari Ramses a Towfik zmenšil vzdálenost mezi svým autem a mercedesem, až mezi nimi bylo jen jedno vozidlo.

Šedý vůz zahrnul doprava na Corniche al-Nil a pak přešel přes most do čtvrti Zamalek.

V bohaté čtvrti bylo málo aut, takže Towfik musel být ostražitý, aby ho agent za volantem mercedesu nezaregistroval. Za pár minut odbočilo auto do vilové ulice a zastavilo poblíž Důstojnického klubu před domem se zahradou, ve které rostly palisandry. Towfik stačil rychle zahrnout doprava, aby byl z dohledu dříve, než se u mercedesu otevřou dveře. Zaparkoval, vyskočil z auta a vrátil se na roh právě včas, aby viděl agenta a Schulzovy zacházet do domu spolu s domovníkem, který se prohýbal pod zavazadly.

Towfik se rozhlédl po ulici. Nikde se tam nedalo jen tak bloumat, aby si toho někdo nevšiml. Vrátil se do auta, zacouval zpátky do ulice a zaparkoval mezi dvěma auty na stejné straně jako stál mercedes.

Asi za hodinu a půl vyšel agent z domu. Nasedl do auta a odjel.

Towfik se usadil a čekal.

Dva dny se nic nedělo.

Schulzovi se chovali jako obyčejní turisté a zdálo se, že se jim to líbí. První den povečeřeli v nočním klubu a shlédli vystoupení břišních tanečnic. Druhý den navštívili pyramidu a Sfingu, poobědvali u Gropi's a na večeri šli do hotelu Nile Hilton. Třetí den ráno brzo vstali a vzali si taxi k měšitě Ibn Tulun.

Towfik nechal auto u Gayer-Andersonova muzea a šel za nimi. Schulzovi si zběžně prohlédli měšitu a vydali se po Shari al-Salibah. Nikam nespěchali, prohlíželi si fontány a domy, nakukovali do malých tmavých krámků, pozorovali ženy *baladi*, jak u pouličních stánků nakupují cibuli, pepř a střešník.

Na křižovatce se zastavili a vešli do kavárny. Towfik přešel ulici k *sebeelu*, studni zakončené kopulí a s okénky z tepaných mříží, a studoval barokní reliéf na jejích zdech. Pak se vydal kousek vzhůru po ulici, tak aby pořádkem viděl na kavárnu a koupil si u bosého stánkaře s bílou čapkou pár rajčat.

Schulzovi vyšli a s Towfikem v patách zamířili na pouliční trh. Tady bylo sledování jednodušší, chvilku mohl být před nimi, chvilku za nimi. Paní Schulzová si koupila přezůvky, zlatý přívěsek a u polonahého dítěte větvičku máty, za kterou zaplatila dvojnásobek ceny. Towfik se dostal tak daleko před ně, že si mohl vypít malý šálek silné neslazené turecké kávy pod plátěnou stříškou kavárničky u Nasifa.

Schulzovi opustili trh a vešli do zastřešené *souq*, která se specializovala na sedlářství. Schulz se podíval na hodinky a něco řekl své ženě – Towfik pocítil první lehký záchvěv úzkosti – a pak šli poněkud rychleji, až došli k Bab Zuweyle, bráně v původním opevnění města.

Na chvilku výhled na ně Towfikovi zakryl osel, který táhl vozík plný džbánů. Když přešel, Schulz se se svou ženou právě loučil a nasedal do po-staršího šedého mercedesu.

Towfik zaklel.

Dvířka vozu bouchla a auto se rozjelo. Paní Schulzová mávala. Towfik se podíval na poznávací značku – bylo to totéž auto, které sledoval z Helio-polis. Teď jelo na západ a zahnilo doleva na Shari Port Said.

Paní Schulzová ho nezajímala. Otočil se a dal se do běhu. Sice chodili asi hodinu, ale neušli za tu dobu ani dva kilometry. Utíkal zpátky přes trh, vyhýbal se stánkům, vrážel do mužů i žen zahalených v černi, ve srážce s nubijským metařem upustil svůj sáček s rajčaty, ale nezpomalil, dokud se nedostal k muzeu a k svému autu.

Skočil do něj, ztěžka oddechoval a obličej mu stahovala bolest v boku. Nastartoval a vyrazil směrem na Shari Port Said. Doprava nebyla hustá, takže když najel na hlavní silnici, myslel si, že musí být kousek za mercedesem. Jel jihozápadně, přes ostrov Roda a pak přes most na Giza Road.

Schulz se nesnažil zbavit se ho úmyslně, rozhodl se Towfik nakonec. Kdyby byl profík, setřásl by Towfika definitivně a jednou provždy. Ne, jednoduše se ráno procházel na trhu a pak měl s někým schůzku. Ale Towfik si byl jistý, že místo schůzky i tu procházku před tím naplánoval ten agent.

Mohli jet kamkoli, ale zdálo se mu pravděpodobné, že jeli z města. Jinak by si Schulz mohl vzít jednoduše taxi. A tohle byl hlavní tah na západ. Towfik jel velmi rychle. Za chvíli před ním nebylo nic jiného než rovná šedá silnice, kolem žlutý písek a modrá obloha.

Dojel až k pyramidám, aniž by mercedes zahlédl. Tady se cesta dělila, severně na Alexandrii nebo jižně na Faiyum. Rozhodl se pro druhou možnost.

Za chvíli za sebou uviděl auto. Jelo velmi rychle, ale nedojelo až k němu. Uhnulo z hlavní silnice vpravo na postranní cestu. Towfik dupnul na brzdy a otočil se. Auto bylo už dobrý kilometr před ním. Vyrázil.

Teď už to bylo nebezpečné. Cesta pravděpodobně vedla hluboko do pouště, možná až na naftová pole v Qattaře. Nezdálo se, že by byla často používaná a silný vítr ji mohl pokrýt vrstvou písku. Agent v mercedesu si už jistě uvědomil, že je sledován. A jestli byl dobrý, pohled na renaulta v něm mohl vyvolat vzpomínky na cestu z letiště.

Tady končily všechny teoretické vědomosti, pečlivá kamufláž a triky byly k ničemu. Člověk se jednoduše musel druhému pověsit na paty a vydržet, ať už o něm věděli nebo ne. Šlo jedine o to zjistit, kam ten druhý jede, a když se to nepovedlo, nestál agent za nic.

Hodil proto obezřetnost za hlavu a jel dál, ale přesto je ztratil.

Mercedes bylo rychlé auto, líp vybavené na rovnou hrbolatou cestu, takže za chvíli zmizelo z dohledu. Towfik jel dál a doufal, že by je mohl dohnat, až někde zastaví, nebo že by mohl narazit na něco, co by mohlo být cílem jejich cesty.

O šedesát kilometrů dál, hluboko v poušti, se začal obávat, kde sežene benzín, když dojel k malé vesničce v oáze, kde se cesta dělila. Pár vychrtlých zvířat spásalo trávu kolem blátivé louže. Nádob s fazolemi a tři plechovky od fanty na provizorním stolku před chatrčí naznačovaly, že se jedná o místní bufet. Towfik vystoupil z auta a oslovil starého muže, který dával pít kostnatému buvolovi.

„Neviděl jste šedý mercedes?“

Stařec k němu zvedl nepřítomný pohled, jako by na něj promluvil cizí řečí.

„Viděl jste šedé auto?“

Muž si z čela odehnal velkou černou mouchu a jednou kývl.

„Kdy?“

„Dneska.“

To byla zřejmě nejpřesnější odpověď, v kterou mohl doufat. „Kterým směrem jelo?“

Muž ukázal na západ, do pouště.

„A kde dostanu benzín?“

Ruka zamířila na východ, směrem na Káhiru.

Towfik mu dal peníz a vrátil se k autu. Nastartoval a podíval se na ručičku, která ukazovala benzín. Měl ho akorát tolik, aby se vrátil do Káhiry. Kdyby jel dál, mohl by mu na zpáteční cestě dojít.

Udělal jsem, co jsem mohl, pomyslel si. Otráveně otočil auto a vydal se zpátky.

Towfik neměl svou práci rád. Když byla nezajímavá, nudil se, a když byla vzrušující, měl strach. Ale řekli mu, že v Káhiře je potřeba odvést důležitou a nebezpečnou práci a že on má všechny potřebné kvality dobrého špeha. Kromě toho prý není v Izraeli tolik egyptských Židů, aby mohli jen tak jít a vybrat si jiného, stejně dobrého, kdyby nesouhlasil, takže řekl ano. Neriskoval život pro vlast z nějakého idealismu. Bylo to víc než osobní zájem, zničení Izraele by znamenalo jeho vlastní zničení. Když bojoval za Izrael, bojoval sám za sebe, riskoval svůj život, aby si ho zachránil. Pro něj to bylo logické. Ale přesto se těšil, až přijde čas – za pět, za deset, za dvacet let – až bude příliš starý na práci v terénu. Odvolají ho domů, posadí ho za stůl v kanceláři a on si bude moci najít hezké židovské děvče, oženit se, usadit se a žít v zemi, pro kterou bojoval.

Mezitím, když ztratil profesora, sledoval jeho ženu.

Ta pokračovala v prohlížení památek, tentokrát doprovázená mladým Arabem, který měl zřejmě uloženo, aby se o ni po dobu nepřítomnosti jejího manžela staral. Večer ji Arab vzal na večeři do egyptské restaurace, doprovodil ji domů a na rozloučenou ji políbil na tvář.

Druhý den ráno šel Towfik na hlavní poštu poslat kódovaný telegram svému strýci do Říma.

SCHULZ NA LETIŠTI VYZVEDNUT ZŘEJMĚ MÍSTNÍM AGENTEM. DVA DNY STRÁVIL PROHLÍŽENÍM PAMÁTEK. PAK VYZVEDNUT TÝMŽ AGENTEM A ODVEZEN SMĚR QATTARA. PRONÁSLEDOVÁNÍ SE NEPODARILO. SLEDUJI MANŽELKU.

V devět byl zpátky před domem. V půl dvanácté uviděl na balkónu paní Schulzovou pít kávu, takže přesně věděl, které apartmá je jejich.

Kolem oběda bylo v renaultu vedro. Towfik snědl jablko a vypil vlažné pivo z plechovky.

Profesor Schulz přijel pozdě odpoledne, ve stejném šedém mercedesu. Vypadal unaveně a trochu strhané, jako muž ve středním věku, který cestoval hodně daleko. Vystoupil z auta a vešel do budovy, aniž se otočil zpátky. Agent v mercedesu, když mu profesor zmizel z očí, projel kolem renaulta a na chvíli se zpříma zadíval Towfikovi do tváře. Ten proti tomu nemohl nic dělat.

Kde Schulz byl? Trvalo mu skoro celý den, aby se tam dostal. Tam strávil noc, celý den a další noc, a pak vlastně potřeboval celý dnešek k návratu. Qattara byla jen jedna z možností, cesta v poušti vedla až k pobřeží Středomořího moře, do Matruhu, také tam byla odbočka dolů na jih na Karkur Tohl a s výměnou auta a průvodcem mohli jet na schůzku třeba až na hranice s Libyí.

V devět večer se Schulzovi objevili znovu. Profesor vypadal odpočinutě. Oba byli společensky oblečení na večeri. Po pár krocích zamávali na taxi.

Towfik se rozhodl. Tentokrát za nimi nešel.

Vystoupil z auta a vešel na zahradu. Přešel po vyschlém trávníku a za jedním keřem si našel výhodné postavení, odkud mohl otevřenými vstupními dveřmi pozorovat halu. Nubijský domovník seděl na nízké dřevěné lavičce a šťoural se v nose.

Towfik čekal.

Asi za dvacet minut se muž zvedl a zmizel v hloubi domu.

Towfik si pospíšil přes halu a potichoučku vyběhl po schodišti.

Měl s sebou tři typy dózických skupinových klíčů, ale ani jeden se do zámku pokoje nehodil. Nakonec dveře otevřel kouskem ohnuté umělé hmoty. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Venku už byla dost tma. Do pokoje pronikalo trochu světla z pouliční lampy. Towfik vytáhl z kapsy u kalhot malou baterku, ale ještě ji nerozsvítil.

Apartmá bylo velké a vzdušné, stěny byly bílé a zařízení v anglickém koloniálním stylu. Působilo odtažitě a mrazivě, jako místo, kde nikdo trvale nebydlí. Byl tam velký přijímací salón, jídelna, tři ložnice a kuchyň. Po zběžné prohlídce začal Towfik pečlivě pátrat.

Dvě menší ložnice byly prázdné. Ve větší ložnici Towfik rychle prohlédl všechny zásuvky a skříňky. Ve skříní visely dámské šaty, poněkud křiklavé na ženu, která má nejlepší léta za sebou. Většinou měly americké cedulky. Schulz byl ale Rakušan, alespoň podle informace z telegramu, ale možná žil ve Státech. Towfik ho nikdy neslyšel mluvit.

Na nočním stolku ležel průvodce po Káhiře v angličtině, výtisk časopisu Vogue a kopie přednášky o izotopech.

Takže Schulz byl vědec.

Towfik prolistoval papíry. Většina věcí byla nad jeho chápání. Schulz musí být vynikající chemik nebo fyzik, pomyslel si. Jestliže je tady jako expert na zbrojní techniku, Tel Aviv by to určitě rád věděl.

Nenašel žádné osobní doklady – Schulz měl pas i peněženku u sebe. A ze soupravy kufrů byly průvodky z letadla odstraněny.

Na nízkém stolku v salónu stály dvě prázdné sklenky a voněly po ginu. Než šli na večeři, vypili si koktejl.

V koupelně našel Towfik šaty, které měl Schulz na sobě v poušti. Na botách bylo plno písku a dole na nohavicích kalhot našel několik šedavých skvrn, které vypadaly jako od cementu. V náprsní kapse zmačkaného saka byla malá a úzká modrá umělohmotná krabička. Obsahovala neprůhlednou obálku, která se používá na ochranu fotografického filmu.

Towfik ji strčil do kapsy.

Průvodky z kufrů našel v koši v malé předsíni. Schulzova adresa byla Boston, Massachusetts, což pravděpodobně znamenalo, že profesor učí buď na Massachusettském technickém institutu nebo na nějaké jiné menší univerzitě poblíž. Towfik rychle počítal. Ve válce mohlo být profesorovi tak dvacet. S klidem mohl být jedním z německých expertů na raketovou techniku, kteří po válce odešli do Států. Nebo ne. Člověk nemusel být fašista, aby spolupracoval s Araby.

Ať už byl fašista nebo ne, jedno bylo jisté. Byl lakomec: pastu, mýdlo, dokonce i vodu po holení, všechno sebral na letištích nebo po hotelech.

Na zemi, vedle židle z rákosu, poblíž stolku s prázdnými skleničkami ležel linkovaný blok s prázdnou vrchní stranou. Na něm se povalovala tužka. Schulz si dělal poznámky z výletu, když popíjel koktejl. Towfik znovu začal prohledávat apartmá, jestli nenajde roztrhané papíry.

Našel je na balkóně. Vlastně jejich spálené zbytky ve skleněném popelníku.

Noc byla chladná. Na jaře bude vzduch teplý a voňavý květy palisandrů. V dáli hlučela městská doprava. Towfikovi to připomnělo otcův byt v Jeruzalémě. Přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než znovu uvidí Jeruzalém.

Udělal, co mohl. Ještě jednou si prohlédl blok, aby zjistil, jestli Schulz třeba netlačil a nezanechal tak otisk na další stránce. Otočil se od zábradlí a došel přes balkón k francouzským dveřím, které vedly zpátky do salónu.

Měl ruku na držadle, když uslyšel hlasy.

Strnul.

„Promiň, miláčku, ale další připálený steak už prostě nesnesu.“

„Proboha, ale něco jsme snad sníst mohli.“

Schulzovi byli zpátky.

Towfik v duchu rychle prošel místnostmi: ložnice, koupelna, salón, kuchyň... všechno, čeho se dotkl, vrátil na místo, až na malou krabičku. Tu si tak jako tak musel nechat. Schulz si bude myslet, že ji ztratil.

Kdyby se mu podařilo dostat se nepozorovaně pryč, nikdy by se nedozvěděli, že tam byl.

Překulil se přes parapet zábradlí, držel se za něj rukama a natáhl se do plné délky. Zem neviděl, protože byla tma. Skočil, lehce dopadl a odplížil se pryč.

Bylo to jeho první vloupání a měl sám ze sebe radost. Všechno šlo hladce jako při nácviu, dokonce i s předčasným návratem majitele a improvizovaným únikem špeha. Potěšené se zašklebil do tmy. Má šanci dožít se místa v kanceláři.

Nasedl do vozu, nastartoval a rozsvítil světla.

Ze stínu se náhle vynořili dva muži a stoupli si z obou stran renaulta.

Kdo...?

Nečekal, co se bude dít dál. Prudce zařadil jedničku a vyrazil. Oba muži rychle ustoupili.

Ani se ho nepokusili zastavit. Tak proč tam byli? Aby se ujistili, že zůstane v autě...?

Šlápl na brzdy a podíval se na zadní sedadlo. Se svíravou bolestí mu okamžitě došlo, že Jeruzalém už nikdy neuvidí.

Nad hlavní pistole se na něj usmíval vysoký Arab v tmavém obleku.

„Jeďte dál,“ řekl arabsky, „ale ne tak rychle, prosím.“

OTÁZKA: Jak se jmenujete?

ODPOVĚĎ: Towfik el-Masiri.

OT: Popište svou osobu.

OD: Věk dvacet šest, metr osmdesát, osmdesát kilo, hnědé oči, tmavé vlasy, semitské rysy, světle hnědá kůže.

OT: Pro koho pracujete?

OD: Jsem student.

OT: Který den je dnes?

OD: Sobota.

OT: Národnost?

OD: Egyptská.

OT: Kolik je dvacet mínus sedm?

OD: Třináct.

Výše použité otázky jsou vypracovány, aby usnadnily jemné nastavení detektoru lži.

OT: Pracujete pro CIA?

OD: Ne. (PRAVDA)
 OT: Pro Němce?
 OD: Ne. (PRAVDA)
 OT: Tedy pro Izrael?
 OD: Ne. (LEŽ)
 OT: Opravdu jste student?
 OD: Ano. (LEŽ)
 OT: Řekněte mi něco o vašich studiích.
 OD: Studuju chemii na univerzitě v Káhiře. (PRAVDA) Zajímám se o polymery. (PRAVDA) Chtěl bych se věnovat petrochemii. (LEŽ)
 OT: Co jsou polymery?
 OD: Komplexní organické sloučeniny s dlouhým řetězcem molekul – nejběžnější je polyetylén. (PRAVDA)
 OT: Jak se jmenujete?
 OD: Už jsem vám řekl. Towfik el-Masiri. (LEŽ)
 OT: Ty malé destičky, které máte připevněné na hlavě a hrudníku snímají váš tep, puls, dýchání, pocení. Když říkáte nepravdy, váš metabolismus vás zradí – dýcháte rychleji, víc se potíte, a tak dále. Tenhle přístroj, který nám darovali naši přátelé z Ruska, mi sdělí, kdy lžete. Kromě toho vím, že Towfik el-Masiri je mrtvý. Kdo tedy jste?
 OD: (žádná odpověď)
 OT: Drát, který máte uvázaný nahoře kolem penisu, je součástí jiného přístroje. Je spojený s tímhle tlačítkem. Když ho stisknu –
 OD: (výkřik)
 OT: – jde do něj proud a tudíž i do vás. Nohy jsme vám dali do kbelíku s vodou, abychom umocnili účinek. Jak že se jmenujete?
 OD: Avram Ambache.
 Elektrický přístroj ruší funkci detektoru lži.
 OT: Dáte si cigaretu?
 OD: Děkuju.
 OT: Věřte nebo ne, ale já tuhle práci nenávidím. Problém je, že lidi, kteří ji mají rádi, v ní nikdy nejsou dobří – důležitou roli tu hraje citlivost. A já jsem citlivý člověk... Nesnáším, když vidím lidi trpět. Vy ano?
 OD: (žádná odpověď)
 OT: Teď přemýšlíte, jak nepodlehnout. Prosím vás, neunavujte se. Proti moderním metodám... výsledku není obrana. Jak se jmenujete?
 OD: Avram Ambache. (PRAVDA)
 OT: Kdo vás řídí?
 OD: Nevím, co tím myslíte. (LEŽ)
 OT: Je to Bosch?

OD: Ne, Friedman. (údaj nejasný)
 OT: Je to Bosch?
 OD: Ano. (LEŽ)
 OT: Ne, není to Bosch. Je to Kranz.
 OD: Tak jo, je to Krantz – cokoli řeknete. (PRAVDA)
 OT: Jakým způsobem jste byli v kontaktu?
 OD: Přes rádio. (LEŽ)
 OT: Nemluvíte pravdu.
 OD: (křik)
 OT: Jak?
 OD: Přes mrtvou schránku.
 OT: Vy si myslíte, že když máte bolesti, detektor nefunguje přesně, takže jste chvíli v bezpečí, ale máte pravdu jen částečně. Je to hrozně chytrá mašinka a já jsem nad ní strávil měsíce, abych se naučil ji správně používat. Když dostanete šok, trvá jí jen pár vteřin, aby se přizpůsobila vašemu zrychlenému metabolismu. A tak můžu zase poznat, kdy neříkáte pravdu. Takže – kontakt?
 OD: Mrtvá schránka – (výkřik)
 OT: Ali! Uvolnil si nohy – ty křeče jsou hrozně silné. Uvaž ho znovu, než přijde k sobě. A vezmi ten kbelík a dej do něj víc vody. (pauza)
 Fajn, probírá se, zmiz. Towfiku, slyšíš mě?
 OD: (nezřetelné mumlání)
 OT: Jak se jmenuješ?
 OD: (žádná odpověď)
 OT: Trochu ti pomůžu –
 OD: (výkřik)
 OT: – myslet.
 OD: Avram Ambache.
 OT: Co je dneska?
 OD: Sobota.
 OT: Cos dostal k snídani?
 OD: Fazole.
 OT: Kolik je dvacet mínus sedm?
 OD: Třináct.
 OT: Jaké je tvoje zaměstnání?
 OD: Jsem student. Ne, prosím vás, ne a taky špión ano jsem špión. Nesahejte na to tlačítko, prosím, ach bože –
 OT: Jak probíhal kontakt?
 OD: Kódovanými telegramy.

OT: Chcete cigaretu. Prosím... ale zdá se, že ji neudržíte mezi rty – počkejte, pomůžu vám...

OD: Děkuju.

OT: Zkuste se uklidnit. Pamatujte si, dokud mluvíte pravdu, nebude žádná bolest, (pauza)

Cítíte se líp?

OD: Ano.

OT: Já taky. A teď mi řekněte o profesorovi Schulzovi. Proč jste ho sledoval?

OD: Dostal jsem příkaz. (PRAVDA)

OT: Z Tel Avivu?

OD: Ano. (PRAVDA)

OT: Od koho?

OD: Nevím, (údaj nejasný)

OT: Ale můžete předpokládat.

OD: Od Bosche. (údaj nejasný)

OT: Nebo Krantze?

OD: Možná. (PRAVDA)

OT: Kranz je správný chlap. Spolehlivý. Jak se má jeho žena?

OD: Velmi dobře, já – (výkřik)

OT: Jeho žena zemřela v roce 1958. Proč mě nutíte, abych vám ubližoval? Co Schulz dělal?

OD: Dva dny si prohlížel památky a pak zmizel v poušti v šedém mercedesu.

OT: A ty ses mu vloupal do bytu.

OD: Ano. (PRAVDA)

OT: Co jsi zjistil?

OD: Že je vědec. (PRAVDA)

OT: Ještě něco?

OD: Američan. (PRAVDA) To je všechno. (PRAVDA)

OT: Kdo vedl tvůj výcvik?

OD: Ertl. (údaj nejasný)

OT: Ale to nebylo jeho pravé jméno.

OD: Nevím. (LEŽ) Ne! Tlačítko ne. Nechte mě chvíli přemýšlet hned to bude myslím, že někdo říkal, že se jmenuje Manner. (PRAVDA)

OT: A, Manner. Škoda. Je ze staré školy. Stále je přesvědčený, že vytrénuje agenty, aby byli schopni odolávat výslechu. Jeho vinou teď tolik trpíte. A co vaši kolegové? S kým jste prodělával výcvik?

OD: Nikdy jsem neznal jejich pravá jména. (LEŽ)

OT: Opravdu?

OD: (křik)
OT: Skutečná jména!
OD: Neznám všechna –
OT: Řekněte mi jen ta, která si pamatujete.
OD: (žádná odpověď) (výkřik)
Vězeň omdlel, (pauza)
OT: Jak se jmenuješ?
OD: Mmm... Towfik. (křik)
OT: Co jsi snídal?
OD: Nevím.
OT: Kolik je dvacet bez sedmi?
OD: Dvacet sedm.
OT: Co ti Kranz řekl o profesoru Schulzovi?
OD: Památky... poušť... sledování přerušeno...
OT: S kým jsi byl ve výcviku?
OD: (žádná odpověď)
OT: S kým?
OD: (křik)
OT: S kým?
OD: Ano, i když jsem prošel údolím stínu smrti –
OT: S kým?
OD: (křik)
Vězeň zemřel.

Když Kawash požádal o schůzku, Pierre Borg jel. Nedomlouvali se ani o místu ani o čase. Kawash poslal zprávu kdy a kde a Borg potvrdil, že tam bude. Kawash byl nejlepší dubl, kterého kdy měl, a z toho to všechno plynulo.

Šéf Mossadu stál na severním konci nástupiště Bakerloo Line na stanici metra Oxford Circus. Četl si inzerát na přednášky o teosofii a čekal na Kawashe. Neměl ponětí, proč si Arab vybral za místo schůzky právě Londýn, co asi namluvil svým šéfům, ani proč je vlastně zrádce. Ale tenhle muž pomohl Izraelcům zvítězit už ve dvou válkách a vyhnout se třetí a Borg ho potřeboval.

Rozhlížel se po nástupišti a hledal hnědou hlavu s dlouhým tenkým nosem. Myslel si, že ví, o čem s ním chce Kawash hovořit. Doufal, že se nemýlí.

Borg byl z aféry Schulz dost nervózní. Všechno začalo jako běžná rutina. Přesně něco takového potřeboval pro svého nového, nezpracovaného agenta v Káhiře. Vlivný americký fyzik na dovolené v Evropě se rozhodne udělat

si výlet do Egypta. První varovné znamení bylo, když Towfik Schulze ztratil. V ten moment Borg o projekt projevil zájem. Jeden nezávislý novinář z Milána, který příležitostně pracoval pro německou tajnou službu, zjistil, že Schulzův lístek do Káhiry zaplatila manželka egyptského diplomata v Římě. Pak CIA poslala jako součást běžné praxe Mossadu soubor satelitních fotografií z oblasti kolem Qattary, na kterých byly známky stavebních prací – a Borg si vzpomněl, že Schulze odvezli právě směrem na Qattaru, když ho Towfik ztratil.

Něco se dělo a on nevěděl co. To ho zneklidňovalo.

Pořád ho něco zneklidňovalo. Když ne Egyptané, tak Syřané. Když ne oni, tak fedajínové, když ne jeho nepřátelé, tak jeho přátelé a otázka, jak dlouho jimi budou. Měl nepříjemné zaměstnání. Jeho matka jednou řekla: Zaměstnání, nesmysl – ty ses narodil usouzený, stejně jako tvůj chudák táta. I kdyby ses stal zahradníkem, zase by ses trápil. Možná měla pravdu, ale nicméně, paranoia bylo jediné rozumné rozpoložení mysli pro šéfa tajné služby.

Towfik kontakt úplně přerušil, a to bylo naprosto nejhorší znamení ze všeho.

Možná bude mít Kawash nějaké vysvětlení.

Do zastávky vsupěl vlak. Borg nečekal na vlak, a tak si začal číst titulky na filmovém plakátu. Polovina jmen byla židovská. Možná jsem měl dělat do filmu, pomyslel si.

Vlak odjel a na Borga padl stín. Vzhlédl do klidného Kawashova obličeje.

Arab řekl: „Díky, že jste přišel.“ Vždycky to říkal.

Borg větu ignoroval. Nikdy nevěděl, jak na ni má reagovat. „Co je nového?“

„Musel jsem sebrat jednoho z vašich mladíků v Káhiře. V pátek.“

„Musel?“

„Vojenská tajná služba hlídala velmi důležitou osobu a zjistili, že se na ně pověsil tenhle kluk. Nemají ve městě operační jednotku, tak požádali moje oddělení. Bylo to oficiálně.“

„Hergot,“ řekl Borg procítěně. „Co se s ním stalo?“

„Musel jsem postupoval podle předpisů,“ odpověděl Kawash a tvářil se posmutněle. „Chlapec byl vyslýchán a zabit. Jmenoval se Avram Ambache, ale pracoval pod jménem Towfik el-Masiri.“

Borg se zachmuřil. „On vám řekl skutečné jméno?“

„Je mrtvý, Pierre.“

Borg zavrtěl podrážděně hlavou. Kawash vždycky prodléval u osobních aspektů. „Proč vám řekl svoje jméno?“

„Používáme ruský přístroj – elektrické šoky a detektor lži dohromady. A vy je při výcviku na tohle nepřipravujete.“

Borg se krátce zasmál. „Kdybychom jim to řekli, nezískali bychom žádnýho zatracenýho dobrovolníka. Co dál prozradil?“

„Nic, co bychom nevěděli. Určitě by něco řekl, ale já jsem ho dřív zabil.“

„Vy?“

„Vedl jsem výslech, abych se přesvědčil, že neřekne nic důležitého. Výsledky se nahrávají, přepisují a ukládají. Učíme se od Rusů.“ Smutek v hnědých očích se prohloubil. „No – dal byste přednost tomu, kdybych nechal někoho jiného zabíjet vaše lidi?“

Borg na něj zíral a pak odvrátil pohled. Debata zase směřovala do sentimentálních vod. „Co zjistil o Schulzovi?“

„Že ho agent vzal do pouště.“

„Jasně, ale proč?“

„Nevím.“

„Určitě víte, jste přece v egyptské tajné službě.“ Borg ovládal svoje rozhodnutí. Nech ho pokračovat vlastním tempem, říkal si, jakoukoli informaci, kterou dostane, mu řekne.

„Nevím, co tam dělali, protože na to byla ustavena zvláštní skupina,“ pokračoval Kawash. „Moje oddělení není informováno.“

„Důvod?“

Arab pokrčil rameny. „Řekl bych, že nechtějí, aby se to dozvěděli Rusové. V těchto dnech Moskva dostává všechno, co jde přes nás.“

Borg dal najevo rozhořčení. „A to je všechno, co Towfik zvládl?“

V tichém hlase Araba se náhle ozval vztek. „To dítě pro vás zemřelo.“

„Já mu v nebi poděkuju. Umřel zbytečně?“

„Tohle našel v Schulzově apartmá.“ Kawash vyndal ruku, kterou měl pod kabátem, a ukázal Borgovi modrou krabičku.

„Jak víte, kde ji našel?“

„Byly na ní Schulzovy otisky. A my jsme chytili Towfika hned poté, co se k němu vloupal.“

Borg krabičku otevřel a vzal do prstů neprůhlednou obálku. Byla otevřená. Uvnitř byl negativ.

Arab pronesl: „Obálku jsme otevřeli a film vyvolali. Nic na něm nebylo.“

Borg s hlubokým uspokojením krabičku zavřel a dal si ji do kapsy. Teď konečně všechno dávalo smysl. Teď konečně pochopil a věděl, co musí udělat. Přijel nový vlak. „Chcete chytit tenhle?“ zeptal se.

Arab se trochu zamračil, souhlasně přikývl a otočil se k vlaku, který zastavil a otevřel dveře. Nastoupil a ještě se obrátil. „Já nevím, co ta krabička proboha znamená.“

Borg si pomyslel: Je mi jasné, že mě nemáš rád, ale jsi naprosto úžasný. Slabě se na Araba usmál, a když se dveře začaly zavírat, řekl: „Já ano.“

DRUHÁ KAPITOLA

Američanku Nat Dickstein docela přitahoval.

Pracovali bok po boku na prašném vinohradě, pleli a okopávali. Od Galilejského moře povíval lehký větřík. Dickstein si sundal košili a pracoval jen v šortkách a sandálech bez ohledu na slunce. Takový přístup měli ke slunečním paprskům jen místní.

Byl štíhlý, s drobnými kostmi, úzkými rameny, mělkým hrudníkem a boulovitými koleny a lokty. Karen si ho prohlížela pokaždé, když odpočívala – což dělala často, zatímco on zřejmě nikdy odpočívat nepotřeboval. Šlachovité svaly mu pod hnědou zjizvenou kůží běžaly jako zauzlované lano. Karen byla citlivá dívka, měla chuť se těch jizev dotknout a zeptat se ho, kde k nim přišel.

Čas od času vzhledl a přistihl ji, jak si ho prohlíží. Bez rozpaků se usmál a pokračoval v práci. Měl pravidelný obličej a vyzařoval vnitřní klid. Tmavé oči se dívaly za levnými kulatými brýlemi, které Karenina generace milovala, protože je nosil John Lennon. Vlasy měl také tmavé a krátké. Když se usmál svým pokřiveným úsměvem, vypadal mladší, i když bylo těžké odhadnout, kolik mu vlastně může být. Měl sílu a energii mladíka, ale Karen si pod jeho hodinkami všimla čísla z koncentračního tábora, takže mu nemohlo být o mnoho méně než čtyřicet.

Přijel do kibucu krátce před Karen, v létě 1967. Dorazila tam se svými deodoranty a antikoncepčními tabletami. Hledala místo, kde by mohla žít podle myšlenek hippies, aniž by se dvacet čtyři hodin denně dopovala. Jeho přivezla sanitka. Domnívala se, že byl zraněný v Šestidenní válce a ostatní usedlíci jí to víceméně potvrdili.

Uvítali ho jinak než ji. Ji přijali přátelsky, ale obezřetně. Nat se vrátil jako ztracený syn. Shlukli se kolem něho, krmili ho polévkou a od jeho ran se odvraceli se slzami v očích.

Jestliže byl Dickstein jejich syn, Esther byla jejich matka. Byla nejstarší obyvatelkou kibucu. O holi si vykračovala po vesnici a udělovala nevyžádané rady, většinu z nich velmi moudrých. Držela osobní stráž před pokojem nemocného Dicksteina a odháněla příliš hlučné děti. Mávala holí a vyhrožovala výpraskem, i když každé dítě vědělo, že se nic takového nestane.

Dickstein se uzdravoval velmi rychle. Za pár dnů už posedával na sluníčku, připravoval zeleninu pro kuchyň a vyprávěl obhroublé vtipy starším dětem. Za dva týdny už pracoval na poli a brzo dělal víc než všichni mladíci dohromady.

Jeho minulost byla mlhavá, ale Esther vyprávěla Karen o jeho příjezdu do Izraele v roce 1948 během Války za nezávislost.

Rok 1948 byl pro Esther nedávná minulost. V prvních dvou desetiletích tohoto století žila jako mladá v Londýně, kde působila jako aktivistka v různých radikálních levicově orientovaných hnutích, než emigrovala do Palestiny. Ale její paměť sahala dál až k pogromům v Rusku, které se jí matně vybavovaly jako hrozné noční můry. Byl parný den a Esther seděla pod fíkovníkem a natírala židli, kterou si vlastnoručně vyrobila. Vyprávěla o Dicksteinovi, jako by byl chytrý, ale nezbedný školák.

„Bylo jich asi osm nebo devět. Někteří studovali na univerzitě, někteří byli dělníci z East Endu. Jestli kdy měli nějaké peníze, utratili je dřív, než se dostali do Francie. Do Paříže dojeli nákladákem a pak skočili na nákladní vlak do Marseille. Odtamtud šli zřejmě většinu cesty pěšky až do Itálie. Pak ukradli obrovské auto, německý armádní mercedes, kterým se vozily zásoby, a jeli až na jih Itálie.“ Estheřin obličej se v úsměvu složil do vrásek a Karen napadlo, že by snad byla šťastná, kdyby tam s nimi tenkrát byla.

„Dickstein byl na Sicílii za války a zřejmě znal tamní mafii. Z války měli hromadu zbraní. Dickstein chtěl zbraně pro Izrael, ale neměl peníze. Tak přesvědčil Sicilany, aby prodali lodní náklad, všechno samopaly, arabskému nákupčímu, a pak řekli Židům, kde se transakce uskuteční. Věděli, o co Dicksteinovi jde, a hrozně se jim to líbilo. Povedlo se, Sicilané dostali svoje peníze a Dickstein s kamarády ukradli loď s nákladem a odpluli do Izraele.“

Karen se nahlas zasmála, až se na ni nedaleko se pasoucí koza zlověstně podívala.

„Počkej,“ pokračovala Esther, „neslyšelas konec. Pár těch chlapců z univerzity umělo veslovat a jeden z dělníků pracoval v docích. Ale to byly jejich jediné zkušenosti s mořem. A teď měli sami řídit takovouhle loď s nákladem. S pomocí map a kompasu, které byly na lodi, zvládli nejnutnější navigaci. Dickstein našel v knize, jak se loď uvádí do chodu, ale prý tam nebylo, jak se zastavuje. Takže vpluli plnou parou do Haify, křičeli, mávali a vyhazovali čepice do vzduchu, jako kdyby šlo o nějakou studentskou recesi – a nabourali přímo do doku.“

„Okamžitě jim odpustili, pochopitelně – zbraně byly cennější než zlato. A od téhle doby začali Dicksteinovi říkat ‚Pirát‘.“

Nevypadá vůbec jako pirát, když pracuje ve svých brýlích a vytahaných šortkách na vinohradě, pomyslela si Karen. Nicméně ji přitahoval. Ráda by

ho svedla, ale pořád nevěděla jak. Evidentně se mu líbila a ona dělala všechno pro to, aby mu dala najevo, že je k mání. Ale on se o nic nepokusil. Možná si myslel, že je příliš mladá a nevinná. Anebo neměl zájem o ženy.

Jeho hlas jí přetrhl myšlenky. „Tak myslím, že jsme hotovi.“

Podívala se na slunce, byl čas jít. „Udělal jsi dvakrát tolik práce než já.“

„Jsem zvyklý. Střídavě jsem tu pobýval celých dvacet let. Tělo si přivykne.“

Šli zpátky k vesnici. Nebe nad hlavou jim nachovělo a zlátlo. Karen se zeptala: „Co jinak děláš – když nejseš tady?“

„Ale... otravuju studny, unáším křesťanské děti.“

Zasmála se.

„Jaké to tady je ve srovnání s Kalifornií?“ zeptal se.

„Je tu nádherně, ale musí se tu udělat ještě kus práce, aby tady ženy byly úplně rovnoprávné.“

„Zdá se, že tohle je momentálně velké téma.“

„Nemusíš k tomu ani nic říkat.“

„Poslyš, myslím, že máš pravdu, ale je lepší, když si lidi svou svobodu vezmou, než když ji dostanou.“

„To zní jako dobrá výmluva pro nicnedělání.“

Dickstein se zasmál.

Když přicházeli do vesnice, minuli mladíka s puškou, který jel na poníkovi na obhlídku osady. Dickstein na něj zavolał: „Dávej pozor, Yisraeli.“

Ostřelování z Golanských hor přestalo a děti už nemusely spát v podzemních úkrytech, ale kibuc si pořád držel hlídky. Dickstein byl jedním ze zastánců ostrážitosti.

„Půjdu číst Mottiemu,“ řekl Dickstein.

„Můžu přijít?“

„Proč ne?“ Podíval se na hodinky. „Máme akorát čas se umýt. Přijď ke mně za pět minut.“

Rozloučili se a Karen šla do sprch. Kibuc je pro sirotka nejlepší místo na světě, přemýšlela, když si svlékala šaty. Oba rodiče Mottieho byli mrtví – otce rozmetal v minulé válce výbuch a matka zemřela rok před tím v přestřelce s fedjíny. Oba byli Dicksteinovi blízcí přátelé. Pro chlapce to byla tragédie, ale přesto pořád spal ve své posteli, jedl ve stejné místnosti a měl kolem sebe skoro stovku dospělých, kteří ho měli rádi a starali se o něj. Nestrčili ho k neochotným tetičkám nebo stárnoucím prarodičům, ani do sirotčince. A kromě toho měl Dicksteina.

Když smyla prach, oblékla si čisté šaty a šla do Dicksteinova pokoje. Mottie už tam byl. Seděl Dicksteinovi na klíně, palec v puse a poslouchal Ostrov pokladů v hebrejštině. Dickstein byl jediný člověk, kterého kdy Ka-

ren slyšela mluvit hebrejsky s koknejským přízvukem. Teď jeho hlas zněl o to divněji, že se snažil každou postavu mluvit jinak: vysokým hláskem Jimmyho, hlubokým chrapotem Johna Silvera, šeptem šíleného Bena Gunna. Karen seděla, pozorovala je ve světle žárovky a přemýšlela, jak Dickstein vypadá chlapecky a Mottie naopak vyspěle.

Když kapitola skončila, odnesli Mottieho do jeho pokoje, políbili ho na dobrou noc a odešli do kuchyně. Karen si pomyslela, že když budou takhle pokračovat, stejně si za chvíli budou lidé myslet, že jsou milenci.

Seděli s Esther, která jim po večeři vyprávěla příběh a v očích měla mladický třpyt. „Když jsem přijela poprvé do Jeruzaléma, říkávalo se, že když máš pérový polštář, můžeš si postavit dům.“

Dickstein ochotně zabral. „Jak to bylo možné?“

„Dobrý polštář jsi mohl prodat za libru. S librou jsi mohl vstoupit do úvěrové společnosti, která ti půjčila asi deset liber.“

Pak sis našel kousek země. Vlastník pozemku vzal deset liber zálohu a zbytek ve směnkách. Teď jsi byl vlastník půdy. Došel jsi ke staviteli a řekl jsi mu: Na tomhle pozemku si můžete postavit dům pro sebe. Všechno, co chci, je jen malý byt pro mě a mou rodinu.“

Všichni se zasmáli. Najednou se Dickstein podíval ke dveřím a Karen sledovala jeho pohled. Ve dveřích stál cizinec, podsaditý muž, asi čtyřicátník, s hrubým masitým obličejem. Dickstein vstal a šel k němu.

„Nenič si srdce, dítě. On není stvořený pro manželství,“ řekla jí Esther.

Karen se na ni podívala a pak znovu obrátila pohled ke dveřím. Dickstein byl pryč. Za chvíličku zaslechla, jak někdo nastartoval, a pak už byl slyšet jen zvuk odjíždějícího auta.

Esther jí položila ruce na ramena a stiskla.

Karen už nikdy Dicksteina neviděla.

Nat Dickstein a Pierre Borg seděli na zadních sedadlech velkého černého citroenu. Řídil Borgův tělesný strážce a vedle sebe měl na předním sedadle automatickou pistoli. Jeli nocí, kdy nebylo vidět na krok a před nimi zářily jen kužely světla z předních reflektorů. Nat Dickstein se bál.

Nikdy se nedopracoval k tomu, aby sám sebe viděl, jak ho viděli ostatní. Jako kompetentního, vynikajícího agenta, který prokázal svou schopnost se ze všeho dostat. Později, když už se hra rozběhla a on byl odkázán jen na svůj důvtip a schopnost čelit nejrůznějším situacím, řešit obtížné problémy, rozpoznat strategii a charakter, nebylo v jeho mysli místo na strach. Ale teď, když ho měl Borg teprve informovat, nemohl nic plánovat, vylepšovat, ani odhadovat. Věděl jen, že je konec klidu, jednoduché manuální práce, že za sebou musí nechat slunce, půdu a péči o rostliny a že ho čeká velké ne-

bezpečí, riskování, lži, bolest, krveprolití a možná i smrt. Tak seděl vmáčkнутý do sedadla, ruce a nohy pevně zkřížené, pozoroval Borgův spoře osvětlený obličej, zatímco v něm narůstal a hlodal strach z neznáma, až se mu dělalo špatně od žaludku.

Ve slabém, mihotavém světle vypadal Borg jako obr z pohádky. Měl hrubé rysy: masivní rty, široké tváře a vypouklé oči zastíněné hustým obočím. Když byl dítě, říkali mu, že je ošklivý, a když vyrostl, nebyl o nic hezčí. Když byl neklidný – jako teď – zvedal ruce neustále k obličejí, přikrýval si ústa, drbal se na nose, mnul si čelo v podvědomé snaze zakrýt svou nevzhlednost. Jednou se ho Dickstein zeptal: „Proč na každého křičíš?“ a on odpověděl: „Protože jsou všichni tak ztraceně hezcí.“

Pokaždé měli problém, jakým jazykem se dorozumívát. Borg byl původem francouzský Kanaďan a s hebrejštinou zápasil. Dickstein naopak hebrejsky uměl a přestože jeho francouzština byla jakžtakž ucházející, obvykle se rozhodli pro angličtinu.

Dickstein pro Borgia pracoval už deset let, ale neoblíbil si ho. Rozuměl jeho problematické, nešťastné povaze a respektoval jeho profesionalitu a posedlou oddanost izraelské tajné službě, ale to nestačilo, aby ho měl rád jako člověka. Když mu Borg lhal, měl pro to vždycky pádné důvody, ale Dicksteinovi byly lži proti mysli.

Tak proti Borgovi používal jeho vlastní taktiku. Buď mu neřekl, kam jede, nebo mu lhal. Nikdy se nehlásil podle programu, když byl v akci. Jen volal nebo posílal zprávy s rezolutními požadavky. A někdy před Borgem utajil buď částečně nebo úplně svoje plány. Tak mu zabránil zasahovat, což bylo svým způsobem bezpečnější, protože Borg mohl být donucen dávat zprávy politikům a od nich si informace mohly najít cestu k druhé straně. Dickstein znal sílu svého postavení – měl na kontě řadu úspěchů, které charakterizovaly Borgovu kariéru – a soustavně toho využíval.

Citroen projel arabským Nazaretem – teď úplně vylištěným, zřejmě kvůli zákazu vycházení – a pokračoval dál do noci, směrem na Tel Aviv. Borg si zapálil tenký doutník a začal hovořit.

„Po Šestidenní válce jeden z těch čilých chlapců na ministerstvu obrany napsal zprávu nazvanou. Nevyhnutelné zničení Izraele“. Obsah byl následovný. Během Války za nezávislost jsme nakupovali zbraně z Československa. Když se sovětský blok přidal na stranu Arabů, obrátili jsme se na Francii a později na západní Němce. Němci vypověděli všechny smlouvy, jakmile na to přišli Arabové. Francie vyhlásila embargo po Šestidenní válce. Jak Británie, tak USA nám neustále odmítají dodávat zbraně. Ztrácíme jeden zdroj za druhým.

Předpokládejme, že jsme schopni dorovnat ztráty neustálým doplňováním nových dodavatelů a vybudováním našeho vlastního zbrojního průmyslu. Faktem zůstává, že i tak bude Izrael v závodu ve zbrojení na místě poražených. Země s ropou budou vždycky bohatší než my. Výdaje na zbrojení jsou pro náš státní rozpočet ohromná zátěž, zatímco naši nepřátelé nevědí, kde jinde lépe utápet miliardy. Jestliže mají deset tisíc tanků, my jich potřebujeme šest tisíc. Když jich mají dvacet tisíc, my jich musíme mít dvanáct a tak dál. Jednoduše když zdvojnásobí každý rok svoje výdaje na zbrojení, položí naši ekonomiku, aniž by jedinkrát vystřelili.

A konečně, nedávná historie Středního východu vykazuje systém omezených válek jednou za desetiletí. Logika tohoto schématu je taky proti nám. Zatímco si Arabové mohou dovolit čas od času válku prohrát, my nemůžeme. Naše první porážka by znamenala naši poslední válku.

Závěr: přežití Izraele závisí na naší schopnosti prolomit tu zlověstnou spirálu, kterou nám naši nepřátelé vnucují.“

Dickstein přikývl. „To není nic nového. Obvyklý argument pro ‚mír za jakoukoli cenu‘. Řekl bych, že ten čilý chlapík byl za svou zprávu z ministerstva vyhozen.“

„Spatně. On ještě pokračoval. Řekl: Musíme udeřit nebo mít dost sil zasadit ochromující ránu každé arabské armádě, která překročí naše hranice. Musíme mít jaderné zbraně.“

Dickstein na chvíli znehybněl, pak si dlouze hvízdal. Byl to jeden z těch fantastických nápadů, které se zdají být naprosto jasné v momentě, kdy se řeknou nahlas. To by měnilo situaci. Byl zticha a v duchu probíral možná hlediska. V hlavě se mu rojila jedna otázka za druhou. Je to technicky proveditelné? Pomohou Američané? Schválí to vláda? Odpovědí Arabové vlastní bombou? Nahlas řekl: „Po čertech chytrý chlapík. To byla zpráva Moshe Dayana.“

„Bez komentáře.“

„Přijala to vláda?“

„Byla kolem toho dlouhá debata. Jistí starší politici namítali, že nepůjdou tak daleko, aby viděli, jak je Střední východ vymazán z mapy jaderným masakrem. Opozice se spoléhala hlavně na argument, že jestliže budeme mít bombu my, Arabové se postarají, aby ji měli taky, a jsme zase na začátku. Jak se ukázalo, to byla jejich velká chyba.“ Borg sáhl do kapsy a vytáhl malou umělohmotnou krabičku. Podal ji Dicksteinovi.

Dickstein rozsvítil vnitřní světlo, aby si mohl si ji prohlédnout. Byla malá, tenká a měla modrou barvu. Otevřel ji a objevil malou obálku z pevného neprůhledného papíru. „Co to je?“ zeptal se.

„Fyzik jménem Friedrich Schulz navštívil v únoru Káhiru. Je Rakušan, ale pracuje ve Státech. Byl na dovolené v Evropě, ale jeho letenku do Egypta platila egyptská vláda.

Nechal jsem ho sledovat, ale našeho člověka setřásl a zmizel na čtyřicet osm hodin v poušti. Ze satelitních záběrů od CIA víme, že se v téhle oblasti v poušti staví něco velkého. Když se Schulz vrátil, měl v kapse tohle. Je to osobní dozimetr. Neprůhledná obálka obsahuje kousek obyčejného fotografického filmu. Krabička se nosí v kapse, na klopu nebo na pásku u kalhot. Když je člověk vystaven záření, po vyvolání filmu se na negativu objeví něco jako zamlžení. Dozimetry běžně nosí každý, kdo navštíví jadernou elektrárnu nebo v ní pracuje.“

Dickstein zhasnul světlo a vrátil krabičku Borgovi. „Chceš mi říct, že Arabové už pracují na atomové bombě,“ zeptal se tiše.

„Přesně tak,“ řekl Borg zbytečně hlasitě.

„Takže vláda dala Dayanovi volnou ruku.“

„V podstatě ano.“

„Co to znamená?“

„Je tu pár komplikací. Postup celé záležitosti je v zásadě jednoduchý. Kdokoli, kdo je schopen sestrojít konvenční bombu, může sestrojít i atomovou. Problém se týká explozivního materiálu, plutonia. Plutonium se získává z atomového reaktoru. Jako vedlejší produkt. V současné době máme reaktor v Dimoně, v poušti Negev. Vědělš to?“

„Ano.“

„Je to naše nejhůř střezené tajemství. No, nicméně nemáme odpovídající zařízení, abychom získali plutonium z vyhořelého paliva. Mohli bychom postavit továrnu na regeneraci paliva, ale pak nastává jiný problém. Nemáme vlastní uran, abychom ho pro reaktor použili.“

„Moment,“ zamračil se Dickstein. „To musíme pro zásobování reaktoru mít vlastní uran?“

„Správně. Jinak ho dostáváme z Francie pod podmínkou, že vyhořelé palivo vrátíme zpátky, aby ho mohli regenerovat. Tak získávají plutonium.“

„A ostatní dodavatelé?“

„Stanovili by si tytéž podmínky – je to součást všech dohod o nešíření nukleárních zbraní.“

„Ale lidé v Dimoně by mohli nějaké vyhořelé palivo odčerpat, aniž by si toho někdo všiml.“

„Ne. Podle množství původně dodaného uranu se dá velice přesně spočítat, kolik bude plutonia. A váží se to naprosto přesně – je to drahá legrace.“

„Čili problém je uran.“

„Správně.“

„A řešení?“

„Řešením je, že ho ukradneš.“

Dickstein se podíval z okénka. Vyšel měsíc a ozářil stádo ovcí, které střežil arabský pastevec s dlouhou holí. Biblická scéna. A tohle byla zamýšlená partie: ukradený uran pro zemi mléka a medu. Minule šlo o vraždu vůdce teroristů v Damašku, předtím o vydírání bohatého Araba v Monte Carlu s cílem donutit ho, aby přestal finančně podporovat fedajíny.

Dicksteinovy pocity byly zatlačeny do pozadí, když Borg vyprávěl o politice, Schulzovi a jaderných reaktorech. Teď si ale uvědomil, že je vtažen do hry a strach se vrátil. Spolu s ním i vzpomínky. Poté, co zemřel jeho otec, se rodina ocitla v hrozně bídě, a když se začali ozývat věřitelé, poslali ke dveřím vždycky Nata, aby řekl, že matka není doma. Bylo mu třináct a považoval to za nesnesitelně ponižující, protože věřitelé věděli, že lže, a on věděl, že oni to vědí taky. Dívali se na něj se směsicí soucitu a lítosti, která mu pronikala až do morku kostí. Nikdy nezapomene ten pocit – pocit, který se vracel jako připomínka pokaždé, když někdo jako Borg řekl něco jako ‚Nathanielku, jdi a ukradni pro svou zemi trochu uranu‘.

Své matky se vždycky ptal: „Musím?“

A Pierru Borgovi teď řekl: „Jestliže plánujeme uran tak jako tak ukrást, proč ho jednoduše neodmítneme poslat zpátky?“

„Protože pak by všichni věděli, co máme v úmyslu.“

„A?“

„Regenerace trvá dlouho – mnoho měsíců. Během té doby by se mohly stát dvě věci. Zaprvé by Egypťané uspíšili svůj program a zadruhé by na nás Američani mohli tlačit, abychom to nedělali.“

„Aha!“ To bylo horší. „Takže ty po mně chceš, aby se nikdo nedozvěděl, že jsme to byli my.“

„Víc než to.“ Borgův hlas zněl chraptivě. „Nikdo se nesmí ani dozvědět, že materiál někdo ukradl. Musí to vypadat, jako by se ztratil. Chci, aby vlastníci a mezinárodní agentury byli natolik uvedeni do nesnází, že by se snažili zmizení materiálu ututlat. Až by zjistili, že byli okradeni, kompromitoval by je jejich vlastní zastírací manévr.“

„Stejně to jednou musí vyjít najevo.“

„Ne dřív, než my budeme mít bombu.“

Najeli na silnici, která vedla po pobřeží z Haify do Tel Avivu. Dickstein občas letmo zahlédl Středozemní moře, které se v měsíčním světle třpytilo jako drahokam. Když promluvil, samotného ho překvapil vlastní hlas, plný únavy a rezignace. „Kolik uranu potřebujeme?“

„Chtějí dvanáct bomb. Ve formě koncentrátu by to znamenalo asi sto tun.“

„To si do kapsy nestrčím,“ zamračil se Dickstein. „Kolik by to stálo, kdybychom to kupovali?“

„Něco přes milión amerických dolarů.“

„A ty si myslíš, že tohle bude někdo tutlat?“

„Když se to správně provede.“

„A jak?“

„To už je na tobě, Piráte.“

„Nejsem si jistý, jestli to je vůbec možné.“

„Musí. Řekl jsem premiérovi, že to zvládneme. Stojí na tom celá moje kariéra, Nate.“

„Nemluv mi o své zatracené kariéře.“

Borg si zapálil další doutník – nervózní reakce na Dicksteinovu pohrdavou poznámku. Ten pootevřel okénko, aby kouř mohl ven. Jeho náhlé nepřátelství nemělo co dělat s Borgovým neohrabaným pokusem být osobní, to byla jen jeho typická neschopnost chápat, co k němu lidé cítí. Dicksteina podráždila představa hříbových mraků nad Jeruzalémem a Káhirou, představa zamořených polí kolem Nilu, kde se pěstuje bavlna, a vinohradů u Galilejského moře, představa Středního východu zničeného ohněm a jeho děti na generace postižených.

„Myslím si, že mír je pořád ještě alternativa,“ řekl.

Borg pokrčil rameny. „Nevím. Nepletu se do politiky.“

„Kecy.“

Borg si povzdechl. „Podívej se, když oni budou mít bombu, my ji musíme mít taky, ne?“

„Kdyby šlo jen o tohle, mohli bychom svolat tiskovou konferenci, oznámit, že Egypťané pracují na bombě, a nechat zbytek světa, ať jim v tom zabrání. Já si myslím, že naši bombu prostě chtějí. A mají dobrou výmluvu.“

„A možná mají pravdu! Nemůžeme v jednom kuse bojovat – jednou bychom mohli prohrát.“

„Můžeme uzavřít mír.“

Borg si odfrkl. „Jseš zatraceně naivní.“

„Kdybychom ustoupili v několika bodech – okupovaná území, zákon o návratu, stejná práva pro Araby v Izraeli –“

„Arabové mají stejná práva.“

Dickstein se nevesele usmál. „Ty seš zatraceně naivní.“

„Poslyš!“ Borg se snažil ovládat. Dickstein chápal jeho vztek. Stejně by reagovalo hodně Izraelců. Mysleli si, že kdyby se tyhle liberální názory prosadily, byl by to první krok k tomu, aby ústupek střídal ústupek, dokud by celou zem nenaservírovali Arabům na talíři zpátky – a taková představa ohrožovala samy základy jejich bytí. „Poslyš,“ zopakoval Borg, „možná

bychom měli naše prvorozenství prodat za mísu čočovice. Ale tohle je reálný svět a lidé v téhle zemi nebudou hlasovat pro mír za jakoukoli cenu. A sám si dobře uvědomuješ, že Arabové se do míru nijak nehrnou. Takže reálně, bojovat s nimi musíme, a když už musíme, měli bychom radši vyhrávat. A jestli si máme být vítězství jisti, měl bys pro nás ukrást uran.“

Dickstein řekl: „Ty mě nejvíc šteješ tím, že máš většinou pravdu“

Borg stáhl okénko a vyhodil nedopalek, který po silnici rozhodil proud jiskříček jako při ohňostroji. Před nimi se vynořovala světlá Tel Avivu. Byli téměř na místě.

„Víš,“ promluvil znovu Borg, „s většinou svých lidí se necítím povinen mluvit o politice pokaždé, když jim zadávám úkoly. Oni jen plní rozkazy, jak se od nich očekává.“

„Nevěřím ti,“ odpověděl Dickstein, „tohle je národ idealistů.“

„Možná.“

„Kdysi jsem znával člověka jménem Wolfgang. Říkal: Já jen plním rozkaz. A pak mi lámal nohu.“

„Ano, tos mi vyprávěl.“

Najme-li si společnost revizora, aby zkontroloval účetní knihy, první co udělá je, že prohlásí, jak je zaměstnán kontrolou celkové finanční politiky firmy, a že potřebuje k ruce někoho, kdo by kontroloval účetní knihy. S agenty je to podobné. Stát si vytvoří tajnou službu, aby mu zjišťovala, kolik tanků má soused a kde je schovává. V ten moment tajná služba prohlásí, že je zaneprázdněná sledováním podvratných živlů doma, takže je potřeba ustavit další instituci, která se bude zabývat vojenskými informacemi.

Tak to bylo i v Egyptě v roce 1955. Státní začínající tajná služba byla rozdělena do dvou úřadů. Vojenská tajná služba měla za úkol počítat izraelské tanky a Úřad pro vyšetřování mělo atraktivnější zaměření.

Muž stojící v čele obou úřadů měl titul šéfa Úřadu pro vyšetřování, kvůli zamlžení, a předpokládalo se, že bude podávat zprávy ministrovi vnitra. Ale další věc, která se běžně stává u špionážních oddělení je, že jejich řízení chce převzít hlava státu. Pro to jsou dva důvody. První pramení z jejich soustavné činnosti osnování nejružnějších schémat vražd, vydírání a invazí, které by byly hrozně kompromitující, kdyby se daly do pohybu, a proto prezidentovi a premiéři rádi na tato oddělení osobně dohlížejí. Druhým důvodem je, že tajné služby jsou zdrojem moci, zvláště v nepříteli stabilních státech a hlava státu chce mít moc ve svých rukách.

Šéf Úřadu pro vyšetřování v Káhiře proto vždy podával zprávy buď prezidentovi nebo náměstkovi prezidentské kanceláře.

Kawash, vysoký Arab, který u výslechu umučil Towfika a pak předal osobní dozimetr Pierru Borgovi, pracoval na Úřadě pro vyšetřování, v civilní

části tajné služby. Byl to velice inteligentní, důstojný a bezúhonný člověk, ale také hluboce věřící – až na hranici mysticismu. Jeho víra, stojící na pevných základech, podporovala nejnepravděpodobnější vize náboženské víry o reálném světě. Byl stoupencem směru křesťanství, které prohlašovalo, že návrat Židů do Zaslíbené země je určen Biblí a je předzvěstí konce světa. Protivit se návratu znamenalo hřích, pracovat pro něj svatý úkol. Proto Kawash působil jako dvoustranný agent.

Práce byla všechno co měl. Jeho víra ho dovedla k vnitřnímu životu, takže se postupně izoloval od přátel, sousedů – a až na výjimky – i od rodiny. Neměl žádné osobní ambice až na jednu – dostat se do nebe. Žil asketickým životem a jeho jedinou pozemskou radostí bylo dosahovat úspěchů ve špio-náži. Měl hodně společného s Pierrem Borgem až na jedno: Kawash byl šťastný.

V současné chvíli měl však problémy. Až doposud se mu nedařilo v aféře, která začala profesorem Schulzem a to ho trápilo. Projekt Qattara byl sice pod kontrolou Úřadu pro vyšetřování, ale jeho druhé poloviny – vojenské tajné služby. Kawash se postil a meditoval a za dlouhého nočního bdění vymyslel postup, jak proniknout do tajného projektu.

Měl bratrance z druhého kolena, Assama, který pracoval v kanceláři šéfa Úřadu pro vyšetřování – orgánu, který koordinoval činnost obou částí. Assam zastával vyšší hodnost, ale Kawash byl chytřejší.

Seděli spolu v malé nevábné kavárně, popíjeli zteplalý likér a vyfukovali kouř na mouchy, které kolem nich poletovaly. Byli si podobní ve svých lehkých oblecích a se stejnými kníry. Kawash hodlal Assama využít pro získávání informací o Qattaře. Vymyslel přijatelný plán, který by Assam mohl podporovat, ale věděl, že celou záležitost musí podat velmi delikátně, aby ji Assam přijal. Navenek se jevil jako vždy klidně, přestože uvnitř cítil úzkost.

Hned od začátku se snažil vyvolat dojem, že je velice přímý. „Víš, co se děje v Qattaře, Assame?“

Po Assamově hezkém obličejí přeběhl tajnůstkářský výraz. „Jestliže to nevíš, já ti to říct nemůžu.“

Kawash potřásl hlavou, jako by mu Assam neporozuměl. „Nechci, abys mi prozrazoval tajemství. Kromě toho můžu odhadnout, čeho se projekt týká.“ To byla lež. „Znepokojuje mě, že ho řídí Maraji.“

„Proč?“

„Kvůli tobě. Myslím na tvou kariéru.“

„Já ale nemám strach –“

„Ale měl bys mít. Maraji chce tvoje místo, to určitě víš.“

Číšník přinesl talíř oliv a dva malé kulaté bochníky chleba. Kawash mlčel, dokud neodešel. Pozoroval, jak lež o Marajim probouzí Assamovu nejistotu.

„Usuzuju, že Maraji informuje přímo ministra,“ pokračoval.

„Ale všechny dokumenty projdou mýma rukama,“ řekl Assam na obranu.

„Ale nevíš, co říká přímo ministroví. Má velmi silnou pozici.“

Assam se zamračil. „A jak ses vlastně o projektu dozvěděl?“

Kawash se opřel o chladnou betonovou zeď. „Jeden z Marajiových mužů dělal v Káhiře ochranku a zjistil, že ho někdo sleduje. Špeh byl izraelský agent. Jmenoval se Towfik. Maraji neměl ve městě nikoho v terénu, tak požádali mě. Já jsem Towfika chytil.“

Assam pohoršeně odfrkl. „Je dost špatné nechat se sledovat. Ještě horší chtít pomoc na nesprávném oddělení. Tohle je hrozné.“

„Možná se s tím dá něco dělat.“

Assam se podrbal na nose rukou ověšenou prsteny. „Pokračuj.“

„Řekni šéfovi o Towfikovi. Řekni mu, že Maraji, přes svůj nepopiratelný talent, chybí ve výběru svých lidí, protože je mladý a nezkušený ve srovnání s někým takovým, jako jseš ty. Trvej na tom, že máš vhodné lidi pro projekt. A pak ten úkol zadej někomu, kdo vůči nám bude loajální.“

Assam pomalu přikývl. „Aha.“

Kawash vychutnával úspěch. „Šéf ti bude vděčný, žes objevil nepozornost v tak přísně tajné záležitosti. A ty budeš moci sledovat všechno, co Maraji dělá.“

„To je velmi dobrý plán. Dneska promluvím se šéfem. Jsem ti vděčný.“

Kawash chtěl říct ještě jednu věc – tu nejdůležitější – a chtěl ji říct v nejpríhodnější okamžik. Rozhodl se, že chvíli počká. Zvedl se a řekl: „Nebyl jsi snad vždycky můj příznivec?“

Vyšli do horkého dne zavěšeni do sebe. „A já hned vyhledám vhodného člověka,“ řekl Assam.

„Aha, vlastně,“ zareagoval Kawash, jako by mu to připomnělo podružný detail, „mám někoho, kdo by byl ideální. Je inteligentní, důmyslný a velice diskretní – syn bratra mé zesnulé ženy.“

Assam přimhouřil oči. „Takže bude podávat zprávy i tobě.“ Kawash se zatvářil dotčeně. „Jestli je to mnoho, co žádám...“ Rezignovaně rozpráhl ruce.

„Ne,“ odpověděl Assam. „Vždycky jsme si pomáhali.“ Došli až na roh, kde se rozloučili. Kawash se snažil, aby se mu pocit triumfu, který se v něm vznášel, neodrazil ve výrazu tváře. „Pošlu ho za tebou. Uvidíš, že je naprosto spolehlivý.“

„A tak to bude,“ odpověděl Assam.

Pierre Borg znal Nata Dicksteina dvacet let. V roce 1948 si byl jistý, že se ten chlapec na agenta nehodí i přes akci s ukradenými zbraněmi. Byl bleďý, hubený, neohrabaný a ne moc přitažlivý. Ale nezáleželo na Borgovi a Dickstein byl podroben zkoušce. Borg velice rychle dospěl k závěru, že ten kluk sice nevypadá nic moc, ale že je chytrý jako opice. Měl taky zvláštní kouzlo, což Borg nikdy nepochopil. Některé ženy z Mossadu po něm šlely – zatímco lidé jako Borg nebyli schopni přijít na to, v čem jeho přitažlivost vězí. Dickstein však stejně nejevil zájem – v materiálech měl: sexuální život: žádný. Během let se Dickstein vypracoval a Borg se na něj nyní spoléhal víc než na kteréhokoli jiného agenta. Po pravdě řečeno, kdyby byl Dickstein víc ambiciózní, mohl by s klidem získat místo, které teď zastával Borg.

Nicméně Borg pořád neviděl způsob, jak by Dickstein mohl splnit tenhle úkol. Výsledek politické debaty o jaderných zbraních byl jeden z těch hloupých politických kompromisů, které jen komplikovaly práci. Ukrást uran bylo odsouhlaseno pouze za předpokladu, že se nikdo nedozví, přinejmenším po mnoho dalších let, že zlodějem byl Izrael. Borg zastával jiný názor – byl pro rychlý zásah a k čertu s následky. Ve vládě převážil uvážlivější návrh, ale byl to Borg a jeho tým, kdo dostal úkol na starost.

V Mossadu existovali i jiní, kteří by byli schopni plán provést stejně dobře jako Dickstein – Mike, šéf oddělení zvláštních operací, byl jeden a Borg sám druhý. Ale nikomu jinému nemohl Borg říci to, co řekl Dicksteinovi: Tohle je ten problém – jdi a vyřeš ho.

Oba muži strávili jeden den v domě, který patřil Mossadu, ve městě Ramat Gan kousek od Tel Avivu. Přísně prověřeni zaměstnanci jim připravovali kávu, servírovali jídla a hlídkovali na zahradě s revolvery pod saky. Ráno se Dickstein sešel s mladým fyzikem z Weizmannova institutu v Rehovotu. Vědec měl dlouhé vlasy a květovanou vázanku a vysvětloval mu chemické vlastnosti uranu, podstatu radioaktivity a činnost atomového reaktoru s průzračnou jasností a nekonečnou trpělivostí. Po obědě mluvil s ředitelem Dimony o uranových dolech, o zařízeních, kde se ruda upravuje, o skladování a dopravě, také o bezpečnostních opatřeních a mezinárodních regulích, o Mezinárodním úřadu pro atomovou energii, americkém Výboru pro atomovou energii, anglickém Úřadu pro atomovou energii a o Euratomu.

Povečeřel společně s Borgem. Borg byl jako obvykle na své polovičaté dítě, ke grilovanému jehněčímu a sálatu si nedal žádný chleba, ale vypil skoro celou láhev červeného vína. Omluvou mu bylo, že se snažil uklidnit si nervy, aby před Dicksteinem zatajil svou úzkost.

Po večeři mu dal tři klíče. „V bezpečnostních skříňkách v Londýně, Bruselu a Curychu máš pro případ potřeby osobní doklady. V každé jsou pasy,

řidičské průkazy, peníze v hotovosti a zbraň. Když budeš muset měnit totožnost, nech staré doklady ve schránce.“

Dickstein přikývl. „Mám dávat zprávy tobě nebo Mikeovi?“

Borg si pomyslel: Ty přece nikdy nepodáváš zprávy, ty syčáku. Ale nahlas řekl: „Mně, prosím. Kdykoli to jen bude možné, volej mi přímo a použij žargon. Když mě neseženeš, kontaktuj jakoukoli ambasádu a použij kód pro setkání – pokusím se k tobě dostat, ať budeš kdekoli. Poslední možnost jsou kódované dopisy. Posílej je diplomatickou cestou.“

Dickstein přikývl, v obličeji naprosto bez výrazu. Tohle všechno byla rutina. Borg ho upřeně pozoroval a snažil se číst mu myšlenky. Co cítil? Myslel si, že to zvládne? Měl nějaké nápady? Plánoval pustit se do toho a pak dát zprávu, že to je nemožné? Byl opravdu přesvědčený, že bomba je pro Izrael právě řešení?

Mohl by se zeptat, ale stejně by nedostal žádnou odpověď.

„Zřejmě je nějaký konečný termín,“ řekl Dickstein.

„Ano. Ale nevíme jaký.“ Borg začal vybírat ze zbytku salátu cibuli. „Musíme mít bombu dřív, než ji budou mít Egypťané. Takže uran od tebe se musí do reaktoru dostat dřív než Egypt spustí svůj. Pak už je všechno chemie – ani jedna strana už nemůže nic uspíšit. Kdo první začne, první i skončí.“

„Potřebujeme agenta v Qattaře,“ podotkl Dickstein.

„Pracuju na tom.“

„A v Káhiře musíme mít velmi spolehlivého člověka.“

Tohle nebylo zrovna téma, ve kterém by Borg chtěl pokračovat. „Co chceš? Tahat ze mě informace?“ zeptal se ostře.

„Přemýšlím nahlas.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Borg chroupal další cibuli. Nakonec řekl: „Řekl jsem ti, co chci, ale nechal jsem na tobě všechna rozhodnutí, jak to získat.“

„Ano, to jsi nechal.“ Dickstein se zvedl. „Myslím, že půjdu spát.“

„Máš nějaký nápad, kde začít?“

Dickstein odpověděl: „Ano. Mám. Dobrou noc.“

TŘETÍ KAPITOLA

Nat Dickstein si nikdy nezvykl na práci tajného agenta. Neustálé podvodné jednání mu vadilo. Pořád lhal, pořád se schovával a předstíral, že je někdo jiný, než je, tajně sledoval lidi a úředníkům na letištích ukazoval falešné doklady. Nepřestával se bát odhalení. Noční můry ho pronásledovaly ve i dne, kdy se mu zdálo, že je najednou obklopen policisty, kteří křičí: Špión! Špión! a pak ho odvedou do vězení, kde mu zlomí nohu.

V současné chvíli byl neklidný. Seděl v budově Jean-Monnet v Lucemburku, u vchodu do kanceláří bezpečnostního oddělení Euratomu a vrýval si do paměti obličej zaměstnanců, kteří přicházeli do práce. Čekal na tiskového mluvčího Pffafera, ale záměrně přišel dřív. Hledal nějaké slabé místo. Nevýhodou tohoto manévru bylo, že ho všichni zaměstnanci také vidí, ale neměl čas na rafinovaná bezpečnostní opatření.

Ukázalo se, že Pffafer je neupravený mladík s výrazem nelibosti na tváři a s otlučeným hnědým kufříkem. Dickstein ho následoval do podobně neupravené kanceláře a přijal jeho pozvání na kávu. Mluvili francouzsky. Dickstein měl akreditaci pařížské kanceláře obskurního časopisu, který se jmenoval *Science International*. Svěřil se Pffaferovi, že by rád pracoval pro *Science American*.

„A o čem přesně v současné době píšete?“ zeptal se ho Pffafer.

„Článek se jmenuje ‚Materiál, za který nemá nikdo zodpovědnost?‘,“ vysvětloval Dickstein anglicky. „Ve Spojených státech se radioaktivní palivo ustavičně ztrácí. Dozvěděl jsem se, že v Evropě existuje mezinárodní systém, který všechen takový materiál kontroluje.“

„Správně,“ souhlasil Pffafer. „Členské země předaly kontrolu Euratomu. Především máme seznam všech civilních institucí, kde se s materiálem pracuje – od dolů, přes továrny zabývající se přípravou a zpracováním, sklady, reaktory až k továrnám, které se zabývají regenerací.“

„Řekl jste civilních?“

„Ano, vojenské instituce jsou mimo rámec naší kompetence.“

„Aha.“ Dickstein si oddechl, že přiměl Pffafera k řeči dřív, než si tiskový mluvčí uvědomil, jak jsou Dicksteinovy znalosti týkající se tématu omezené.

„Jako příklad si vezměte továrnu, která zpracovává uranový koncentrát. Surový materiál, který přijde do továrny, zváží a analyzují inspektoři Eura-

tomu. Jejich údaje jsou uloženy do centrálního počítače Euratomu a porovnány s údaji inspektorů z místa odeslání – v tomhle případě většinou z nějakého uranového dolu. Jestliže je mezi oběma hodnotami nějaká nesrovnalost, počítač ji odhalí. Podobná měření se provádějí s materiálem, který opouští továrnu – kvalitativně i kvantitativně. Tato čísla se opět kontrolují a porovnávají s údaji od inspektorů z místa určení – převážně z jaderných elektráren. Kromě toho se váží a analyzuje veškerý odpad.

Tento proces inspekce a dvojité kontroly se provádí nepřetržitě a zahrnuje i konečnou likvidaci odpadu. A konečně, v továrně se přinejmenším dvakrát ročně provádí inventura.“

„Hmm.“ Na Dicksteina vysvětlení zapůsobilo a cítil, že pomalu ztrácí odvahu. Pffafer bezpochyby účinnost systému zveličoval – ale i kdyby se prováděla jen polovina kontrol, jak mohl člověk nechat tajně zmizet sto tun koncentrátu, aniž by to počítač zaregistroval? Aby přiměl Pffafera k pokračování, nadhodil: „Takže v kterýkoli moment váš počítač ví o každém zrnku uranu v Evropě.“

„V rámci členských zemí – Francie, Německo, Itálie, Belgie, Nizozemí a Lucemburska. A nejedná se jen o uran, ale o jakýkoli radioaktivní materiál.“

„A co podrobnosti týkající se dopravy?“

„Všechno musíme schválit my.“

Dickstein zavřel svůj poznámkový blok. „Zdá se, že je to dobře vypracovaný systém. Mohl bych ho vidět v praxi?“

„To nezáleží na nás. Musel byste kontaktovat úřad pro atomovou energii v dané členské zemi a požádat o povolení. Některé z nich dělají exkurze s průvodcem.“

„A můžete mi dát seznam jejich telefonních čísel?“

„Jistě,“ zvedl se Pffafer a otevřel registraturu.

Dickstein vyřešil jeden problém, aby byl okamžitě postaven před jiný. Chtěl vědět, kam se má obrátit aby zjistil, kde jsou zaneseny údaje o umístění radioaktivního materiálu. Odpověď měl – v počítači Euratomu. Ale veškerý uran, o kterém počítač věděl, podléhal přísnému kontrolnímu systému, a proto bylo nesmírně obtížné ho zcizit. Seděl v malé nevlídné kanceláři, pozoroval samolibého Herr Pffafera, jak se hrabe ve starých dokumentech a myslel si: Kdybys jen věděl, na co myslím, ty jeden byrokrate, ranila by tě mrtvice. Potlačil úsměv a cítil se trochu líp.

Pffafer mu podal cyklostylovaný letáček. Dickstein ho přeložil a dal do kapsy. „Děkuju, že jste mi pomohl.“

„Kde bydlíte?“ zajímal se Pffafer.

„V Alfě, naproti nádraží.“

Pffafer ho doprovodil ke dveřím. „Hezký pobyt v Lucemburku. Mějte se hezky.“

„Budu se snažit,“ odpověděl Dickstein a potřásl mu rukou.

Schopnost zapamatovat si věci byl kumšt. Dickstein si ji osvojil, když sedával se svým dědečkem v jeho pokoji nad vonícím pekařstvím na Mile End Road a pracně se snažil rozlišovat zvláštní znaky hebrejské abecedy. Základem bylo izolovat jeden specifický rys, zapamatovat si ho a všechno ostatní ignorovat. Totéž udělal i s obličejí zaměstnanců Euratomu.

Pozdě odpoledne čekal před budovou Jean-Monnet a pozoroval lidi, kteří odcházeli domů. Někteří z nich ho zajímali víc než ostatní. Sekretářky a poslůčci mu nebyli k ničemu, zrovna tak ředitelé. Potřeboval něco mezi. Programátory, vedoucí malých sekcí, ředitele oddělení, osobní tajemníky a náměstky. Pojmenoval si je co nejpříhodněji, podle jejich nejvýraznějších rysů: Diamant, Naškrobený límeček, Tony Curtis, Beznosý, Bílá hlava, Zapata, Fatbum.

Diamant byla plnoštíhlá žena silně po třicítce a bez snubního prstýnku. Pojmenoval ji tak podle kamínku, který se jí blýskal na obroučkách brýlí. Sledoval ji na parkoviště, kde se nasoukala za volant bílého Fiatu 500. Dicksteinův vypůjčený peugeot byl nedaleko.

Přejela Pont-Adolphe – řídila špatně, ale pomalu – a pak jela asi patnáct kilometrů jihovýchodně až do malé vesničky Mondorf-les-Bains. Zaparkovala na vydlážděném dvorku u typického lucemburského domku s ozdobně pobitými dveřmi. Odemkla si a vešla dovnitř.

Vesnička byla svými vřídly turistickým místem, a tak si Dickstein pověsil kolem krku fotoaparát a procházel se. Několikrát minul její dům. Jednou oknem viděl, jak Diamant dává nějaké staré ženě jídlo.

Fiátek stál před domem až do půlnoci, kdy Dickstein odjel.

Vsadil na špatnou kartu. Diamant byla stará panna, která se starala o starou matku, ani bohatá ani chudá – dům patřil zřejmě matce – a zjevně bez všech nectností. Kdyby býval byl jiný typ, byl by ji mohl svést, ale jinak se jí na kůži nedostane.

Vrátil se do hotelu zklamaný a znechucený – i když bezdůvodně, protože ze získaných informací vyvodil ty nejlepší závěry, které mohl. Nicméně měl pocit, že se pohybuje jen na okraji problému a už byl netrpělivý, aby se do něj mohl pořádně pustit a aby se jeho znepokojení přeneslo z vágní roviny do konkrétní.

Další tři dny se nedostal nikam. Neměl štěstí ani se Zapatou, ani s Fatbumbem a ani s Tonym Curtisem.

Ale Naškrobený límeček byl ideální.

Byl zhruba asi tak stejně starý jako Dickstein, štíhlý, elegantní, v tmavě modrém obleku, se světle modrou vázankou a silně naškrobeným límečkem. Tmavě hnědé vlasy, které nosil trochu delší, než by se očekávalo u muže jeho věku, mu na spáncích začínaly šedivět. Nosil ručně šité boty.

Z kanceláře šel pěšky, přešel most přes říčku Alzette a vydal se nahoru do kopce, do staré části města. Úzkou dlážděnou uličkou došel ke starému řadovému domku. O dvě minuty později se rozsvítilo podkrovní okno.

Dickstein se potloukal kolem dvě hodiny. Když se Naškrobený límeček objevil znovu, měl na sobě vypasované světlé kalhoty a kolem krku oranžový šátek. Vlasy měl sčesané dopředu, takže vypadal mladší a živě si vykračoval.

Dickstein ho sledoval až na Rue Dicks, kde mu zmizel v jednom neosvětleném vchodu. Dickstein zůstal venku. Dveře byly otevřené, ale podle ničeho se nedalo rozpoznat, co by mohlo být vevnitř. Byly vidět jen schody vedoucí dolů a za chvíli uslyšel vzdálenou hudbu.

Minuli ho dva mladíci ve žlutých džínách a vešli dovnitř. Jeden se otočil, zazubil se na něj a řekl: „No, tady to je.“ Dickstein se vydal za nimi po schodech dolů.

Byl to obyčejně vypadající noční klub se stolky a židličkami, s několika boxy, malým tanečním parketem a jazzovým triem. Dickstein zaplatil vstupné a sedl si do boxu, tak aby viděl Naškrobený límeček. Objednal si pivo.

Už předtím se domýšlel, proč to místo působí tak nenápadně, a teď, když se tak rozhlížel kolem, se jeho teorie potvrdila. Byl to klub homosexuálů. Dickstein se v takovém klubu nikdy neocítl a byl trochu překvapený, že to tam nevypadá nijak výstředně. Několik mužů bylo lehce nalíčeno, u baru trochu přeháněli dva obhroublí teplouši a nějaké velmi hezké děvče se drželo za ruku se starší ženou v kalhotách, ale jinak byla většina zákazníků oblečena podle běžného standardu. Nikdo tam nebyl převlečený za ženu.

Naškrobený límeček seděl vedle světlovlasého muže v kaštanově hnědém dvouřadém obleku. Dickstein proti homosexuálům jako takovým nic neměl. Ani nepovažoval za urážku, když ho někteří lidé za něj mylně považovali, protože byl jako čtyřicátník starým mládencem. Pro něj byl Naškrobený límeček jen muž, který pracoval pro Euratom a který měl svou slabou stránku.

Poslouchal hudbu a upíjel pivo. Přišel k němu číšník a zeptal se ho: „Jseš tu sám, zlato?“

„Čekám tu na přítele,“ zavrtěl Dickstein hlavou.

Jazzové trio vystřídal kytarista a začal německy zpívat oplzlé písničky. Dickstein většinu vtipků nepochopil, ale zbytek posluchačů řval smíchy. Pak šlo několik párů tancovat.

Dickstein si všiml, že Naškrobený límeček položil svému společníkovi ruku na koleno. Zvedl se a zamířil k jejich boxu.

„Nazdar,“ pozdravil vesele, „neviděli jsme se onehdy v Euratomu?“

Naškrobený límeček zbledl. „Já nevím...“

Dickstein napřáhl ruku. „Ed Rodgers,“ představil se jménem, které řekl i Pffaferovi. „Jsem novinář.“

Límeček zamumlal: „Těší mě.“ Byl vyvedený z míry, ale neztratil duchapřítomnost a nepředstavil se.

„No, musím už běžet,“ pokračoval Dickstein. „Rád jsem tě viděl.“

„Tak tedy sbohem.“

Dickstein se otočil a vyšel z klubu. Prozatím udělal všechno, co bylo nezbytné. Límeček věděl, že je jeho tajemství prozrazeno a je vystrašený.

Dickstein šel do svého hotelu, styděl se a měl pocit hnusu.

Od Rue Dicks ho někdo sledoval.

Špeh nebyl profesionál, vůbec se nepokoušel o nějakou kamufláž. Držel vzdálenost asi patnáct dvacet kroků za ním a jeho kožené boty pravidelně pleskaly o chodník. Dickstein předstíral, že si ničeho nevšiml. Když přecházel silnici, tak ho zahlédl. Vysoký mladík, dlouhovlasý, v hnědé kožené bundě.

O vteřinu později vystoupil ze stínu druhý a kategoricky se postavil před Dicksteina. Blokoval celý chodník. Dickstein se zastavil a vyčkával. Co zas je ksakru tohle, pomyslel si. Neuměl si dát dohromady, kdo už by ho tak brzy mohl sledovat, ani proč by ten dotyčný používal neobratné amatéry rovnou z ulice.

V pouličním světle se zablýskl nůž. Zezadu se vynořil ten, který ho sledoval. Mladík před ním řekl: „Tak, buzíku, koukej vyndat peněženku.“

Dickstein si zhluboka oddechl. Šlo o obyčejné zloděje, kteří si mysleli, že jakýkoli návštěvník toho nočního klubu bude snadná kořist.

„Nic mi nedělejte. Dám vám peníze.“

„Peněženku,“ trval na svém mladík.

Dickstein se s nimi nechtěl prát, ale zatímco mohl bez problémů získat peníze na hotovosti, bez dokladů a kreditních kart by se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Vyndal z peněženky bankovky a podával jim je: „Svoje doklady potřebuju. Vezměte si peníze a já nebudu nic hlásit.“

Mladík před ním po nich chňapl.

„Kreditní karty,“ řekl ten za ním.

Takže ten před ním byl ten slabší. Dickstein se na něj ostře podíval. „Proč nezmizíš, dokud jseš ve výhodě, chlapče?“ Vykročil a obešel ho po okraji chodníku.

Kožené boty prudce zadupaly, jak se ten druhý za ním vrhnul. Pak už byl jen jeden způsob, jak záležitost skoncovat. Dickstein se ostře otočil, popadl chlapce za nohu, když se chystal kopnout, trhnul s ní, zkroutil mu ji a zlomil mu kotník. Mladík zařval bolestí a upadl.

Pak na něj vyrukoval ten s nožem. Dickstein se postavil do střehu a kopl ho do holeně, odskočil a kopl ho znovu. Mladík na něj zaútočil nožem. Dickstein se uhnul a kopl ho potřetí do stejného místa. Ozval se zvuk lámané kosti a chlapec upadl.

Dickstein chvíli stál a díval se dolů na dva zraněné útočníky. Cítil se jako rodič, jehož děti ho tak dlouho provokovaly, až je musel potrestat. Proč jste mě donutili to udělat, pomyslel si. Oba byli ještě děti, kolem sedmnácti, ale už byli zkažení. Číhali na homosexuály a odírali je, ale Dickstein dělal celý večer přesně totéž. Šel pryč. Na tenhle večer chtěl zapomenout. Rozhodl se, že ráno opustí město.

Když Dickstein pracoval, zůstával co nejvíc v hotelovém pokoji, aby nebyl moc na očích. Mohl se z něj stát alkoholik, kdyby nevěděl, že během operace není moc moudré pít – alkohol otupuje ostrážitost – a jindy, když nebyl v akci, neměl zas potřebu pít. Hodně času strávil díváním se z okna nebo seděl před zářící obrazovkou. Nechodil po ulicích, nevysedával ani po hotelových barech ani po restauracích – vždycky využíval pokojové služby. Ale veškerá obezřelost měla svoje meze. Člověk se nemohl stát neviditelným. V hale v hotelu Alfa v Lucemburku narazil na někoho, kdo ho znal.

Stál u recepcce a odhlašoval se. Prohlížel si účet, předložil kreditní kartu na jméno Ed Rodgers a čekal na podepsání American Expressu, když se za ním anglicky ozvalo: „Bože! To je Nat Dickstein, že?“

V ten moment se vyděsil. Jako každý špión, který používá krycí jméno, i on žil v neustálém panickém strachu, že se náhodou objeví někdo z jeho dávné minulosti a pozná ho. Souvisela s tím i jeho noční můra o policistovi, který křičí: Špión! a vzpomínka na věřitele, který říká: Ale tvoje máma je doma. Právě jsem ji viděl oknem, schovává se pod kuchyňský stůl.

Jako každý špión byl na takové okamžiky cvičen. Pravidlo bylo jednoduché: Ať je to kdokoli, neznáte ho. Ve škole ho procvičovali. Řekli třeba: Dneska jsi Chaim Meyerson, student inženýrství, a člověk se musel normálně pohybovat, dělat svou práci a být Chaim Meyerson. A pak pozdě odpoledne zařídili, abyste narazil na bratrance, starého učitele ze střední školy nebo rabína, který znal celou rodinu. Napoprvé se člověk vždycky usmál, pozdravil a dal se do řeči. Večer vám přišel lektor sdělit, že jste mrtvý. Postupně se člověk naučil dívat se starým známým zpřímá do očí a říkat: Kdo, k čertu, jste?

Nacvičené mechanismy začínaly působit. Dickstein se nejdříve podíval na recepčního, který ho právě odhlašoval na jméno Ed Rodgers. Nereagoval. Buď nerozuměl nebo neslyšel nebo ho to nezajímalo.

Něčí ruka se dotkla jeho ramene. Dickstein nasadil omluvný úsměv a otočil se. „Obávám se, že jste se –“ začal francouzsky.

Sukni šatů měla kolem pasu, tvář jí vzrušením hořela a líbala Yasifa Hassana.

„Jseš to ty!“ řekl Yasif Hassan.

A pak pod náhlým tlakem vzpomínky na to ráno v Oxfordu před dvaceti lety, Dickstein ztratil na chvíli kontrolu, jeho výcvik ho zradil a on udělal největší chybu ve své kariéře. „Prokrista, Hassane.“

Hassan se usmíval a napřahoval ruku. „Jak je to dlouho... to je určitě... víc než dvacet let!“

Dickstein mechanicky potřásl nabízenou rukou s vědomím, že udělal chybu a snažil se dát trochu dohromady. „Určitě,“ zamumlal, „Co tady děláš?“

„Bydlím tu. A ty?“

„Právě odjíždím.“ Dickstein se rozhodl, že nejlepší bude se co nejrychleji ztratit, aby se nedostal do ještě větších těžkostí. Recepční mu podal formulář, na který se Dickstein podepsal jako Ed Rodgers a mrkl na hodinky. „Krucí, musím chytit tohle letadlo.“

„Mám venku auto,“ nabídl mu Hassan, „vezmu tě na letiště. Musíme si popovídat.“

„Ale já jsem si objednal taxi...“

Hassan se obrátil na recepčního. „Zrušte ten taxík a řidiči zaplaťte.“ Podal mu drobné.

„Opravdu hrozně spěchám,“ bránil se Dickstein.

„Tak tedy pojd'me!“ zvedl Hassan Dicksteinův kufr a vyšel ven.

Dickstein s pocitem bezmoci a vlastní absolutní neschopnosti, šel za ním. Nasedli do ojetého dvousedadlového sportovního auta. Dickstein si Hassana důkladně prohlédl, když vyjížděl z vyhrazeného parkoviště před hotelem. Arab se změnil a ne jen věkem. Prošedivělý knír, silnější pas, hlubší hlas – to všechno se dalo očekávat. Ale ještě něco jiného. Hassan vždycky Dicksteinovi připomínal aristokrata. Pohyboval se pomalu, choval se nevzrušeně a lehce znuděně v době, kdy byl každý mladicky nadšený. Ted' se zdálo, že jeho povýšenost je ta tam. Přesto Dickstein chvilkami zapochyboval, nakolik bylo jeho chování člověka z vyšší společnosti vypěstované.

Dickstein se smířil s následkem své chyby a snažil se zjistit rozsah škody. „Ty tu teď bydlíš?“

„Moje banka tu má evropské zastoupení.“

Takže je asi pořád bohatý, pomyslel si Dickstein. „Co to je za banku?“

„Libanonská Cedar Bank.“

„Proč v Lucemburku?“

„Je to význačné finanční středisko. Sídlí tu Evropská investiční banka a je tu mezinárodní burza. A co děláš ty?“

„Žiju v Izraeli. V kibucu vyrábíme víno. Tady pátrám po nějakých možnostech odbytu.“

„Nošení dříví do lesa.“

„Začínám si to taky myslet.“

„Možná bych ti mohl pomoci, až se sem vrátíš. Mám tady několik kontaktů a zařídil bych ti nějaká setkání.“

„Díky. Hodlám tě vzít za slovo.“ Kdyby došlo na nejhorší, mohl by prodat nějaké víno, pomyslel si.

„Takže tvůj domov je teď v Palestině a můj v Evropě,“ usmál se Hassan, ale Dicksteinovi se zdálo, že nucené.

„A jak se daří tobě v bankovníctví?“ zeptal se Araba a přemýšlel, jestli ‚moje banka‘ znamená ‚banka, kterou vlastním‘ nebo ‚banka, kterou řídím‘ nebo ‚banka, ve které pracuju‘.

„Dost dobře, díky.“

Neměli si moc co říct. Dickstein by se ho rád zeptal, co se stalo s jeho rodinou v Palestině, jak dopadl jeho románek s Eilou Ashfordovou a proč jezdí ve sportovním autě, ale bál se, že by odpovědi byly příliš bolestné, jak pro něj, tak i pro Hassana.

„Jseš ženatý?“ zeptal se ho Hassan.

„Ne. A ty?“

„Taky ne.“

„To je zvláštní.“

Hassan se usmál. „Ani jeden z nás není typ na nějaké závazky.“

„Závazek já mám,“ odpověděl Dickstein a vzpomněl si na Mottieho, kterému nedočetl Ostrov pokladů.

„Ale jinak všechno při starém,“ mrkl na něj Hassan.

„Pokud si dobře vzpomínám, miláček žen jsi byl ty,“ necítil se Dickstein ve své kůži.

„Kde jsou ty časy.“

Dickstein se snažil nemyslet na Eilu. Dojeli k letišti a Hassan zastavil.

„Díky za svezení.“

Hassan se k němu natočil a upřeně si ho prohlížel. „Nemůžu pochopit jedno. Vypadáš mladší než tenkrát.“

Dickstein mu podal ruku. „Je mi líto, že mám takový spěch.“ Vystoupil z auta.

„Nezapomeň – zavolej mi, až tu příště budeš.“

„Sbohem.“ Dickstein zabouchl dvířka a vydal se k letištní hale.

Teprve potom si dovolil zavzpomínat.

Na vteřinu se nikdo z nich čtyř na chladné zahradě nepohnul. Pak Hassan začal rukama přejíždět Eile po těle. Cortone a Dickstein se sebrali a šli pryč. Milenci je ani nezahlédli.

Šli směrem k domu a když byli dostatečně z doslechu, Cortone pronesl. „Panebože, to byla teda síla.“

„Nemluvme o tom,“ řekl Dickstein. Cítil se jako člověk, který vrazil přímo do kandelábru, protože se otáčel a nedával pozor na cestu. Bylo to totéž: bolest, vztek a nikdo, koho by mohl vinit, než sebe sama.

Společnost se naštěstí už rozcházela. Odešli, aniž znovu mluvili s podváděným profesorem, který právě v koutě hovořil s nějakým absolventem. Šli k Georgovi na oběd. Dickstein skoro nic nejedl, ale vypil trochu piva.

„Poslouchej, Nate,“ řekl Cortone, „nechápu, proč jseš z toho tak vyřízenej. Tohle přece jen dokazuje, že je k mání, ne?“

„Ano,“ souhlasil Nat, ale nemyslel to vážně.

Účet byl víc než deset šilinků. Cortone zaplatil a Dickstein ho šel vyprovodit na nádraží. Tam se rozloučili a Cortone nastoupil do vlaku. Dickstein se několik hodin procházel po parku, aniž vnímal zimu, a snažil se utřídit si myšlenky. Věděl, že na Hassana nežárlí, ani nebyl rozhořčený Eiliným chováním, ani nebyl zklamaný ve svých tužbách, protože žádné neměl. Cítil se na dně a neměl vhodná slova, aby vyjádřil proč. Přál si mít někoho, s kým by si o tom mohl popovídat.

Brzy po party u profesora odjel do Palestiny, ale ne kvůli Eile.

Dalších jednadvacet let neměl nikdy ženu, ale ani to nebylo jen kvůli Eile.

Yasif Hassan odjížděl z letiště ve vzteku. Vybavoval si před sebou, jako by to bylo včera, mladého Dicksteina. Bledého Žida v levném obleku, štíhlého jako dívka, pořád lehce nahrbeného, jako by čekal ránu, s hladovým pohledem na krásné tělo Eily Ashfordové, se zarputilou posedlostí, že jeho národ získá Palestinu, ať budou Arabové souhlasit nebo ne. Hassanovi byl k smíchu, považoval ho za dítě. A teď Dickstein žije v Izraeli, pěstuje hrozny a dělá z nich víno. On domov našel a Hassan ho ztratil.

Hassan už nebyl ani bohatý. Nikdy nebyl pohádkově movitý, ale vždycky měl na vybrané jídlo, drahé oblečení, nejlepší vzdělání a postupem času si osvojil způsoby arabské aristokracie. Jeho dědeček byl úspěšný doktor. Svého prvního syna dal vystudovat medicínu a druhého obchod. Mladší, Hassa-

nův otec, obchodoval s látkami v Palestině, Libanonu a po celém Jordánsku. Za vlády Británie se obchodu dařilo a poptávku zvedli i židovští přistěhovalci. V roce 1947 měla rodina obchody po celé Levantě a vlastnila jejich rodinou vesnici poblíž Nazaretu.

Rok 1948 je zničil.

Když byl vyhlášen Izraelský stát a napadena arabská vojska, udělala Hassanova rodina osudovou chybu. Sbalila se a utekla do Sýrie. Už nikdy se nevrátili zpátky. Sklad v Jeruzalémě shořel, obchody byly zničeny nebo si je zabrali Židé, pozemky si присvojila izraelská vláda. Hassan se doslechl, že z jejich vesnice je kibuc.

Hassanův otec žil od té doby v uprchlickém táboře Organizace spojených národů. Poslední dobrou věcí, kterou udělal bylo, že napsal Yasifovi doporučující dopis svým bankéřům v Libanonu. Yasif měl vysokoškolské vzdělání a mluvil perfektně anglicky, takže ho banka zaměstnala.

Žádal izraelskou vládu o náhradu škod podle pozemkového výnosu z roku 1953 a byl odmítnut.

Svou rodinu v táboře navštívil jen jednou, ale co tam viděl, mu zůstalo ostře vryté do paměti celý život. Žili v chatrči z prken, toalety byly společné. Nedostalo se jim žádného zvláštního zacházení. Patřili mezi tisíce rodin bez domova, perspektivy, naděje. Když viděl svého otce, kdysi chytrého, rozhodného muže, který řídil pevnou rukou velký podnik, odkázaného nyní jen do front na jídlo a k hraní backgammonu, měl sto chutí házet bomby na školní autobusy.

Ženy pracovaly jako dřív, nosily vodu a uklízely, ale muži se bezcílně poflakovali v šatech z druhé ruky, marnili čas, těla jim ochabovala a mysl otupovala. Dospívající mládež se mezi sebou jen handrkovala, vytahovala a bojovala s noži, protože budoucnost jim stejně neslibovala nic jiného než potloukání od ničeho k ničemu na připalujícím slunci.

V táboře zapáchala kanalizace a beznaděj. Hassan se už nikdy nevrátil, i když matce nepřestal psát. Unikl z pasti a jestli zanechal otce svému osudu, otec sám mu v tom pomáhal, takže to bylo asi i jeho přání.

Jako bankovní úředník měl celkem úspěch. Byl inteligentní a bezúhonný, ale jeho výchova ho nepředurčovala pro pečlivou práci s čísly, která kromě jiného spočívala v přehrabování se v protokolech a ukládání všech dokumentů alespoň ve třech kopiích. Kromě toho byl duchem úplně jinde.

Nikdy se nesmířil s tím, o co přišel. Nesl si svou nenávist životem jako tajné břemeno. Ať mu jeho logicky uvažující mysl sdělovala cokoli, duše našeptávala, že opustil otce v nouzi, a pocit viny znovu oživil nenávist k Izraeli. Každý rok čekal, že arabská armáda porazí sionisty, ale pokaždé marně, a tak se stával zoufalejším a rozzlobenějším.

V roce 1957 začal pracovat pro egyptskou tajnou službu. Nepatřil k důležitým agentům, ale jak banka rozšiřovala svoji působnost po Evropě, začal sbírat pikantní novinky nejen z kanceláře, ale obecně z bankovních obchodů. Někdy po něm Káhira chtěla informaci o finanční situaci nějakého zbrojaře, židovského filantropa nebo arabského milionáře. Pokud Hassan neměl údaje ve svých záznamech, mohl je zjistit od svých přátel nebo z obchodních kontaktů. Měl také obecné instrukce sledovat izraelské obchodníky v Evropě v případě, že by mohli být agenty. Proto také oslovil Nata Dicksteina a choval se jako starý známý.

Hassan si myslel, že by Dicksteinova historka mohla být pravdivá. V obnošených šatech, ve stejných kulatých brýlích, se stejným nenápadným vzezřením mohl s klidem být nějaký špatně placený obchodník. Ale byla tu ta podivná věc z Rue Dicks ze včerejší noci. Dva mladíci, na policii známí jako drobní zlodějníci, byli nalezeni na ulici v hrozném stavu. Hassan měl všechny podrobnosti od člověka z místní policie. Evidentně narazili na špatně vytipovanou oběť. Jejich zranění byla provedena odborně. Muž, který je napadl, musel být voják, policista, někdo z ochranky... nebo agent. A po takovém incidentu stálo za to prošetřit člověka z Izraele, který druhý den ráno ve spěchu mizí.

Dojel zpátky k hotelu Alfa a vyhledal recepčního. „Byl jsem tu asi před hodinou, když jeden z vašich hostů odjížděl. Pamatujete si?“

„Myslím, že ano, pane.“

Hassan mu podal dvě stě lucemburských franků. „Řekl byste mi, pod jakým jménem se zaregistroval?“

„Jistě, pane.“ Recepční prohlížel záznamy. „Edward Rodgers, z časopisu *Science International*.“

„Ne Nathaniel Dickstein?“

Recepční zavrtěl hlavou.

„A mohl byste se podívat, jestli máte vůbec nějakého Nathaniela Dicksteina z Izraele přihlášeného?“

„Ovšem.“ Recepčnímu chvíli trvalo než prohlédl seznam hostů. Hassanovo napětí rostlo. Jestliže se Dickstein zaregistroval pod falešným jménem, není tu jako obchodník s vínem – takže kým jiným by mohl být než izraelským agentem? Recepční konečně zavřel knihu a vzhlédl. „Rozhodně ne, pane.“

„Děkuji.“ Cestou do kanceláře se Hassan cítil skvěle. Vzal rozum do hrsti a podařilo se mu objevit něco důležitého. Jakmile se posadil za stůl, napsal zprávu.

VIDĚN PODEZŘELÝ IZRAELSKÝ AGENT. NAT DICKSTEIN
ALIAS ED RODGERS. VÝŠKA STO SEDMDESÁT, DROBNÉ
POSTAVY, TMAVÉ VLASY, HNĚDÉ OČI, VĚK ASI ČTYŘICET

Zprávu zakódoval, nahoru připsal slovo speciálním kódem a telexem ji odeslal do egyptského ústředí banky. Nikdy tam nedošla. Speciální kódované slovo v jejím záhlaví instruovalo úředníka na poště v Káhiře odeslat ji na Úřad pro vyšetřování.

Odeslání zprávy bylo jakýmsi cantiklimaxem. Druhá strana mu ani nepoděkuje ani se jinak neprojeví. Hassan nemohl nic jiného dělat, než se zase pustit do své práce a přestat snít.

Pak Káhira volala.

Nikdy dřív se to nestalo. Někdy mu poslali telegramy, telexy, dokonce i dopisy, všechno pochopitelně v kódech. Jednou nebo dvakrát se sešel s lidmi z arabských velvyslanectví a dostal ústní instrukce. Ale nikdy nevolali. Jeho zpráva musela způsobit větší rozruch, než předpokládal.

Člověk na druhé straně telefonu chtěl víc podrobností o Dicksteinovi. „Chci se ujistit o totožnosti muže, kterého se týká vaše zpráva. Nosí kulaté brýle?“ „Ano.“

„Mluví anglicky s koknejským přízvukem? Poznal byste takový akcent?“

„Ano a ano.“

„Má na předloktí vytetované číslo?“

„Dneska jsem ho neviděl, ale vím, že ho tam má... Studoval jsem s ním před lety v Oxfordu. Jsem si naprosto jist, že je to on.“

„Vy ho znáte?“ V hlase se ozval údiv. „Uvádíte tuhle informaci ve svém spise?“

„Ne, nikdy jsem –“

„Měla by tam být,“ řekl muž popuzeně. „Jak dlouho jste u nás?“

„Od roku 1957.“

„To to vysvětluje... to bylo ještě za starých časů. Fajn, a teď poslouchejte. Ten člověk je velice důležitý... klient. Chceme, abyste se mu věnoval dvacet čtyři hodin denně. Rozumíte?“

„Nemůžu,“ řekl Hassan nešťastně. „Odjel z města.“

„Kam?“

„Vysadil jsem ho na letišti. Nevím, kam jel.“

„Pak to zjistěte. Zavolejte letiště, zeptejte se, v kterém byl letu a zavolejte mi zpátky za patnáct minut.“

„Budu se snažit –“

„Nezajímá mě vaše snažení. Chci vědět, kam má namířeno, a chci to vědět dřív, než se tam dostane. Volejte za patnáct minut. Až ho najdeme, nesmíme ho zase ztratit.“

„Hned se do toho pustím,“ řekl Hassan, ale telefon ohluchl dřív, než stačil dokončit větu.

Zavěsil. Pravda, nikdo mu nepoděkoval, ale tohle bylo lepší. Najednou byl důležitý, jeho práce naléhavá a oni na něm závislí. Měl šanci udělat něco pro arabskou věc, konečně měl šanci na odvetu.

Znovu zvedl sluchátko a vytočil číslo letiště.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Nat Dickstein si vybral atomovou elektrárnu ve Francii jednoduše proto, že francouzsky mluvil velmi obstojně, kromě angličtiny, ale Anglie nebyla členem Euratomu. Cestoval tam autobusem s různorodou skupinkou studentů a turistů. Krajina ubíhající za oknem byla vyprahlá sluncem, spíš jako v Galileji než v Essexu, což byla pro Dicksteina ‚zem‘, když byl chlapec. Od té doby zcestoval svět, střídal letadla jako nějaký příslušník mezinárodní smetánky, ale dobře si pamatoval dobu, kdy jeho obzory byly ohraničeny na západě ulicí Park Lane a na východě Southend-on-Sea. Vzpomínal, jak rychle se tyto obzory rozšiřovaly, když se začal považovat za dospělého muže po smrti svého otce. Ostatní chlapi jeho věku viděli budoucnost ve své práci v docích nebo v tiskárnách, ve svatbě s místním děvčetem, a v domě, který bude kousek od domu jejich rodičů. Jejich touhou bylo chovat závodní chrt, vidět jak West Ham vyhrává ve finále o pohár a koupit si auto. Mladý Nat přemýšlel, že by se mohl vydat do Kalifornie, Rhodesie nebo Hong Kongu, stát se vynikajícím neurochirurgem, archeologem nebo milionářem. Bylo to částečně proto, že byl chytřejší než většina jeho vrstevníků, částečně proto, že jim cizí jazyky zněly zvláště a záhadně, byl to pro ně jen další předmět jako algebra a ne způsob dorozumívání, ale hlavně jejich rozdílnost vězela v tom, že Nat byl Žid. Dicksteinův kamarád z dětství, se kterým hrával šachy, Harry Chieseman, byl nadaný, pohotový a energický, ale viděl se jako dělník a Londýňan a byl přesvědčený, že se přesně tím stane. Dickstein věděl – ačkoli si nevzpomínal, že by mu to někdo skutečně řekl – že ať se Židé narodí kdekoli, dokážou si najít cestu na proslulé univerzity, pustit se do nového průmyslového odvětví, jako byl třeba film, stát se nejúspěšnějšími bankéři, právníky a podnikateli. A pokud to nemohou dělat v zemi, ve které se narodili, odejdou jinam a zkouší to znovu. Bylo zvláštní, uvědomoval si Dickstein, když v duchu rekapituloval svoje dětství, že lidé z národa po staletí tak perzekuovaného byli tolik přesvědčeni o svých schopnostech dosáhnout čehokoli, co si jen vezmou do hlavy. Například, potřebovali bomby, tak si je pořídili.

Tradice působila povzbudivě, ale neposkytla mu žádnou pomoc v hledání cest a způsobů.

V dálce se pomalu rýsovala elektrárna. Jak se autobus blížil, Dickstein si uvědomil, že reaktor je větší, než si představoval. Zabíral desetipodlažní budovu a on si z nejasných důvodů myslel, že se vejde do malé místnosti.

Vnější zabezpečení bylo spíš technického než vojenského rázu. Komplex budov byl obehnaný jedním vysokým plotem, který nebyl ani pod napětím. Dickstein si prohlédl vrátnici, zatímco průvodce vyřizoval formality. Hlídači měli jen dvě průmyslové televize. Dickstein si pomyslel, že by dostal do objektu padesát mužů za denního světla, aniž by si všimli, že něco nehraje. To je špatné znamení, zachmuřil se nakonec. Zřejmě to znamená, že mají jiná opatření, ze kterých plyne jejich sebejistota.

Vystoupil se zbytkem skupiny z autobusu a zamířil přes vyasfaltované parkoviště k přijímací budově. Místo bylo koncipováno s ohledem na obecnou představu o jaderné energii. Všude kolem dobře udržované trávníky, květinové záhony a množství nově vysázených stromů. Všechno působilo čistě, přírodně, dominovala bílá barva a ovzduší bylo čisté, bez kouře. Dickstein se otočil a zahlédl, jak před vrátnicí zastavuje šedý opel. Jeden ze dvou mužů, kteří v něm seděli, vystoupil a ptal se na něco strážných. Uvnitř auta se něco zablesklo.

Dickstein následoval skupinu do přijímací místnosti. Věvodila jí trofej, kterou získal tým továrny v rugby. Na zdi visela letecká fotografie továrny. Dickstein stál před ní a vrýval si do paměti co nejvíce detailů. Pomalu si rozvažoval, jak by krádež provedl, zatímco podvědomě se zabýval šedým autem. Po objektu je prováděly čtyři hostesky ve slušivých uniformách. Dicksteina nezajímaly ani masivní turbíny, ani supermoderní řídicí místnost se záplavou digitálních displejů a přepínačů, ani systém přítoku vody navržený s ohledem na záchranu ryb, které se pak vracely zpátky do řeky. Dupal, jestli muži v autě sledovali jeho, a jestli ano, tak proč.

Nejvíce se zajímal o zásobování. „Jak se sem palivo dostává?“ zeptal se hostesky.

„Na nákladních autech,“ odpověděla s lehkou koketérií v hlase. Někteří lidé ve skupině se nervózně zasmáli představě uranu převáženého normálně po silnicích. „Není nebezpečné,“ pokračovala, jakmile odezněl smích, který očekávala. „Dokonce ani ne radioaktivní, dokud se nedostane do jaderného reaktoru. Z aut putuje rovnou do výtahů a jimi do skladu v sedmém patře. Pak už celý proces probíhá automaticky.“

„A jak se kontroluje množství a kvalita?“ zeptal se Dickstein.

„Kontrola se provádí v továrně, která materiál zpracovává. Tam je zásilka zapečetěna a u nás se už kontrolují jen pečete.“

„Díky,“ kývl potěšené hlavou. Systém nebyl zas až tak přísný, jak ho pan Pffafer z Euratomu popisoval. Dicksteinovi se začaly v hlavě mlhavě rýsovat dvě možnosti, jak akci provést.

Viděli v chodu zakládací zařízení reaktoru. Pracovalo na dálkové ovládání. Dopravilo palivový článek ze skladu do reaktoru, zvedlo betonový poklop palivového kanálu, odstranilo vyhořelý článek, vložilo nový, uzavřelo poklop a vyhořelý článek svrhlo do vodou naplněné šachty, která vedla k chladicím nádržím.

Hosteska hovořila perfektní pařížskou francouzštinou zvláště svádíovým tónem. „Reaktor má tři tisíce palivových kanálů a každý kanál obsahuje osm palivových tyčí. Tyče vydrží od čtyř do sedmi let. Při každé operaci naplňuje zakládací zařízení pět palivových kanálů.“

Pak se šli podívat na chladicí nádrže. Tam se vyhořelé články pod zhruba deseti metry vody nakládaly do sběračů – chladné, ale pořád vysoce radioaktivní – a uzavíraly do olověných barelů určených pro transport do továrny, která se zabývala regenerací. Jeden barel pojmul padesát tun odpadu, dvě stě článků na barel.

Když hosteska podávala v přijímacím pokoji kávu a zákusky, rekapituloval si Dickstein, co se dozvěděl. Napadlo ho, že když je pro jejich záměr rozhodující plutonium, že by mohl ukrást jen vyhořelý materiál. Teď mu došlo, proč nikdo tuhle variantu nenavrhl. Unést nákladák bylo jednoduché a zvládl by to jednou rukou, ale jak by pak bez povšimnutí propašoval padesátitunový náklad ze země až do Izraele?

Myšlenka ukrást uran přímo z elektrárny také neměla naději. Bezpečnostní systém byl nedokonalý, což potvrzovala skutečnost, že dostal souhlas k prozkoumání problému a dokonce i k exkurzi. Ale palivo uvnitř elektrárny bylo pojištěno automatickým systémem na dálkové ovládání. Procházel tak celým procesem a vynořilo se až v chladicích nádržích. A byl zpátky u stejného problému. Jak propašovat padesátitunový barel přes jakýkoli evropský přístav?

Ještě byla možnost vloupat se přímo do skladu, materiál ručně dopravit do výtahu, svézt ho dolů, dát na auto a odjet. Ale to předpokládalo použití zbraní a na chvíli mít pár zaměstnanců, možná celý personál elektrárny pod kontrolou. A on měl pokyn provést akci potají.

Hosteska mu nabídla další šálek kávy. Mladý inženýr začal hovořit o jaderné energii a bezpečnosti. Měl na sobě nevyžehlené kalhoty a vytahaný svetr. Dickstein si všiml, že vědci i technici chodili podobně, ve starém oblečení, které k sobě většinou neladilo, ale bylo pohodlné. A jestliže většina z nich nosila vousy, bylo to spíš z nezájmu než z marnivosti. Vyplývalo to z jejich práce, kde se síla osobnosti neměřila podle šatů, ale podle inteligence,

takže snaha o hezký vizuální dojem pozbývala smyslu. Ale možná to byla romantická představa o vědě.

Dickstein přednášku nesledoval. Fyzik z Weizmannova institutu byl mnohem stručnější. Neexistuje něco podobného jako bezpečná dávka radiace, řekl tenkrát. Po takových řečech si lidé představují radiaci jako vodu na plovárně. Jestliže dosahuje metru, je člověk v bezpečí, když je přes dva metry, utone. Ale s radiací je to spíš jako s omezenou rychlostí na dálnici. Šedesátka je bezpečnější než stovka, ale ne tolik jako třicítka. Jediný způsob, jak zůstat opravdu v bezpečí, je nelézt do auta.

Dickstein se v duchu vrátil k problému, jak ukrást uran. Požadavek utajení naprosto ničil každý plán, který si vymyslel. Možná byla celá akce předurčená k neúspěchu. Koneckonců, když něco nejde, tak to nejde. Ne, ještě je moc brzo na takové řeči, říkal si a vrátil se k původní myšlence.

Mohl by ukrást zásilku během dopravy. Z toho, co se dneska dozvěděl, to bylo víc než jasné. Palivové články nebyly na místě určení nijak kontrolovány, přímo se zaváděly do systému. Mohl unést nákladník, vzít uran, zásilku znovu uzavřít a zapečetit a podplatit nebo zastrašit řidiče, aby doručil prázdné obaly. Spatné články by se postupně dostávaly do reaktoru, pokaždé pět, takže by to trvalo měsíce. Výkon reaktoru by klesal. Provádělo by se šetření a testy. Zřejmě by se nedošlo k žádným závěrům, dokud by se nevyčerpaly prázdné články a nedodaly nové, které by výkon znovu zvedly. Možná by nikdo nechápal, co se vlastně přihodilo, dokud by se prázdné články nedostaly k regeneraci a nezjistilo se, že plutonia je příliš málo. Ale tou dobou – o čtyři až sedm let později – by stopa na Tel Aviv vychladla.

Ale taky by mohli pravý stav věcí zjistit dřív a kromě toho zůstal problém, jak uran dostat ze země.

Dicksteinovi zbýval ještě jeden plán, a tak se cítil trochu líp.

Přednáška končila. Padlo pár povrchních otázek a pak se celá skupina vydala zpět k autobusu. Dickstein se posadil dozadu. „Tady jsem seděla já,“ oslovila ho žena ve středních letech, ale Dickstein na ni kamenně zíral tak dlouho, dokud neodešla.

Při zpáteční cestě se pořád díval zadním oknem. Asi po dvou kilometrech vyjel z odbočky šedý opel a sledoval autobus. Dicksteinova dobrá nálada klesla.

Objevili ho. Buď tady, nebo v Lucemburku, spíš tam. Mohl to být Yasir Hassan – nebyl důvod, proč by nemohl být tajným agentem – nebo někdo jiný. Museli ho sledovat bez podložených informací, protože nebyl žádný způsob – nebo byl? – jak by mohli zjistit, co má v úmyslu. Musel je setrást.

Strávil celý den procházením po městě, které bylo blízko elektrárny, jezdil autobusem, taxíkem, řídil vypůjčené auto a procházel se. Navečer měl vytipované tři vozy – šedého opela, malou špinavou dodávku a forda – a pět mužů. Nevypadali příliš arabsky, ale v téhle části Francie se vyskytovalo mnoho podivných existencí ze severu Afriky a někdo si možná najal místní pomoc. Velikost týmu vysvětlovala, proč je nezvětil dřív. Byli schopni postupně měnit auta i člověka, který ho sledoval. Výlet do elektrárny, dlouhá cesta tam a zpět po nepříliš frekventované silnici je nakonec prozradily.

Druhý den vyjel z města na dálnici. Pár kilometrů ho sledoval ford, pak ho vystřídal opel. V každém autě seděli dva muži. K tomu v dodávce další dva a jeden v jeho hotelu. Opel byl pořád za ním, když objevil nadchod pro pěší. Ve vzdálenosti zhruba šesti až osmi kilometrů nebyly na dálnici ani v jednom směru žádné sjezdy. Dickstein sjel ke krajnici, zastavil, vystoupil a zvedl kapotu. Pár minut se díval do motoru. Opel přejel a zmizel mu z dohledu. Za chvíli se objevil ford. Ford by měl čekat na příští odbočce a opel by se měl vrátit druhým směrem podívat se, co se děje. Tak to předpisovala učebnice jako modelovou situaci.

Dickstein doufal, že se podle ní budou jeho pronásledovatelé řídit, jinak by jeho plán nefungoval.

Vzal z kufru výstražný trojúhelník a postavil ho k pravému zadnímu kolu.

V protisměru přijížděl opel.

Řídili se podle předepsaných pravidel.

Dickstein se vydal na cestu pěšky. Když se dostal z dálnice, chytil první autobus, který viděl, a jel s ním až do města. Cestou postupně zahlédl všechny tři vozy. Dovolil si pocit malého uspokojení. Chytili se.

Z města si vzal taxi a dojel téměř ke svému autu, ale na druhé straně dálnice. Opel projel. Pak se kus za ním od kraje silnice odlepil ford.

Dickstein se dal do běhu. Po měsících práce pod širým nebem v kibucu byl v dobré kondici. Sprintoval k nadchodu, přeběhl ho a běžel jak o závod po krajnici ke svému opuštěnému autu. Když k němu ani ne po třech minutách doběhl, namáhavě oddechoval a potil se.

Jeden z mužů ve fordu vystoupil a pustil se za ním. Vzápětí pochopil, že je Dickstein napálil. Ford se dal do pohybu. Muž se k němu rozběhl zpátky, skočil do něj, když nabíral rychlost a zařazoval se do pomalého pruhu.

Dickstein nasedl do auta. Auta, která ho sledovala, byla nyní na špatné straně dálnice a budou muset jet až na další odbočku, než se budou moci obrátit a sledovat ho. Při osmdesáti kilometrech za hodinu budou zpátky asi za deset minut, což znamenalo, že má před nimi pětiminutový náskok. Nemají šanci ho chytit.

Rozjel se směrem na Paříž a propěvoval si popěvek z ochozů fotbalového stadiónu ve West Ham: ‚Heja, heja, héééj‘.

V Moskvě vypukla hrozná panika, když vyšla najevo informace o arabské atomové bombě.

Ministerstvo zahraničních věcí podleгло panice, že se o tom nedozvěděli dřív, KGB proto, že se o tom nedozvěděli první a Ústřední výbor strany proto, že poslední věc, kterou teď potřeboval, byly třenice typu ‚kdo za to může‘ mezi ministerstvem a KGB, přičemž ministerstvo už jedenáct měsíců dělalo v Kremlu ze života peklo.

Naštěstí způsob, jakým egyptská strana podala zprávu, umožňoval nepřijemné dohady trochu obrousit. Egypt chtěl zdůraznit, že ho diplomaticky nic nezavazuje k tomu, aby svého spojence informoval o svých tajných projektech, a že technická pomoc, o kterou je žádá, není pro jejich projekt klíčová. Jejich postoj byl: A mimochodem stavíme jaderný reaktor, abychom získali nějaké plutonium pro konstrukci atomové bomby a vymazali Izrael z mapy světa. Takže chtěli byste nám pomoci nebo ne? Zpráva okrášlená a opentlená diplomatickými zdvořilostmi zazněla jakoby mimochodem na konci pravidelné schůzky egyptského velvyslance v Moskvě a náměstka pro záležitosti Středního východu z ministerstva zahraničních věcí. Náměstek, který informaci získal, pečlivě zvažoval, jak s ní naložit. Jeho povinností bylo samozřejmě zprávy předávat šéfovi oddělení, který s nimi pak seznamoval ministra. Zasluky by tak získal šéf, který by také nepromarnil příležitost zabodovat u KGB. Takže jakou měl náměstek možnost něco ze situace vyžít?

Věděl, že nejlepší způsob, jak to někam v Kremlu dotáhnout, bylo nějak si zavázat KGB. Ted' měl možnost chlapcům prokázat velkou službu. Kdyby je upozornil na sdělení velvyslance, měli by trochu času se připravit a předstírat, že o atomové bombě na arabské straně věděli a právě se chystali ji sami předložit.

Vzal si kabát a chtěl jít ven zatelefonovat svému známému na KGB z telefonní budky pro případ, že by jeho telefon byl odposloucháván. Pak si uvědomil, jak by to bylo směšné, protože šel volat na KGB, které se mimo jiné odposlechem telefonů zabývalo, takže si sundal kabát a použil svůj telefon v kanceláři.

Zaměstnanec KGB, se kterým mluvil, byl stejně vynalézavý, pokud se týkalo výhod. V nové budově KGB v Moskvě strhl pořádný poprask. Nejdřív zavolal sekretářce svého šéfa a vyžádal si nutnou pracovní schůzku za patnáct minut. Pečlivě se vyhnul přímému rozhovoru se šéfem samotným. Bleskurychle vyřídil asi půl tuctu podobných rozhovorů a vyslal sekretářky a poslíčky pro protokoly a spisy. Ale geniálním tahem byla agenda. Stalo se,

že pořad jednání na příští schůzku politického výboru pro Střední východ byl napsán předchozí den a právě se xerozoval. Vzal si papíry k sobě a na začátek seznamu připsal nový bod: Poslední vývoj egyptského vojenského potenciálu – zvláštní zpráva. Za něj dal do závorek své jméno. Pak nařídil, aby nově upravený seznam rozmnožili, stále s datem ze včerejšího dne, a aby jej posílčili ještě téhož odpoledne roznesli všem zainteresovaným oddělením.

Když si takhle zajistil, že polovina Moskvy bude zprávu spojovat se jménem jeho a nikoho jiného, vydal se ke svému nadřízenému.

Tentýž den přišla ještě jedna mnohem méně ohromující zpráva. Jako součást běžné výměny informací mezi egyptskou tajnou službou a KGB jim Káhira dala na vědomí, že se v Lucemburku objevil izraelský agent Nat Dickstein a je nyní sledován. Vzhledem k okolnostem vzbudila zpráva méně pozornosti, než si zasloužila. V KGB existoval jen jediný muž, který se mírně zabíral myšlenkou, že by tyto dvě informace spolu mohly souviset. Ten muž se jmenoval David Rostov.

Otec Davida Rostova byl nepřilíš významný diplomat, jehož kariéra zakrněla nedostatkem kontaktů, především s tajnou službou. Jeho syn si to uvědomoval a proto s nelibostí logikou, která měla po celý jeho život charakterizovat všechna jeho rozhodnutí, vstoupil do tehdejšího NKVD, pozdějšího KGB.

Když studoval v Oxfordu, byl už agentem. V těch idealistických dobách, kdy Rusko vyhrálo válku a rozsah Stalinových čistek nebyl známý, se velké anglické univerzity stávaly živnou půdou pro získávání agentů pro sovětskou tajnou službu. Rostov si vedl dobře, jeden z jeho objevů stále posílal tajné zprávy z Londýna ještě v roce 1968. Nat Dickstein byla jeho velká prohra.

Mladý Dickstein byl svým způsobem socialista, rozpomínal se Rostov, pro špionáž jako stvořený. Byl nespolečenský, nedůvěřivý a důsledný. Kromě toho byl chytrý. Rostov si vybavil debatu o Středním východě s ním, Yasifem Hassanem a profesorem Ashfordem v bílozelené vile u řeky. A jejich šachové utkání bylo válkou osobností.

Ale Dickstein neměl v očích plamínek idealismu. Ani bojovného ducha. Byl si svým přesvědčením jist, ale nehodlal měnit zbytek světa. Jako většina válečných veteránů. Rostov je lákával: Jestliže se opravdu chcete přidat k boji za světový socialismus, musíte pracovat pro Sovětský svaz, a veteráni říkali: Kecy.

Po návratu z Oxfordu pracoval na ruských velvyslanectvích v řadě evropských měst – v Římě, Amsterdamu, Paříži. Nikdy nepřešel ze služeb KGB do služeb diplomatických. Během let si začal uvědomovat, že nemá správné politické vlohy, aby se z něj stal velký státník, jak si to představoval

jeho otec. Nadšenost a upřímnost mládí zmizela. Stále byl, při konkrétnějších úvahách, přesvědčen, že socialismus je politický systém budoucnosti, ale tohle krédo v něm už neplanulo tak vášnivě. Věřil v komunismus způsobem, kterým většina lidí věří v Boha. Nebyl by ani moc překvapený nebo rozčarovaný, kdyby se ukázalo, že se mýlí. Prozatím to ve způsobu jeho života neznamenal téměř žádnou změnu.

V dospělosti zaměřil svou ctižádost jiným směrem, ale s o to větší intenzitou. Stal se vynikajícím technikem, odborníkem na ne příliš čestné a kruté metody praktikované v profesi tajných služeb a – stejně tak důležitým pro SSSR jako pro Západ. A naučil se, jak zacházet s byrokratickým aparátem, aby za svoje úspěchy získal maximum slávy.

První správa KGB fungovala jako ústředí, kde se shromažďovaly a analyzovaly zprávy. Většina agentů pracujících v terénu patřila pod Druhou správu, největší oddělení KGB, které mělo na starosti podvratnou činnost, sabotáže, vlastizradu, hospodářskou špionáž a jakoukoli policejní práci, která měla delikátní povahu. Třetí správě se říkalo Smersh, dokud se tomuto jménu nedostalo ze strany Západu nepříjemné publicity. Věnovala se kontrášpionáži a speciálním operacím a zaměstnávala nejmazanější, nejchytřejší a nejdopornější agenty na světě.

Rostov pracoval ve třetí správě a patřil k jejím favoritům.

Měl hodnost plukovníka. Získal medaili za osvobození odsouzeného agenta z anglického vězení Wormwood Scrubs.

Během let si pořídil také manželku, dvě děti a milenkou. Milenka se jmenovala Olga. O dvacet let mladší, blondátá vikingská bohyně z Murmanska a nejtoužnější žena, kterou kdy poznal. Uvědomoval si, že by se nestala jeho milenkou nebýt všech výhod, které poskytovalo jeho zaměstnání, ale přesto si říkal, že ho miluje. Byli si v mnohém podobní a věděli o sobě navzájem, že ten druhý je chladně vypočítavý a o to posedlejší byla jejich vášně. Z jeho manželství se už vášně dávno vytratila, ale zůstaly jiné věci: náklonnost, partnerství, stabilita a skutečnost, že Marija byla pořád jediná osoba na světě, která ho dokázala rozesmát tak, až se smíchy zalykal. A chlapi – Jurij Davidovič, který studoval na Moskevské státní univerzitě a nadšeně poslouchal tajně dovezené desky Beatles a Vladimír Davidovič, mladý génius, který byl už teď považovaný za potenciálního mistra světa v šachu. Vladimír se přihlásil na prestižní matematicko-fyzikální školu č.2 a Rostov si byl jeho úspěchem jistý. Právem si to místo zasloužil a kromě toho, plukovník u KGB má taky trochu vliv.

Rostov na žebříčku sovětské meritokracie vyšplhal vysoko. Ale počítal, že by se mohl dostat ještě o kousek výš. Jeho manželka už nemusela stát fronty na trzích mezi obyčejnými lidmi. Nakupovala mezi elitou společnosti

v obchodech Berjozka. V Moskvě měli velký byt, u Baltu malou daču. Ale Rostov chtěl volhu se šoférem, daču u Černého moře, kam by mohl brát Olgu, pozvánky na promítání úpadkových západních filmů a zdravotní péči na Kremelské klinice, až na něj dolehne stáří.

Jeho kariéra se ocitla na křižovatce. Letos mu bylo padesát. Zhruba polovinu života strávil za stolem ve své kanceláři a druhou v terénu se svým malým operačním týmem. Byl starší než běžně agenti pracující v zahraničí bývali. Teď měl na vybranou ze dvou možností. Když přibrzdí a jeho úspěchy budou zapomenuty, skončí jako lektor budoucích agentů KGB ve škole č. 311 v Novosibirsku na Sibiři. Bude-li úspěšně pokračovat ve službě, mohl by povýšit, dělat pouze administrativní práci, získat jmenování do jednoho nebo dvou výborů a začít sice náročnou na problémy – ale bezpečnou kariéru v organizaci tajné služby Sovětského svazu, a pak by se dočkal i volhy i dači u Černého moře.

Během dalších dvou tří let by potřeboval úspěšně provést nějaký bravurní tah a přemýšlel, jestli zpráva o Natu Dicksteinovi, kterou získali, by mohla být právě jeho šance.

Sledoval Dicksteinovu kariéru s nostalgií profesora matematiky, jehož nejchytřejší žák se rozhodl pro humanitní školu. Když byl ještě v Oxfordu, slyšel historky o ukradené lodi se zbraněmi, takže mu z vlastní iniciativy založil u KGB složku. Během let v ní přibývaly zprávy, založené na příležitostných pozorováních, pomluv, dohadů a špionáže ze staré školy. Složka jasně dokazovala, že Dickstein je v současné době jeden z nejvýznamnějších agentů Mossadu, kterého není radno podceňovat. Kdyby Rostov předložil jeho hlavu na talíři, měl by budoucnost zajištěnou.

Ale Rostov byl opatrný střelec. Když si mohl z cílů vybrat, vybíral si ty jednodušší. Jeho heslem rozhodně nebylo ‚sláva nebo smrt‘, spíš naopak. K jeho nejpodstatnějším talentům patřila schopnost stát se neviditelným, když se rozdávaly riskantní úkoly. A zápas s Dicksteinem by byl nepříjemně nevyrovnaný.

Se zájmem si přečte všechny další informace z Káhiry o pobytu a činnosti Dicksteina v Lucemburku, ale dá si dobrý pozor, aby se do záležitosti nenamočil.

Nikdy by se nedostal tak daleko, kdyby pořád lezl do rány.

Jednání na téma ‚arabská bomba‘ probíhalo na úrovni politického výboru pro Střední východ, ale mohla se odehrávat v kterémkoli z jedenácti nebo dvanácti kremelských výborů, protože ve všech zainteresovaných výborech byly zastoupeny stejné frakce. Říkaly by se tytéž věci a výsledek by byl také

stejný, protože věc byla natolik závažná, že převážila zájmy jednotlivých frakcí.

Výbor měl devatenáct lidí, dva byli v zahraničí, jeden nemocný a jednoho v den schůzky přejelo nákladní auto. To ale nehrálo roli. Nejdůležitější byli tři muži – jeden z KGB, jeden z ministerstva zahraničí a jeden, který zastupoval tajemníka strany. Mezi komparesem byl Rostovův šéf, který členy výboru vybíral podle obecných pravidel a Rostov, který fungoval jako pomocník (což samo o sobě naznačovalo, že se s ním bude počítat při příštím povýšení).

KGB arabskou bombu nepodporovalo, protože moc KGB byla utajovaná a problém bomby by posunul rozhodování do veřejné oblasti mimo dosah jeho činnosti. Z tohoto důvodu ji naopak podporoval muž z ministerstva, protože jim zabezpečovala víc práce a vlivu. Strana byla proti, protože jestliže by měli Arabové na Středním východě zvítězit, jak by si tam SSSR udrželo svoje pozice?

Jednání otevřel referát KGB nazvaný. Poslední vývoj egyptského vojenského potenciálu. Rostov si živě představoval, jak jediný fakt ve zprávě byl natažen pomocí jednoho telefonátu do Káhiry, mnoha dohadů a spousty keců do tirády, která zabrala dvacet minut. Sám psával něco podobného víc než jednou.

Pak podal zaměstnanec ministerstva svou interpretaci sovětské politiky na Středním východě. Ať už jsou motivy sionistů jakékoli, řekl, je jisté, že Izrael přežil jen díky podpoře západního kapitalismu. A cílem západního kapitalismu bylo vytvořit si ze Středního východu základnu, ze které by mohli dohlížet na svoje zájmy, týkající se ropy. Jakékoli pochybnosti ohledně tohoto rozboru vzaly za své při anglicko-francouzsko-izraelské agresi proti Egyptu v roce 1956. Sovětská politika měla podporovat Araby v jejich přirozeném nepřátelství k novému způsobu kolonialismu. A nyní, řekl dále, se může zdát nerozumné – z hlediska světové politiky – aby Sovětský svaz napomáhal uvést do pohybu arabskou výrobu jaderných zbraní, ale nicméně zbrojení už započalo a podpora ze strany sovětské politiky bude znamenat jen rozšíření jejího vlivu. Ten člověk by mluvil hodiny.

Všichni už byli tak znuděni nekonečnými vývody jasných věcí, že následující debata pokračovala na neformální úrovni, a to do té míry, že Rostovův šéf řekl: „No dobře, ale přece, do prdele, nemůžeme dát těm zatracenejm šílencům atomovou bombu.“

„Souhlasím,“ ozval se tajemníkův zástupce, který byl zároveň i předsedou politického výboru. „Jestliže budou mít bombu, použijí ji. To přinutí Američany vložit se do věci, ať už s atomovkou, nebo bez ní, a Araby na-

padnout. Sovětský svaz má pak dvě možnosti – buď zradit spojence nebo začít Třetí světovou válku.“

„Další Kuba,“ zamumlal někdo.

Muž z ministerstva pronesl: „Odpověď by mohla být smlouva s Američany, že ani jedna strana za žádných podmínek nepoužije na Středním východě jaderné zbraně.“ Kdyby mohl začít pracovat na takovém projektu, měl by zajištěnou práci na dvacet pět let.

Muž z KGB se zeptal: „A když Arabové bombu svrhnou, bude se to brát jako porušení smlouvy z naší strany?“

Vešla žena v bílé zástěře a vezla servírovací vozík s čajem. Diskutující si dali přestávku. Tajemníkův zástupce stál u vozíku, v jedné ruce šálek s čajem, plnou pusy ovocného koláče a vyprávěl vtip. „Jeden kapitán KGB měl úplně zabedněného syna a ten měl velké problémy pochopit pojmy Strana, Vlast, Odbory a Lid. Otec mu řekl, ať si představí otce jako Stranu, matku jako Vlast, babičku jako Odbory a sebe jako Lid. Kluk pořád nechápal. Otec ho ve vzteku zamknul do skříně v ložnici. Zůstal tam i v noci, když otec začal s matkou souložit. Kluk, který je sledoval klíčovou dírkou, začal křičet: ‚Už to chápu! Strana znásilňuje Vlast, zatímco Odbory spí a Lid musí stát a trpět!‘“

Všichni zařvali smíchy. Jen servírka potřásla znechuceně hlavou. Rostov už vtip slyšel dřív.

Když začali znovu diskutovat, byl to tajemníkův zástupce, kdo položil klíčovou otázku. „Když Arabům technickou pomoc odmítneme, budou schopni zkonstruovat bombu sami?“

Muž z KGB, který zprávu přednesl, odpověděl: „Na definitivní odpověď ještě nemáme dostatek informací, soudruhu. Ale stručně jsem se informoval u jednoho z našich odborníků a zdá se, že zkonstruovat primitivní atomovou bombu není technicky o nic větší problém než udělat bombu obyčejnou.“

Muž z ministerstva dodal: „Myslím, že musíme předpokládat, že jsou schopni ji udělat i bez naší pomoci, i když pomaleji.“

„Dokážu si vyvodit závěry sám,“ řekl předseda ostře.

„Jistě,“ odpověděl muž z ministerstva pokořeně.

Muž z KGB pokračoval: „Jediným vážným problémem by mohlo být plutonium. Jestli ho mají nebo ne, nevíme.“

David Rostov se zájmem poslouchal. Podle jeho názoru mohl výbor dospět jen k jednomu rozhodnutí. Předseda jeho myšlenku potvrdil.

„Celou situaci vidím následovně,“ začal. „Jestliže Egyptu pomůžeme, rozšíříme naši existující politickou linii na Středním východě, upevníme náš vliv v Káhiře a získáme pozici částečné kontroly. Jestliže odmítneme, styky

s Araby ochladnou a my se dostaneme do situace, kdy oni bombu stejně budou mít, ale my nebudeme mít možnost nijak zasáhnout.“

Muž z ministerstva řekl: „Jinými slovy, když už hodlají mít bombu, bude lepší, když prst na spoušti budeme držet my.“

Předseda po něm vrhnul našťvaný pohled a pokračoval: „Takže závěrem doporučujeme následující: Egyptu by se měla poskytnout technická pomoc s projektem jaderného reaktoru, a to taková, aby sovětský štáb získal naprostou kontrolu.“

Rostov si dovilil náznak spokojeného úsměvu. Závěr byl přesně takový, jak předpokládal.

„Všichni jsou pro?“

Všichni byli pro.

Výbor se věnoval dalšímu bodu na programu. Sezení ještě ani neskončilo a Rostova napadlo, že pokud Egypt nebyl ve skutečnosti schopen si s atomovou bombou poradit bez pomoci – například kvůli nedostatku uranu – odvedli mistrný kousek v blufování, aby od Rusů získali, co potřebují.

Rostov měl svou rodinu rád, v malých dávkách. Výhodou jeho zaměstnání bylo, že když ho unavovali – a život s dětmi dokáže unavit – už byl zase na cestě do zahraničí. Než se vrátil, stýskalo se mu po nich natolik, že byl schopný s nimi fungovat dalších pár měsíců. Jurije měl moc rád, i když měl výhrady k jeho muzice a nadšeným názorům na disidentské básníky. Ale Vladimír, mladší syn, byl doslova světlo jeho očí. Jako dítě býval tak roztomilý, že si ho lidé pletli s holčičkou. Rostov ho od začátku učil logické hry, mluvil na něj v rozvitých souvětích, povídal si s ním o zeměpise vzdálených zemí, mechanismech motorů, o činnosti rádia, vodovodních kohoutků, politických stran a o rostlinách. V každé třídě, kam se dostal, patřil k premiantům, i když teď možná na matematicko-fyzikální č.2 najde sobě rovné, myslel si Rostov.

Rostov si uvědomoval, že mu vštěpuje ambice, které on nikdy nedokázal naplnit. Naštěstí se shodovaly se synovými zájmy. Vladimír věděl, že je chytrý, líbilo se mu být chytrý a chtěl se stát Panem Někým. Jediné, o čem se neustále dohadovali, byla Vladimírova činnost v Komsomolu. Považoval ji za ztrátu času. Rostov často říkával: Možná to je ztráta času, ale pamatuj si, i kdyby ses snažil sebevíc, bez odpovídající činnosti ve straně se nikam nedostaneš. Jestli chceš změnit systém, musíš se dostat nahoru a začít od tamtud. Vladimír jeho slova akceptoval a chodil na schůze. Zdědil po svém otci pevnou logiku.

Cestou domů ve špičce se Rostov docela těšil na klidný večer s rodinou. Společně se ve čtyřech navečeří, pak se budou dívat na seriál o hrdinných ruských špiónech, kteří vítězí nad CIA. Než půjde spát, dá si sklenku vodky.

Rostov zaparkoval v ulici za domem. V domě bydleli starší úředníci, z nichž alespoň polovina vlastnila malá auta ruské výroby jako on, ale nebyli tam žádné garáže. Byty byly na poměry v Moskvě prostorné. Jurij i Vladimír měli každý svou ložnici a nikdo nemusel spát v obýváku.

Vešel do bytu, a přímo do hádky. Slyšel Marijin hlas, jak zlobně stoupá, pak zvuk, jako když se něco láme a pak Jurije, jak své matce nadává. Vtrhnul do kuchyně, kufřík pořád v ruce, tvář brunátnou hněvem.

Marija a Jurij se dohadovali přes kuchyňský stůl. Ona byla výjimečně rozrušená a neměla daleko k hysterickým slzám, on plný pubertálního vzdoru. Mezi nimi ležela Jurijova kytara se zlomeným krkem. Marija ji zničila, napadlo ho okamžitě, ale kvůli tomu se nehádají, pomyslel si vzápětí. Oba dva se k němu obrátili najednou.

„Zničila mi kytaru!“

„Stejně jen rodinu zostuzuje tou svou úpadkovou hudbou.“

Jurij zase řekl na její adresu nadávku.

Rostov pustil kufřík, udělal krok a dal mu facku.

Chlapec se pod ránu zapotácel a tváře mu zčervenaly bolestí a ponížením. Byl stejně vysoký jako jeho otec, ale rozložitější. Rostov ho takhle neuhodil od doby, kdy začal dospívat. Jurij náhle vyrazil pěstí dopředu. Kdyby se býval trefil, byl by otce knokautoval. Rostov, vytrénovaný léty praxe, rychle uskočil a co nejšetrněji poslal syna k zemi.

„Odejdi z domu,“ řekl tiše. „Vrátit se můžeš, až budeš připravený omluvit se své matce.“

Jurij se hrabal na nohy. „Nikdy!“ křikl, vyrazil ven a práskl za sebou dveřmi.

Rostov zvedl klobouk a kabát a sedl si za kuchyňský stůl. Vzal rozbitou kytaru a opatrně ji položil na podlahu. Marija nalila čaj a podala mu ho. Když si bral šálek, třásla se mu ruka. Konečně promluvil. „Co se tady stalo?“

„Vladimír neuspěl u zkoušky.“

„Vladimír? Co má společného s Jurijovou rozbitou kytarou? A u jaké zkoušky?“

„Na matematicko-fyzikální. Nevzali ho.“

Rostov na ni hluše zíral.

„Byla jsem z toho hrozně zklamaná a Jurij se smál – trochu na Vladimíra žárlí – a pak začal zase hrát tu svou příšernou muziku a já jsem si pomyslela, že to určitě není tím, že by Vladimír nebyl dost chytrý, ale třeba že na něj

rodina nemá ten správný vliv, možná se na nás koukají skrz prsty kvůli Juri-jovi, jeho názorům a té muzice, vím, že je to bláznivé, ale prostě jsem ve vzteku vzala kytaru a rozbila jsem ji.“

Rostov už delší dobu neposlouchal. Nevzali Vladimíra? Nemožné. Ten kluk je chytrější než jeho učitelé, na běžných školách se nudil. Pro výjimečné děti byla přece matematicko-fyzikální. Kromě toho mu Vladimír říkal, že zkoušky nebyly těžké a že si myslí, že je udělal na sto procent. A on vždycky věděl, jak uspěl.

„Kde je Vladimír?“ zeptal se ženy.

„Ve svém pokoji.“

Rostov prošel chodbou a zatukal na dveře. Žádná odpověď. Vešel. Vladimír seděl na posteli, tváře červené a oči plné slz.

„Jaký jsi měl u zkoušek výsledek?“ zeptal se ho Rostov.

Vladimír k němu zvedl obličej plný dětského zmatku. „Sto procent.“ Podával mu pár papírů. „Pamatuju si otázky. I svoje odpovědi. Dvakrát jsem všechno kontroloval. Bez chyby. A skončil jsem o pět minut dřív, než vypršel čas.“

Rostov se otočil k odchodu.

„Ty mi nevěříš?“

„Jistě, že ano,“ uklidňoval ho Rostov a odešel do obývacího pokoje, kde byl telefon. Vytočil číslo školy. Zastihl ještě ředitele.

„Vladimír měl absolutní počet bodů z testu,“ řekl mu.

„Soudruhu plukovníku,“ promluvil ředitel konejšivě, „lituji, ale k nám dělalo přijímací zkoušky mnoho talentovaných dětí –“

„Dosáhli všichni sta procent?“

„Bohužel, tyhle informace neposkytujeme –“

„Víte, kdo jsem. Já si to můžu zjistit.“

„Soudruhu plukovníku, vážím si vás a rád bych měl vašeho syna u nás na škole. Prosím vás, nedělejte kolem toho rozruch. Kdyby se snad váš syn za rok přihlásil znovu, měl by jedinečnou šanci uspět.“

Lidé většinou nevarovali zaměstnance KGB, aby nedělali problémy. Rostov začínal chápat. „Ale měl plný počet bodů.“

„Několik uchazečů mělo plný počet bodů v písemném testu –“

„Děkuju vám,“ řekl Rostov a zavěsil.

V pokoji byla tma, ale nerozsvítil si. Seděl v křesle a přemýšlel. Ředitel mu mohl s klidem říct, že všichni dosáhli plného počtu bodů, ale vysypat bezprostředně lež není jednoduché, vytáčky jsou snadnější. Avšak, dotazy na výsledky by mu mohly přivodit nepříjemnosti.

Takže. Někdo zatahal za provázky. Méně talentované děti se na školu dostaly, protože jejich otcové měli větší vliv. Rostov si zakázal vztek. Systém tě nesmí dostat, ty ho musíš používat, říkal si.

Také měl něco v záloze.

Zvedl telefon a zavolal svému šéfovi, Felixovi Voroncovovi, domů. Felixův hlas zněl trochu podivně, ale Rostov to ignoroval. „Poslyš, Felixi, můj syn se nedostal na mat-fyz.“

„To je mi líto, ale nemůžou se tam dostat všichni.“

Takovou odpověď nečekal. Začal dávat pozor na Voroncovův tón. „Proč mi to říkáš?“

„Můj syn byl přijat.“

Rostov se na chvíli odmlčel. Nevěděl, že Felixův syn podal taky přihlášku. Byl docela chytrý, ale ani ne z poloviny tak chytrý jako Vladimír. Vzpamatoval se. „Pak mi dovol, abych byl první, kdo ti pogratuluje.“

„Děkuju,“ řekl Felix nemotorně. „A kvůli čemu voláš?“

„No... podívej, nebudu vám rušit oslavu. Počká to do rána.“

„Tak dobře. Ahoj.“

Rostov zavěsil a opatrně položil telefon na podlahu. Kdyby se na školu dostal z protekce syn nějakého byrokrata nebo aparátníka, věděl by si s tím rady. Jediná osoba, na kterou neměl, byl zaměstnanec KGB na vyšším postu. Neexistoval žádný způsob, jak zvrátit letošní výsledky zkoušek.

Takže Vladimír bude dělat zkoušky příští rok znovu. Ale může se stát to též. Ledaže by se příští rok touhle dobou dostal do postavení, kde by ho žádní Voroncovové nemohli odstrčit. Příští rok vezme celou záležitost z jiného konce. Pro začátek se podívá na materiál ředitele. Pořídí si kompletní seznam všech uchazečů a zjistí si, kdo by mohl být nebezpečí. Nechá odposlouchávat telefony a prohlížet poštu, aby zjistil, na koho je vyvíjen nátlak.

Ale nejdřív musí získat pevnou pozici. Vzápětí ho napadlo, že jeho samolibost nad dosavadní kariérou byla chybná. Když mu mohli udělat tohle, musí jeho hvězda rychle zapadat.

Mistrovský kousek, který si výhledově plánoval v příštích dvou až třech letech, musí provést co nejdřív.

Seděl v tmavém pokoji a plánoval si první kroky.

Za chvíli vešla Marija a beze slov si vedle něj sedla. Přinesla mu na podnose jídlo a zeptala se ho, jestli se chce dívat na televizi. Jen zavrtěl hlavou a jídlo odstrčil. O chvíli později odešla potichu spát.

Jurij přišel o půlnoci, trochu podnapilý. Vešel do obývacího pokoje a rozsvítil světlo. Překvapilo ho, když tam uviděl sedět otce, a bojácně couvnul.

Rostov se zvedl a podíval se na svého staršího syna. Dobře si vzpomínal na bolestné období vlastního dospívání, zlobu namířenou nesprávným smě-

rem, omezený a nekomplikovaný náhled na dobro a zlo, prudké pocity ponížení a pomalé nabývání orientace v životě. „Juriji, chtěl bych se ti omluvit, že jsem tě uhodil.“

Jurij se rozplakal.

Rostov mu položil ruku kolem ramen a vedl ho do jeho pokoje. „Udělalí jsme chybu oba, ty i já. A matka taky. Brzo zase pojedu ven, pokusím se ti přivést novou kytaru.“

Měl chuť dát synovi pusu, ale oni to brali jako lidé ze Západu. Neradi se líbali. Jemně ho postrčil dovnitř a zavřel za ním dveře.

Když se vracel do pokoje, uvědomil si, že jeho plán dostal konkrétní obrys. Znovu si sedl do křesla, tentokrát s tužkou a listem papíru, a začal si psát na nečisto poznámky.

K rukám: Předseda, Výbor pro státní bezpečnost

Od: Zástupce náčelníka, Oddělení pro Evropu

Na vědomí: Náčelník, Oddělení pro Evropu

Datum: 24. května 1968

Soudruhu Andropove,

Náčelník oddělení, Felix Voroncov, je dnes nepřítomen a já považuji následující informaci za urgentní a bezodkladnou, než abych vyčkával jeho návratu.

Agent z Lucemburku oznámil zachycení stopy izraelského tajného agenta Nathaniela (‘Nať’) Davida Jonathana Dicksteina alias Edwarda (‘Ed’) Rodgerse, známého pod přezdívkou Pirát.

Dickstein se narodil v Stepney, ve východním Londýně v roce 1925 jako syn kupce. Otec zemřel v roce 1938, matka v roce 1951. V roce 1943 vstoupil Dickstein do Britské armády, bojoval v Itálii, získal hodnost seržanta a u La Moliny upadl do zajetí. Po válce se zapsal na Oxfordskou univerzitu, studoval semitské jazyky. V roce 1948 opustil Oxford, aniž promoval. Vystěhoval se do Palestiny, kde téměř vzápětí začal pracovat pro Mossad.

Zpočátku byl angažován v krádežích a tajném nákupu zbraní pro sionistický stát. V padesátých letech zahájil v oblasti Gazy operaci proti skupině palestinských bojovníků za svobodu, která byla podporována Egyptem. Osobně byl zodpovědný za nastražený výbuch bomby, při kterém zahynul velitel Aly. Na konci padesátých a na začátku šedesátých let byl šéfem přepadového oddílu, který se zaměřoval na likvidaci bývalých nacistů. Řídil teroristickou akci proti německým jaderným inženýrům, kteří v letech 1963-64 pracovali pro Egypt.

V jeho složce je pod heslem ‚Slabé stránky‘ uvedeno ‚Žádné nejsou známy‘. Zdá se, že nemá rodinu, ani v Palestině, ani nikde jinde. Nepije, nebere

drogy, nehraje hazardní hry. Nemá žádná milostná dobrodružství a ve složce je zmíněna domněnka, že je možná sexuálně handicapovaný následkem nějakých lékařských pokusů, které byly prováděny nacisty.

Já osobně jsem znal Dicksteina z let 1947-8, kdy jsme byli oba na Oxfordské univerzitě. Hrál jsem s ním šachy. Založil jsem jeho složku. Jeho kariéru jsem sledoval se zvláštním zájmem. Zdá se, že nyní pracuje v oblasti, která je již dvacet let mou specializací. Domnívám se, že mezi 110 000 zaměstnanci vašeho výboru není nikdo tak úzce specializovaný jako já, kdo by mohl čelit tomuto nepoddajnému sionistickému agentovi.

Proto navrhuji, abyste mě pověřil úkolem zjistit, čeho se Dicksteinova mise týká a, pokud to bude vhodné, ho zastavit.

(podepsán)

David Rostov

K rukám: Zástupce náčelníka, Oddělení pro Evropu

Od: Předseda, Výbor pro bezpečnost státu

Na vědomí: Náčelník, Oddělení pro Evropu

Datum: 24. května 1968

Soudruhu Rostove,

Váš návrh je schválen.

(podepsán)

Jurij Andropov

K rukám: Předseda, Výbor pro bezpečnost státu

Od: Náčelník, Oddělení pro Evropu

Na vědomí: Zástupce náčelníka, Oddělení pro Evropu

Datum: 26. května 1968

Soudruhu Andropove,

Obrácím se na vás ohledně výměny memorand, která se uskutečnila mezi vámi a mým podřízeným, Davidem Rostovem, v době mé nedávné krátké nepřítomnosti ve státní záležitosti v Novosibirsku.

Přirozeně z celého srdce souhlasím se zájmem soudruha Rostova a vaším pověřením, ačkoli se domnívám, že z jeho strany nebyl důvod k takovému spěchu.

Jako terénní pracovník nevidí Rostov věci v takových souvislostech jako jeho nadřízení a opomněl vám sdělit jeden důležitý aspekt.

Současné sledování Dicksteina iniciovali naši spojenci v Egyptě a v tomto momentě zůstává proto výhradně jejich záležitostí. Z politického hlediska bych nedoporučoval je bez důkladného rozvážení obejít, jak si to představuje Rostov. Maximálně bychom jim mohli nabídnout naši spolupráci.

Samozřejmě by náš závazek zahrnující spolupráci mezi tajnými službami měl být veden na úrovni náčelníka spíš než na úrovni jeho zástupce.
(podepsán)

Felix Voroncov

K rukám: Náčelník, Oddělení pro Evropu

Od: Kancelář předsedy, Výbor pro státní bezpečnost

Na vědomí: Zástupce náčelníka, oddělení pro Evropu

Datum: 28. května 1968

Soudruhu Voroncove,

Soudruh Andropov mě pověřil vyřízením vašeho memoranda z 26. května.

Souhlasí, že se musí vzít v úvahu politické následky Rostovova plánu, ale nepřeje si nechat iniciativu v rukou Egypta, zatímco my bychom pouze ‚spolupracovali‘. Právě jsem mluvil s našimi spojenci v Káhiře a oni souhlasí, aby Rostov vedl tým, který bude prošetřovat Dicksteina pod podmínkou, že budou mít v týmu svého člověka jako rovnocenného partnera.

(podepsán)

Maxim Bykov, osobní tajemník předsedy

(tužkou připsaná poznámka)

Felixi, už mě s tím neobtěžuj, dokud nebudeš mít v ruce nějaký výsledek. A sleduj Rostova – chce tvou židli, a pokud se nedáš do formy, tak mu ji dám.

Jurij

K rukám: Zástupce náčelníka, Oddělení pro Evropu

Od: Kancelář předsedy, Výbor pro státní bezpečnost

Na vědomí: Náčelník, Oddělení pro Evropu

Datum: 29. května 1968

Soudruhu Rostove,

Káhira právě nominovala agenta, který bude pracovat ve vašem týmu. Je to právě ten agent, který poprvé vysledoval Dicksteina v Lucemburku. Jmenuje se Yasif Hassan.

(podepsán)

Maxim Bykov, osobní tajemník předsedy

Pierre Borg, když přednášel ve školicím centru, vždycky říkával: Volejte. Vždycky volejte. Nejen, když něco potřebujete, ale každý den, pokud je to možné. Potřebujeme vědět, co děláte – a můžeme pro vás mít životně důleži-

té informace. Pak přišli posluchači do baru a zjistili, že Dicksteinovo motto je: Nikdy nevolejte pro méně než 100 000 dolarů.

Borg se na Dicksteina zlobil. Rozzlobil se snadno, zvláště když nevěděl, co se děje. Naštěstí vztek málokdy ovlivňoval jeho rozhodnutí. Na Kawashe měl taky vztek. Chápal, proč se chce Kawash setkat v Římě – Egypt tam měl velký tým lidí, takže Kawash získal dobrou výmluvu k návštěvě – ale nebyl jediný důvod, aby se setkali v nějakých zatracených lázních.

Rozčiloval se, když seděl ve své kanceláři v Tel Avivu a dělal si starosti o Dicksteina, Kawashe a ostatní, čekal na zprávy, a pak ho napadlo, že nevolají, protože ho nemají rádi, a tak se rozzuřil, lámal tužky a vyhodil svoji sekretářku.

Lázně v Římě, panebože – to místo bude prolezlé samými buzeranty. A kromě toho, Borg neměl rád svoje tělo. Spal v pyžamu, nikdy nechodil plavat, nikdy si nezkoušel šaty v obchodě a nikdy nechodil nahý s výjimkou rána, když šel do sprchy. Teď se ocitl v parní lázni, kolem pasu omotaný největší ručník, jaký mohl najít. Uvědomoval si, jak je bílý, až na ruce a obličej, jak má rozměklé nadělané tělo s šedivějícím porostem chlupů na ramech.

Uviděl Kawashe. Arabovo tělo bylo štíhlé, tmavě hnědé a téměř bez chlupů. Setkali se pohledem a jako dva tajní milenci šli vedle sebe, aniž se na sebe podívali, do soukromého pokoje s lůžkem.

Borg si oddechl, že se dostal do soukromí, a netrpělivě očekával Kawashovy zprávy. Arab zapnul přístroj, který rozvibroval lůžko. Hluk by rušil odposlouchávací zařízení pro případ, že by tam bylo. Sedli si těsně vedle sebe a mluvili potichu. Borg, trochu v rozpacích, se otočil, aby se nedíval přímo na Kawashe, takže musel mluvit přes rameno.

„Mám muže v Qattaře,“ začal Kawash.

„Impozantní,“ pronesl Borg s francouzským přízvukem ke své velké úlevě. „Vaše oddělení není do projektu ani zasvěceno.“

„Mám příbuzného ve vojenské tajné službě.“

„Prima. Kdo je ten člověk v Qattaře?“

„Saman Hussein, jeden z vašich.“

„Dobře, dobře, dobře. Co zjistil?“

„Stavební práce jsou hotovy. Postavili kryt reaktoru, administrativní budovy, ubytovny a letiště. Jsou mnohem dál, než jsme si představovali.“

„A co reaktor? Na tom záleží.“

„Pracuji na něm. Těžko říct, jak dlouho to potrvá – přece jen je zapotřebí značně precizní práce.“

„Jsou schopni to zvládnout?“ pochyboval Borg. „Mám na mysli komplexní řídicí systém...“

„Ovládání nemusí být nijak důmyslné. Rychlost jaderné reakce se zpomalí jednoduše tak, že se do reaktoru dají železné tyče. Ale stalo se ještě něco. Saman našel místo, kde se to jen hemžilo Rusy.“

„Do prdele!“

„Takže předpokládám, že už mají všechnu dokonalou elektroniku, kterou potřebují.“

Borg zapomněl na lázně, vibrující postel i svoje měkké bílé tělo. „To jsou špatné zprávy.“

„Mám ještě horší. Dickstein se prozradil.“

Borg na Kawashe zůstal šokované zírat. „Prozradil?“ zeptal se, jako by nerozuměl, co to slovo znamená. „Prozradil?“

„Ano.“

Střídavě cítil návaly vzteku a zoufalství. „Jak se mu to povedlo... blbci?“

„Poznal ho jeden náš agent v Lucemburku.“

„Co tam dělal?“

„To byste měl vědět vy.“

„Neotravujte!“

„Evidentně na něj narazil náhodou. Agent se jmenuje Yasif Hassan. Malá ryba – pracuje pro Libanonskou banku a sleduje návštěvy z Izraele. Ale naši lidé pochopitelně zachytili jméno Dickstein –“

„On použil skutečné jméno?“ zeptal se Borg nevěřicně. Bylo to horší a horší.

„Neřekl bych. Hassan ho znal z dřívějšíka.“

Borg potřásl pomalu hlavou. „Jak si někdo může myslet, že jsme Vyvolený národ. S naším štěstím.“

„Dicksteina jsme nechali sledovat a informovali jsme Moskvu. Špehů se zbavil dost rychle, ale Moskva dává dohromady velký tým, aby ho znovu našla.“

Borg si chytil bradu do dlaně, zíral před sebe, aniž viděl erotické výsly, které zdobily zeď. Měl pocit, že se celý svět spiknul, aby zmařil politiku Izraele obecně a jeho plány konkrétně. Toužil všechno vzdát a vrátit se zpátky do Quebecu, Dicksteina něčím praštit po hlavě a zničit výraz neproniknutelného klidu na Kawashově hezkém obličejí.

Udělal gesto, jako by něco zahazoval. „Prima. Egypt je se svým reaktorem pěkně vpředu. Rusové jim pomáhají. Dickstein se prozradil, KGB má pro něj speciální tým. Můžeme prohrát, uvědomil jste si to? Pak oni budou mít bombu a my ne. A myslíte si, že ji použijí?“ Chytil Kawashe za ramena a zatřásl s ním. „Jsou to vaši lidé, říkal jste to, hodí bombu na Izrael? Vsadíte krk, že jo!“

„Přestaňte křičet,“ řekl Kawash klidně a sundal mu ruce ze svých ramen.
„Ještě není všem dnům konec a teprve se uvidí, kdo vyhraje.“
„Jo.“ Borg se odvrátil.
„Musíte kontaktovat Dicksteina a varovat ho. Kde je teď?“
„Ať chcípnu, jestli to vím,“ odpověděl Pierre Borg.

PÁTÁ KAPITOLA

Jediný naprosto nevinný člověk, jehož životem během aféry kolem uranového koncentráту otřáslí agenti v základech, byl úředník, kterého Dickstein pojmenoval Naškrobený límeček.

Když Dickstein setřásl ve Francii dohled, vrátil se autem do Lucemburku, protože předpokládal, že letiště bude čtyřadvacet hodin denně pod kontrolou. A protože znali i číslo jeho pronajatého vozu, zastavil se na chvilku v Paříži a vypůjčil si jiné od jiné společnosti.

První večer v Lucemburku šel do klubu na Rue Dicks. Seděl sám, popíjel pivo a čekal na Naškrobený límeček. Ale první se objevil jeho světlovlasý přítel. Byl to mladý muž, asi mezi pětadvaceti až třiceti lety, rozložitý a i pod kaštanovým dvouřadovým sakem bylo vidět, že je pěkně stavěný. Zamířil k boxu, kde seděli minule. Pohyboval se půvabně jako tanečník a Dickstein si pomyslel, že by mohl s klidem být fotbalovým brankářem. Box byl volný. Jestliže se v něm scházeli pravidelně každý večer, měli ho zřejmě rezervovaný.

Mladík si objednal pití a podíval se na hodinky. Dicksteina, který ho pozoroval, si nevšiml. Naškrobený límeček vešel o pár minut později. Měl na sobě červený svetr do věčka a bílou košili zapnutou na knoflíčky. Jako tenkrát, šel rovnou ke stolu, kde seděl jeho přítel. Na uvítanou si dvakrát stiskli ruce. Vypadali šťastně. Dickstein se připravoval jim jejich svět rozbít.

Zavolal na číšníka: „Láhev šampaňského ke stolu, kde sedí ten muž v červeném svetr, prosím. A mně přineste pivo.“

Číšník obsloužil nejprve jeho, pak vzal láhev šampaňského v kbelíčku s ledem ke stolu Naškrobeného límečku. Dickstein sledoval, jak na něj číšník ukazuje, coby dárcе šampaňského.

Když se na něj podívali, zvedl sklenici s pivem k přípitku a usmál se. Límeček ho poznal a vypadal nervózně.

Dickstein se zvedl od stolu a šel na toaletu. Umyl si obličej a čekal. Chvilku po něm vešel světlovlasý přítel. Učesal si vlasy a čekal, až zůstanou sami. Pak promluvil.

„Můj přítel si přeje, abyste ho nechal na pokoji.“

Dickstein ho obdařil nepříjemným úsměvem. „Ať mi to řekne sám.“

„Vy jste novinář, že? Co kdyby se váš šéf dozvěděl, že navštěvujete místo jako je tohle?“

„Jsem na volné noze.“

Mladík přistoupil blíž. Byl asi o deset centimetrů vyšší a o patnáct kilo těžší než Dickstein. „Vy nás necháte na pokoji.“

„Ne.“

„Proč to děláte? Co chcete?“

„Nezajímám se o tebe, zlatíčko. Radši bys měl jít domů, až si budu povídat s tvým přítelem.“

„K čertu s vámi,“ zaklel mladík a jednou rukou chytil Dicksteina za klopy saka. Druhou ruku sevřel v pěst a rozpráhl se. K úderu se ale nedostal.

Dickstein mu vrazil prsty do očí. Blondatá hlava sebou trhla dozadu a instinktivně uhnula na stranu. Dickstein uskočil z dosahu švihající ruky a velmi tvrdě ho nabral do břicha, až mu vyrazil dech. Mladík se zkroutil bolestí. Dickstein udeřil znovu, mířil velice přesně, na nosní přepážku. Něco luplo a vyřinula se krev. Mladík se složil na kachlíkovou podlahu.

Stačilo.

Dickstein rychle vyšel, cestou si upravoval vázanku a rukou si pročísl vlasy. V klubu začalo představení. Německý kytarista zpíval písničku o teplém policistovi. Dickstein zaplatil a odešel. Na odchodu si všiml, jak se Naškrobený límeček znepokojeně rozhlíží a míří k toaletám.

Venku byla příjemná letní noc, ale Dickstein se třásl. Ušel malý kousek a zašel do baru, kde si objednal brandy. Bylo to hlučné, zakouřené místo s televizí v jednom rohu. Dickstein si vzal pití k rohovému stolu a sedl si čelem ke zdi.

Rvačku na toaletě nebude policii nikdo hlásit. Bude to vypadat jako hádka mezi milenci a ani Naškrobený límeček ani personál klubu nebudou mít zájem událost nějak ventilovat.

Límeček odvede svého přítele k doktorovi a řekne, že vrazil do dveří.

Dickstein dopil brandy a přestal se třást. Neexistuje žádný způsob, jak dělat agenta a vyhnout se takovýmhle věcem, pomyslel si. A neexistuje žádný národ, který by neměl své agenty. A bez národu by se Nat Dickstein necítil bezpečně.

Nezdálo se možné žít čestně. I kdyby se člověk vzdal profese, vždycky se najdou jiní, kteří budou dělat hrůzné věci v jeho zájmu, a to bylo zrovna tak strašné. Člověk musí být zlý, aby přežil. Dickstein si vzpomněl, že doktor v koncentračním táboře, který se jmenoval Wolfgang, říkával něco podobného.

A on už kdysi dávno dospěl k závěru, že život není dobro a zlo, ale vítězství nebo prohra. Ale stejně se někdy naskytly situace, kdy mu tahle filozofie nepřinášela žádnou úlevu.

Odešel z baru a vydal se směrem k bytu Naškrobeného límečku. Musel využít situaci, dokud je jeho člověk psychicky rozložený. Během několika minut dorazil k úzké dlážděné uličce a začal hlídkovat před starým domem. V podkroví se nesvítilo.

Pomalu se ochlazovalo. Dickstein se začal procházet sem a tam. Evropské počasí ho deprimovalo. V Izraeli by touto dobou bylo božsky: dlouhé slunné dny, teplé noci, fyzicky náročná práce přes den a večer kamarádi a smích. Dickstein si přál, aby mohl jet domů.

Naškrobený límeček a jeho přítel se konečně objevili. Mladík měl hlavu v obvazech a zřejmě měl problémy s viděním, protože jednou rukou držel přítele za paži jako slepec. Zastavili se před domem a Límeček hledal klíč. Dickstein přešel přes ulici. Stáli k němu zády a jeho boty nedělaly žádný hluk.

Límeček odemknul, otočil se, aby pomohl příteli, když uviděl Dicksteina. Téměř nadskočil. „Panebože!“

„Co je? Co se děje?“ zeptal se přítel.

„To je on.“

„Musím s vámi mluvit,“ řekl Dickstein.

„Zavolej policii,“ radil přítel.

Límeček vzal přítele pod paží a vedl ho ke dveřím. Zastoupil jim cestu. „Budete mě muset pustit dovnitř. Jinak ztropím scénu na ulici.“

„Udělá nám ze života peklo, dokud nedostane, co chce,“ řekl Límeček svému příteli.

„Ale co chce?“

„Za chvíli se to dozvíte,“ odpověděl Dickstein. Vešel do domu a stoupal po schodech nahoru.

Po chvíli váhání ho následovali.

Vyšli do posledního patra a Límeček odemkl podkrovní byt. Dickstein se rozhlédl. Byl větší, než očekával, vkusně zařízený stylovým nábytkem, množstvím květín a obrazů a proužkovanými tapetami. Límeček posadil přítele do křesla, pak vyndal z krabičky cigaretu, zapálil ji a vložil mu ji do úst. Seděli těsně u sebe a čekali, až Dickstein promluví.

„Jsem novinář.“

„Novináři s lidmi dělají rozhovory. Nemlátí je,“ přerušil ho Límeček.

„Nezmlátí jsem ho. Udeřil jsem jen dvakrát.“

„Proč?“

„Napadl mě. To vám neřekl?“

„Nevěřím vám.“

„A jak dlouho se kvůli tomu chcete přít?“

„Ani chvíli.“

„Fajn. Chci příběh o Euratomu. Dobrý příběh – potřebuju ho kvůli kariéře. Teď mám jedno téma. Převaha homosexuálů na zodpovědných místech v podniku.“

„Seš špinavej hajzl,“ nezdržel se Límečekův přítel.

„Možná. Ale já na ten příběh zapomenu, když budu mít lepší.“

Límeček si projel rukama šedivějící vlasy a Dickstein si všiml, že má nalakované nehty průhledným lakem. „Myslím, že tomu rozumím.“

„Čemu? Čemu rozumíš?“ ptal se jeho přítel.

„Chce informace.“

„Správně,“ potvrdil Dickstein a Límeček si viditelně oddechl. Teď nastal čas chovat se trochu přátelsky, projevit se jako lidská bytost a ukázat jim, že věci nemusí být zas až tak špatné. Dickstein si stoupl. Na naleštěném servírovacím stolku stála karafa s whisky. Do tří sklenic nalil na prst. „Podívejte se, vy jste zranitelný a já jsem si vás vybral. Je mi jasné, že mě kvůli tomu budete nenávidět, ale já nebudu předstírat, že vás nenávidím. Jsem lump a zneužívám vás. To je všechno. Až na to, že piju vaše pití.“ Podal jim skleničky a zase se posadil.

„A co vlastně chcete?“ chtěl po chvíli ticha vědět Límeček.

„No,“ Dickstein ve whisky jen omočil rty. Nenáviděl tu chuť. „Euratom má všechny záznamy o pohybu radioaktivního materiálu do členských zemí, z členských zemí a v jejich rámci, ano?“

„Ano.“

„Abych se vyjádřil jasněji. Než někdo převezme gram uranu z A do B, musí žádat u vás o povolení.“

„Ano.“

„A kompletní údaje vydaných povolení se zakládají.“

„Jsou v počítači.“

„Vím. A počítač by vytiskl seznam všech udělených povolení pro přepravu uranových zásilek, která se teprve odehraje.“

„Takové seznamy se tisknou, pravidelně. Jsou k dispozici jednou měsíčně.“

„Výborně,“ řekl Dickstein. „Všechno, co po vás chci, je ten seznam.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Límeček upíjel whisky, Dickstein svoji postavil netknutou. Dvě piva a jedno brandy za dnešní večer bylo víc, než obvykle vypil za čtrnáct dní.

„K čemu chcete ten seznam?“ zeptal se přítel.

„V daném měsíci budu kontrolovat všechny zásilky. Myslím si, že se mi podaří dokázat, že to, co lidé dělají ve skutečnosti, má velmi málo nebo spíš nemá nic společného s tím, co vykládají Euratomu.“

„Nevěřím vám,“ řekl Límeček.

Není hloupý, pomyslel si Dickstein. Pokrčil rameny. „A proč teda myslíte, že to chci?“

„Nevím. Ale nejste novinář. Nic, co říkáte, není pravda.“

„Na věci to nic nemění. Věřte, čemu chcete. Nemáte jinou možnost, než mi dát ten seznam.“

„Mám. Dám výpověď.“

„Jestliže ano,“ pronesl Dickstein pomalu, „zmlátím vašeho přítele na kaši.“

„Půjdem na policii!“ vložil se do debaty přítel.

„Zmizím. Třeba na rok. Ale vrátím se. A najdu vás. A přizabiju vás. Váš obličej nikdo nepozná.“

Límeček na Dicksteina bez pohnutí zíral. „Kdo jste?“

„Na tom nezáleží. Vy víte, že udělám, čím vyhrožuju.“

„Vím,“ odpověděl Límeček a schoval si obličej do dlaní.

Dickstein se odmlčel. Límeček byl v úzkých, naprosto bezmocný. Existovala jen jediná věc, kterou mohl udělat, a právě nad ní uvažoval. Dickstein mu dopřál čas. Pak se mírně zeptal: „Bude seznam objemný?“

Límeček přikývl, aniž vzhlédl.

„A když odcházíte z kanceláře, kontroluje vám někdo kufřík?“

Zavrtěl hlavou.

„Mají být ty seznamy někde zamčené?“

„Ne,“ probral se konečně Límeček. „Ne. Tyhle informace nejsou tajné. Jsou pouze důvěrné a nejsou určeny ke zveřejnění.“

„Dobře. Zítřek budete potřebovat k promyšlení detailů, kterou kopii vezmete, co řeknete své sekretářce a tak dále. Pozítří odnesete kopii výtisku domů. Tady na vás bude čekat zpráva ode mě. Najdete v ní přesné instrukce, jak mi dokument doručíte.“ Dickstein se usmál. „A potom mě už pravděpodobně nikdy neuvidíte.“

„V to na mou duši doufám.“

Dickstein se zvedl. „Raději by vás neměl nikdo chvíli obtěžovat.“ Našel telefon a vytrhl ho ze zdi. Pak došel ke dveřím a otevřel je.

Límečkův přítel se díval na vytrženou šňůru. Výraz jeho očí napovídal, že se vzpomíná. „Bojíte se, aby si to nerozmyslel?“

„Toho byste se měl bát vy,“ řekl Dickstein a potichu za sebou zavřel dveře.

Život nepatří k nejlhčím, zvlášť ne v KGB. David Rostov byl nyní ve značné nemilosti u svého šéfa a u všech jeho věrných. Felix Voroncov se vařil vzteky nad skutečností, že ho obešel. Od této chvíle by udělal cokoli, aby Rostova zničil.

Rostov takovou reakci očekával. Nelitoval svého rozhodnutí vsadit v akci ‚Dickstein‘ všechno na jednu kartu. Spíš naopak, měl radost. V duchu si už plánoval, jak si na třetím poschodí obchodního domu GUM koupí precizně vypracovaný stylový tmavě modrý anglický oblek, až se dostane do oddělení 100.

Mrzelo ho jedině, že nechal Voroncovovi skulinu. Měl také zvážit Egypt a jeho reakce. S Araby byla potíž, byli tak neohrabaní a nepoužitelní, až je člověk pomalu přestával ve světě tajných služeb vnímat jako sílu. Naštěstí Jurij Andropov, šéf KGB a pravá ruka Leonida Brežněva zjistil, o co se Voroncov snaží, jmenovitě získat zpátky kontrolu nad projektem ‚Dickstein‘, a nepovolil mu to.

Jediným důsledkem jeho chyby bylo, že bude nucen spolupracovat s těmi zatracenými Araby.

To bylo samo o sobě dost špatné. Rostov měl svůj vlastní malý tým, Nika Bunina a Pjotra Tyrina. Pracovalo se jim spolu dobře. A Káhira byla děravá jako řešeto. Půlka informací, která šla přes ni, se dostala zpátky do Tel Avivu.

Skutečnost, že zmíněný Arab je Yasif Hassan, mohla i nemusela být ku prospěchu.

Rostov si Hassana pamatoval velmi jasně: bohatý mladík, netečný a povýšenecký, dost chytrý, ale bez motivací, nijaký politický názor a příliš mnoho oblečení. Do Oxfordu se dostal díky svému bohatému tatíkovi, nikoliv díky svému intelektu. Rostova to štválo víc teď, než tenkrát. Otázka byla, jak s ním spolupracovat. Rozhodl se, že mu dá od samého začátku najevo, že je v týmu absolutně nadbytečný a pouze z politických důvodů. Bude muset velice opatrně zvážit, co mu řekne a co bude držet v tajnosti. Když řekne příliš málo, bude si Káhira stěžovat v Moskvě, když příliš mnoho, umožní Tel Avivu zmařit každý jeho krok.

Situace byla zapeklitá a nadávat mohl jen sám sobě.

Celá záležitost ho zneklidňovala, ještě když přijel do Lucemburku. Přiletěl z Athén. Co opustil Moskvu, dvakrát změnil totožnost a třikrát letadlo. Choval se opatrně, protože když člověk přiletěl někam přímo z Ruska, místní agenti ho někdy zaregistrovali a sledovali, což by teď bylo jen na obtíž.

Na letišti ho pochopitelně nikdo nečekal. Vzal si taxi a jel do hotelu.

Káhiře sdělil, že bude používat jméno David Roberts. Když se pod tímto jménem zapisoval v hotelu, recepční mu dal vzkaz. Obálku otevřel ve výtahu. Stálo tam jen: Pokoj 179.

Ve svém pokoji zvedl telefon a vytočil číslo 179. Ozvalo se: „Prosím?“

„Jsem na 142. Potřebuju deset minut, pak přijď na poradu.“

„Dobře. Poslyš, je to –“

„Ticho!“ vyštěkl Rostov. „Žádná jména. Za deset minut.“

„Jistě, promiň, já –“

Rostov zavěsil. Jaké idioty teď Káhira najímá? Asi takové, kteří běžně do hotelových telefonů říkají pravá jména. Zřejmě to bude ještě horší, než se obával.

Bývaly doby, kdy se choval až moc profesionálně. Zhasínal světla, seděl a pozoroval vchod se zbraní v ruce, dokud dotyčný nepřišel. Dnes mu takové chování připadalo hloupé a přenechával ho hrdinům televizních seriálů. Podrobně rozpracovávat osobní bezpečnostní opatření také nebyl jeho styl, už ne. Dokonce nenosil kvůli kontrolám na letišti ani zbraň. Ale byla opatření a opatření, zbraně a zbraně. Měl s sebou pár důmyslných věcíček, pečlivě ukrytých, které KGB používalo. Elektrický kartáček, který vydával šum rušící možné odposlouchávací zařízení, miniaturní fotoaparát Polaroid a škrtildo v podobě tkaničky do bot.

Rychle si vybalil kufřík. Měl s sebou pár věcí: holicí strojek, zubní kartáček, dvě americké košile, které se nemusely žehlit a spodní prádlo. Z pokojového baru si nalil pití. Whisky byla jednou z výhod práce v zahraničí. Přesně za deset minut se ozvalo tukaní na dveře. Rostov otevřel a Yasif Hassan vešel dovnitř.

„Jak se máš?“ usmíval se zeširoka.

„Nazdar,“ řekl Rostov a potřásl mu rukou.

„Je to dvacet let... jak ses měl?“

„Pracovně.“

„A nakonec se setkáváme znovu, po tak dlouhé době a kvůli Dicksteinovi.“

„Ano. Sedni si. Bavme se o Dicksteinovi.“ Rostov se posadil a po něm Hassan. „Uveď mě do obrazu,“ pokračoval Rostov. „Tys objevil Dicksteina a pak ho vaši zase objevili na letišti v Nice. Co se dělo dál?“

„Jel na exkurzi do jaderné elektrárny, pak agenti setřásl. Takže jsme ho zase ztratili.“

Rostov nespokojeně zamručel. „Budeme to muset udělat líp.“

Hassan se usmíval – typický obchodnický úsměv, pomyslel si Rostov. „Kdyby nepatřil k agentům, kteří vždycky vytipují špeha a zbaví se ho, asi bychom o něj neměli takový zájem, nebo ano?!“

Rostov otázku ignoroval. „Používal auto?“

„Pronajal si peugeot.“

„Fajn. A co dělal předtím, když byl tady v Lucemburku?“

Hassan přejal Rostovův věčný způsob mluvy a hovořil úsečně. „Týden bydlel v hotelu Alfa pod jménem Ed Rodgers. Jako svou adresu uvedl adresu pařížské kanceláře časopisu *Science International*. Takový časopis existuje, pařížská adresa taky, ale jen jako zasilatelská, pro poštu. Spolupracují s novinářem na volné noze Edem Rodgersem, ale už o něm přes rok neslyšeli.“

Rostov přikývl. „Jak víš, tohle je typický krycí příběh Mossadu. Pečlivý, promyšlený. Ještě něco?“

„Hmm. Noc před tím, než odjel, došlo na ulici Rue Dicks k incidentu. Našli dva šeredně zbité muže. Vypadalo to na profi práci – čistě zlomené kosti a tak dál. Znáš to přece. Policie ve věci nic nepodniká, protože ti dva jsou známí zloději. Našli je poblíž nočního klubu, kam chodí homosexuálové.“

„Okrádali teplouše, když odcházeli z klubu?“

„Zřejmě. Ale nicméně není jediný důkaz, že by Dickstein do toho byl zapletený. Víme jen, že je toho schopný a že tu v daný moment byl.“

„Dost na vážné podezření. Myslíš si, že je Dickstein homosexuál?“

„Je to možné, ale z Káhiry vím, že ve složce nic takového nemá, takže by musel být celá ta léta ohromně diskrétní.“

„Tak diskrétní, že si zajde do nočního klubu, když je pověřený úkolem. Tvůj argument si odporuje, ne?“

Na Hassanově tváři se objevila stopa hněvu. „Tak co si myslíš ty?“

„Odhaduju, že má informátora, teplouše.“ Zvedl se a začal přecházet po pokoji. Měl pocit, že to s Hassanem vzal za správný konec. Prozatím to ale stačilo. Už žádnou poznámku, která by ho rozčílila. Bylo na čase chovat se trochu příjemně. „Uvažujme. Proč by jezdil na exkurzi do nějaké atomové továrny?“

„Izrael nemá od Šestidenní války dobré vztahy s Francií. De Gaulle přerušil dodávku zbraní. Možná Mossad plánuje nějakou odvetu. Co třeba vyhodit reaktor do povětří?“

Rostov zavrtěl hlavou. „Dokonce ani Izrael není tak nezodpovědný. Kromě toho, proč by pak byl v Lucemburku.“

„Kdo ví?“

Rostov se znovu posadil. „Co tady je? Proč je tohle místo tak důležité? Proč je tady třeba vaše banka?“

„Lucemburk je důležité evropské město. Moje banka tady je proto, že tu sídlí Evropská investiční banka. A je tu taky Evropské středisko.“

„Jakých institucí?“

„Úřad evropského parlamentu, Rada ministrů, Soudní dvůr. A Euratom.“
„Euratom?“ zíral Rostov na Hassana.

„To je zkratka pro Evropské společenství pro atomovou energii, ale všichni –“

„Já vím, co ta zkratka znamená. Nevidíš souvislosti? Přijede do Lucemburku, kde má Euratom ústředí, a pak si jede prohlídnout jaderný reaktor.“

Hassan pokrčil rameny. „Zajímavá hypotéza. Co to piješ?“

„Whisky. Nalej si. Jak si vzpomínám, Francouzi pomáhali Izraeli stavět jaderný reaktor. Teď zůstali bez jejich pomoci. Třeba jde Dickstein po nějakých odborných informacích.“

Hassan si nalil skleničku. „Jak budeme fungovat, ty a já? Mám příkazy s tebou spolupracovat.“

„Můj tým přijede dneska večer,“ řekl Rostov a pomyslel si: Spolupracovat, kruci – ty se budeš řídit mými rozkazy. „Obvykle mám stejné dva muže – Nika Bunina a Pjotra Tyrina. Vycházíme spolu dobře. Oni vědí, jaký způsob práce mám rád. Chci, abys pracoval s nimi a dělal, co řeknou – můžeš se od nich hodně naučit. Jsou velice dobří.“

„A mí lidé...“

„Nebudeme je už potřebovat. Menší tým je nejlepší. Naším prvním úkolem je pojistit se, že Dicksteina vysledujeme, až přijede zpátky do Lucemburku. Pokud přijede.“

„Na letišti mám čtyřicet hodin denně jednoho muže.“

„S tím on počítá. Musíme začít jinde. Možná se vrátí do Euratomu...“

„Budova Jean-Monnet.“

„Můžeme hlídat i hotel Alfa, podplatit recepčního, ale tam se on nevrátí. A noční klub na Rue Dicks. A ještě jsi říkal pronajaté auto.“

„Ano, ve Francii.“

„Toho se už zbavil. Došlo mu, že máte číslo. Chci, abys obvolal půjčovny a zjistil, kde ho nechal – tak zjistíme, kterým jede směrem.“

„Výborně.“

„Moskva rozeslala jeho fotografie, takže ho naši lidé budou hledat ve všech hlavních městech na světě. Dostaneme ho. Buď tak nebo tak.“

„Opravdu si to myslíš?“

„Hrál jsem s ním šachy. Víم, jakým způsobem uvažuje. Počáteční tahy se dají předvídat, dělá je rutinně, pak najednou provede něco naprosto neočekávaného, obvykle něco velmi riskantního. Jen musíš počkat, až strčí hlavu do smyčky, pak už stačí jen utáhnout.“

„Jak si vzpomínám, tenkrát jsi utkání prohrál.“

Rostov vycenil zuby jako vlk. „Ale tohle je skutečný život.“

Existují dva druhy špehů – umělci a buldoci. Umělci považují sledování lidí za činnost zvláštního druhu, srovnatelnou s herectvím, buněčnou biofyzikou nebo poezií. Jsou puntičkářští, schopní stát se téměř neviditelnými. Mají plné skříně nenápadného oblečení a před zrcadlem si nacvičují bezvýrazné pohledy. Znaří tucty triků se dveřmi obchodů, s frontami na autobus, s policisty, dětmi, brýlemi, nákupními taškami a různými ploty. Pohrdají buldoky, kteří si myslí, že sledovat někoho znamená totéž jako jít za ním a držet se stopy jako pes svého pána.

Nik Bunin byl buldog. Mladý hrdlořez, typ člověka, který se stane buď policistou nebo kriminálním, podle štěstí. Štěstí přivedlo Nika do KGB. Jeho bratr doma v Gruzii obchodoval s drogami, pašoval hašiš z Tbilisi na Moskevskou univerzitu (kde ho bral – kromě jiných – i Rostovův syn Jurij). Nik byl oficiálně šofér, neoficiálně osobní strážce a úplně neoficiálně profesionální rváč na plný úvazek.

Byl to právě on, kdo objevil Piráta.

Nik měřil kolem sto osmdesáti centimetrů a byl pevně stavěný. Přes rozložitá ramena nosil koženou bundu, měl nakrátko ostříhané světlé vlasy a vodově zelené oči. Trochu ho zahanbovalo, že se ve věku pětadvaceti let ještě nemusí denně holit.

V nočním klubu na Rue Dicks ho považovali za hrozně okouzlujícího.

Přišel v sedm třicet, chvíli poté, co klub otevřeli. Seděl celý večer na stejném místě, s ponurým zalíbením pil vodu s ledem a jen se díval. Někdo ho pozval tancovat a on mu špatnou francouzštinou poradil, aby odprejsknul. Když se objevil i druhý den, mysleli si, že je to zhrzený milenec, který si chce vyřídit účty se svým bývalým. Šířil kolem sebe atmosféru ostrého chlapíka, se svými širokými rameny, koženou bundou a zarputilým výrazem.

Nik si nic takového nepřipouštěl, či spíš ani neuvědomoval. Jemu ukázali fotografii muže a řekli mu, aby šel do tohoto klubu a podíval se po něm. Takže si zapamatoval obličej, šel do klubu a díval se. Bylo mu jedno, jestli to místo je bordel nebo katedrála. Čas od času rád někoho zmlátil, ale jinak chtěl jen pravidelný plat a dva dny v týdnu volno, aby se mohl věnovat svým zálibám, což byly vodka a obrázkové knížky.

Když do klubu vešel Nat Dickstein, nepocítil Nik žádné rozrušení. Rostov usuzoval, že kdykoli se Nikovi něco podařilo, vyplývalo to z jeho úzkostlivého dodržování příkazů a většinou měl pravdu. Nik svůj cíl pozoroval, jak si objednává, je obsluhován a jak usrkává pivo. Zdálo se, že taky na někoho čeká.

Nik šel do haly k telefonu a vytočil číslo hotelu. Ozval se Rostov.

„Tady je Nik. Právě se objevil.“

„Výborně! Co dělá?“

„Čeká.“

„Dobře. Sám?“

„Ano.“

„Drž se ho a zavolej mi, když bude něco dělat.“

„Jistě.“

„Posílám Pjotra dolů. Čeká venku. Když náš cíl odejde z klubu, budeš ho sledovat a střídát se s Pjotrem. V autě bude Arab. Je to... počkej vteřinu... zelený volkswagen.“

„Dobře.“

„Vrat' se k němu.“

Nik zavěsil a šel zpátky ke svému stolu, aniž se na Dicksteina podíval.

Chvilí nato se objevil dobře oblečený, hezký muž asi kolem čtyřicítky. Rozhlédl se, pak prošel kolem Dicksteinova stolu a šel k baru. Nik viděl, jak Dickstein sebral ze stolu nějaký papírek a dal si ho do kapsy. Všechno proběhlo velice diskrétně.

Jen někdo, kdo Dicksteina pečlivě pozoroval, by mohl postřehnout, že se něco takového stalo.

Nik šel znovu k telefonu.

„Přišel nějaký teplouš a něco mu dal – vypadalo to jako lístek,“ řekl Rostovovi.

„Jako lístek do divadla?“

„Nevím.“

„Říkali něco?“

„Ne. Ten chlap jen upustil lístek na stůl, jak šel kolem. Ani se na sebe nepodívali.“

„Fajn. Zůstaň tam. Pjotr by měl touhle dobou být už venku.“

„Moment,“ řekl Nik. „Právě přišel sem do haly. Zůstaňte u telefonu... jde k šatně... podává lístek. To je ono. Byl to lístek od šatny.“

„Pokračuj. Říkej mi, co se děje.“ Rostovův hlas byl smrtelně klidný.

„Dostává kufřík. Nechává spropitné...“

„To je dodávka. Fajn.“

„Odchází z klubu.“

„Sleduj ho.“

„Mám mu sebrat kufřík?“

„Ne, nechci se ukazovat, dokud nebudeme přesně vědět, co má v plánu. Jen zjisti, kam jde. Jdi!“

Nik zavěsil. Šatnáři dal pár bankovek se slovy: „Spěchám. Tohle je na zaplacení mého účtu.“ Pak vyšel po schodech za Natem Dicksteinem.

Venku byl příjemný letní večer a mnoho lidí si vyrazilo do restaurace, do kina nebo jen tak na procházku. Nik se rozhlédl doprava i doleva. Uviděl ho na druhé straně ulice asi padesát metrů před sebou. Přešel a vydal se za ním.

Dickstein šel velmi rychle a kufřík držel pod paží. Nik se trmácel za ním několik bloků. Kdyby se v té chvíli Dickstein otočil, uviděl by muže z baru a možná by začal uvažovat, jestli ho nesleduje. Pak se Nikovi po boku objevil Pjotr, dotkl se jeho ruky a šel dál. Nik se stáhl tak, aby viděl Pjotra, ale ne Dicksteina. Kdyby se Dickstein ohlédl teď, Nika by neviděl a Pjotra neznal. Pro obět' sledování byl tenhle způsob hrozně těžké zvěřit, ale na druhou stranu, čím delší vzdálenost byl někdo takhle sledován, tím víc mužů bylo potřeba na pravidelné výměny.

Asi po půl kilometru přibrzdil u obrubníku vedle Nika zelený volkswagen. Yasif Hassan se natáhl z místa řidiče a otevřel dveře. „Nové rozkazy. Naskoč.“

Nik nastoupil do auta a Hassan zamířil zpátky k nočnímu klubu na Rue Dicks.

„Vedl sis skvěle,“ řekl Hassan.

Nik ho ignoroval.

„Chceme, aby ses vrátil do klubu, našel muže, který přinesl dodávku a sledoval ho domů.“

„To řekl plukovník Rostov?“

„Ano.“

„Dobře.“

Hassan zastavil poblíž klubu. Nik vešel dovnitř. Zůstal stát u dveří a pozorně se rozhlížel. Jeho muž byl pryč.

Výtisk obsahoval víc než sto stránek. Dicksteina se zmocňovala úzkost, když listoval v pro něj tak vzácných stránkách, které se tak snažil získat. Nic mu nedávalo smysl.

Vrátil se k první stránce a podíval se znovu. Spousta pomíchaných čísel a písmen. Mohlo by to být v kódu? Ne – tyhle výtisky běžně používají běžní úředníci v Euratomu, takže musí být srozumitelné a jednoduché.

Dickstein se soustředil. Viděl ,U234.' To byl izotop uranu. Další skupina čísel a písmen byla ,180KG' – sto osmdesát kilogramů. ,17U68' bylo datum, sedmnáctého února tohoto roku. Změť čísel a písmen začínala postupně odhalovat významy. Našel názvy míst v jednotlivých evropských zemích, slova ,vlak' a ,kamión', u kterých byla připsána vzdálenost, a jména s příponami, které označovaly společnosti. Konečně bylo schéma údajů jasné. První řádka udávala množství a druh materiálu, druhá jméno a adresu odesílatele, a tak dál.

Nálada se mu vracela. Četl dál se vzrůstajícím pochopením a s pocitem, že úspěch je možný. Na seznamu bylo asi šedesát zásilek. Daly se rozdělit zhruba do tří typů: velké množství surové uranové rudy posílané z Jižní Afriky, Kanady a Francie do evropských rafinérií, palivové články – oxidy, uranový kov, obohacené směsi – na cestě z továren do reaktorů a vyhořelé palivo z reaktorů posílané k regeneraci nebo likvidaci. Kromě toho tam bylo pár nestandardních zásilek, většinou plutonia, které putovaly do laboratoří na univerzitách a výzkumných ústavů.

Dicksteina bolela hlava a pálily ho oči, než našel, co hledal. Na úplně poslední stránce byla jedna zásilka označena ‚nejaderná‘.

Fyzik v květované vázance mu tenkrát stručně vysvětlil i použití uranu a jeho sloučenin pro nejaderné účely. Třeba ve fotografii, při barvení látek, jako činidlo pro barvení skla a keramiky. I takový materiál však byl pro jaderné účely použitelný, a tak se na něj nařízení Euratomu vztahovala. Nicméně, pomyslel si Dickstein, je pravděpodobné, že v běžném chemickém průmyslu nebudou bezpečnostní opatření tak přísná.

Údaj na poslední stránce se zmiňoval o dvou stech tunách uranového koncentrátu. Jednalo se o Belgii, rafinérii na venkově poblíž holandských hranic, která měla povolení ke skladování jaderného materiálu. Rafinérii vlastnila společnost Société Generale de la Chimie, těžební konglomerát s ústředím v Bruselu. SGC prodal koncentrát německému koncernu F. A. Pedler. Pedler ho hodlal použít pro ‚výrobu sloučenin uranu, především karbidu uranu, pouze v omezeném množství‘. Dickstein si vybavil, že karbid uranu se používá jako katalyzátor pro výrobu syntetického čpavku.

Koncern zřejmě nehodlal zpracovávat uran sám, alespoň ne zpočátku. Dicksteinův zájem se zvětšil když vyčetl, že nežádali o povolení pro svou továrnu ve Wiesbadenu, ale o povolení převézt koncentrát do Janova po moři, kde ho měla začít zpracovávat společnost Angeluzzi e Bianco.

Po moři! Dicksteinovi náhle došel obsah informace. Náklad by z evropského přístavu vyvezl někdo jiný.

Četl dál. Doprava bude vlakem ze SGC rafinérie do doku v Antverpách. Pak bude materiál naložen na motorovou loď *Coparelli*, která ho dopraví do Janova. Z italského přístavu do továrny Angeluzzi e Bianco bude převezen po silnici.

Pro přepravu bude uranový koncentrát – který vypadá jako žlutější písek – uložen do pěti set šedesáti dvousetlitrových barelů s pevně zapečetěnými víky. U vlaku bude potřeba šesti vagónů, loď už nepoveze žádný jiný náklad a italská strana použije šesti kamiónů k poslednímu úseku cesty. Cesta po moři Dicksteina upoutala. Přes Kanál, Biskajským zálivem, dolů až na po-

břeží Španělska, Gibraltarským průplavem a patnáct tisíc kilometrů po Středozemním moři.

Na tak dlouhé cestě se může přihodit leccos.

Doprava po zemi byla daná a kontrolovaná. Vlak odjížděl jeden den v poledne a příjezd měl v osm třicet ráno druhého dne. Kamión se pohyboval po silnicích, kde jezdila i jiná auta, včetně policejních. Letadlo bylo neustále ve styku s někým na zemi. Ale moře bylo nevyzpytatelné, se svými vlastními zákony – cesta mohla trvat deset, ale i dvacet dní. Mohlo by se odehrát cokoli, bouře, nenadálé kolize, problémy s motorem, náhlé změny směru, cílového přístavu. O únosu letadla se dozví celý svět o hodinu později z televize, o únosu lodi se nikdo nedozví celé dny, týdny, možná nikdy.

Moře se zdálo nezbytným výběrem pro Piráta.

Dickstein uvažoval dál, se vzrůstajícím nadšením, že řešení problému je téměř na dosah ruky. Napadnout *Coparelli*... a co dál? Přemístit náklad na pirátskou loď. Na *Coparelli* budou zřejmě otočné jeřáby, ale překládat náklad na moři by mohlo být riskantní. Dickstein se podíval do výtisku na datum. Listopad. To bylo špatné. Kvůli bouřkám – dokonce i ve Středozemním moři se mohla v listopadu strhnout vichřice. Takže co? Jen se zmocnit lodi a dopravit ji do Haify? Bude problematické zakotvit ukradenou loď v přístavu, dokonce i ve vrcholně zabezpečeném Izraeli.

Dickstein se podíval na hodinky. Bylo po půlnoci. Začal se chystat do postele. Potřeboval se o *Coparelli* dozvědět víc: tonáž, kolik má členů posádky, současné místo kotvení, kdo ji vlastní a pokud možno získat i její situační pláněk. Zítra pojede do Londýna. Tam se u Lloydů dalo zjistit o lodích cokoli.

A ještě něco potreboval zjistit. Kdo ho pořád při jeho cestování po Evropě sleduje. Ve Francii byl velký tým. A dneska večer, když odcházel z Rue Dicks, za ním šel nějaký gangsterský obličej. Očekával špeha, ale obličej zmizel – náhoda nebo další sledování? Záleželo na tom, jestli je nebo není ve hře Hassan. Může se pátrání věnovat i v Anglii. Přemýšlel, jak se tam dostat. Kdyby si ho dneska opravdu někdo všimnul, měl by udělat pár bezpečnostních opatření. I kdyby gangsterský obličej nic neznamenal. Musel se ujistit, že ho na letišti v Lucemburku nikdo neobjeví.

Zvedl telefon a zavolal recepci. „Vzbud'te mě v šest třicet, prosím.“

„Jistě, pane.“

Zavěsil a šel si lehnout. Konečně měl pevný cíl: *Coparelli*. Neměl ještě plán, ale hrubou představu toho, co se musí udělat. Ať už se objeví jakékoli další problémy, spojení nejaderné zásilkou a cesty po moři je nezvratné.

Zhasnul světlo, zavřel oči a pomyslel si: Dneska byl úspěšný den.

Rostov se vždycky choval jako nafoukaný bastard a věkem se vůbec neměnil, říkal si Yasif Hassan. „Co sis pravděpodobně neuvědomil...“ pronášel s blahosklonným úsměvem. A „Tvoje lidi už nebudeme víc potřebovat, malý tým je lepší“ a „Všechno budeš sledovat z auta, ale drž se z dohledu“ a teď „Zůstaň u telefonu, až půjdu na ambasádu“.

Hassan byl připravený pracovat pod jeho vedením jako jeden z jeho týmu, ale zdálo se, že jeho postavení je ještě nižší. Uráželo ho, že by měl být podřízený takovému člověku jako je Bunin.

Bohužel Rostov měl jakési oprávnění. Ne proto, že by Rusové byli chytřejší než Arabové, ale protože KGB bylo beze všech pochyb větší, bohatší, mocnější a profesionálnější organizace než egyptská tajná služba.

Hassan neměl na vybranou než snášet Rostovovo chování. Káhira si vážila pomoci KGB, které jim pomáhalo chytit jednoho z největších světových nepřátel arabského světa. A kdyby si snad šel stěžovat, byl by pravděpodobně z případu odvolán on a ne Rostov.

Rostov by si mohl pamatovat, říkal si Hassan, že to byli Arabové, kteří první objevili Dicksteina. K žádnému pátrání by vůbec nedošlo, kdybych si ho já nevšiml.

A také chtěl získat Rostovův respekt, chtěl, aby mu Rus důvěřoval, aby s ním diskutoval o dalším vývoji situace, aby se ho ptal na názory. Měl by Rostovovi dokázat, že je schopný agent na profesionální úrovni, určitě na úrovni Nika Bunina a Pjotra Tyrina.

Zazvonil telefon. Hassan ho chvatně zvedl. „Prosím?“

„Je tam ten druhý?“ zeptal se Tyrinův hlas.

„Je pryč. Co se děje?“

Tyrin váhal. „A kdy se vrátí?“

„Nevím,“ zalhal Hassan. „Zprávu předejte mně.“

„Dobře. Klient vystoupil z vlaku v Curychu.“

„V Curychu? Dál.“

„Vzal si taxi do banky, tam sešel do suterénu. Tahle banka pronajímá bezpečnostní schránky. Vyšel ven a nesl si kufřík.“

„A pak?“

„Jel do bazaru na předměstí a koupil si ojetého jaguára. Zaplatil hotově. Peníze měl v kufříku.“

„Aha.“ Hassan předpokládal, že ví, co bude následovat dál.

„Vyjel z Curychu na dálnici E17 a přidal na víc než dvě stě.“

„A vy jste ho ztratili,“ dodal Hassan se stejnou měrou uspokojení a zneklidnění.

„Měli jsme taxík a mercedes z ambasády.“

Hassan si představoval mapu Evropy. „Mohl si to namířit kamkoli do Francie, Španělska, Německa, Skandinávie... jestliže to neotočil na Itálii, Rakousko... Takže zmizel. Dobře – vraťte se na základnu.“ Zavěsil dřív, než se Tyrin mohl ptát na jeho pravomoc.

Hmm, přemýšlel v duchu, velké KGB není neporazitelné. Jakkoliv však měl škodolibou radost z toho, že tak kolektivně vybouchli, jeho uspokojení bylo přehlušeno obavou, že Dicksteina ztratili definitivně.

Pořád ještě přemýšlel, co by měli dělat dál, když se vrátil Rostov.

„Děje se?“

„Tvoji lidé ztratili Dicksteina,“ oznámil Hassan a potlačoval úsměv.

Rostovovi potemněl obličej. „Jak?“

Hassan mu celou akci vyprávěl.

„A co dělají teď?“ chtěl Rostov vědět.

„Navrhl jsem jim, aby se vrátili. Předpokládám, že už jsou na cestě.“

Rostov něco zavrčel.

„Právě jsem přemýšlel, co budeme dělat dál,“ ozval se Hassan.

„Musíme znovu najít Dicksteina.“ Rostov se hrabal v kufříku a jeho hlas zněl naštvaně.

„Ano, ale kromě toho.“

Rostov se otočil. „No, vyslov se.“

„Myslím, že bychom měli najít toho chlapíka z klubu a zeptat se ho, co Dicksteinovi vlastně dal.“

Rostov stál a přemýšlel. „Ano,“ řekl nakonec a Hassan se zaradoval.

„Budeme ho muset najít...“

„To není nemožné,“ přerušil ho Rostov. „Stačí pár dnů sledovat noční klub, letiště, Alfa hotel a budovu Jean-Monnet...“

Hassan studoval Rostovovu vysokou štíhlou postavu, chladný nečitelný obličej, vysoké čelo a nakrátko ostříhané šedivější vlasy. Mám pravdu, myslel si Hassan, a on to musí uznat.

„Máš pravdu,“ řekl Rostov. „Mělo mě to napadnout.“

V Hassanovi se vzedmul pocit pyšného uspokojení a pomyslel si, že Rostov možná nebude zas až takový grázl.

ŠESTÁ KAPITOLA

Oxford se nezměnil tolik jako jeho obyvatelé. Dalo se předpokládat, že město bude jiné, bylo větší, živější, po ulicích jezdilo víc aut, všude bylo plno obchodů a ulice byly přecpány lidmi. Ale dominující znak zůstal stejný – béžová barva kamenných univerzitních budov s náhodným zábleskem překvapivě zeleného trávníku opuštěných čtvercových nádvoří. Dickstein si také povšiml zvláštního bledého slunce, tak kontrastního s ostrým jasem slunce v Izraeli. Když tam žil, nikdy si to neuvědomil. Studenti byli také jiní. Na Středním východě a po celé Evropě Dickstein viděl mladé muže s vlasy přes uši, s oranžovými nebo růžovými šátky kolem krku, v kalhotách do zvonu a v botech na vysokých podpatcích. Neočekával, že lidé se budou oblékat jako v roce 1948, do tvídových sak, manšestrových kalhot, košil a kašmírových vázanek od Halla. Ale zrovna tak nebyl připravený na tohle. Po ulicích chodilo mnoho mladých lidí v podivných sandálech bez ponožek, anebo dokonce bosi. Muži i ženy měli na Dicksteinův vkus až nechutně vypasované kalhoty. A když viděl několik dívek, jejichž prsa se volně pohupovala pod volnými barevnými košilemi, pochopil, že podprsenky vyšly z módy. Všude se modrala džínovina – nebyly z ní jen kalhoty, ale i košile, saka, sukně a dokonce i kabáty. A ty vlasy! To ho opravdu šokovalo. Muži je nosili ne přes uši, ale až někam do půli zad. Dokonce viděl i dva mladíky s copem. Jiní měli zase mohutné hřívy kudrn, takže vypadali, jako by vykukovali dírou z houští. Někteřým ale ani to nepřipadalo dost, tak si nechali narůst vousy jako Ježíš Kristus, jiní zase mexické kníry nebo kotlety. Vypadali jako lidé z Marsu.

Prošel centrem města užaslý nad změnami a zamířil za svým cílem. Šel tudy před dvaceti lety, ale cestu si pamatoval dobře.

Vybavovalo se mu pár drobných vzpomínek na dny na škole: jak objevil ohromující Armstrongovu hru na trubku, jak ho přiváděl do rozpaků jeho koknejský přízvuk, jak přemýšlel, proč se všichni, až na něj, tak rádi opíjejí, jak si půjčoval knihy rychleji, než je stačil číst, takže se mu hromada u postele neustále zvětšovala.

Dumal, jestli se lety změnil. Asi ne moc. Tenkrát byl zakřiknutý mladík hledající zázemí. Dneska byl jeho úkrytem Izrael, ale místo, aby se v něm schoval, musel odjet a bojovat na jeho obranu. Tenkrát se považoval za ne-

příliš horlivého socialistu, který si uvědomoval, že společnost je nespravedlivá, aniž věděl, jak by se to dalo změnit k lepšímu. Jak stárnul, získával zkušenosti, ale ne moudrost. Ve skutečnosti se mu zdálo, že sice víc ví, ale méně věcem rozumí.

Ale cítil se šťastnější než tenkrát. Věděl, kdo je a co musí udělat, pochopil, co je vlastně život a jak se s ním vyrovnat. A i když se jeho postoje od roku 1948 moc nezměnily, byl si teď jimi jistější. Pochopitelně jako mladý doufal v trochu jiné štěstí, které nakonec nepřišlo, a jak čas plynul, klesala i možnost, že se někdy objeví. Tohle místo mu znovu všechno připomnělo. Zvlášť ten dům.

Stál před ním a díval se. Nic se nezměnilo. Pořád stejně zelenobílý, s džunglí zahrady kolem. Otevřel branku, došel ke dveřím a zaklepal.

Nebyl to nejvhodnější způsob. Ashford se mohl odstěhovat, zemřít nebo odjet na dovolenou. Dickstein si mohl zavolat na univerzitu, ale pokud chtěl svou činnost udržet v tajnosti, bylo nutné riskovat i ztrátu času. Kromě toho se po tolika letech rád podíval do starých míst.

Dveře se otevřely a žena, která se v nich objevila, řekla: „Prosím?“

Dickstein s otevřenými ústy na místě zkameněl. Lehce se zapotácel a opřel se rukou o zeď. V obličejí se mu zračil nepopsatelný úžas.

Byla to ona a bylo jí pořád pětadvacet.

Pak nevěřícím hlasem řekl: „Eilo...?“

Dívala se na záhadného muže u dveří. V kulatých brýlích, starém šedém obleku, s ježatými krátkými vlasy vypadal jako vědec. Když otevřela dveře, nebylo mu nic, ale jakmile se na ni podíval, úplně zpovelavěl.

Něco podobného se jí už jednou přihodilo, když šla po High Street. Nějaký milý starý džentlman na ni zůstal zaraženě hledět, pak smekl klobouk a oslovil ji: „Víte, vím, že jsme nebyli představeni, ale...“

Věděla, o co se jedná, tak řekla: „Já nejsem Eila. Jsem Suza.“

„Suza!“

„Říkají, že vypadám přesně jako moje matka, když byla v mém věku. Zřejmě jste ji znal. Prosím, pojdte dál.“

Muž zůstal stát, kde byl. Zdálo se, že se z překvapení trochu vzpamatoval, ale byl ještě bledý. „Já jsem Nat Dickstein,“ řekl s nepatrným úsměvem.

„Těší mě,“ odpověděla Suza, „ne –“ Pak si uvědomila, co řekl. Teď zase zůstala ohromená ona. „Pan Dickstein!“ vypískla, vrhla se mu kolem krku a dala mu pusu.

„Vy si mě pamatujete?“ zeptal se, když ho pustila. Vypadal potěšený, ale trochu v rozpacích.

„Ano. Hladíval jste Hezekiáše. Byl jste jediný, kdo rozuměl, co říká.“

Znovu se trochu usmál. „Hezekiáš byl kocour... už jsem zapomněl.“

„No tak, pojd'te dál.“

Vešel za ní do domu. Zavřela dveře, vzala ho za paži a vedla přes halu. „To je skvělé, že jste přišel. Nevadí vám, když půjdeme do kuchyně? Snažím se dělat koláč.“

Nabídla mu židli. Když se posadil, začal se rozhlížet a lehce pokyvoval hlavou, jak poznával starý kuchyňský stůl, krb, výhled z okna.

„Uvařím kávu. Nebo chcete radši čaj?“

„Kávu. Děkuju.“

„Asi chcete vidět tátu. Dneska dopoledne učí, ale měl by za chvíli přijít na oběd.“ Nasypala kávová zrnka do ručního mlýnku.

„A vaše matka?“

„Před čtrnácti lety zemřela. Rakovina.“ Suza se na něj podívala, očekávající tradiční: To je mi líto. Slova soustrasti se neozvala, ale byla mu vidět na výrazu tváře. O to víc se jí zalíbil. Zvuk mlýnku rušil ticho.

„Profesor Ashford pořád učí... Právě jsem přemýšlel, kolik mu je.“

„Šedesát pět. Neučí moc hodin.“ Šedesát pět zní hrozně, ale táta nevypadá staře, pomyslela si láskyplně. A pořád má paměť jako břitvu. „A vy jste se odstěhoval do Palestiny?“ zeptala se zvědavá, co vlastně Dickstein dělá.

„Do Izraele. Žiju v kibucu. Pěstuju hrozny a vyrábím víno.“

Izrael. U nich doma se vždycky říkalo Palestina. Jak asi bude otec reagovat na starého známého, který je zastáncem něčeho, proti čemu je on celý život? I když odpověď zřejmě znala. Otcovy politické názory jsou teoretické, ne praktické, takže o nic nepůjde. „Máte dovolenou?“ Přemýšlela, proč Dickstein přijel.

„Přijel jsem obchodně. Myslíme si, že naše víno je natolik dobré, abychom ho mohli exportovat do Evropy.“

„Aha. A vy ho prodáváte?“

„Zatím spíš hledám kontakty. Ale řekněte mi něco o sobě. Vsadím se, že vy univerzitní profesor nejste.“

Ta poznámka se jí trochu dotkla a cítila, jak jí po krku stoupá ruměnc. Nechtěla, aby si tenhle muž myslel, že není dost chytrá, aby mohla být vědecký pracovník. „Jak jste na to přišel?“ zeptala se chladně.

„Jste taková... milá.“ Dickstein se podíval jinam, jako by hned litoval slova, které použil. „A kromě toho moc mladá.“

Křivdila mu. Nechoval se protektorsky. „Zdědila jsem otcův talent na jazyky, ale ne jeho schopnost abstraktního myšlení, takže jsem letuška.“ V duchu zaváhala, jestli je to pravda. Třeba opravdu nebyla dost chytrá na to, aby se věnovala vědecké práci. Nalila horkou vodu do filtru a vůně kávy naplnila místnost. Nevěděla, co říkat dál. Vzhledla k Dicksteinovi a zjistila,

že se na ni zamyšleně dívá. Měl veliké tmavě hnědé oči. Najednou ji zaplavil ostych – což bylo u ní neobvyklé. Řekla mu o svém pocitu.

„Ostych? Asi proto, že jsem si vás prohlížel, jako byste byla obrázek nebo něco takového. Snažím si zvyknout na fakt, že nejste Eila, ale to malé děvčátko se starým šedivým kocourem.“

„Hezekiáš umřel, muselo to být brzo po tom, co jste odjel.“

„Tolik se toho změnilo.“

„Byli jste s rodiči dobří přátelé?“

„Byl jsem jeden ze studentů vašeho otce. A z povzdálí jsem obdivoval vaši matku. Eila...“ Znovu se podíval jinam, jako by chtěl předstírat, že mluví někdo jiný. „Nebyla jen krásná – byla úchvatná.“

Zahleděla se mu do obličeje a pomyslela si, že ji miloval. Ta myšlenka přišla spontánně, naprosto intuitivně. Možná se mýlila. Avšak vysvětlovalo by to jeho prudkou reakci, když ji uviděl. „Moje matka byla skutečný hippie – věděli jste to?“

„Nevím, jak to myslíte.“

„Chtěla být svobodná. Bouřila se proti omezením arabského světa vůči ženám, i když pocházela z bohaté a celkem svobodomyslné rodiny. Provádala se za mého otce, aby se dostala ze Středního východu. Když zjistila, že i západní společnost má svoje prostředky k utlačování žen, postavila se zase proti.“ Jak mluvila, vzpomínala na dobu svého dospívání, kdy sama začínala chápat city a vášně a kdy si uvědomila, že její matka byla promiskuitní. Byla si jistá, že ji to tenkrát šokovalo, ale nějak si nedokázala znovu vybavit ten pocit.

„A to z ní dělalo hippie?“

„Hippies věří ve volnou lásku.“

„Aha.“

Z jeho reakce na její poslední větu pochopila, že ho její matka nemilovala. Bezdůvodně ji to rozesmutnilo. „Vyprávějte mi o vašich rodičích,“ poprosila. Mluvila s ním, jako by byli stejně staří.

„Jen, když naleznete kávu.“

Zasmála se. „Úplně jsem zapomněla.“

„Můj otec byl švec. Uměl spravovat boty, ale nebyl obchodník. Ale třicátá léta ševcům přála, zvláště v East Endu v Londýně. Lidé si nemohli dovolit nové boty, takže staré nechávali rok co rok spravovat. Nikdy jsme nebyli bohatí, ale měli jsme trochu víc peněz než naši sousedi. A navíc, ze strany jeho rodiny na něj pořád tlačili, aby podnik rozšířil, otevřel druhý krám, zaměstnal další lidi.“

Suza mu podala kávu. „Mléko, cukr?“

„Cukr, mléko ne. Díky.“

„Pokračujte, prosím.“ Byl to jiný svět, takový, o kterém nic nevěděla. Nikdy ji nenapadlo, že by se ševci mohlo vést dobře v době deprese.

„Obchodníci s kůžemi považovali mého otce za divouse vždycky mu posílali jen to nejlepší zboží. Když bylo něco podřadnějšího, říkali: Vůbec se neunavujte něco takového Dicksteinovi posílat, rovnou vám to vrátí. Alešpoň tak mi to vyprávěli.“ Znovu se pousmál.

„Je ještě naživu?“

„Zemřel před válkou.“

„Co se mu stalo?“

„No, ve třicátých letech bylo v Londýně hodně fašistů. Každý večer se scházeli na shromážděních pod širým nebem. Řečníci jim vykládali, jak Židé celého světa vysávají pracujícímu lidu krev. Mluvčí i organizátoři byli většinou vážení muži ze střední vrstvy, ale dav tvořili nezaměstnaní násilníci. Po schůzích vždycky pochodovali ulicemi, rozbíjeli okna a obtěžovali kolemjdoucí. Náš dům byl pro ně příhodný cíl. Byli jsme Židé, můj otec byl obchodník a tudíž vykořisťovatel, a, pravda, dařilo se nám trochu líp než lidem okolo.“

Zarazil se a upřeně hleděl před sebe. Suza čekala, až bude pokračovat. Jak vyprávěl svůj příběh, schoulil se trochu do sebe – pevně zkřížil nohy, objal se rukama kolem těla a nahrbil záda. Na kuchyňské židli, ve špatně padnoucím šedivém obleku, s koleny, lokty a rameny trčícími všemi směry vypadal jako ježek.

„Bydleli jsme nad krámem. Každou mizernou noc jsem nezamhouřil oči, dokud nepřešli. Byl jsem k smrti vystrašený, hlavně proto, že jsem viděl svého vyděšeného otce. Někdy neudělali nic a jen prošli. Obvykle vykřikovali hesla. Často, velmi často rozbili okna. Dvakrát vtrhli do krámu a všechno rozbili. Měl jsem pocit, že jdou po schodech nahoru. Schoval jsem si hlavu pod polštář, brečel jsem a proklínal Boha, že jsem se narodil jako Žid.“

„A policisti nezakročili?“

„A jak? Když byli poblíž, tak je zastavili. Ale měli tenkrát dost co dělat. Komunisté byli jediní, kdo nám nabídl pomoc, ale můj otec ji nechtěl přijmout. Všechny politické strany tenkrát byly proti fašismu, ale jedině Rudí rozdávali násady od krumpáčů a sochory a stavěli barikády. Chtěl jsem k nim vstoupit, ale nechtěli mě – byl jsem moc mladý.“

„A váš otec?“

„Zlomilo mu to srdce. Když podruhé zničili obchod, neměli jsme peníze na opravu. A on už neměl energii začínat někde jinde a znovu. Šel na podporu. A v roce 1938 zemřel.“

„A vy?“

„Rychle jsem dospěl. Jakmile jsem vypadal dost staře, vstoupil jsem do armády, brzo mě zajali, po válce jsem přišel do Oxfordu, nedostudoval jsem a odjel do Izraele.“

„Máte tam rodinu?“

„Celý kibuc je moje rodina... Ale nikdy jsem se neoženil.“

„Kvůli mé matce?“

„Možná. Částečně. Jste velmi otevřená.“

Znovu cítila, jak se červená. Zeptala se úplně bezděčně. Ale byl to velmi intimní dotaz na někoho, kdo byl prakticky cizí. „Promiňte.“

„Neomlouvejte se. Většinou si takhle nepovídám. Tenhle výlet je celý až moc plný minulosti. Existuje na to slovo. Ano, zavání vzpomínkami.“

„To zní, jako byste mluvil o něčem mrtvém.“

Dickstein pokrčil rameny a na chvíli se rozhostilo ticho. Moc se mi líbí, myslela si Suza. Ráda poslouchám jeho vyprávění, líbí se mi, když mlčí, má hezké velké oči, líbí se mi i jeho starý oblek a jeho vzpomínky. Doufám, že se zdrží.

Vzala ze stolu kávové šálky a otevřela myčku. Z jednoho podšálku sklouzla lžička a zapadla pod starou velkou mrazničku. „Krucí,“ vyklouzlo jí. „A je tam napořád. S tímhle se nedá hnout.“

Dickstein si klekl a díval se po lžičce. Pak pravou rukou zvedl jeden roh mrazničky a levou strčil pod ni. Za vteřinu se zvedl a podal lžičku Suze.

„Kdo jste – Kapitán Amerika? Ta věc je strašně těžká.“

„Pracuju na poli. Jak znáte Kapitána? Byl v módě, když jsem byl kluk.“

„Teď je znovu. To výtvarné umění v komiksech je fantastické.“

„Pane na nebi! My jsme to museli číst potají, protože to byl brak. Teď je to umění. To je dobré.“

Usmívala se. „Opravdu pracujete na poli?“ Vypadal spíš jako úředník, ne jako někdo, kdo se živí rukama.

„Opravdu.“

„Obchodník s vínem, který má špínu z vinice za nehty? To je neobvyklé.“

„Ale ne v Izraeli. My jsme trochu... posedlí, myslím... půdou.“

Suza se podívala na hodinky a překvapilo ji, jak je pozdě. „Táta tady bude každou chvíli. Dáte si s námi oběd, vidíte. Ale bohužel to bude jen sendvič.“

„Moc rád.“

Nakrájela věku a začala připravovat salát. Dickstein se nabídl, že umyje zeleninu, tak mu dala zástěru. Zakrátko ho přistihla, jak se na ni dívá a usmívá se.

„Na co myslíte?“

„Vzpomněl jsem si na něco, co by vás možná přivedlo do rozpaků.“

„Na co? Řekněte mi to.“

„Jednou jsem byl u vás asi kolem šesté. Přišel jsem si od vašeho otce vypůjčit knihu. Vy jste byla ve vaně a vašemu otci někdo volal z Francie, už nevím proč. Zatímco mluvil, vy jste začala plakat. Šel jsem nahoru, vzal jsem vás z vany, utřel a oblékl do pyžama. Bylo vám tak čtyři pět let.“

Suza se zasmála. Najednou viděla Dicksteina v koupelně zamlžené párou, jak se sklání a bez námahy ji zvedá z horké lázně plné mýdlových bublin. Ale ve své představě nebyla dítě, ale dospělá žena s vlhkými nadry a pěnou mezi stehny a jeho ruce byly pevné a jisté, když ji držel v náručí. Pak se otevřely dveře a vešel otec. Sen zmizel a zanechal po sobě jen podivnou příchut' a pocit viny.

Nat Dickstein si pomyslel, jak profesor zestárl. Byl už úplně holohlavý až na věneček bílých vlasů. Trochu přibral a pohyboval se pomaleji, ale oči mu pořád živě zářily.

„Překvapení, tati,“ začala Suza.

Ashford se na něj podíval a bez zaváhání řekl: „Mladý Dickstein. Ať se propadnu. Můj milý žák.“

Dickstein mu potřásl rukou. „Jak se máte, profesore?“

„Skvěle, chlapče, zvlášť když tu je se mnou moje dcera, aby o mě pečovala. Pamatuješ si Suzu?“

„Strávili jsme dopoledne vzpomínkami.“

„Aha a už tě navlékla do zástěry. To je rychlé, dokonce i na ni. Pořád jí říkám, že takhle manžela nesežene. Sundej si to a půjdeme si dát skleničku.“

Dickstein se na Suzu smutně zatvářil a šel za Ashfordem do salónu.

„Sherry?“

„Ano, ale jen trochu.“ Dickstein si uvědomil, že tu je s určitým cílem. Musel získat od profesora nějaké informace, aniž by si to starý pán uvědomil. Na pár hodin si dovolil být mimo službu, ale teď se musel zase začít věnovat práci. Ale pomalu, pomalu, říkal si.

Ashford mu podal sklenku. „No a teď mi vyprávěj, co jsi celá ta léta dělal?“

Dickstein upil trochu sherry. Bylo velmi suché, tak jak se v Oxfordu pije. Vyprávěl profesorovi tutéž historku, kterou říkal Hassanovi i Suze, o hledání kontaktů pro odbyt izraelského vína. Ashford mu dával zasvěcené otázky. Odcházejí mladí lidé z kibuců do měst? Narušil čas a prosperita komunistické myšlenky obyvatel kibuců? Mísí se a berou se mezi sebou evropští Židé s africkými a levantinskými? Dicksteinovy odpovědi byly ano, ne a ne moc. Ashford se taktně vyhnul jejich rozdílným názorům na politickou morálku

Izraele, ale nicméně i v jeho objektivních otázkách byla patrná stopa touhy slyšet špatné zprávy.

Suza je zavolala do kuchyně na oběd. Její francouzské sendviče byly obrovské a nesmírně dobré a otevřela k nim láhev červeného vína. Dickstein už chápal, proč Ashford přibral.

Nad kávou Dickstein začal. „Před pár týdnů jsem narazil na jednoho svého spolužáka – v Lucemburku.“

„Na Yasifa Hassana?“ zareagoval Ashford.

„Jak to víte?“

„Jsme ve styku. Víím, že žije v Lucemburku.“

„Jak často ho vídáte?“ V duchu si pořád opakoval: pomalu, jen pomalu.

„Za ta léta párkrát.“ Ashford se odmlčel. „Je nutné říci, Dicksteine, že války, které vám přinesly všechno, jeho o všechno připravily. Jeho rodina přišla o všechny peníze a odešla do uprchlického tábora. Pochopitelně k Izraeli naprosto zahořkl.“

Dickstein přikývl. Teď si byl víc než jistý, že je Hassan ve hře. „Mluvil jsem s ním chvíli – potkal jsem ho cestou na letiště. Jak se má jinak?“

Ashford se zamračil. „Je poněkud... poněkud roztržitý,“ hledal profesor výraz. „To jsou náhlé pochůzky, kam musí jít, pak jsou zase schůzky zrušené, pak podivné telefonní hovory v kteroukoli dobu nebo zase nepochopitelně zmizí. Nevím, třeba je to chování vykořeněného aristokrata.“

„Možná,“ souhlasil Dickstein. Ve skutečnosti to bylo typické chování tajného agenta. Teď si byl stoprocentně jistý, že ho prozradilo setkání s Hassanem. „A viděl jste se s někým z mého ročníku?“

„Jen s Tobym. Je u konzervativců.“

„To je skvělé. Vždycky mluvil jako řečník opozice – současně pompézně i defenzivně. Jsem rád, že našel svoje místo.“

„Ještě kávu, Nate?“ zeptala se Suza.

„Ne, děkuju. Pomůžu vám sklidit a budu muset zpátky do Londýna. Jsem moc rád, že jsem vás zastihl.“

„Uklízí táta. Máme dohodu,“ vesele se ušklíbla.

„Bohužel, je to tak,“ přiznal Ashford. „Nehodlá být ničí otrok, ze všech nejmíň můj.“ Poznámka Dicksteina překvapila, protože byla evidentně nepravdivá. Bylo jasné, že mu neposluhuje ustavičně, ale starala se o něj tak, jak by se asi starala zaměstnaná manželka.

„Půjdu do města s vámi. Jen si vezmu kabát,“ řekla Suza.

Ashford podával Dicksteinovi ruku. „Moc rád jsem tě viděl, chlapče. Opravdu moc rád.“

Suza se vrátila v sametovém saku. Profesor je vyprovodil ke dveřím a s úsměvem jim mával.

Když šli spolu po ulici, Dickstein neustále hovořil, jen aby měl výmluvu na to, že si ji pořád prohlíží. Sako perfektně ladilo s kalhotami z černého sametu i s volnou běžovou košilí, která vypadala jako hedvábí. Stejně jako její matka věděla, jak se obléknout, aby maximálně zvýraznila své zářící tmavé vlasy a dokonalou snědou pleť. Dickstein jí nabídl rámě, i když se cítil trochu staromódní, jen aby se ho dotýkala. Měla i stejné přitažlivé kouzlo jako Eila. Měla v sobě něco, co v mužích vyvolávalo zvláštní touhu ji získat, ale nebyla to ani tak žádostivost, jako touha vlastnit takovou krásu, a nikdy o ni nepřijít. Dickstein už byl dost starý na to, aby si uvědomoval, jak mylné tyhle touhy jsou, aby věděl, že by s Eilou nebyl šťastný. Ale zdálo se, že dcera má něco, co chybělo matce. Vřelost, laskavost. Litoval, že už ji nikdy neuvidí. Možná, kdyby měl čas...

Ale mělo to být jinak.

Když došli na nádraží, zeptal se: „Jezdíváte někdy do Londýna?“

„Jistě. Jedu tam zítra.“

„Kvůli čemu?“

„Abych s vámi šla na večeři.“

Když Suze zemřela matka, choval se k ní otec báječně.

Bylo jí jedenáct let. Byla dost stará, aby smrt chápala, ale příliš malá, aby se s ní dokázala vyrovnat. U táty nacházela uklidnění i povzbuzení. Věděl, kdy ji nechat samotnou, aby se vyplakala, a kdy ji přimět, aby si s ním vyšla na oběd. Celkem bez rozpaků s ní hovořil o menstruaci a ochotně s ní chodil kupovat podprsenky. Dal jejímu životu novou náplň. Stala se z ní paní domu, která měla na starosti dávat příkazy posluhovačce, psát seznam do prádelny a v neděli dopoledne podávat sherry. Když jí bylo čtrnáct, starala se kompletně o domácí rozpočet. Pečovala o otce lépe, než to kdy dělala Eila. Vyhazovala obnošené košile a kupovala nové, aniž si toho její otec všiml. Pochopila, že může žít, cítit se bezpečně a obklopená láskou dokonce i bez matky.

Otec jí přidělil roli, zrovna jako její matce, a ona, stejně jako její matka, proti ní revoltovala a současně ji plnila.

Chtěl, aby zůstala v Oxfordu, aby studovala, dostudovala a stala se učitelkou. To by znamenalo být mu pořád nablízku a starat se o něj. Prohlásila, že není dost chytrá s nejasným pocitem, že si našla výmluvu kvůli něčemu jinému. Našla si práci, která ji ospravedlňovala být z domu od otce třeba celé týdny. Vysoko ve vzduchu a tisíce kilometrů od Oxfordu servírovala jídlo a pítí postarším pánům a přemýšlela, jestli opravdu něco změnila.

Cestou z nádraží přemýšlela o stereotypu v jakém žije a jestli se z něj někdy vůbec dostane.

Právě ukončila jeden milostný poměr, který stejně jako celý její život monotónně obehřával totéž schéma. Julianovi bylo ke čtyřiceti, přednášel filozofii se specializací na předsokratovské Řecko, byl inteligentní, oddaný a bezmocný. Na všechno bral drogy – hašiš, aby se mohl milovat, amfetamin, aby mohl pracovat a mogadon, aby mohl spát. Byl rozvedený, bezdětný. Zpočátku jí připadal okouzující, zajímavý a sexy. Když spolu byli v posteli, chtěl ji mít nahoře. Bral ji do divadel na okrajích Londýna a na bizarní studentské večírky. Ale okoukalo se jí to. Došlo jí, že ho sex ani moc nezajímá, že s ní někam chodí jen proto, aby se s ní ukazoval, a že je rád v její společnosti, protože mu dělá dobře, že ho obdivuje. Jednoho dne se přistihla, jak mu žehlí šaty, zatímco on si připravoval přednášku a to byl konec.

Někdy se vyspala s někým stejně starým jako byla ona nebo i mladším, většinou proto, že nedokázala ovládnout touhu po jeho těle. Obvykle bývala zklamaná a nakonec ji stejně začal nudit.

Už skoro litovala, že podlehla náhlému impulsu a domluvila si s Natem Dicksteinem schůzku. Až skličujícím odpovídal typu, který už znala: byl o generaci starší, očividně potřeboval péči a zájem. A nejhorší bylo, že býval zamilovaný do její matky. Na první pohled něco jako druhý otec. Ostatně jako všichni ostatní.

Ale něčím se přece jen lišil. Byl zemědělec, žádný teoretik. Odjel do Palestiny, místo aby vysedával u stolků v oxfordských kavárnách a jen o tom hovořil. Dokázal jednou rukou nadzvednout těžký mrázák. Za dobu, kterou strávili spolu, ji několikrát překvapil, protože nezapadal do jejích představ.

Možná bude Nat Dickstein muž, který zlomí začarovaný kruh, pomyslela si.

A možná si zase něco namlouvám.

Nat Dickstein zatelefonoval z budky na Paddingtonském nádraží na Izraelské velvyslanectví. Když se dovolal, požádal o spojení s oddělením obchodních účtů. Žádná taková kancelář neexistovala, byl to jen kód zpravodajské služby Mossadu. Ozval se mladý mužský hlas s hebrejským přízvukem. To Dicksteina potěšilo. Bylo dobré vědět, že existují lidé, pro které je hebrejština rodný jazyk, a ne mrtvý. Věděl, že hovor bude automaticky nahráván, tak šel rovnou k věci. „Okamžitě dej vědět Billovi. Obchod ohrožen konkurenčním týmem. Henry.“ Zavěsil, aniž čekal na odpověď.

Z nádraží šel do hotelu a cestou přemýšlel o Suze Ashfordové. Měl se s ní setkat zítra večer na Paddingtonu. Přespí u své kamarádky. Dickstein opravdu nevěděl, odkud začít – nepamatoval si, že by někdy šel se ženou na večeri jen tak pro radost.

Jako mladík neměl peníze, po válce byl příliš nervózní a neohrabaný, a jak stárnul, nikdy si na to nezvykl. Chodíval na večere s kolegy a s lidmi z kibucu, když jezdili na nákupy do Nazaretu, ale jít ve dvou, vzít ženu na večeri jen tak, pro potěšení z její společnosti...

Co se asi dělá? Měl by pro ni přijet autem a ve smokinku a dát jí bonboniéru převázanou obrovskou stuhou? Ale mají se sejít na nádraží a kromě toho nevlastní ani vůz ani smokink. Nevěděl ani, kam ji má vzít, protože neznal žádné nóbl restaurace v Izraeli, natož v Anglii.

Procházel se po Hyde Parku a široce se pro sebe usmíval. Opravdu komická situace pro třiačtyřicetiletého muže. Poznala, že není žádný intelektuál a evidentně ji to nezajímalo. Sama se pozvala na večeri. Asi taky bude vědět o nějaké restauraci a co objednat. Rozhodně se nejednalo o světoborný problém. Ať už se stalo cokoli, rozhodl se chvíli se bavit.

Práci přerušil, jakmile zjistil, že ho sledují. Nemohl dělat nic jiného, dokud nemluvil s Borgem, který rozhodne, jestli pokračovat nebo ne. Večer šel do kina na francouzský film ‚Muž a žena‘. Byl to jednoduchý milostný příběh, překrásně podaný a podmalovaný latinsko-americkou hudbou. Odešel v polovině, protože ho dojímal až k slzám, ale melodie mu zněla v hlavě celou noc.

Ráno šel znovu do budky a opět zavolal na velvyslanectví. Když dostal spojení s centrem, řekl: „Tady Henry. Nějaká odpověď?“

„Jdi na devadesát tři tisíc. Jednání zítra,“ řekl hlas.

„Odpověď: program porady v informacích na letišti,“ řekl Dickstein.

Pierre Borg přiletí zítra v devět třicet.

Ve voze seděli čtyři muži s trpělivostí vlastní agentům. Klidní, pozorní.

Pjotr Tyrin byl za volantem, podsaditý muž ve středních letech, v kabátu do deště. Bubnoval prsty na palubní desce. Znělo to, jako když holubi chodí po střeše. Vedle něj seděl Yasif Hassan. David Rostov a Nik Bunin byli vzadu.

Nik našel muže, který doručil Dicksteinovi zásilku, třetí den, v den, kdy hlídkoval před budovou Jean-Monnet. „V obleku nevypadá ani jako teplouš, ale je to určitě on. Řekl bych, že tu pracuje,“ hlásil svůj objev.

„Taky bych řekl,“ opověděl Rostov. „Jestli jde Dickstein po nějakých tajných zprávách, těžko budou jeho informátoři z letiště nebo hotelu. Měl jsem Nika poslat do Euratomu hned.“

Mluvil k Tyrinovi, ale Hassan poslouchal a řekl: „Nemůže tě napadnout všechno.“

„Ale ano, může,“ zněla odpověď.

Rostov dal Hassanovi pokyn, aby pořídil velké tmavé auto. Americký buick, ve kterém seděli, byl trochu nápadný, ale pohodlný a měl neprůhledná skla. Nik sledoval muže z Euratomu domů, takže teď všichni čekali v ulici poblíž starého řadového domku.

Rostov nenáviděl tyhle romanticko-dobrodružné akce. Podle něj patřily do dvacátých a třicátých let, do měst jako je Vídeň, Istanbul nebo Bejrút. Rozhodně ne na Západ roku 1968. Bylo dost nebezpečné polapit někoho na chodníku, nacpat ho do auta a mlátit ho tak dlouho, dokud nepromluví. Mohli si toho všimnout lidé, kteří šli okolo a kteří se nebáli informovat policii o tom, co viděli. Rostov měl rád věci jasné, přímočaré a předvídatelné. Radši používal mozek než pěsti, ale ten člověk nabýval na důležitosti s každým dnem od chvíle, kdy Dickstein zmizel ze světa. Rostov musel vědět, co mu doručil a musel to vědět dneska.

„Už aby se ukázal,“ řekl Pjotr Tyrin.

„Nikam nespěcháme,“ odpověděl Rostov. Nebyla to pravda, ale nechtěl je podráždit a znervóznět, protože pak by dělali chyby. Aby prolomil napětí, mluvil dál. „Dickstein dělal totéž. Totéž, co teď my. Sledoval budovu Jean-Monnet, stopoval ho domů, čekal na něj na ulici. Muž šel večer do klubu homosexuálů a Dickstein jeho slabosti zneužil, aby ho donutil dát mu potřebné informace.“

„Minulé dva večery v klubu vůbec nebyl,“ poznamenal Nik.

„Zjistil, že všechno má své meze, dokonce i láska.“

„Láska?“ uchechl se Nik s opovržením v hlase.

Rostov neodpověděl.

Setmělo se a rozsvítila se pouliční světla. Vzduch, který proudil do auta, byl trochu dusný a Rostov si všiml lehkého oparu okolo světel.

„Co je tohle,“ pronesl Tyrin.

Po ulici přicházel směrem k nim světlovlasý muž v dvouřadovém saku.

„Teď ticho,“ poručil Rostov.

Muž se zastavil u domu, který pozorovali. Zazvonil.

Hassan položil ruku na kliku.

„Ještě ne,“ zasyčel Rostov.

V okně podkrovního bytu se odhrnula záclona. Muž dole čekal a podupával nohou.

„Asi milenec, ne?“ ozval se Hassan.

„Proboha, sklapni,“ okřikl ho Rostov.

Za moment se dveře otevřely a světlovlasý muž vešel dovnitř. Rostov zahlédl osobu, která otevřela. Byl to jejich člověk. Dveře se zavřely a jejich šance byla pryč.

„Příliš rychle,“ povzdechl si Rostov. „Krucinál.“

Tyrin zase začal bubnovat prsty a Nik se drbal. Hassan si odevzdaně povzdechl, jako by předem věděl, že čekat je bláznovství. Rostov se rozhodl, že je na čase ho trochu setřít.

Hodinu se nic nedělo.

„Asi stráví večer doma,“ řekl Tyrin.

„Jestli měli s Dicksteinem nějakou šarvátku, tak se asi bojí chodit večer ven,“ odpověděl Rostov.

„Nepůjdeme dovnitř?“ zeptal se Nik Rostova.

„To je problém. Z okna vidí ke vchodu a nikomu cizímu asi neotevřou.“

„Milenec tam může zůstat přes noc,“ poznamenal Tyrin.

„Jistě.“

„Budeme tam muset vtrhnout,“ řekl Nik.

Rostov ho ignoroval. Nik chtěl vždycky někam vtrhnout, ale nikdy si nic nezačal, dokud nedostal pokyn. Uvažoval, že teď budou muset sebrat dva, což bylo mnohem riskantnější a nebezpečnější. „Máme nějaké zbraně?“ zeptal se.

Tyrin otevřel přihrádku a vytáhl pistoli.

„Prima. Kdy se z ní naposled střílelo?“

„Není nabitá,“ odpověděl Tyrin. Strčil si zbraň do kapsy kabátu.

Hassan se zeptal: „Když tam zůstane přes noc, sebereme je ráno?“

„Pochopitelně, že ne. Nemůžeme tohle přece dělat za denního světla,“ odpověděl Rostov.

„Tak kdy?“

„Ještě jsem se nerozhodl.“

Přemýšlel až do půlnoci, a pak se problém vyřešil sám.

Polozavřenýma očima pozoroval dveře, když zaregistroval pohyb. Dveře se otvíraly. „Ted’.“

Nik byl z auta venku první. Pak Tyrin. Hassanovi chvílku trvalo, než pochopil, co se děje a pak vystoupil taky.

Milenci se loučili. Mladší stál na chodníku a starší stál v županu ve dveřích. Natáhl se a na rozloučenou se dotkl paže svého přítele. Oba dva se vyklekaně rozhlédli, když se Nik a Tyrin vyhrnuli z auta a objevili se u nich.

„Nehýbejte se, buďte zticha,“ řekl Tyrin pomalou francouzštinou a ukázal jim zbraň.

Rostov si všiml, že Nikův taktický instinkt nezklamal. Stál mezi muži, trochu za tím mladším.

„Ó panebože, už ne, ne,“ řekl ten starší.

„Do vozu,“ poručil Tyrin.

Rostov všechno pozoroval a poslouchal ze zadního sedadla. Teď je rozhodující okamžik, jestli půjdou dobrovolně nebo budou problémy, pomyslel si a rychle se rozhlédl po ulici. Byla opuštěná.

Nik vytušil, že se mladší k něčemu chystá a pevně ho chytil pod rameny za paže.

„Neubližujte mi, půjdu,“ řekl ten starší a vyšel ze dveří.

„Sakra, nikam nepůjdeš,“ ozval se jeho přítel.

Krucinál, pomyslel si Rostov.

Mladík v Nikově sevření bojoval a pokusil se mu dupnout na nohu. Nik o krok ustoupil a udeřil ho pěstí do ledvin.

„Pierre, ne!“ zavolal starší muž dost hlasitě.

Tyrin po něm skočil a zakryl mu pusou. Muž bojoval a podařilo se mu uvolnit hlavu. „Pomoc!“ zakřičel, než ho stačil Tyrin znovu umlčet.

Pierre se svezl na koleno a sténal.

Rostov se vyklonil z auta a zavolal z otevřeného okénka: „Jedem.“

Tyrin staršího muže zvedl a dovlekl ho přes chodník k autu. Pierre se najednou z Nikova úderu vzpamatoval a začal prchat. Hassan mu nastavil nohu. Mladík zakopl a rozplácl se na chodníku.

Rostov zahlédl, jak se v horním okně vedlejšího domu rozsvítilo. Tyrin nacpal staršího muže na zadní sedadlo. Rostov ho popadl. „Držím ho. Nastartuj. Rychle.“

Nick sebral mladíka ze země a táhl ho k autu. Tyrin si sedl za volant a Hassan otevřel dveře u místa spolujezdce. „Hassane, zavři dveře u domu, ty idiote!“ zavrčel Rostov.

Nick strčil mladíka za jeho přítelem a sedl si k němu, takže oba zajatci byli mezi ním a Rostovem. Hassan zavřel dveře a naskočil do auta. Tyrin vystartoval od obrubníku.

Rostov řekl anglicky: „Pane Bože všemohoucí, to je ale zmatek.“

Pierre pořád sténal. Starší muž řekl: „Nic jsme vám neudělali.“

„Opravdu?“ opáčil Rostov. „Před třemi dny, v klubu na Rue Dicks, přinesl jste tam kufřík jednomu Angličanovi.“

„Edu Rodgersovi?“

„To není jeho jméno.“

„Jste od policie?“

„Ne tak přesně.“ Rostov nechal na něm, ať si myslí, co chce. „Nemám zájem na sbírání důkazů, nechci vyšetřovat případ a ani tě nechci dostat před soud. Chci vědět, co bylo v tom kufříku.“

Bylo ticho. Tyrin se přes rameno zeptal: „Mám vyjet z města na nějaké klidné místo?“

„Počkej,“ odpověděl Rostov.

„Řeknu vám to.“

„Jezdi jen po městě,“ poručil Rostov a otočil se k muži z Euratomu. „No, poslouchám.“

„Byl tam výpis z počítače Euratomu.“

„Čeho se týkal?“

„Detailů o povolených transportech štěpného materiálu.“

„Štěpného? Myslíte jaderného?“

„Uranového koncentrátu, uranového kovu, jaderného odpadu, plutonia...“

Rostov se opřel do sedadla a pozoroval za oknem ubíhající světla. Krev mu pěníla vzrušením. Dicksteinův záměr se začíná rýsovat. Povolená přeprava jaderného materiálu... Izrael chce jaderné palivo. Dickstein bude na seznamu hledat buď prodejce, který by byl ochotný prodat uran na černém trhu nebo zásilku, kterou by bylo možné ukrást.

Ale co s ním budou dělat, až ho budou mít...

Starší muž mu přerušil myšlenky. „Pustíte nás už domů?“

„Musím mít ten výtisk,“ odpověděl mu Rostov.

„Nemůžu už vzít druhý, zmizení jednoho bylo nápadné až dost!“

„Bohužel budete muset. Ale kdybyste chtěl, můžete ho odnést zpátky, až si ho ofotografujeme.“

„Ach, Bože,“ záupěl muž.

„Nemáte na vybranou.“

„Dobře.“

„Jed' zpátky k domu,“ řekl Rostov Tyrinovi. A k muži vedle sebe dodal: „Zítra večer přineste výpis domů. Někdo k vám večer zajde a ofotografuje ho.“

Nik se utrl na Pierra: „Přestaň na mě čučet.“

Velké auto projíždělo městem. Za chvíli byli zpátky před domem. Tyrin zastavil. Rostov si pomyslel, že koneckonců všechno proběhlo celkem hladce. Nahlas řekl: „Fajn. Pusť toho staršího ven. Jeho přítel zůstane s námi.“

Muž z Euratomu vykřikl, jako by ho poranili. „Proč?“

„Pro případ, že byste se zhroutil a zítra všechno řekl svým šéfům. Mladý Pierre zůstane s námi. Vystupte.“

Nik otevřel dveře a nechal muže vystoupit. Chvilku zůstal stát na chodníku. Nik znovu nasedl a Tyrin se rozjel.

„Udělá to? Uklidní se?“ zeptal se Hassan.

„Bude pro nás pracovat, dokud nedostane zpátky svého přítele.“

„A pak?“

Rostov neodpověděl. Myslel na to, že by bylo prozíravé, je oba zabít.

Tohle je Suzina noční můra.

V zelenobílém domě u řeky je večer. Je sama. Koupe se a dlouho leží v horké provoněné lázni. Pak jde do velké ložnice, sedí před toaletkou a pudruje se z onyxové krabičky, která patřila její matce.

Otevírá skříň s představou, že matčiny šaty, prožrané od molů, budou viset ve vybledlých cárech na ramínkách, průsvitné věkem, ale není to tak. Všechny jsou čisté, nové a krásné, jen trochu cítit naftalínem. Vybírá si župan, bílý jako rubáš a obléká si ho. Jde si lehnout.

Leží klidně velmi dlouhou dobu a čeká na Nata Dicksteina až přijde ke své Eile. Z večera se stává noc. Řeka šeptá. Dveře se otevírají. U nohou postele stojí muž a svléká si šaty. Lehne si na ni a v ní se začíná jako požár rozhořivat zděšení, když si uvědomí, že to není Nat Dickstein, ale její otec, a že ona, pochopitelně, je už dlouho mrtvá. A pak se župan rozpadne v prach, vypadají jí vlasy, tělo zvadne, kůže na obličejí vyschne a scvrkne se, odhalí zuby a lebku, a z ní se stává, právě když do ní muž proniká, kostra, a tak křičí, křičí, křičí, budí se a leží celá zpocená a třesoucí se a vyděšená, nechápe, proč se nikdo neběží zeptat, co se děje, dokud si s úlevou neuvědomí, že i výkřiky byly jen sen, zklidňuje se, matně se snaží pochopit význam snu a upadá zpátky do spánku.

Ráno má svou obvykle veselou náladu až na malou nejasnou šmouhu na duši. Sen si nepamatuje, jen ví, že se jí zdálo něco nepříjemného, ale už se neznepokojuje, protože snění je koneckonců jen snění.

SEDMÁ KAPITOLA

„Nat Dickstein má v plánu ukrást uran,“ řekl Yasif Hassan.

David Rostov souhlasně přikývl, ale myšlenkami byl jinde. Snažil se vymyslet, jak se Yasifa zbavit.

Procházeli se údolím u úpatí skalnatého převisu. Nad nimi se vypínala stará část města Lucemburk. Tady dole, u řeky Petrusse, byly udržované trávníky, ozdobné stromy a pěšinky. Hassan právě říkal: „Mají jaderný reaktor v Dimoně v Negevské poušti. Pomáhali jim ho stavět Francouzi a pravděpodobně jim dodávali i palivo. Od Šestidenní války jim de Gaulle přestal dodávat zbraně a zřejmě i uran.“

To bylo víc než zřejmé, pomyslel si Rostov, ale vehementně souhlasil, aby zmírnil Hassanovu nedůvěru. „Je to naprosto typický tah Mossadu. Vyrazit a ukrást. Mají mentalitu lidí, kteří se cítí přitlačeni ke zdi. Z toho titulu pak ignorují detaily mezinárodní diplomacie.“

Rostov byl schopen kombinovat trochu dál než Hassan – a proto byl v tak povznesené náladě, proto se tak horlivě snažil vymyslet, jak Hassana na chvíli vyřadit ze hry. Rostov věděl o egyptském projektu v Qattáře. Hassan téměř s určitostí ne – proč by někdo sděloval tak tajné informace agentovi v Lucemburku?

Ale protože se z Káhiry informace dostávaly ven, bylo jisté, že Izrael o egyptské bombě ví. A co s tím udělali? Rozhodli se pro vlastní bombu – pro kterou potřebovali, slovy muže z Euratomu, „štěpný materiál“. Takže Dickstein plánuje získat uran pro izraelskou bombu. Ale Hassan nemůže k takovému závěru dospět, zatím ne. A Rostov mu nehodlá nijak pomáhat, protože nestojí o to, aby se v Tel Avivu dozvěděli, jak blízko je pravdě.

Když večer dostali výpis z počítače, uklidnil se ještě víc. Byl to tentýž výpis, z jakého Dickstein pravděpodobně vybíral svůj cíl. Rostov chtěl, aby ani tuto informaci Hassan nezískal.

Vzrůstalo v něm napětí. Cítil se stejně, jako v momentě když hrál šachy a tahy spoluhráče začínaly vytvářet určité schéma, takže mohl předvídat, z které strany přijde útok, a jak musí reagovat, aby vyhrál. Nezapomněl na důvody, kvůli kterým vstoupil do boje s Dicksteinem – konflikt uvnitř KGB mezi ním a Voroncovem, Jurij Andropov jako soudce, místo na matematicko-fyzikální jako cena – ale ty se odsunuly někam do pozadí. To, co ho teď

nutilo pohybovat se vpřed, co v něm udržovalo napětí a ostražitost a ostřílo jeho tvrdost, bylo vzrušení z pronásledování a pach kořisti v nozdrách.

Hassan mu stál v cestě. Horlivý, amatérský, urážlivý a břídlíský Hassan, který informoval Káhiru, se pro něj v téhle situaci stal větším nepřítelem než Dickstein. Přes všechny svoje chyby nebyl hloupý, přemýšlel Rostov, spíš mazaný. Nepochybně zděděná vlastnost po jeho kapitalistickém otci. Určitě by pochopil, že se ho chci zbavit. Budu to muset nějak navléknout a dát mu něco konkrétního na práci.

Prošli pod mostem Pont Adolphe. Rostov se otočil a obdivoval vyhlídku zarámovanou do oblouku mostu. Vzpomněl si na Oxford a najednou mu došlo, co bude Hassan dělat.

„Dickstein ví, že ho někdo sleduje a pravděpodobně spojuje svoje sledování s tebou.“

„Myslíš?“

„Podívej se. Je pověřený nějakým úkolem, narazí na Araba, který ho zná jménem a najednou mu je někdo v patách.“

„Určitě spekuluje, ale vědět to nemůže.“

„Máš pravdu.“ Když se mu tak díval do tváře, uvědomil si, že Hassan zbožňuje, když mu říká ‚máš pravdu‘. Nemá mě rád, ale chce můj souhlas – chce ho hrozně moc. Je hrdý, a to můžu využít, myslel si Rostov. „Ale musí se přesvědčit,“ pokračoval Rostov. „Jseš na seznamu v Tel Avivu?“

Hassan pokrčil rameny s náznakem staré aristokratické ledabylosti. „Kdo ví?“

„Jak často jsi měl osobní kontakty s jinými agenty – s Američany, Brity, Izraelci?“

„Nikdy. Jsem opatrný.“

Rostov málem smíchy zařval. Pravda byla jiná. Hassan byl na agenta příliš nevýznamný, než aby si ho větší tajné služby všimly a nikdy nedostal na práci nic důležitého, aby mohl někde narazit na jiné agenty. „Jestli nejseš na seznamu, musí se Dickstein zeptat tvých přátel. Máte nějaké společné známé?“

„Ne. Neviděl jsem ho od fakulty. A od mých známých by se stejně nic nedozvěděl. Nic o mém soukromém životě nevědí. Nechodím po lidech a nevyprávím jim –“

„Vím, že ne,“ uklidňoval Rostov jeho pobouření. „Ale Dickstein se může ptát obecně, co děláš, jak se máš a posoudit, jestli to potvrzuje jeho domněnku. Pár otázek třeba na telefonní hovory, náhlé odjezdy, přátele, které nepředstavuješ... Vídáš se ještě s někým z Oxfordu?“

„Ze studentů s nikým,“ zpozorněl Hassan a Rostov věděl, že je blízko toho, kam se chtěl dostat. „Udržuju styky s pár lidmi z fakulty, sem tam.

Zejména s profesorem Ashfordem. Jednou nebo dvakrát mě zkontaktoval s osobami, které jsou ochotné finančně podporovat naši věc.“

„Dickstein Ashforda znal, jestli si dobře vzpomínám.“

„Jistě. Ashford měl profesuru ze semitských jazyků, které jsme měli oba zapsané.“

„Takže všechno, co musí Dickstein udělat, je navštívit Ashforda a jen tak mezi řečí zmínit tvoje jméno. Ashford mu řekne, co děláš a jak se chováš. A Dickstein pochopí, že jseš agent.“

„To by musela být náhoda,“ zaváhal Hassan.

„Ale vůbec ne,“ řekl Rostov přesvědčivě, i když měl Hassan pravdu. „Běžná praxe. Znáš ji z vlastní zkušenosti. Funguje.“

„A jestliže kontaktoval Ashforda...“

„Máme šanci chytit zase jeho stopu. Proto chci, abys jel do Oxfordu.“

„Tsss!“ Hassan netušil, kam konverzace směřuje a teď byl překvapený. „Dickstein mohl jen telefonovat...“

„Mohl, ale takhle se vyptávat je lepší osobně. Můžeš říct, že jseš ve městě a zastavil ses zavzpomínat na staré časy... A po telefonu takovou atmosféru těžko navodíš. Všechny důvody mluví pro to, abys spíš jel, než telefonoval.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Hassan neochotně, „ale myslel jsem, že pošlu do Káhiry zprávu, jakmile prohlédneme výpis...“

Přesně tomu se chtěl Rostov vyhnout. „Dobrý nápad, ale tvoje zpráva zapůsobí mnohem líp, když budeš moct napsat, že jsme zase zachytili Dicksteinovu stopu.“

Hassan stál s pohledem upřeným do dálky, jako by chtěl dohlédnout až do Oxfordu. „Pojďme zpátky,“ řekl nečekaně. „Už jsem se naprocházел dost.“

Bylo na čase projevit trochu kamarádství. Rostov mu položil ruku kolem ramen. „Vy Evropané jste tak milí.“

„Nezskoušej mi namluvit, že KGB má v Moskvě tvrdý život.“

„Chceš slyšet ruský vtíp?“ zeptal se Rostov, když stoupali po úbočí směrem k cestě. „Brežněv vyprávěl své staré matce, jak dobře se mu vede. Ukázal jí svůj byt – velký, se západáckým nábytkem, myčkou, mrazákem, služebnictvem. Neřekla ani slovo. Vzal ji na svou daču k Černému moři – byla to prostorná vila s bazénem, soukromou pláží a dalším služebnictvem. Pořád to na ni neudělalo dojem. Tak ji zilem odvezl na svou loveckou chatu, chlubil se pozemky, zbraněmi, psy. Nakonec řekl: ‚Mami, proč nic neříkáš? Copak nemáš radost?‘ A ona odpověděla: ‚Je to nádherné, Leonide. Ale co budeš dělat, jestli se vrátí komunisti?‘“

Rostov se chechtal vlastnímu vtípu, ale Hassan se jen usmíval.

„Tobě to nepřípadá legrační?“

„Ani ne. Směješ se, protože cítíš vinu, proto mi to nepřípadá směšné.“

Rostov pokrčil rameny a pomyslel si: Díky, Yasife Hassane. Islámská odpověď Sigmundu Freudovi. Konečně vystoupali až k cestě a na chvíli se zastavili. Pozorovali projíždějící auta, dokud Hassan nechytí dech. Pak se Rostov zeptal: „Ty, poslyš, vždycky jsem se tě chtěl na něco zeptat. Opravdu jsi spal s Ashfordovou manželkou?“

„Asi jen čtyřikrát, pětkrát týdně,“ odpověděl Hassan a hlasitě se zasmál.

„A pak, kdo se cítí vinen?“

Přijel na nádraží dřív a vlak měl zpoždění, takže musel asi hodinu čekat. Poprvé v životě přečetl celý Newsweek od á až do zet. Kontrolou na lístky skoro proběhla a už zdálky se usmívala. Stejně jako včera ho chytila kolem krku a dala mu pusu, ale tentokrát delší. Tak trochu si ji představoval v dlouhých šatech a s norkovou štolou jako ženu bankéře, když si vyjde v Tel Avivu do Klubu 61. Ale Suza byla z jiné země a patřila k jiné generaci. Měla na sobě vysoké boty, které překrývala sukně sahající pod kolena, hedvábnou halenku a vyšívanou vestu, jakou nosívali matadoři. Nebyla nalíčená a nenesla ani kabát, ani kabelku ani kufřík. Chvilku se usmívali jeden na druhého. Dickstein váhal, co dál. Nabídl jí rámě, stejně jako včera, a vedl ji na stanoviště taxi. Když nasedli, zeptal se: „Kam chcete jít?“

„Vy jste nic neobjednal?“

Měl jsem rezervovat stůl, pomyslel si. „Já ale neznám londýnské restaurace.“

„Kings Road,“ řekla k řidiči a když se taxi rozjelo, podívala se na Dicksteina: „Dobrý den, Nathanieli.“

Nikdy mu nikdo neříkal Nathanieli. Líbilo se mu to.

Restaurace Chelsea, kterou vybrala, byla útulná, hypermoderní a s tlumenými světly. Když šli ke stolu, zdálo se mu, že zahlédl pár známých obličejů a všechno se v něm sevřelo. Pak si uvědomil, že to jsou zpěváci, jejichž tváře vídal v časopisech a uklidnil se. Byl ale rád, že mu reflexy pořád pracují navzdory způsobu, jakým tráví dnešní volný večer. Taky ho potěšilo, že kolem sebe viděl lidi různých věkových skupin. Trochu se obával, že tam bude nejstarší.

Posadili se a Dickstein se zeptal: „Sem vodíte všechny svoje mladíky?“

„Tohle je první hloupá poznámka, kterou jste udělal,“ usmála se studeně.

„Prosím za prominutí.“ Nejradši by si dal facku.

„Co rád jíte?“ zeptala se a nepříjemný moment byl zažehnán.

„Doma jím jednoduchá, zdravá jídla. Když jsem na cestách, bydlím po hotelech, kde dostávám různé patlaniny vydávané za speciality podniku. To

co mám rád je jídlo, které nemají nikde jinde. Pečenou jehněčí kýtu, steak, ledvinkový pudink, lancashirské skopové ragú s vařenými brambory.“

„Na vás se mi líbí,“ usmála se na něj, „že nemáte nejmenší představu, co je právě v módě a co není. A kromě toho je vám to úplně fuk.“

Sáhl si na klopy saka. „Vám se ten oblek nelíbí?“

„Zbožňuju ho. Ten už musel být z módy, když jste si ho kupoval.“

Nakonec se rozhodl pro rostbíf a Suza si dala narychlo opečená játra, do kterých se pustila s ohromnou chutí. Objednal láhev burgundského. Lepší víno, které by se hodilo k játrům, nemohl vybrat. Víno byla jediná oblast, v níž se jeho znalosti pohybovaly na velmi slušné úrovni. Suza pila víc než on, neměl na alkohol vůbec chuť.

Vyprávěla mu o době, kdy brala LSD. „Bylo to něco nezapomenutelného. Cítila jsem celé svoje tělo, uvnitř i na povrchu. Slyšela jsem, jak mi bije srdce. A když jsem se dotkla kůže, byl to úžasný pocit. A ty barvy, všechno bylo nádherně barevné... Ale otázkou je, jestli mi droga ukázala ohromující věci, nebo jen způsobila, že jsem byla ohromená. Je to nový způsob vidění světa nebo jen pouhá syntéza pocitů a vjemů, které by člověk měl, kdyby opravdu viděl svět jinak?“

„Ale už drogy nepotřebujete nebo ano?“

„Nemůžu si dovolit ztratit nad sebou do takové míry kontrolu,“ potřásla hlavou. „Ale jsem šťastná, že jsem poznala, jaké to je.“

„Tohle nesnáším na pití – ztrátu sebekontroly. I když jde asi o něco jiného než u drog. Kromě toho, opil jsem se asi dvakrát a nikdy jsem neměl pocit, že bych našel klíč k vesmíru.“

Odmítavě mávla rukou. Měla dlouhou štíhlou ruku jako její matka a Dickstein si najednou vybavil Eilu, jak udělala přesně totéž vznešené gesto. „Nevěřím, že by drogy mohly vyřešit problémy světa.“

„A v co věříte, Suzo?“

Zaváhala, dívala se na něj a nepatrně se usmívala. „Věřím, že všechno, co člověk potřebuje je láska,“ řekla téměř omluvným tónem, jako by očekávala výsměch.

„Tahle filozofie pravděpodobně zapůsobí víc na Londýňana, který si naplno užívá života než na Izraelitu téměř v bojové pohotovosti.“

„Zdá se, že nemá žádnou cenu pokoušet se vás přesvědčit o opaku.“

„Byl bych tak šťastný.“

Podívala se mu zpříma do očí. „Člověk nikdy neví, co ho čeká.“

Dickstein sklopil oči k jídelnímu lístku. „Dáme si jahody.“

„Řekněte mi, koho milujete, Nathanieli,“ zeptala se nečekaně.

„Jednu starou ženu, pak dítě a přelud,“ odpověděl okamžitě, jako by si sám právě položil tutéž otázku. „Ta stará žena se jmenuje Esther a zažila

ještě pogromy v carském Rusku. To dítě je chlapec, jmenuje se Mottie a miluje Ostrov pokladů. Otec mu zemřel v Šestidenní válce.“

„A ten přelud?“

„Dáte si taky jahody?“

„Ano.“

„Se šlehačkou?“

„Ne. Co znamená ten přelud? Vy mi o něm nechcete říct, že ne?“

„Jakmile to budu vědět, řeknu vám.“

Chvilí si pochutnávali na čerstvých jahodách a pak se zeptal Dickstein: „A koho milujete vy?“

„No,“ zamyslela se na minutu. „No... Do háje, Nathanieli, mám pocit, že miluju vás.“

Její první myšlenka byla: Co to do mě vjelo? Proč jsem to řekla?

Pak: A proč ne, když to je pravda.

A nakonec: Ale proč ho miluju?

Nevěděla proč, ale věděla odkdy. Ve dvou momentech viděla skutečného Dicksteina, takového, jaký byl uvnitř. Poprvé, když mluvil o třicátých letech a fašistech v Londýně a podruhé teď, když mluvil o tom malém chlapci, kterému ve válce zabili tátu. Tenkrát i teď odkryl svou masku. Suza čekala vylekaného muže, který se krčí někde v koutě. Ve skutečnosti se ukázalo, že je silný, sebejistý a rozhodný. Měla pocit, že se síly, která z něj vyzařuje, může dotknout.

Byl záhadný a matoucí a Suza se mu chtěla přiblížit. Chtěla ho pochopit a znát jeho tajemství. Toužila dotýkat se jeho vyhublého těla, cítit na sobě jeho silné ruce a dívat se mu do smutných hnědých očí, až bude sténat rozkoší. Chtěla jeho lásku.

Nikdy předtím se jí nic podobného nestalo.

Nat Dickstein věděl, že všechno je špatně.

Suza si k němu vytvořila vztah jako dítě. Bylo jí pět a on pro ni byl milý pán, který uměl mluvit s dětmi a s kočkami. Teď zneužíval náklonnosti z dětství.

Miloval Eilu, která zemřela. A na jeho vztahu k její dceři, která by jí jako z oka vypadla, bylo něco nenormálního.

A navíc nebyl jen Žid, byl Izraelita, a kromě toho agent Mossadu. Nejméně ze všech se mohl zamilovat do dívky, která byla napůl Arabka.

A když se nádherná dívka zamiluje do špióna, musí si položit otázku, pro kterou nepřátelskou tajnou službu by mohla pracovat.

Během let, pokaždé, když se nějaké ženě líbil, stačily tyto důvody, aby k ní zůstal chladný. Dříve či později pochopila a přestala se snažit. A skuteč-

nost, že Suza byla tak rychlá, že jeho podvědomé obranné mechanismy nestačily zafungovat, byla o to podezřelejší.

Všechno špatně.

Ale vůbec mu to nevadilo.

Vzali si taxi a jeli do bytu, kde Suza měla přespat. Pozvala ho dál – její přátelé, majitelé bytu, byli na dovolené – a skončili spolu v posteli.

Nejdřív si Suza myslela, že bude prudký a vášnivý, když ji v malé před-sínce chytil do náručí a náruživě ji políbil. A když ho vzala za ruce a položila si je na prsa, jen zasténal. Hlavou jí bleskla cynická myšlenka: Tohle už znám. Je tak zasažený mou krásou, že se teď na mě vrhne a prakticky mě znásilní. A za pět minut už bude spát a chrápat. Odtáhla se od jeho polibku a zadívala se mu do něžných velkých hnědých očí a pomyslela si: Ať už se stane cokoli, takhle to asi nebude.

Odvedla ho do malé ložnice na konci bytu, s výhledem na dvorek. Pobývala tu tak často, že se o ní mluvilo jako o Suzině ložnici. Dokonce měla ve skříni a v prádelníku pár kousků svého oblečení. Sedla si na kraj postele a zula si boty. Dickstein stál ve dveřích a pozoroval ji. Podívala se na něj a usmála se. „Svlékni se.“

Zhasnul světlo.

Zarazila se. Projel jí pocit jako při prvním záchvěvu hašišového opojení. Jaký opravdu je? Rodilý Londýňan, ale Izraelec, školák ve středních letech, hubený, přitom neskutečně silný, trochu neohrabaný a na první pohled nervní, ale ve skutečnosti sebejistý a pevný. Co takový muž asi dělá v posteli?

Vklouzla pod přikrývku, trochu zaskočená, že se chce milovat po tmě. Natáhl se vedle ní a znovu ji políbil. Tentokrát jemně. Ovinula mu ruce kolem těla a otevřela ústa vstříc jeho polibkům. Po chvilce zaváhání zareagoval na její výzvu, ale Suza pochopila, že se takhle nelíbal buď vůbec nikdy, nebo kdysi dávno.

Něžně a zkoumavě putoval konečky prstů po celém jejím těle a když našel její tuhé bradavky, jen vydechl. Jeho laskání postrádalo obratnou zkušenost, na kterou byla zvyklá z dřívějších známostí. Choval se jako... choval se jako paník. Ta myšlenka jí na tvářích vyloudila úsměv.

„Máš nádherná prsa,“ zašeptal.

„Ty taky,“ odpověděla a dotkla se jich.

Kouzlo začínalo působit. Pomalu se poddávala vzrušení, vychutnávala pevnost jeho pokožky, chloupky porostlá stehna, jemnou mužnou vůni. Pak, najednou, vycítila, že se něco stalo. Nebyl žádný důvod a zaváhala, jestli se jí to jen nezdálo, protože se s ní mazlil pořád dál, ale teď ji hladil úplně mechanicky a přemýšlel o něčem jiném. Ztratil se jí.

Právě se chystala promluvit, když odtáhl ruce. „Ne, nejde to. Nemůžu.“

Zmocnila se jí panika, ale ovládla se. Neměla strach kvůli sobě – vidělaš svého času dost chlapů a v různém stavu, děvče, říkala si – ale kvůli němu, kvůli jeho reakci, aby se snad necítil zahanbený nebo aby neměl pocit, že zklamal a –

Objala ho oběma rukama a pevně ho držela. „Dělej cokoli, ale nepřestávej, prosím.“

„Ne.“

Chtěla rozsvítit a podívat se mu do tváře, ale nezdálo se, že by to právě teď bylo vhodné. Přitiskla mu tvář na prsa. „Máš někde ženu?“

„Ne.“ Opatrně ochutnávala jazykem jeho pokožku. „Mám z toho pocit, že se cítíš kvůli něčemu provinilý. Protože jsem poloviční Arabka?“

„To ne.“

„Nebo protože jsem dcera Eily Ashfordové? Milovals ji, vid?“

„Jak to víš?“

„Podle toho, jaks o ní mluvil.“

„No. Tak dobře. Nemyslím si, že se kvůli tomu cítím vinný, ale možná se mylím, paní doktorko.“

„Hmm.“ Pomalu vylézal ze své ulity. Nepřestávala se s ním mazlit. „Řekneš mi něco?“

„Myslím, že ano.“

„Kdys naposledy s někým spal?“

„V roce devatenáct set čtyřicet čtyři.“

„Děláš si legraci!“ užasla.

„Tohle je první hloupost, kterou jsi řekla.“

„Já... máš pravdu. Promiň.“ Zaváhala. „Ale proč?“

Povzdechl si. „Nemůžu... Nejsem schopný o tom mluvit.“

„Ale to musíš.“ Natáhla se k lampičce na nočním stolku a rozsvítila. Dickstein přivřel před nečekaným jasem oči. Suza se opřela o loket. „Poslyš. Oba jsme dospělí, ležíme nazí v posteli, je rok 1968, a tady neplatí žádné předpisy, co je dobré a co špatné, ať už tě vzrušuje cokoli.“

„O nic takového nejde.“ Oči měl pořád zavřené.

„Nebud' tajemný. Jestli máš strach nebo jseš otrávený nebo rozrušený, to přece říct můžeš a musíš. Do dnešního večera jsem ještě žádnému muži neřekla, že ho miluju, Nate. Mluv se mnou, prosím.“

Bylo dlouhé ticho. Ležel bez hnutí, netečný, oči zavřené. Pak nakonec začal mluvit.

„Nevěděl jsem, kde jsem se ocitl. Odvezli mě tam v dobytčím vagónu a tenkrát jsem nerozeznal jednu zem od druhé. Byl to zvláštní tábor. Lékařské

výzkumné středisko. Vězni byli vybíráni z jiných táborů. Všichni jsme byli mladí, zdraví a všichni jsme byli Židi.

Podmínky tam byly lepší než v prvním táboře, kde jsem byl. Dostávali jsme jídlo, příkrývky, cigarety. Nekradlo se, nebyly rvačky. Ze začátku jsem si myslel, že mám z pekla štěstí. Dělal s námi spoustu testů – krev, moč, foukni do téhle trubičky, chyt' tenhle balón, přečti písmena na kartě. Jako v nemocnici. Ale pak začaly pokusy.

Do dneška nevím, jestli to mělo nějaké vědecké opodstatnění. Když se tohle dělá se zvířaty, tak chápu, že to může být zajímavé nebo objevné. Ale na druhou stranu, ti doktoři museli být nenormální.“

Odmíchl se a ztěžka polkl. Měl čím dál tím větší problémy mluvit klidně. „Musíš mi říct, co se stalo – všechno,“ zašeptala Suza.

Byl bledý a mluvil úplně potichu. Oči neotevřel. „Vzali mě do laboratoře. Dozorci, kteří mě tam vedli, na mě pořád mrkali, šťouchali do mě a říkali mi, že mám štěstí – glücklich. Byla to velká místnost s nízkým stropem a jasným osvětlením. Bylo jich tam asi šest nebo sedm s filmovou kamerou. Uprostřed stála nízká postel s matracemi. Bez příkrývek. Ležela na ní žena. Řekli mi, ať jí to udělám. Byla nahá a třásla se – taky vězeň jako já. Pošeptala mi: Zachráníš mi život a já ho zachráním tobě. A tak jsme to dělali. Ale to byl jen začátek.“

Suza mu přejela rukou po slabínách a zjistila, že má ztopořený penis. Teď chápala. Něžně ho stiskla a čekala, až bude pokračovat. Věděla, že už jí dopoví celý příběh.

„Následovaly různé variace. Každý den, celé měsíce, pořád něco. Někdy drogy. Nějaká stará paní. Jednou muž. Různé polohy – ve stoje, v sedě, všelijak. Orální sex, anální sex, onanování, skupinový sex. Když člověk odmítl, zmlátili ho nebo zastřelili. Proto se po válce o ničem nemluvilo. Protože všichni, kteří přežili, cítili vinu.“

Dráždila ho silněji. Byla si jistá, aniž věděla proč, že je to správné. „Povídej. Řekni mi všechno.“

Začal dýchat rychleji. Otevřel oči a s prázdným výrazem se díval do bílého stropu, ale viděl jiné místo v jiné době. „A pak nakonec... to bylo úplně nejpršnější... byla to jeptiška. Nejdřív jsem si myslel, že mi lžou, že ji jen tak převlékli, ale ona se začala modlit, francouzsky. Neměla nohy... amputovali jí je, jen aby viděli, co to se mnou udělá... byla to hrůza a já... a já...“

Začal se zmítat a Suza se sklonila a vzala si ho do úst a on v rytmu vyvrcholení volal: ne, ne, ne a pak bylo po všem a jemu tekly slzy.

Suza mu je slíbávala s tvář a pořád opakovala, že je všechno v pořádku. Pomalinku se uklidňoval a konečně se zdálo, že na chvíli usnul. Ležela

vedle něj a pozorovala, jak mu z obličeje mizí napětí. Když otevřel oči, zeptal se: „Pročs to udělala?“

Předtím nevěděla přesně proč, ale teď si byla jistá. „No, mohla jsem ti dát přednášku. Mohla jsem ti vyprávět, že není proč se stydět, že každý má někdy příšerné představy, ženy si představují, jak je muži mlátí a muži zase, jak týrají ženy. Mohla jsem ti říct, že tady v Londýně si můžeš koupit pornografické knížky o sexu s lidmi po amputaci, s barevnými fotografiemi. Že mnoho mužů má v sobě dost bestiality, aby mohli provádět totéž, co v nacistické laboratoři. Mohla jsem se s tebou dohadovat, ale nemělo by to žádný smysl. Musela jsem ti to dokázat. Kromě toho –“ smutně se usmála. „Kromě toho mám taky svou temnou stránku.“

Pohlídl ji po tváři a naklonil se, aby ji políbil. „Kdes vzala tolik moudrosti, děvčátko?“

„To není moudrost, ale láska.“

Pevně si ji k sobě přitiskl, líbal ji a říkal jí miláčku a pak se milovali, prostě, téměř beze slov, bez zpovědí, bez temných představ, bizarních vášní, brali si a dávali navzájem požitky z blízkosti toho druhého, jako kdyby se už dlouho dobře znali, až oba usnuli v klidu a míru.

David Rostov byl výpisem z počítače Euratomu hrozně zklamán. Koukali nad ním s Pjotrem Tyrinem celou věčnost, ale seznam byl neúnosně dlouhý. Nemohli sledovat každou záznamku. Jediný způsob, jak zjistit, o kterou se jedná, bylo znovu chytil Dicksteinovu stopu.

Hassanův výlet do Oxfordu tak získal na mnohem větší důležitosti.

Čekali, až Arab zavolá. Po desáté hodině si Nik Bunin, který miloval spánek podobně jako někteří lidé opalování, šel lehnout. Tyrin vydržel až do půlnoci, a pak šel také. Telefon zazvonil v jednu ráno. Rostov vyskočil, jako by se leknul, hmátl po telefonu a chvilku mlčel, aby se uklidnil.

„Prosím?“

Z dálky pěti set kilometrů se ozval se Hassanův hlas. „Mám to. Byl tady. Před dvěma dny.“

Rostov vzrušeně zaťal pěst. „Kristepane, to je ale klika.“

„Co teď?“

Rostov uvažoval. „Takže teď ví, že my víme.“

„Ano. Mám se vrátit zpátky na základnu?“

„Ne. Neříkal profesor, jak dlouho se zdrží v Anglii?“

„Ne. Přímo jsem se ho zeptal. Prý se mu nezmínil.“

„Pochopitelně,“ zachmuřil se Rostov a kombinoval možnosti. „První, co bude muset udělat, je oznámit, že byl odhalen. To znamená, že musí kontaktovat svou kancelář v Londýně.“

„Možná už kontaktoval.“

„Dobře, ale možná čeká na schůzku. Musí dodržovat bezpečnostní opatření a to zabere čas. Fajn, nech to na mně. Přijedu ještě dneska do Londýna. Kde jseš teď?“

„Pořád v Oxfordu. Jel jsem sem rovnou z letiště. Do Londýna se nedostanu dřív než ráno.“

„Dobře. Ubytuj se v Hiltonu a kolem oběda se ozvu.“

„Domluveno.“

„Počkej.“

„Ano?“

„Nepodnikej nic na vlastní pěst. Počkej na mě. Zvládl's to skvěle, tak to nezvorej.“

Hassan zavěsil.

Rostov chvíli seděl a přemýšlel, jestli se chystá provést nějakou pošetlost, nebo jednoduše nechtěl poslouchat, že je hodný chlapec. Spíš to druhé, pomyslel si nakonec. Za pár hodin stejně nemůže napáchat žádnou škodu.

Myšlenky mu přeskočily na Dicksteina. Ten chlap jim nedá druhou možnost, aby se na něj pověsili. Rostov musí udeřit rychle a hned. Vzal si sako, objednal taxi a odjel na Ruské velvyslanectví.

Musel čekat a prokázat se čtyřem různým lidem, než ho v noci pustili dovnitř. Telefonista, který měl službu, se postavil do pozoru, když Rostov vešel. „Posaď se. Máme práci. Nejdřív mě spoj s Londýnem.“

Telefonista se posadil k tajné lince a začal vytáčet číslo Ruského velvyslanectví v Londýně. Rostov si svlékl sako a vyhrnul si rukávy.

„Soudruh plukovník David Rostov chce mluvit s nejvyšším důstojníkem,“ říkal telefonista a ukázal Rostovovi na přípojku.

„Plukovník Petrov,“ ozval se hlas vojáka ve středním věku.

„Petrove, potřebuju pomoc,“ spustil Rostov bez úvodu. „Víme, že izraelský agent, Nat Dickstein, je v Londýně.“

„Ano, dostali jsme v depeši jeho fotografii – ale nedostali jsme žádnou zprávu, že by tady byl.“

„Poslouchejte. Myslím si, že bude kontaktovat své velvyslanectví. Chci, abyste na všechny známé izraelské pracovníky nasadil dohled od zítřejšího rána.“

„Moment, Rostove,“ uchechtl se Petrov, „to je hromada lidí.“

„Nemluvte nesmysly. Máte stovky mužů a Izrael tak tučet, možná dva.“

„Promiňte, Rostove, ale nemůžu zahájit takovou operaci jen na vaše slovo.“

Rostov by ho nejradši chytil pod krkem. „Je to naléhavé!“

„Dejte mi písemný požadavek a jsem vám k dispozici.“

„To už bude někde jinde.“

„Ne mou vinou, soudruhu.“

Rostov vztekle práskl s telefonem. „Zatracení Rusové! Nikdy nic neudělají bez tisíce písemných pověření. Vytočte Moskvu. Ať mi seženu Felixe Voroncova. Dostaňte ho na drát, ať je kde je.“

Bubnoval nervózně prsty po stole. Petrov je pravděpodobně starý voják před důchodem a nemá jiné ambice než svou penzi. V KGB bylo takových lidí dost.

Za pár vteřin se ozval rozespalý hlas jeho šéfa. „Prosím, kdo to je?“

„David Rostov. Jsem v Lucemburku. Potřebuju pomoc. Myslím, že Pirát bude kontaktovat své velvyslanectví v Londýně a chci nechat sledovat jejich pracovníky.“

„Tak zavolej Londýn.“

„Chtějí pověření.“

„Tak o něj zažádej.“

„Proboha, Felixi, žádám o něj teď.“

„Teď v noci nemůžu nic dělat. Zavolej mi ráno.“

„Co je zase tohle? Určitě můžeš –“ Rostovovi došlo, o co jde. S námahou se ovládl. „Dobře, Felixi. Zavolám ráno.“

„Sbohem.“

„Felixi –“

„Ano?“

„Tohle si budu pamatovat.“

Linka ztichla.

„Kam dál?“ zeptal se telefonista.

Rostov se zamračil. „Nechte linku do Moskvy otevřenou. A nechte mě chvíli přemýšlet.“ Mohlo ho napadnout, že se od Felixe pomoci nedočká. Ten starý blázen si přál, aby udělal chybu a aby on tak dokázal, že řízení celé akce měl dostat on. Třeba se kamarádil s Petrovem v Londýně a neoficiálně mu řekl, aby nespolupracoval.

Existovala jediná možnost. Byla to nebezpečná akce a mohl kvůli ní na případu skončit – v což Felix v podstatě doufal. Ale nemohl si stěžovat, že je v sázce tolik, protože to byl on, kdo udal vysokou laťku.

Přemýšlel, jak by to nejlépe provedl. Pak řekl: „Ať mě Moskva spojí s bytem Jurije Andropova, Kutuzovův prospekt číslo dvacet šest.“ Telefonista jen nadzvedl obočí – bylo to zřejmě poprvé a taky naposled, kdy dostal instrukci, aby sehnal šéfa KGB k telefonu – ale neřekl ani slovo. Rostov čekal a nervózně se vrtěl. „Vsadím se, že práce v CIA je něco úplně jiného,“ mumlal si.

Telefonista mu dal znamení, aby zvedl telefon. „Prosím?“ ozvalo se.

Rostov zvedl hlas a vyštěkl: „Vaše jméno a hodnost!“

„Major Pjotr Eduardovič Šerbitskij.“

„Plukovník Rostov. Chci mluvit s Andropovem. Jestli nebude u telefonu za sto dvacet vteřin, strávíte zbytek života stavěním přehrad v Bratsku. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Ano, soudruhu plukovníku. Hned.“

O chvílku později se ozval hluboký sebejistý hlas Jurije Andropova, jednoho z nejmocnějších mužů na světě. „Naprosto se vám podařilo vyděsit mladého Eduardoviče, Davide.“

„Neměl jsem jinou možnost, soudruhu.“

„V pořádku. Co se děje?“

„Mossad chce uran.“

„Ale!“

„Myslím si, že Pirát je v Anglii. Možná bude kontaktovat velvyslanectví. Chci nechat sledovat jejich pracovníky, ale nějaký hlupák, Petrov, v Londýně mě posílá od čerta k ďáblu.“

„Zavolám mu, než si půjdu zase lehnout.“

„Děkuju, soudruhu.“

„A, Davide?“

„Ano?“

„Stálo to za to, že jste mě vzbudil – ale jen tak tak.“

Ozvalo se cvaknutí, jak Andropov zavěsil. Rostov se úlevou rozesmál. Ať si dělají, co nejhoršího umí – Dickstein, Hassan, Felix – já je zvládnou, pomyslel si.

„Úspěch?“ zeptal se telefonista.

„Ano. Náš systém má nedostatky, je těžkopádný a zkorumpovaný, ale nakonec dostaneme, co chceme.“

OSMÁ KAPITOLA

Odejít ráno od Suzy do práce znamenalo pro Dicksteina téměř fyzickou bolest.

V jedenáct hodin ráno byl pořád ještě... ohromený. Seděl u okna v restauraci na Fulham Road a čekal, až se ukáže Pierre Borg. V kanceláři informací na letišti v Heathrow mu nechal vzkaz, ať přijde do kavárny, která byla naproti restauraci, v níž teď seděl. Připadalo mu, že se z toho ohromení ještě dlouho nevzpamatuje, možná už nikdy.

Probudil se ráno v šest a nejdřív se hrozně lekl, kde je. Pak uviděl na polštáři vedle své hlavy štíhlou hnědou dlaň Suzy, schoulenou jako malé spící zvířátko, a začala se mu vybavovat celá předcházející noc. Stěží mohl uvěřit svému štěstí. Nechtěl ji vzbudit, ale najednou ho přestaly poslouchat ruce. Otevřela oči pod jeho doteky a pak se milovali, usmívali se na sebe, smáli se a ve chvílích vyvrcholení se dívali jeden druhému do očí. Pak spolu laškovali napůl oblečení po kuchyni, uvařili příliš slabou kávu a připálili topinky.

Dickstein by tam nejradši zůstal navždycky.

Suza zvedla s výkřikem zděšení jeho nátělník. „Co to je?“

„Můj nátělník.“

„Nátělník? Zakazuju ti nosit nátělníky. Jsou z módy a jsou nehygienické a stojí mi v cestě, když chci cítit tvoje bradavky.“

Zatvářila se tak chlípně, že vybuchnul smíchy. „Dobře, nebudu je nosit.“

„Fajn.“ Otevřela okno a vyhodila je rovnou na ulici a on se rozesmál znovu.

„Ale ty nesmíš nosit kalhoty.“

„Proč ne?“

Ted' byla rada na něm, aby na ni vrhl žádostivý pohled.

„Ale všechny moje kalhoty mají poklopec.“

„To je k ničemu. Moc málo prostoru.“

A tak to šlo pořád dál.

Chovali se, jako by právě vynalezli sex. Jen jednou padl do jejich pohody stín. Viděla jeho jizvy a zeptala se, jak k nim přišel. „V Izraeli už byly tři války od té doby, co jsem tam odjel.“ To byla pravda, ale ne úplně celá.

„A proč ses tam odstěhoval?“

„Kvůli bezpečí.“

„Ale tam to je všechno jiné, jen ne bezpečné.“

„Mluvím o jiném druhu bezpečí,“ řekl odmítavě, protože se nechtěl pouštět do vysvětlování, ale pak si to rozmyslel. „Muselo někde existovat místo, kde by nikdo nemohl říct: ty jseš jiný, nejseš člověk, jseš Žid, kde by mi nikdo nerozbíjel okna nebo nemohl experimentovat s mým tělem jen proto, že jsem Žid. Víš...“ Dívala se na něj tím svým čistým otevřeným pohledem a on potlačil chuť říct jí bez vytaček celou pravdu, aniž by se snažil podat ji lépe, než jaká ve skutečnosti byla. „Bylo mi jedno, jestli si vybereme Palestinu, Ugandu nebo Manhattan Island – ať už by to bylo kdekoli, mohl bych říct: Tohle místo je moje. A bojoval bych zuby nehty, abych ho ochránil. Z toho důvodu jsem se nikdy nepouštěl do debat o morálních aspektech vzniku Izraele. Spravedlnost a fair play s tím neměly co dělat. Po válce... teorie, že čestné jednání má v mezinárodní politice nějaké místo, mi připadala jako špatný vtip. Netvrdím, že tohle je obdivuhodný postoj, jen se snažím vysvětlit, jak to cítím. Kdekoli jinde, kde Židé žijí – v New Yorku, v Torontu, v Paříži – bez ohledu na to, že se jim tam žije dobře a že se už asimilovali, nikdy neví, jak dlouho to vydrží, kdy přijde další krize, ze které budou obviňováni. Ať už se v Izraeli stane cokoli, vím, že nebudu obětí tady toho. Když jsme se zbavili tohoto problému, může se nám dařit a můžeme žít normální život: pěstovat a sklízet, nakupovat a prodávat, bojovat a umírat. Proto jsem asi odešel... Asi jsem to neviděl tak jasně jako teď – vlastně jsem o tom nikdy nemluvil – ale takhle jsem to cítil.“

„Můj otec je přesvědčený, že Izrael je teď rasistický.“

„To říkají mladí a mají pravdu. Kdyby...“

Podívala se na něj a čekala na pokračování.

„Kdybychom ty a já měli dítě, odmítli by ho považovat za žida. Ale takový přístup nepotrvá věčně. V současnosti jsou ve vládě náboženští fanatici. Sionismus bylo náboženské hnutí, málo platné. A jak se bude národ postupně vyvíjet, tohle pomine. Rasové zákony jsou už teď diskutabilní. Stavíme se proti nim a nakonec zvítězíme.“

Přišla k němu, položila mu ruce na ramena a jeden druhého drželi v tichém objetí. Věděl, že se nezajímá o izraelskou politiku, ale že ji dojala zmínka o jejich dítěti.

Seděl u okna v restauraci, vzpomínal a uvědomoval si, že chce mít Suzu ve svém životě už napořád. Jen nevěděl, co by dělal, kdyby s ním odmítla jít do jeho země. Čeho by se vzdal, Izraele, nebo Suzy? Nebyl si jistý.

Pozoroval ulici. Typické červnové počasí s neustálým deštěm a chladem. Známé červené autobusy a černé taxíky svištěly kolem, prodíraly se deštěm a rozstříkovaly kaluže. Jeho země, jeho žena, možná by mohl mít obojí.

To bych měl příliš velké štěstí.

U kavárny naproti zabrzdilo taxi. Dickstein zpozorněl, naklonil se blíž k oknu a upřeně se díval do deště. Rozpoznal zavalitou postavu Pierra Borgia v černém krátkém kabátě a v plstěném klobouku, jak vystupuje z vozu. Druhého muže, který vystoupil a platil řidiči, nepoznal. Oba vešli dovnitř. Dickstein se rozhlédl po ulici.

Šedý jaguár zastavil na dvojité žluté čáře asi padesát metrů od kavárny. Zacouval do postranní ulice a zaparkoval na rohu, odkud bylo vidět na vchod. Vystoupil jeden muž a zamířil do podniku.

Dickstein se zvedl od stolu a šel k telefonu, který byl v restauraci kousek od vchodových dveří. Kavárnu naproti pořád viděl. Vytočil číslo.

„Prosím?“

„Mohl bych mluvit s Billem, prosím?“

„S Billem? Žádného neznám.“

„A mohl byste se zeptat?“

„Samozřejmě. Haló, jmenuje se tady někdo Bill?“ Pauza. „Ano, už jde.“

Za chvíli Dickstein uslyšel Borgův hlas. „Prosím?“

„Kdo je ten člověk s tebou?“

„Šéf oddělení z Londýna. Myslíš, že mu můžeme věřit?“

Dickstein ignoroval sarkastický tón. „Na jednoho z vás se nalepili. Dva muži v šedém jaguáru.“

„Viděli jsme je.“

„Zbavte se jich.“

„Pochopitelně. Poslyš, ty tohle město znáš – kudy by to bylo nejlepší?“

„Pošli šéfa oddělení zpátky na velvyslanectví v taxíku. Jaguár by se měl chytit. Počkej deset minut a pak si vezmi taxi do...“ Dickstein zaváhal, jak přemýšlel o nějaké klidné ulici nedaleko odsud. „Do Redcliffe Street. Tam se sejdem.“

„Fajn.“

Dickstein se podíval přes ulici. „Váš stín jde právě do kavárny.“ A zavěsil.

Vrátil se ke svému místu u okna a sledoval ulici. Za chvíli vyšel z kavárny muž, který přijel s Borgem, otevřel deštník a rozhlížel se po taxíku. Špeh buď poznal Borgia na letišti nebo sledoval muže z velvyslanectví. Nehrálo to žádnou roli. Za chvíli se taxík objevil. Když odjížděl, vyjel šedivý jaguár z postranní ulice a pustil se za ním. Dickstein odešel z restaurace a zastavil si taxi pro sebe. Řekl řidiči, aby jel do Redcliffe Street a tam počkal. Asi za jedenáct minut zastavilo v ulici další taxi a Borg vystoupil. „Zablikejte na něj,“ řekl Dickstein. „To je ten muž, na kterého čekám.“ Borg zahlédl světla a zamával. Když platil, zahrnulo do ulice třetí taxi a zastavilo.

Špeh, který v něm seděl, čekal, co se bude dít. Borg si to uvědomil, zaplatil a odcházel od svého taxíku. Dickstein řekl řidiči, aby už světla nerozsvěcel.

Borg kolem nich prošel. Špeh vystoupil, zaplatil a vydal se za Borgem. Když jeho taxi odjelo, Borg se otočil, vrátil se k taxíku s Dicksteinem a nasedl.

„Fajn. Jedeme,“ řekl Dickstein. Vyrazili pryč. Agent, který zůstal na ulici, si musel najít jiný taxík. Byla to tichá ulice, takže mu to mohlo zabrat tak pět až deset minut.

„Prima,“ pochvaloval si Borg.

„Bez problémů,“ odpověděl Dickstein.

„K čemu to všechno bylo?“ zeptal se šofér.

„Nebojte se,“ řekl mu Dickstein. „Jsme tajní agenti.“

Řidič se zasmál. „Kam teda teď – na M15?“

„Do Vědeckého muzea.“

Dickstein se opřel o opěradlo a usmál se na Borga. „No, Bille, ty starej prd'olo, jak se kruci máš?“

Borg se na něj zamračil. „Kvůli čemu musíš mít tak zatraceně dobrou náladu?“

V taxíku už nemluvili a Dickstein si uvědomil, že se na setkání s Borgem dostatečně nepřipravil. Měl si dopředu rozmyslet, co od něj chce a jak toho má dosáhnout.

Pomyslel si: Co chci? Otázka se mu vynořila odkudsi z podvědomí a udeřila ho jako políček. Chci sehnat pro Izrael bombu – a pak se vrátit domů.

Otočil se k oknu, po kterém stékaly kapky deště jako slzy. Najednou byl rád, že kvůli řidiči nemůžou mluvit. Na chodníku stáli tři hippies bez kabátů, úplně promočení. S obličejí obrácenými k nebi a se vztaženými rukama se radovali z deště. Jestli se mi tohle podaří, jestli se mi povede úkol splnit, dám si pohov.

Ta myšlenka mu udělala nesmírnou radost. Podíval se na Borga a usmál se. Borg se od něj otočil.

Dojeli k muzeu a šli dovnitř. Stáli před zrekonstruovaným dinosaurem. „Přemýšlím, že tě z toho úkolu odvolám,“ řekl Borg.

Dickstein přikývl a snažil se potlačit znepokojení. Rychle uvažoval. Hassan musí dávat zprávy Káhiře, Borgův člověk v Káhiře musí zprávy dostávat a posílat je do Tel Avivu. „Zjistil jsem, že mě sledují,“ řekl Borgovi.

„Věděl jsem to už dávno. Kdybys udržoval kontakt, měl bys aktuální informace.“

„Kdybys udržoval kontakt, přišli by na mě mnohem dřív.“

Borg zavrčel. „Zákaz kouření,“ upozornil ho Dickstein, když si vyndal doutník, a tak ho zase schoval.

„Že na mě přišli, nic neznamená. Stalo se mi to několikrát. Důležitější je, co vědí.“

„Upozornil na tebe Hassan, který tě zná z dřívějšíka. Dělá teď pro Rusy.“

„Ale co vědí?“

„Žes byl v Lucemburku a ve Francii.“

„To není moc.“

„Je mi jasné, že to není moc. Já taky vím, žes tam byl, ale vůbec nevím proč.“

„Takže mě neodvoláš?“ podíval se na Borga upřeně.

„Uvidíme. Řekni mi, co děláš.“

„Dobře.“ Dickstein se nepřestal na Borga dívat. Borg byl viditelně nervózní a nevěděl, co s rukama, když nemohl kouřit. Jasně osvětlení zvýrazňovalo jeho špatnou pleť a obličej připomínal parkoviště vysypané šterkem. Dickstein potřeboval velice pečlivě zvážit, kolik může Borgovi říct. Dost natolik, aby zachoval zdání, že už zvládl hodně věcí, ale ne zase tolik, aby mu Borg chtěl dát někoho k ruce... „Vybral jsem zásilku uranu, kterou ukradnu. Bude na lodi z Antverp do Janova, v listopadu. Chystám se napadnout loď.“

„Krucí!“ Borgovi se na tváři objevila směsice radosti a obav nad smělostí myšlenky. „A jak to chceš, k čertu, utajit?“

„Pracuju na tom,“ Dickstein se rozhodl říct mu ještě trochu víc, aby ho navnadil. „Musím jít k Lloydům, tady v Londýně. Doufám, že se ukáže, že ta loď byla postavená v sérii – většina se prý tak staví. Když si koupím úplně stejnou – budu je moc někde ve Středozemí zaměnit.“

Borg si projel rukou vlasy a pak se zatahal za ucho. „Nechápu...“

„Detaily jsem ještě nedotáhl do konce, ale myslím si, že tohle je jediný způsob, jak věc provést tajně.“

„No tak na nich pracuj.“

„Ale ty mě chceš odvolat.“

„No...“ Borg nerozhodně naklonil hlavu z jedné strany na druhou, „když dám místo tebe někoho zkušeného, tak ho můžou vyslídít taky.“

„A když použiješ někoho neznámého, zase nebude mít zkušenosti.“

„Hlavně nejsem moc přesvědčený, že by existoval někdo jiný, podobně zkušený, komu by se to podařilo dotáhnout do konce, až na tebe. A ještě něco nevíš.“

Zastavili se před modelem jaderného reaktoru.

„No?“

„Máme zprávy z Oattary. Pomáhají jim Rusové. Máme naspěch, Dicksteine. Nemůžu si dovolit zpoždění a změny v plánu by zpoždění znamenaly.“

„Bude listopad stačit?“

Borg uvažoval. „Určitě.“ Zdálo se, že se rozhodl. „Dobře, nechávám ti to. Ale musíš udělat úhybné manévry.“

Dickstein se široce usmál a poplácal Borga po zádech. „Seš kamarád, Borgu. Neměj strach. Zamotám jim hlavu.“

Borg se mračil. „Prosím tě, co s tebou je? Nemůžeš se přestat křenit?“

„To dělá to, že tě zas vidím. Tvůj obličej na mě působí jako lék. A tvoje veselá povaha je nakažlivá. Když se usměješ, Pierre, celý svět se směje s tebou.“

„Ty ses zbláznil, ty blbečku,“ odpověděl Borg.

Pierre Borg byl hrubý, necitelný, škodolibý a protivný, ale nebyl hloupý. Možná, že je grázl, říkali o něm, ale je to chytrý grázl. Ve chvíli, kdy se rozešli, věděl, že se v Dicksteinově životě odehrálo něco důležitého.

Šel pěšky do Palace Green číslo dvě v Kensingtonu, kde bylo velvyslanectví, a přemýšlel. Během dvaceti let, co se znali, se Dickstein téměř neměnil. Málokdy se projevila jeho vnitřní síla. Většinou byl tichý a zahloubaný do sebe, pořád vypadal jako bankovní úředník bez práce a až na pár výjimečných záblesků spíš cynického humoru se tvářil pořád neproniknutelně.

Až do dneška.

Zpočátku se choval jako vždycky – stručný až na hranici neslušnosti. Ale ke konci už bezstarostně švitořil jak vrabec na drátě.

Borg musel vědět proč.

Svým lidem toleroval hodně. Za předpokladu, že byli schopní, mohli být neurotičtí, agresivní, sadističtí nebo vzpurní – ale chtěl o tom vědět. Mohl na chyby brát ohledy, ale nemohl pracovat s neznámými faktory. Nemohl si být jistý svým vlivem na Dicksteina, dokud nepřijde na příčinu změny. To bylo všechno. V zásadě mu nevadilo, že by se jeden jeho agent stal optimistou.

Došel na dohled velvyslanectví. Musí nechat Dicksteina sledovat, rozhodl se. Bude potřebovat dvě auta a tři týmy, které se budou střídat po osmihodinových směnách. Šéf londýnského oddělení si bude stěžovat. Do háje s ním.

Potřeba dozvědět se, proč se Dicksteinova nálada tak změnila, byl pouze jeden důvod, proč se Borg rozhodl nechat ho na úkolu pracovat dál. Druhý důvod byl důležitější. Dickstein měl část plánu a jiný agent by nemusel být schopný ho dokončit. A Dickstein se v podobných věcech vyznal. Až bude plán kompletní, může ho stáhnout a nasadit někoho jiného. Borg byl rozhod-

nutý odvolat ho při první příležitosti. Dickstein bude zuřit, až zjistí, jak si s ním zahrál. Ať jde taky k čertu.

Major Pjotr Alexejevič Tyrin ve skutečnosti Rostova neměl v oblibě. Neměl rád žádného ze svých nadřízených. Podle jeho názoru musel být člověk krysa, aby se dostal nad hodnost majora v KGB. Ke svému mazanému, mocnému šéfovi měl přesto zvláštní vztah, něco jako posvátnou hrůzu. Tyrin byl nesmírně šikovný především v oblasti elektroniky, ale neuměl ovládat lidi. Majorem se stal jen proto, že ho měl Rostov ve svém neuvěřitelně úspěšném týmu.

Abba Allon. Výjezd z High Street. Dvaapadesátka nebo Devítka? Kde seš, Dvaapadesátka?

Dvaapadesátka. Jsme blízko. Převzeme ho. Jak vypadá?

Pláší do deště, zelený klobouk, knírek.

Jako přítel nebyl Rostov nic moc, ale jako nepřítel byl mnohem horší. Plukovník Petrov v Londýně to brzo poznal. Jen jednou se s ním pokusil manipulovat a pak ho uprostřed noci překvapil nečekaný telefon od šéfa KGB, Jurije Andropova osobně. Lidé z velvyslanectví v Londýně říkali, že vypadal jako duch, když zavěsil. Od té chvíle dostal Rostov, o cokoli si řekl, i kdyby si usmyslel, že mu pět agentů poběží koupit kapesníky.

Fajn, je to Ruth Davissonová a jde... severně...

Devatenáctka, můžeme ji převzít –

Moment, Devatenáctko, falešný poplach. Je to jen sekretářka, která jí je podobná.

Rostov si zabral Petrovovy nejlepší agenty-umělce a většinu aut. Prostor kolem Izraelského velvyslanectví se hemžil špehy – někdo řekl, že je tam víc rudých než v Kremelské nemocnici – ale bylo obtížné si jich všimnout. Byli v autech, dodávkách, taxíkách, nákladních autech a dokonce v jednom vozidle, které vypadalo jako neoznačený autobus londýnské policie. Někteří se procházeli po ulicích a po parku, jiní byli v domech. Jeden se dokonce dostal na velvyslanectví a hrozně špatnou angličtinou se vyptával na možnosti vystěhování se do Izraele.

Velvyslanectví bylo na takovouhle akci ideálně situováno. Bylo v jakémsi malém diplomatickém ghettu na okraji Kensington Gardens. Zahraničním zastupitelským úřadům patřilo tolik půvabných starých domů, že se ulici říkalo Embassy Row. I Sovětské velvyslanectví bylo poblíž Kensington Palace Gardens. Několik ulic tu vytvářelo téměř soukromý pozemek a než se člověk na jeho území dostal, musel sdělit policistovi, co tam pohledává.

Devatenáctko, teď jde Ruth Davissonová... Devatenáctko, slyšíš mě?

Devatenáctka slyší.

Jseš pořád na severní straně.

Ano a víme, jak vypadá.

Ve skutečnosti žádný z agentů nebyl na dohled Izraelského velvyslanectví. Jen jeden člověk z celého týmu pozoroval vchod. Rostov. Byl asi půl kilometru daleko, ve dvacátém patře hotelu a sledoval dění výkonným dalekohledem. Několik výškových domů ve West Endu mělo pěknou vyhlídku přes park na Embassy Row. Však se také za některá apartmá v určitých hotelech platily neuvěřitelné sumy, protože se říkalo, že z nich je vidět do zahrady princezny Margarety v sousedním paláci, který dal jméno Palace Green a Kensington Palace Gardens.

Rostov byl v jednom z těchto apartmá a měl vysílačku. Každý jeho tým na ulici měl příruční vysílačku. Petrov mluvil na své muže rychlou ruštinou a používal matoucí kódová slova. Vlnová délka, na které vysílal a na které mu jeho oddíly odpovídaly, se každých pět minut měnila podle počítačového programu, který byl ve všech přístrojích zabudovaný. Systém funguje velmi dobře, pomyslel si Tyrin – sám ho vynalezl – až na to, že někde v cyklu byl každý donucen vyslechnout si pět minut vysílání BBC Radio One.

Osmičko, přesuň se na sever.

Rozuměli jsme.

Kdyby Izrael měl velvyslanectví v Belgravii, jako většina významných států, měl by Rostov velice obtížný úkol. V Belgravii nebyly prakticky žádné obchody, kavárny nebo kanceláře. Žádný prostor, kde by agenti působili nenápadně. A protože byla celá čtvrť klidná, luxusní a plná velvyslanců, nedělalo policii potíž sledovat všechny podezřelé aktivity. Jakýkoli standardní trik používaný při sledování – opravářská dodávka, pracovní skupina dělníků s pruhovanými kužely – by během pár minut přilákal zástup bobíků. Naštěstí prostor kolem Embassy Row byla hlavní nákupní oblast s několika školami a čtyřmi muzei.

Tyrin seděl v hospodě na Kensington Church Street. Zaměstnanci KGB, kteří tu bydleli, mu řekli, že hospodu často navštěvují detektivové ze ‚Speciálního oddělení‘ – což byl poněkud neprůhledný název pro státní policii Scotland Yardu. Čtyři mladíci v nápadně elegantních oblecích sedící u baru a popíjející whisky byli zřejmě detektivové. Tyrina neznali a ani by je moc nezajímal, i kdyby věděli, o koho jde. A kdyby k nim Tyrin přišel a řekl jim: Mimochodem, KGB momentálně sleduje každého úředníka izraelského velvyslanectví, asi by odpověděli: No a co má být? a objednali by si další drink.

V každém případě si Tyrin uvědomoval, že není typ muže, který by přitahoval pozornost. Byl malý a trochu obtloustlý, s velkýmnosem a obličejem pijáka. Přes zelený svetr měl šedý plášť do deště. Z tmavých flanelových kalhot smazal déšť poslední stopy po vyžehlení. Seděl v rohu u sklení-

ce piva a sáčku s brambůrky. V náprsní kapse u košile měl vysílačku, která byla připojena tenkým drátem v tělové barvě k malému kužílku – vypadal jako naslouchátko – v jeho levém uchu. Seděl levým bokem u zdi, takže mohl předstírat, že něco hledá ve vnitřní kapse svého kabátu, a s obličejem odvráceným ke stěně mohl přitom tlumeně mluvit do perforované kovové destičky nahoře na vysílače a hovořit s Rostovem.

Pozoroval detektivy jak popíjejí a uvažoval, že Speciální oddělení zřejmě dává lepší diety než jeho ruská obdoba. Mohl si dovolit půllitr piva za hodinu, brambůrky si musel koupit ze svého. Jednu dobu měli agenti v Anglii příkázáno kupovat si jen malé pivo, dokud se nadřizené složky nedoslechly, že člověk, který pije malé pivo, je v mnoha hospodách stejně podezřelý jako Rus, který vodku pomalu upíjí, místo aby ji vypil naráz.

Třináctko, pověs se na zelené volvo, dva muži, High Street.

Rozuměli jsme.

A někdo bez auta... Myslím, že to je Yigael Meier... Dvacítko?

Tyrin byl ‚Dvacítko‘. Odvrátil obličej a řekl: „Slyším. Popište ho.“

Vysoký, šedé vlasy, deštník, kabát s páskem, začátek High Street.

„Už jdu,“ řekl Tyrin. Dopil sklenici a vyšel z hospody.

Pršelo. Tyrin vytáhl z kapsy kabátu skládací deštník a otevřel ho. Chodníky mokré od deště byly plné lidí, kteří se vydali na nákupy. U semaforu zahlédl zelené volvo a tři auta za ním ‚Třináctku‘ v austinu.

Další auto. Pětka, tenhle bude váš. Modrý volkswagen, brouk.

Rozuměli jsme.

Tyrin došel k Palace Gate, rozhlédl se po Palace Avenue a uviděl muže, který odpovídal popisu, jak jde jeho směrem, a šel bez zastavení dál. Když odhadnul, že už uplynulo dost času na to, aby muž došel na konec ulice, zastavil se na obrubníku a rozhlédl se jako by chtěl přejít. Muž zahrnul na západ a Tyrin se vydal za ním.

Na přelidněné High Street bylo sledování jednodušší. Pak zahrnuli jižně do spleti postranních uliček a Tyrin trochu znervózněl, ale nezdálo se, že by jeho oběť předpokládala, že bude sledována. Mužova vysoká ohnutá postava pod deštníkem čelila dešti, šel rychle, plně soustředěný na svůj cíl.

Nešel daleko. Poblíž Cromwell Road zahrnul do malého moderního hotelu. Tyrin minul vchod a podíval se dovnitř skleněnou výplní. Muž šel rovnou k telefonu v hale hotelu. Tyrin prošel kolem zeleného volva a usoudil, že Izraelec, kterého sledoval, i jeho kolegové z volva, pozorují hotel.

Přešel ulici a vracel se zpátky po protější straně pro případ, že by muž z hotelu náhle vyšel. Očima hledal modrý volkswagen. Neviděl ho, ale byl si jistý, že je nedaleko.

Nahlásil do své náprsní kapsy: „Tady je Dvacítko. Meier a zelené volvo sledují Jakubský hotel.“

Potvrzuju příjem, Dvacítko. Pětka a Třináctka sledují izraelské vozy. Kde je Meier?

„V hale.“ Tyrin se rozhlédl sem a tam po ulici a všiml si austina, který sledoval volvo.

Drž se ho.

„Rozuměl jsem.“ Tyrin stál před rozhodnutím. Jestliže půjde přímo do hotelu, Meier ho může zahlédnout, ale když bude ztrácet čas hledáním zadního vchodu, může Meier mezitím odejít.

Rozhodl se zkusit zadní vchod, protože se mohl spolehnout na dvě auta, která byla nablízku. Kdyby došlo k nejhoršímu, mohla na pár minut pomoci. Vedle hotelu byla úzká ulička pro zásobování. Tyrin jí prošel a narazil na nezamčený nouzový východ. Vešel a ocitl se v betonové schodišťové šachtě, která byla evidentně stavěna jen pro případ požáru. Zatímco stoupal po schodech nahoru, složil deštník a dal si ho do kapsy kabátu. Kabát sundal a složil do malého balíčku, který nechal na prvním odpočívadle, kde ho mohl pohodlně sebrat, kdyby musel rychle mizet. Vyšel do druhého patra a výtahem sjel dolů. Když vystoupil jen v kalhotách a svetru, vypadal jako hotelový host.

Izraelec byl ještě pořád u telefonu.

Tyrin došel ke skleněným dveřím na začátku haly, vyhlédl ven, podíval se na hodinky a vrátil se do haly, aby si sedl a aby se zdálo, že na někoho čeká. Neměl dneska šťastný den. Cílem celé akce bylo najít Nata Dicksteina, který měl být v Anglii a který by se snad měl sejít s někým ze zdejších zaměstnanců velvyslanectví. Rusové je sledovali, aby nezmeškali možnou schůzku a chytili tak znovu Dicksteinovu stopu. Izraelský tým tady v hotelu evidentně neměl se schůzkou nic společného. Podle všeho čekali na někoho s cílem ho sledovat, jakmile se objeví, a nebylo pravděpodobné, že by ten někdo byl jejich vlastní agent... Tyrin mohl jen doufat, že se jejich činnost nakonec ukáže být alespoň k něčemu.

Pozoroval svého muže, jak odešel od telefonu a zamířil k baru. Zapochyboval, že by z baru bylo vidět do haly. Určitě ne, protože se muž za chvíli vrátil a nesl si pivo. Sedl si naproti Tyrinovi a vzal si noviny.

Neměl ani čas, aby se napil.

Dveře výtahu se se zasyčením otevřely a objevil se Nat Dickstein.

Tyrin byl tak překvapený, že udělal chybu. Několik vteřin na něj upřeně zíral. Dickstein zachytil jeho pohled a zdvořile pokývl. Tyrin se slabě usmál a podíval se na hodinky. Napadlo ho – spíš jako útěcha než přesvědčení – že

jeho upřený pohled byl takový omyl, že by pro Dicksteina mohl naopak být důkazem, že Tyrin není agent.

Na rozmýšlení nebyl čas. Dickstein šel rychle k recepci – Tyrin měl pocit, že si vykračuje nějak energicky – nechal tam klíč od pokoje a energicky vyšel na ulici. Izraelec Meier položil noviny na stolek a zvedl se. Když se zavřely dveře se zrcadlovým sklem i za Meierem, Tyrin se také zvedl a pomyslně si: Já jsem agent, který sleduje jiného agenta, který sleduje dalšího agenta. No, alespoň si navzájem zajišťujeme práci.

Nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko do prvního patra. Řekl do vysílačky: „Tady Dvacítka. Mám Piráta.“ Neozvala se žádná odpověď – zdi budovy blokovaly přenos. Z výtahu vystoupil a seběhl po požárním schodišti. Na odpočívadle si vzal svůj kabát. Jakmile byl z hotelu venku, zkusil spojení znovu. „Tady je Dvacítka. Mám Piráta.“

Dobře, Dvacítko. Třináctka ho má taky.

Tyrin viděl izraelského agenta přecházet Cromwell Road. „Sleduju Meiera.“

Pětka a Dvacítko, poslouchajte mě oba. Nesledovat. Slyšíte mě – Pětka?

Ano.

Dvacítko?

„Ano,“ odpověděl Tyrin. Zastavil se na rohu a viděl, jak Meier i Dickstein mizí směrem k Chelsea.

Dvacítko, vrať se do hotelu. Zjisti číslo jeho pokoje a objednej si pokoj blízko něj. Ozvi se, až budeš hotov.

„Rozuměl jsem.“ Tyrin se vydal zpátky a v duchu si připravoval, co řekne. Prosím vás, ten muž, který právě odešel. Myslím, že ho znám, ale odjel v taxíku dřív, než jsem ho mohl chytit... jmenuje se John, ale všichni mu říkáme Jack, jaké má číslo pokoje...? Jak se ukázalo, nebylo to potřeba. Klíč pořád ještě ležel na pultu recepcce. Tyrin si zapamatoval jeho číslo.

Přišel recepční. „Prosím, přejete si?“

„Chtěl bych si objednat pokoj,“ řekl Tyrin.

Líbal ji a choval se jako člověk, který celý den žíznil. Vychutnával vůni její pokožky a jemné pohyby jejích rtů. Dotýkal se jejího obličeje a říkal: „Tohle, tohle a tohle je to, co potřebuju.“ Dívali se jeden druhému do očí a pravda mezi nimi byla jako nahota. Můžu dělat, cokoli chci, pomyslel si a ta myšlenka se mu pořád vracela na mysl jako zaklínadlo, jako magické kouzlo. Stáli u sebe v malé modrozluté kuchyňce. Nenasytně se jí dotýkal a díval se jí do očí, zatímco jemně prozkoumával tajná místa jejího těla. Lehounce pootevřela ústa. Cítil na své tváři její horký zrychlující se dech a zhluboka ho vdechl, aby s ní dýchal i stejný vzduch. Jestliže já můžu dělat, cokoli se mi zachce, může i ona, řekl si v duchu a Suza, jako by četla jeho myšlenky,

mu rozepnula košili a sklonila se k němu. Vzala mezi rty jeho bradavky a sála. Náhlou, nečekanou slastí hlasitě vzdychl. Držel ji jemně za hlavu a začal s ní lehce pohybovat, aby vzrušující vjem znásobil. Trochu se přes ni naklonil a vyhrnul jí sukni. Oči mu utkvěly na bílém spodním prádle, které jasně obkreslovalo křivky a kontrastovalo s hnědou kůží dlouhých nohou. Pravou rukou ji něžně pohladil po obličejí, lehce jí stiskl rameno a sjel na prsa. Levou přešel přes boky a vklouzl pod prádlo a mezi nohy. Všechno bylo tak báječné, že si přál mít čtyři, ne, šest rukou, aby se jí mohl dotýkat. Najednou zatoužil vidět jí do obličejí. Chytil ji za ramena a zvedl. „Chci se na tebe dívat,“ řekl jí. Oči se jí naplnily slzami a on věděl, že to není smutkem, ale štěstím. Znovu se na sebe upřeně dívali, ale tentokrát mezi nimi nebyla pravda, ale syrová vášň, která se v proudech přelévala z jednoho do druhého. Svezl se před ní na kolena a opřel si hlavu o její stehna. Cítil přes šaty teplo, které z ní sálalo. Oběma rukama zajel pod sukni, nahnátl obrubu kalhotek a pomalu je stahoval dolů. Lehce jí přidržel boty, když z kalhotek vyklouzla, a postavil se. Stáli pořád na stejném místě, kde se políbili, když poprvé vešel do místnosti. A přesně tam se ve stoje spolu začali milovat. Pozoroval její tvář. Měla přivřené oči a pokojný výraz. Chtěl to takhle, chtěl se pohybovat pomalu, ale jeho tělo nečekalo. Nutilo ho pohybovat se rychleji a ostřeji. Měl pocit, že ztrácí rovnováhu, tak ji oběma rukama objal, zvedl ji kousek nad zem, a aniž se od ní odtáhl, udělal pár kroků tak, aby se zády opírala o zeď. Vyhrnula mu košili a zabořila prsty do pevných svalů na jeho zádech. Když jí semkl ruce pod zadkem, zvedla vysoko nohy, stehny mu pevně stiskla boky a zkřížila kotníky. Měl pocit, že do ní proniká ještě hlouběji. Díval se na ni závojem neovladatelné touhy. Pak se jí v očích objevil výraz jakoby zmatku, divoký neovladatelný výraz, který ho vzrušil na nejvyšší míru. Věděl, že to přichází, že se ta nádherná věc stane právě teď a chtěl, aby to věděla i ona... „Suzo, už brzo.“ Vydechla: „Ano,“ zaťala mu prsty do kůže a sjela podél páteře až dolů. Prudký pohyb jím projel jako elektrický šok a cítil, jak v ní všechno vybuchlo zároveň s ním.

Pořád se na ni díval, viděl jak otevírá ústa, prudce vdechuje, až je vrchol přemohl oba dva a Suza vykřikla.

„My sledujeme Izraelce a Izraelci sledují Dicksteina. Ještě chybí, aby Dickstein začal sledovat nás, a celý zbytek dne můžeme běhat pěkně v kruhu,“ řekl Rostov. Rázoval dlouhými kroky po hotelové chodbě. Tyrin spěchal za ním na svých zavalitých nohou téměř v poklusu, aby mu stačil.

„Nechápal jsem, co jste měl přesně na mysli tím, že jste zrušil sledování v momentě, kdy jsme ho našli.“

„To je přece jasné,“ zareagoval Rostov trochu podrážděně. Vzápětí sám sobě připomněl, že Tyrinova loajalita je cenná, a rozhodl se pro vysvětlení. „Během posledních pár týdnů jsme ho měli dostkrát pod dohledem. Ale nakonec nás objevil a zmizel nám. Nemůžeme pustit z dohledu někoho, kdo je v akci tak dlouho jako Dickstein. Ale čím víc bude při určité operaci sledován, tím je pravděpodobnější, že ji přeruší a předá ji někomu jinému – a my nemusíme vědět komu. Příliš často jsou informace, které získáme sledováním neutralizovány, protože druhá strana zjistí, že je sledována a z toho důvodu ví, že věrohodnost našich informací je sporná. Způsob, který jsem použil dneska, nám zaručí, že my víme, kde je, ale on neví o nás.“

„Aha.“

„Hodně brzo přijde i na ty Izraelce. Teď už je určitě hrozně citlivý.“

„A proč nechali sledovat vlastního člověka?“

„Tomu opravdu nerozumím,“ zamračil se Rostov a pokračoval nahlas ve svých myšlenkách. „Jsem si jistý, že Dickstein se dneska ráno sešel s Borgem – což by dokazoval manévř s taxíkem, kterým se Borgovi podařilo sestrást naše. Je možné, že Borg Dicksteina odvolal a teď se chce přesvědčit, že se Dickstein nepouští do ničeho na vlastní pěst.“ Nespokojeně potřásl hlavou. „Tomu se mi nechce věřit. Další možnost je, že už Dicksteinovi nedůvěřuje. Ale to zní taky nepravděpodobně. Teď opatrně.“

Stáli před dveřmi Dicksteinova hotelového pokoje. Tyrin vyndal malou baterku a posvítil kolem dokola po okraji dveří. „Žádná kontrola,“ řekl.

Rostov přikývl a čekal. Tohle byla Tyrinova doména. Podle Rostovova názoru byl v KGB malý tlustý Tyrin nejlepším odborníkem po technické stránce. Sledoval, jak vytáhl z kapsy skupinový klíč, jeden z velké sbírky těchto klíčů, kterou vlastnil. Několik jich vyzkoušel na zámku svého pokoje, takže už věděl, který typ odpovídá zámkům v hotelu. Pomalu otevřel dveře, zůstal stát venku a nakukoval dovnitř. „Žádná léčka,“ řekl po chvíli.

Vešel dovnitř a Rostov za ním. Tahle činnost mu nepřinášela žádnou radost. Rád někoho sledoval, rád kombinoval, osnoval akce, ale vloupání nebyl jeho styl. Cítil se napadnutelný a zranitelný. Kdyby třeba přišla pokojská nebo provozní hotelu nebo snad sám Dickstein, který mohl nějakým způsobem uniknout pozornosti hlídce dole v hale... bylo by to tak nedůstojné, tak ponižující. „Musíme si pospíšet,“ řekl.

Rozvržení pokoje bylo standardní. Dveře se otvíraly do malé chodbičky, na jedné straně byla koupelna, na druhé šatní skříň. Pokoj byl čtvercový, u jedné zdi stála postel a u protější zdi televize. Naproti dveřím bylo veliké okno.

Tyrin zvedl telefon a začal rozšroubovávat mluvítko. Rostov stál v nohách postele, rozhlížel se a pokoušel si udělat obrázek o člověku, který tu

bydlí. Nebylo se moc čeho chytit. Pokoj byl uklizený a bylo ustláno. Malý černý kufřík obsahoval jen čisté spodní prádlo a novou košili. Rostov si zamumlal: „Ten chlapík cestuje jen s jednou náhradní košilí!“ Zásuvky prádelníku byly prázdné. Rozhlédl se po koupelně. Zubní kartáček, holicí strojek s náhradními zástrčkami do různých typů zásuvek a – jediná osobní věc – krabička s tabletami na zažívání.

Vrátil se zpátky do ložnice, kde Tyrin dával dohromady telefon. „Hoto-vo.“

„Jednu dej do záhlaví postele.“

Tyrin právě připevňoval štěnici na zeď za postelí, když zazvonil telefon.

Kdyby se Dickstein vracel, měla jim hlídka v hale zavolat domácím telefonem, nechat ho dvakrát zazvonit a pak zavěsit.

Telefon zazvonil podruhé. Rostov s Tyrinem bez hnutí stáli a čekali.

Zazvonil znovu.

Oddechli si.

Umlkl až po sedmém zvonění.

„Škoda, že nemá auto. Mohli bychom ho odposlouchávat,“ řekl Rostov.

„Mám knoflíček do košile.“

„Co?“

„Štěnici jako knoflíček.“

„Nevěděl jsem, že něco takového existuje.“

„Je to nové.“

„A máš jehlu? A nit?“

„Pochopitelně.“

„Tak honem.“

Tyrin šel k Dicksteinovu kufříku a aniž košili vyndal, odstříhnul z ní knoflík, pečlivě odstranil zbývající nitě a několika rychlými pohyby přišil náhradní. Zavalité prsty měl překvapivě šikovné.

Rostov ho sledoval, ale myšlenkami byl jinde. Zoufale si přál, aby mohl udělat něco, čím by si pojistil, že opravdu uslyší, co Dickstein říká a dělá. Mohl štěnice najít a košili nemusel nosit. Rostov si byl věcmi rád jist a Dickstein byl hladký jako úhoř. Na ničem se nedal chytit. Rostov potají doufal, že někde v pokoji najde fotografii někoho, koho Dickstein miloval.

„Tak,“ řekl Tyrin a ukázal mu svoje dílo. Byla to obyčejná bílá nylonová košile s těmi nejběžnějšími knoflíčky. Nový byl od ostatních k nerozeznání.

„Výborně,“ pochválil ho Rostov. „Zavři kufřík.“

„A co dál?“

„Ještě jednou se rozhlédni, jestli tady opravdu nejsou nějaké značky. Nechce se mi věřit, že by Dickstein odešel jen tak a nepolíčil je.“

Hledali znovu, rychle a potichu, pohybovali se prakticky a úsporně, aniž by projeвили známky spěchu, který je oba svíral. Existovala spousta způsobů, kam nastražit pasti. Vlas přes dveře patřil k nejjednodušším. Malý, za zásuvku zastrčený papírek, který vypadne, když se zásuvkou pohne, kostka cukru pod vysokým kobercem, která se může potichu rozšlápnout, peníz, zastrčený za polstrování kufříku, který při otevření sklouzne...

Nenašli nic.

„Všichni Izraelci jsou paranoidní,“ prohlásil Rostov. „Proč by měl být jiný?“

„Možná ho odvolali?“

„Proč ještě by se mohl najednou začít chovat takhle lajdácky?“

„Mohl se zamilovat.“

Rostov se rozesmál. „Jasně. A Pepa Stalin bude ve Vatikánu kanonizován. Jdeme pryč.“ Vyšel z pokoje, Tyrin za ním. Dveře za sebou potichu zavřeli.

Takže v tom byla žena.

Pierre Borg byl v šoku, ohromený, mystifikovaný, překvapený a hluboce znepokojený.

Dickstein *nikdy* neměl ženy.

Seděl pod deštníkem na lavičce v parku. Na velvyslanectví, kde pořád zvonily telefony a někdo se ho na něco ptal, se nemohl na přemýšlení soustředit, tak šel radši ven bez ohledu na počasí. Déšť se v poryvech honil po prázdném parku a každou chvilku mu kapky dopadly na doutník, takže si ho musel znovu zapalovat.

Právě vnitřní napětí způsobovalo, že šel Dickstein vždycky do krajnosti. Poslední věcí, kterou si Borg přál bylo, aby se naučil relaxovat.

Špehové ho sledovali k malému činžovnímu domu do Chelsea, kde se setkal s nějakou ženou. „Šlo o sex,“ řekl jeden z nich. „Slyšel jsem ji.“ Vypptávali se domovníka, ale ten o ní nevěděl nic, jen to, že je blízkou přítelkyní majitelů bytu.

Jednoznačný závěr byl, že Dickstein má byt pronajatý (a podplatil domovníka, aby lhal) a že ho používá ke schůzkám, že se stýká s někým z druhé strany, se ženou, že s ní spí a svěruje se jí.

Na tuhle myšlenku by Borg mohl připadnout, kdyby se o té ženě dozvěděl jinak. Ale kdyby se z Dicksteina stal najednou zrádce, nikdy by nepřipustil, aby ho Borg začal podezřívat. Byl příliš mazaný a zametal by stopy. Nevedl by špehy rovnou k domu, aniž by se jedinkrát otočil. Jeho chování v sobě mělo punc nevinnosti. Setkal se s Borgem a vypadal jako kocour, který se dostal ke smetaně, a buď mu to nepřišlo, nebo se ani nestaral, že se mu dá

jeho nálada vyčíst z obličeje. Když se Borg zeptal, co se děje, odbyl ho vtipy. Borg ho nechal sledovat a o pár hodin později se Dickstein vyspí s holčkou, které se to líbí tolik, že je slyšet až na zatracenou *ulici*. Celá záležitost byla tak hromsky naivní, že musela být pravdivá.

Dobře tedy. Nějaké ženě se podařilo zdolat Dicksteinovu bariéru a svést ho. Dickstein reagoval jako zelenáč, protože nikdy neměl zájčka. Důležitá otázka zněla, kdo byla ta žena?

Rusové měli taky složky a určitě museli předpokládat totéž, co Borg. A sice, že Dickstein je proti sexuálním vztahům imunní. Ale třeba si pomysleli, že to za zkoušku stojí. A možná měli pravdu.

Znovu Borgovi velel instinkt Dicksteina okamžitě stáhnout. A znovu váhal. Kdyby existoval jiný projekt než tenhle, jiný agent než Dickstein, byl by věděl, co dělat. Ale Dickstein byl jediný, kdo mohl problém vyřešit. Borg neměl na vybranou, než se držet původního plánu: počkat, až Dickstein domyslí všechny detaily a pak ho stáhnout.

Mohl alespoň zařídit, aby londýnské oddělení tu ženu prošetřilo a zjistilo o ní všechno, co šlo.

Mezitím mohl jenom doufat, než se zjistí, jestli je agentkou, že měl Dickstein všech pět pohromadě a nic jí neřekl.

Budou to perné chvílky, ale nic jiného se nedá dělat.

Doutník mu vyhasl, ale Borg si toho ani nevšiml. Park byl už úplně opuštěný. Seděl na lavičce, nepřírozeně klidný, nad hlavou držel deštník, vypadal jako socha a byl znepokojený k smrti.

Konec zábavy, řekl si Dickstein, je čas pustit se zase do práce. Do hotelu se vrátil v deset hodin ráno a uvědomil si, že si nenechal žádné značky. Bylo to neuvěřitelné. Poprvé za dvacet let co byl agentem, jednoduše zapomněl udělat bezpečnostní opatření. Stál ve dveřích, rozhlížel se a přemítal, jak obrovský vliv na něj má. Odejít od ní a začít znovu pracovat bylo jako nasednout do auta, se kterým člověk rok nejezdil. Bylo nutné oživit si všechny staré zvyky, instinkty a opatrnost.

Šel do koupelny a napustil si vanu. Měl před sebou něco jako oddychový čas nebo spíš citovou dovolenou. Suza se dneska vracela do práce. Byla zaměstnána u společnosti BOAC a její povinnosti letušky ji odváděly do různých koutů světa. Předpokládala, že se za tři týdny vrátí, ale mohla se i zdržet. On sám neměl sebemenší představu, kde bude za tři týdny, což znamenalo, že vůbec nevěděl, kdy se znovu uvidí. Ale uvidí ji znovu, jestliže bude žít.

Všechno teď vypadalo jinak, minulost i budoucnost. Posledních dvacet let uplynulo jednotvárně až na skutečnost, že střílel po lidech a oni po něm,

cestoval po celém světě, skrýval se, podváděl a bravurně prováděl utajované nebezpečné kousky. Nic z toho teď nebylo podstatné.

Ležel ve vaně a přemýšlel, co udělá se zbytkem svého života. Rozhodl se, že už nebude pracovat pro tajnou službu – ale co bude dělat? Měl pocit, že se mu otevírají všechny možnosti. Mohl kandidovat ve volbách, začít podnikat nebo jednoduše zůstat v kibucu a dělat nejlepší víno v Izraeli. Oženil by se se Suzou? Když ano, žili by v Izraeli? Zjistil, že nejistota má svůj půvab, podobně jako když člověk přemýšlí, co dostane za dárek k narozeninám.

Jestli budu žít, napadlo ho. V sázce bylo najednou mnohem víc. Dostal strach, že zemře. Doposud byla smrt jen něco, čemu se člověk musel se vši obratností vyhnout, protože by zklamal v akci. Ale teď zoufale chtěl zůstat na živu, chtěl znovu spát se Suzou, vytvořit si s ní domov, dozvědět se o ní úplně všechno, o její povaze, zvycích, tajemstvích. Chtěl znát knihy, které čte, chtěl vědět, jaký má názor na Beethovena, chtěl vědět, jestli v noci chrápe.

Nedokázal si představit, že by přišel o život tak brzy poté, co mu ho Suza zachránila.

Vylezl z vany, vydrbal se do sucha a oblékl se. Jediný způsob, jak zůstat naživu, bylo vyhrát tenhle zápas.

Nejdřív musel telefonovat. Zvolil hotelový telefon, protože se rozhodl, že začne být opatrný okamžitě a vydal se hledat telefon.

Počasí se změnilo. Včera se vypršelo a od rána bylo krásně teplo a svítilo sluníčko. Dickstein minul budku, která byla nejbližší u hotelu, a došel až k další. Z opatrnosti. Vyhledal v seznamu telefon na společnost Lloyd's a vytočil číslo.

„Prosím, společnost Lloyd's.“

„Potřeboval bych nějaké informace ohledně jedné lodi.“

„Moment, přepojím vás.“

Zatímco čekal, pozoroval Dickstein z budky dění na ulici a přemýšlel, jestli mu poskytnou informace, které potřebuje. Doufal, protože nevěděl, kde jinde by je získal. Neklidně podupával nohou.

„Informační kancelář společnosti Lloyd's.“

„Dobrý den. Potřeboval bych zjistit několik informací o jedné lodi.“

„Jaké informace?“ Dickstein měl pocit, že v hlase zazněla stopa podezřívavosti.

„Chtěl bych vědět, jestli ta loď byla postavená v sérii, a pokud ano, tak jména jejích sesterských lodí, kdo je vlastní a jejich momentální pozici. A plány, pokud by to bylo možné.“

„Bohužel v tomhle vám nemůžu pomoci.“

Dicksteinovi se sevřelo srdce. „Proč ne?“

„U nás plány neshromaždíme. Jsou v Registru a vydávají se jen majitelům.“

„A ostatní informace? Sesterské lodi?“

„Obávám se, že ani v tom.“

Dickstein by nejradši muže chytil pod krkem. „A kdo by mohl?“

„My jsme jediní, kdo tyhle informace má.“

„A jsou tajné?“

„Nesdělujeme je po telefonu.“

„Moment, chcete tím říct, že mi informace neposkytnete po telefonu?“

„Přesně tak.“

„A když přijdu osobně nebo požádám písemně, tak ano.“

„No... ano, zjistit co potřebujete by nemělo trvat dlouho. Můžete se zastavit.“

„Dejte mi adresu,“ začal si zapisovat. „A půjde to na počkání?“

„Myslím, že ano.“

„Fajn. Řeknu vám jméno lodi a než se k vám dostanu, vy už budete mít informace připravené. Jmenuje se *Coparelli*,“ hláskoval.

„A vaše jméno?“

„Ed Rodgers.“

„Váš zaměstnavatel?“

„Science International.“

„Účet máme zaslat společnosti?“

„Ne, zaplatím vám šekem.“

„Pouze pokud máte nějaké průkazy totožnosti.“

„Pochopitelně. Přijedu za hodinu. Na shledanou.“

Dickstein zavěsil a v duchu si řekl: díkybohu. Přešel ulici a v kavárně si objednal kávu a sendvič.

Borgovi lhal. Pochopitelně už naprosto přesně věděl, jak *Coparelli* napadne. Pokud bude existovat nějaká sesterská loď, koupí ji a se svým týmem vyjede na moře, kde bude čekat na *Coparelli*. Až ji přepadne, nebude riskovat překládání nákladu na volném moři. Potopí svou vlastní loď a její doklady použije pro *Coparelli*. Jméno přemaluje a napíše na ni jméno potopené sesterské lodi. A pak se až do Haify poplaví na lodi, která bude vypadat úplně stejně jako byla jeho vlastní loď.

Nápad byl dobrý, ale pořád to byl jen počátek plánu. Co udělá s posádkou *Coparelli*! Jak se vysvětlí její náhlé zmizení? Jak by se měl vyhnout mezinárodnímu pátrání po ztracených tunách uranu?

Čím déle o všem přemýšlel, tím obtížnější se vyřešení poslední otázky zdálo. Domněnka, že se potopila jakákoli velká loď, vždycky vyvolá velké

pátrací akce. Pokud bude ve hře uran, přiláká pátrání veřejnost a stane se právě kvůli zájmu veřejnosti ještě důkladnější. A co když se zjistí, že Dicksteinovi nepatří *Coparelli*, ale její sesterská loď?

Dumal nad tím ze všech stran, ale odpověď pořád nepřicházela. V rovnici bylo příliš mnoho neznámých. Ať už sendvič nebo nevyřešený problém mu zůstávaly ležet v žaludku, a tak si vzal jednu tabletu na zažívání.

V myšlenkách zabloudil k otázkám, zda se mu podařilo uniknout svým pronásledovatelům. Zametl za sebou dostatečně stopy? Jen Borg mohl vědět o jeho plánech. A i kdyby byly jeho pokoj nebo telefonní budka u hotelu odposlouchávány, nikdo nemohl tušit, že má zájem o *Coparelli*. Dal si opravdu pozor.

Upíjel kávu, když nějaký člověk, který právě odcházel z kavárny, mu zavdil o loket a Dickstein si téměř celou kávu vylil na čistou košili.

„*Coparelli*“ zareagoval Rostov vzrušeně. „Kde jsem to jméno jen slyšel?“

„Mně je to taky nějak povědomé,“ přizvukoval Yasif Hassan.

„Podíváme se na výpis z počítače.“

Seděli v zadní části odposlouchávacího vozu, který byl zaparkovaný poblíž hotelu. Dodávka patřila KGB, měla tmavě modrou barvu, byla bez jakýchkoli nadpisů a byla velmi špinavá. Většinu prostoru uvnitř zabíralo technické vybavení, ale za předními sedadly zůstalo trochu prostoru, kam se Rostov s Hassanem vmáčkli. Tyrin seděl za volantem. Z velkých reproduktorů nad jejich hlavami se nesla vzdálená konverzace a občasné cinknutí nádobí. Před chvilkou zaslechli nesrozumitelný dialog, někdo se za něco omlouval, a pak bylo slyšet Dicksteina, jak říká, že je všechno v pořádku a že se nic nestalo. Od té doby neslyšeli nic zřetelného.

Rostov měl radost z odposlechu Dicksteina zkaženou Hassanovou přítomností a tím, že také poslouchal. Hassanovi velmi stouplo sebevědomí od momentu, kdy zjistil, že Dickstein je v Anglii. Začal si myslet, že je profesionální agent, stejně jako každý jiný. Trval na své přítomnosti při každé akci týkající se londýnské operace pod pohružkou, že si bude stěžovat v Káhiře, když ho opomenou. Rostov uvažoval, že by ho mohl nějak obalamutit, ale to by mohlo znamenat další přímý konflikt s Felixem Voroncovem a Rostov neměl chuť jít tak brzo po minulém telefonu znovu přes Felixe přímo k Andropovi. Spokojil se s kompromisem. Dovolil Hassanovi, aby se na akcích účastnil, ale varoval ho před posíláním zpráv Káhiře.

Hassan, který si četl ve výpisu, ho podal Rostovovi. Zatímco se probíral obsahem stránek, změnil se zvuk z reproduktorů a ozval se šum z ulice, který za chvíli vystřídal další rozhovor.

Kam, šéfe?

Dicksteinův hlas: *Lime Street.*

Rostov vzhledl a řekl Tyrinovi: „Jede k Lloydům, na adresu, kterou dostal v telefonu. Jedem.“

Tyrin nastartoval a vyrazil východně směrem k City. Rostov se vrátil k seznamu.

„U Lloydů dostane zřejmě zprávu písemně,“ poznamenal Hassan pesimisticky.

„Štěnice funguje moc dobře... zatím,“ pronesl Tyrin, který řídil jednou rukou a na druhé si okusoval nehty.

Rostov našel, co hledal. „Tady to je! *Coparelli*. Výborně.“ Nadšeně se plácl do kolen.

„Ukaž,“ chtěl vidět Hassan.

Rostov na vteřinu zaváhal, ale uvědomil si, že se z toho nemůže nijak vyvlíknout. Usmál se na něj a ukázal na poslední stránku. „NEJADERNÉ. Dvě stě tun uranového koncentráту z Antverp do Janova na palubě motorové lodi *Coparelli*.“

„Tak tohle je ono. Dicksteinův cíl.“

„Ale jestli to nahlásíš Káhiře, tak si Dickstein pravděpodobně zvolí jiný. Hassane –“

Hassan potemněl hněvem. „Už ses zmínil jednou,“ řekl chladně.

„No dobře,“ odpověděl Rostov a pomyslel si, že by měl být větší diplomat. „Teď už víme, co se chystá ukrást a komu. Tomu říkám úspěch.“

„Ale nevíme kdy, kde a jak.“

Rostov přikývl. „Celá tahle věc se sesterskou lodí s tím musí mít něco společného.“ Promnul si nos. „Ale já pořád nevím co.“

Dva šilinky šest pencí.

Drobné si nechte.

„Zaparkujte někde, Tyrine,“ řekl Rostov.

„To tady nepůjde tak lehce,“ postěžoval si Tyrin.

„Když nemůžete najít místo, tak prostě zastavte. Nikdo po vás parkovací lístek chtít nebude,“ řekl Rostov netrpělivě.

Dobrý den. Jmenuju se Ed Rodgers

Aha, ano. Moment, prosím...

Zpráva pro vás se právě píše, pane Rodgersi. A tady je účet.

Jste velice rychlí.

„Dostane informace písemně,“ řekl Hassan.

Děkuju vám.

Na shledanou, pane Rodgersi.

„Není moc upovídaný, co?“ komentoval Tyrin.

„Dobrý agent není nikdy. Měl byste si to zapamatovat,“ odpověděl Rostov.

„Ano, pane.“

„Kraci. A odpovědi na jeho otázky neznáme,“ vztekal se Hassan.

„To na věci nic nemění. Něco mě napadlo,“ usmál se Rostov. „Známe otázky. Stačí se jen zeptat na totéž a dostaneme stejné odpovědi. Poslouchejte, je znovu na ulici. Tyrine, objednejte blok a pokus se ho zase chytit.“

Dodávka se rozjela, ale než objeli blok, šum utichl.

Čím posloužím, pane?

„Šel do krámu,“ řekl Hassan.

Rostov se na něj podíval. Když zapomněl na svou pýchu, byl Arab tím vším napnutý jako školák – dodávka, odposlech, sledování. Možná by kvůli tomu i dokázal držet jazyk za zuby, jen aby mohl pokračovat ve hře na špióny s Rusy.

Potřebuju novou košili.

„Ale ne!“ zaúpěl Tyrin

Vidím, pane. Co to je?

Káva.

To chtělo hned vyčistit. Ted' bude velmi těžké skvrnu odstranit. Chcete podobnou košili?

Ano. Nylonovou. Jednoduchou, bílou. Manžety na knoflíčky a velikost čtrnáct a půl.

Tady je, prosím. Třicet dva šilinků a šest pencí.

To je v pořádku.

„Vsadím se, že si to napíše do výloh,“ zabručel Tyrin.

Děkuji. Chcete se hned převléct?

Ano.

Kabinka je támhle.

Kroky, pak ticho.

Chcete na tu starou košili tašku, pane?

Mohl byste ji vyhodit?

„Ten knoflík stál dva tisíce rublů!“ řekl Tyrin.

Jistě, pane.

„A je to,“ pronesl Hassan. „A víc se nedozvíme.“

„Dva tisíce rublů!“ opakoval Tyrin.

„Myslím, že se ty peníze vyplatily,“ odpověděl Rostov.

„Kam jedeme?“ zeptal se Tyrin.

„Zpátky na velvyslanectví. Chci si natáhnout nohy. Levou už vůbec necítím. Ale že jsme, sakra, po ránu udělali kus práce.“

„Potřebujeme zjistit, kde je *Coparelli* právě teď“, řekl Hassan zamyšleně, když Tyrin zamířil na západ.

„To můžou udělat veverky.“

„Veverky?“

„Zaměstnanci Moskevského centra. Celý den sedí na zadku a nikdy neu-dělají nic riskantnějšího, než že přejdou ve špičce přes Granovského ulici a jsou placeni líp než agenti v terénu.“ Rostov se rozhodl využít příležitosti, aby Hassana trochu vzdělal. „Pamatuj si, žádný agent by nikdy neměl ztrácet čas hledáním informací, které jsou běžně dostupné. Cokoli, co je v knihách, zprávách, složkách, můžou najít veverky. Protože je jejich provoz levnější než provoz agenta – ne z titulu platu, ale z titulu pomocné práce – dává Výbor přednost jejich využívání, pokud může. Vždycky se na ně obracej. Nikdo si nebude myslet, že jseš líný.“

Hassanovi se objevil na tváři nonšalantní úsměv, připomínka jeho dřívějšího apatického projevu. „Dickstein takhle nepracuje.“

„Izraelci mají úplně odlišný přístup k věci. Kromě toho si nemyslím, že by Dickstein pracoval v týmu.“

„Jak dlouho bude těm veverkám trvat, než zjistí pozici *Coparelli*?“

„Možná den. Hned to začnu vyřizovat, jakmile se dostaneme na velvy-slanectví.“

Tyrin prohodil přes rameno: „Můžete současně vyřídit spěšnou objed-návku?“

„Co potřebujete?“

„Šest dalších knoflíčků ke košilím.“

„Šest?“

„Jestli to bude jako s poslední zásilkou, pět nebude stačit.“

Hassan se zasmál. „Tohle je ta komunistická kvalita?“

„S tou není nic v nepořádku“, řekl mu Rostov. „Nás trápí kvalita ruská.“

Dodávka vjela do Embassy Row a hned ji stavěl policista ve službě. Hassan se zeptal: „A co budeme dělat, až budeme znát polohu *Coparelli*?“

„Pochopitelně“, odpověděl Rostov, „dostaneme našeho muže na palubu.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Kmotr měl špatný den.

Začalo to u snídaně zprávou, že mu v noci sebrali pár lidí. Policie zastavila a prohledala kamión, ve kterém bylo dva tisíce pět set párů trepek lemovaných kožesinou a pět kilo pančovaného heroinu. Náklad směřující z Kanady do New Yorku zadrželi v Albany. Heroin zabavili a řidiče se spolujezdce zavřeli.

Posádka nepatřila k jeho klanu, ale tým, který akci dělal, mu platil poplatky a na oplátku počítal s jeho ochranou. Budou chtít dostat muže z vězení a heroin nazpátek. To bylo takřka nemožné. Mohlo by se mu to povést, kdyby razii měla na svědomí jen státní policie, ale kdyby šlo jen o ni, zase by nedošlo k razii.

A to byl jen začátek. Jeho nejstarší syn poslal z Harvardu telegram, že potřebuje peníze, protože celou apanáž na příští semestr stihnul prohrát dřív, než semestr vůbec začal. Zbytek dopoledne zjišťoval, proč síť jeho restaurací přichází o peníze, a odpoledne se pokoušel své milence vysvětlit, proč ji letos nemůže vzít s sebou do Evropy. A nakonec mu doktor řekl, že má kapavku, znovu.

Stál před zrcadlem v šatně, upravoval si motýlka a v duchu zuřil.

Ukázalo se, že za razii byla newyorská policie, která dala tip státní policii, aby se vyhnula mafii v New Yorku. Městská policie mohla hlášku, kterou dostala, ignorovat. Skutečnost, že to neudělala, byla známkou někoho důležitého v pozadí, možná z ministerstva financí. Kmotr sehnal uvězněným řidičům právníky, poslal pár lidí, aby navštívili jejich rodiny a zahájil jednání o možnosti vykoupit heroin zpátky.

Jen nevěděl, co dělat se synem. Nechápal, proč Johnny nepřišel domů na prázdniny. Spolužáci z koleje běžně domů na prázdniny jezdili. Dupal, že by měl někoho poslat, aby Johnnyho navštívil, ale on by si pak myslel, že otci jde jen o peníze. Bude za ním muset sám.

Oblékl si sako. Rád se k večeri převlékal, dělal to vždycky.

Zazvonil telefon. „Prosím?“

„Tady je strážný, pane. Mám tu Angličana, který se po vás ptá, ale nechce říct jméno.“

„Tak ho vyhod'te,“ odpověděl kmotr, v myšlenkách pořád u syna.

„Měl jsem vám říct, že je váš přítel z Oxfordu.“

„Nikoho neznám... moment. Jak vypadá?“

„Malý chlapík s brýlemi, trochu jako pobuda.“

„Vážně?!“ Kmotr roztáhl obličej do širokého úsměvu. „Pusťte ho – a položte červený koberec!“

Tenhle rok měl ve znamení různá setkání se starými známými a zjišťování, jak se změnili. Vzhled Ala Cortonea byl nejpřekvapivější. Zdálo se, že přírůstek na váze, patrný od doby, kdy se vrátil z Frankfurtu, se během let utěšeně zvětšoval, takže teď vážil minimálně sto dvacet kilo. V nateklém obličejí měl stopy smyslnosti, která byla patrná v roce 1947 jen lehce a za války vůbec. A byl úplně holohlavý. Na Itala nezvyklé, pomyslel si Dickstein.

Dickstein si pamatoval den, kdy si Cortonea zavázal, tak jasně, jako by to bylo včera. V těch dnech se učil filozofii zvířete zahnaného do kouta. Teprve když není žádná možnost úniku, tak si člověk uvědomí, jak intenzivně umí bojovat. Ocítl se v cizí zemi, oddělený od své jednotky a šel přes neznámé území jen s puškou v ruce. Tehdy v sobě objevil netušené rezervy trpělivosti, nečitelnosti a prohnanosti. Půl hodiny ležel v mlázi, sledoval nepřátelský tank, o kterém tušil – aniž věděl proč – že je nastražená past. Zahlédl jednoho ostřelovače a hledal dalšího, když se objevili hlasitě se bavící Američané. Mohl v klidu střílet, protože kdyby byl někde druhý ostřelovač, zamířil by na jistý cíl, než aby hledal někoho v křoví.

Takže s myšlenkou jen na vlastní přežití zachránil Cortoneovi život.

Cortone byl ve válce ještě větším nováčkem než Dickstein, ale učil se stejně tak rychle. Oba znali filozofii dětí z ulice a uplatňovali ji v novém terénu. Nějaký čas bojovali bok po boku, smáli se a bavili se o ženských. Když byl ostrov zabrán, podařilo se jim během ofenzívy zmizet, a vyrazili za příbuznými Ala na Sicílii.

Právě jeho příbuzní byli nyní v centru Dicksteinovy pozornosti.

Už jednou mu pomohli, v roce 1948. Tenkrát jim akce něco vynesla, tak se na ně obrátil s plánem přímo. Teď byla situace jiná, potřeboval jen pomoc a oplátkou nenabízel nic. A tak musel za Alem vyinkasovat splátku dluhu starého čtyřiaadvacet let.

Nebyl si jistý, že to vyjde. Cortone byl nyní bohatý. Dům byl obrovský – v Anglii by se o něm mluvilo jako o zámku – s nádhernou zahradou za vysokou zdí a se strážným u brány. Na šterkem vysypané příjezdové cestě stála tři auta a počítání služebnictva už dávno vzdal. Movitý Američan zřejmě nebude nijak spěchat, aby se zapletl do politických lumpáren ve Středozemí jen kvůli někomu, kdo mu zachránil život.

Cortone vypadal, že ho rád vidí, což byl dobrý začátek. Poplácali se vzájemně po zádech, jako kdysi jednu listopadovou neděli v roce 1947 a řekli si Jak se, k čertu, máš?‘

Cortone si ho prohlížel od hlavy k patě. „Ty ses vůbec nezměnil! Já jsem ztratil všechny vlasy, přibral padesát kilo a tys ani nezešedivěl. Cos dělal?“

„Odjel jsem do Izraele. Jsem něco jako farmář. A ty?“

„Obchod, vždyť víš. Dáš si s námi večeri a popovídáme si.“

Večeře byla podivná. Paní Cortoneová seděla na druhém konci stolu, aniž by za celou dobu promluvila nebo aniž by na ni někdo promluvil. Dva nezvedení chlapci do sebe naházeli jídlo a zmizeli od stolů s hlukem, který připomínal řev motorů sportovních aut. Cortone snědl obrovskou porci vydatného italského jídla a vypil několik skleniček kalifornského červeného vína. Nejpodivnější postavou u večeře byl perfektně oblečený muž s výrazem připomínajícím žraloka, který se choval jako někdo mezi přítelem, poradcem a sluhou. Jednou mu Cortone řekl advokáte. Během večeře se neřešily žádné obchody. Místo toho vyprávěli historky z války – většinou Cortone. Také líčil Dicksteinův bravurní kousek proti Arabům v roce 1948. Historku slyšel od svých příbuzných a měl z ní stejnou radost jako oni. Čas a opakování příběh přikrášlily.

Dickstein už byl přesvědčený, že ho Cortone opravdu rád vidí. Možná se nudil. Asi ano, pokud každý večer jedl večeri s nemluvnou ženou, zpovykávanými dětmi a právníkem s rysy ostříleného lumpa. Dickstein se ze všech sil snažil udržet atmosféru pohody. Potřeboval, aby byl Cortone v dobré náladě, až ho požádá o pomoc.

Po večeři se spolu usadili do kožených křesel v pracovně a majordomus přinesl brandy a doutníky. Dickstein obojí odmítl.

„Vždyť jsi pil jak duha,“ podivil se Cortone.

„To bylo za války.“ Sluha odešel a Dickstein pozoroval Cortonea, jak upíjí brandy a potahuje z doutníku, a pomyslel si, že jí, pije i kouří bez radosti, jako kdyby si myslel, že pokud to bude dělat dost dlouho, přijde tomu konečně na chuť. Vzpomněl si na legraci, kterou si spolu užili u jeho příbuzných na Sicílii, a zaváhal, jestli v Cortoneově životě zůstali vůbec nějakí normální lidé.

Najednou se Cortone nahlas rozesmál. „Pamatuju si každou minutu z toho dne v Oxfordu. Hele, dělal to pak někdy s tou profesorskou ženou?“

„Ne,“ Dickstein se ani neusmál. „Je mrtvá.“

„Promiň.“

„Ale stalo se něco zvláštního. Vrátil jsem se tam, do toho domu u řeky a potkal jsem její dceru... Vypadá jako Eila tenkrát.“

„Neříkej. A...“ Cortone se na něj mlsně podíval. „A tys to dělal s dcerou – tomu nevěřím!“

Dickstein přikývl. „Víckrát než jednou. Chci si ji vzít. Nabídnu jí to, až ji zase uvidím.“

„Bude souhlasit?“

„Nejsem si jistý, ale doufám. Jsem starší než ona.“

„Věk nehraje roli. Měl bys přibrat. Ženy jsou rády, když si mají na co sáhnout.“

Konverzace šla Dicksteinovi na nervy a začal si uvědomovat proč. Cortone ji udržoval v mezích povrchnosti. Možná to byl letitý zvyk moc nemluvit, mohlo to mít co dělat s jeho ne příliš zákonným ‚rodinným podnikem‘ a snahou, aby si toho Dickstein nevšiml (ale Dickstein se už stejně domýšlel), nebo obavou, aby se něco neodhalilo, nějaké tajemství nebo zklamání, které nemohl s nikým sdílet. Ať už šlo o cokoli, ten upřímný, upovídaný, popudlivý mladík dávno zmizel v tomhle tlustém muži. Dickstein se ho toužil zeptat, z čeho má radost, koho miluje a jak se mu vede.

Místo toho řekl: „Vzpomínáš si, cos mi řekl v Oxfordu?“

„Jistě. Řekl jsem ti, že jsem tvůj dlužník. Zachránils mi život.“ Cortone potáhl z doutníku.

Alespoň tohle platilo. „Jsem tady, abych tě požádal o pomoc.“

„Tak začni.“

„Nebude ti vadit, když pustím rádio?“

Cortone se usmál. „Tady se minimálně jednou týdně kontroluje, jestli tu nejsou štěnice.“

„Fajn,“ odpověděl Dickstein, ale rádio pustil. „Karty na stůl, Ale. Pracuju pro izraelskou tajnou službu.“

Cortone rozšířil oči. „To jsem jsi mohl myslet.“

„Mám v plánu jednu akci ve Středomoří v listopadu. Je to...“ Dickstein zvažoval, kolik toho musí říct a rozhodl se, že velmi málo. „Je to akce, která by mohla znamenat konec válek na Středním východě.“ Zarazil se a vzpomněl si na větu, kterou Cortone často užíval. „A nekecám.“

Cortone se zasmál. „Kdybys kecal, počítám, že by ses tu ukázal častěji než po dvaceti letech.“

„Je důležité, aby operaci nikdo nespojoval s Izraelem. Potřebuju základnu, ze které bych mohl začít. Velký dům na pobřeží s přístavištěm pro malé čluny a s možností kotvení pro velkou loď, ne moc daleko od břehu. Zatímco tam budu – počítám pár týdnů – potřebuju ochranu před policií a dalšími úředními čmuchaly. Vím o jednom jediném místě, kde je všechno tohle k dispozici a jen jeden jediný člověk mi v tom může pomoci.“

Cortone přikývl. „I já znám jedno – opuštěný dům na Sicílii. Ale žádný luxus, chlapče... žádné topení, ani telefon – ale mohlo by vyhovovat.“

Dickstein se zeširoka usmál. „To je skvělé. O to jsem tě přišel poprosit.“
„Děláš si ze mě blázny? Jen o tohle?“

K rukám: Vrchní velitel Mossadu

Od: Vedoucí londýnského oddělení

Datum: 29. července 1968

Suza Ashfordová je téměř jistě agentkou arabské výzvědné služby.

Narodila se 17. června 1944 v Oxfordu v Anglii jako jediné dítě profesora Stephena Ashforda (narozen 1908, Guildford, Anglie) a Eily Zuabiové (narozena 1925, Tripolis, Libanon). Matka, která v roce 1954 zemřela, byla čistokrevná Arabka. Otec je takzvaný arabista. Do svých čtyřiceti let strávil většinu života na Středním východě jako badatel, lingvista a zprostředkovatel. Nyní vyučuje semitské jazyky na Oxfordské univerzitě a je znám svými mírně proarabskými názory.

Z tohoto důvodu, ačkoli přesně řečeno je Suza Ashfordová občankou Spojeného království, nevylučujeme její loajalitu arabské věci.

Pracuje jako letuška mezinárodních letů u BOAC. Často pracovně, mimo jiné, navštěvuje Teherán, Singapur a Curych. Má mnoho příležitostí navázat tajné kontakty s arabskými diplomatickými pracovníky.

Je to velice krásná mladá žena (viz přiložená fotografie, podle jednoho agenta, který na případu pracuje, ji moc věrně nevystihuje). Je promiskuitní, ale ne nijak neobvykle podle měřítek její profese a s porovnáním její generace tady v Londýně. Stručně řečeno: navázání milostného vztahu jen za účelem získání informací by pro ni nemusela být příjemná zkušenost, ale rozhodně ne traumatizující.

Konečně – což je dost pádné – Yasif Hassan, agent, který objevil Dicksteina v Lucemburku, studoval u profesora Ashforda spolu s Dicksteinem a udržoval s ním v uplynulých letech příležitostné kontakty. Zřejmě Ashforda navštívil – muž, který jeho popisu odpovídá, ho rozhodně navštívil – v době, kdy začal Dicksteinův vztah se Suzou Ashfordovou.

Doporučuji ve sledování pokračovat.

(podepsán)

Robert Jakes

K rukám: Vedoucí londýnského oddělení

Od: Vrchní velitel Mossadu

Datum: 30. července 1968

Nechápu, proč s tím, co proti ní máme, jste ji nedoporučil odstranit.

(podepsán)

Pierre Borg

K rukám: Vrchní velitel Mossadu

Od: Vedoucí londýnského oddělení

Datum: 31. července 1968

Nedoporučuji odstranit Suzu Ashfordovou z následujících důvodů:

1. Důkazy proti ní jsou silné, ale nepotvrzené.
2. Podle toho, co vím o Dicksteinovi, silně pochybuji, že by jí svěřil nějaké informace, i kdyby byl zamilován.
3. Když ji odstraníme, bude druhá strana vymýšlet jiný způsob, jak se mu dostat na kůži. Lepší zlo, o kterém víme.
4. Mohli bychom ji využít, aby druhé straně poskytovala falešné informace.
5. Nelíbí se mi zabíjení na podkladě nepotvrzených důkazů. Nejsme barbari. Jsme Židé.
6. Jestliže necháme zabít ženu, kterou Dickstein miluje, myslím, že on zabije mě, vás a všechny zúčastněné.

(podepsán)

Robert Jakes

K rukám: Vedoucí londýnského oddělení

Od: Vrchní velitel Mossadu

Datum: 1. srpna 1968

Dělejte, jak myslíte.

(podepsán)

Pierre Borg

P. S. (označené jako soukromé)

Bod č. 5 je velmi ušlechtilý a dojemný, ale poznámkami tohoto druhu se uznání nedočkáte.

P. B.

Byla to malá, stará, ošklivá, špinavá a vzdorovitá potvora.

Po celém trupu jí rašil rez v obrovských oranžových skvrnách jako nějaká kožní vyrážka. Jestli kdy bývala natřená, byla barva už hodně dlouho oloupaná, ošlehaná a rozežraná větrem, deštěm a mořem. Pravoboký okrajník byl přesně na konci příde zprohýban z nějaké staré srážky a nikdo se nikdy nenamáhal ho vyrovnat. Komín měl na sobě desetiletou zažranou špínu od sazí. Paluba byla poškrábaná, plná skvrn a vrypů, a i když byla často vytírána, nikdy ne důkladně, takže se na ní za záchrannými čluny, pod smo-

tanými lany, ve škvírách, spárách a dírách našlo leccos z minulých nákladů – zrní, štěpiny dříví, hnijící zbytky rostlin nebo zeleniny, kusy pytloviny. Když bylo teplo, odporně zapáchala.

Měla kolem 2 500 tun, na délku měřila kolem šedesáti metrů a na šířku asi deset. Na strohé přídi stál radiový stožár. Většinu paluby zabíraly dva velké nakládací jícny do hlavního nakládacího prostoru v podpalubí. Na palubě byly tři jeřáby, jeden poblíž jícnu, druhý na zádi a třetí mezi nimi. Kormidelná, kajuty důstojníků, kuchyně a kajuty posádky byly na zádi nakupeny kolem komínu. Jednoduchý lodní šroub byl poháněn šestiválcovým diesellovým motorem, který byl teoreticky schopný vyvinout užitečný výkon 2 450 koňských sil a třináct uzlů jako provozní rychlost.

Plně naložená se houpala z příde na záď. Když jela naprázdno, vychylovala se z kursu. Ať tak nebo onak dokázala se na sebemenší popud točit v rozmezí sedmdesáti stupňů. Kajuty byly stísněné a špatně odvětrávané, kuchyň často zaplavovala voda a strojovnu navrhoval Hieronymus Bosch.

Posádka čítala jednatřicet mužů, důstojníků i námořníků, z nichž ani jeden neměl pro loď laskavé slovo.

Jedinými cestujícími byly zástupy švábů v kuchyni, pár myší a několik stovek krys.

Nikdo ji neměl rád a jmenovala se *Coparelli*.

DESÁTÁ KAPITOLA

Nat Dickstein odjel do New Yorku, aby se stal magnátem v oblasti lodní dopravy. Trvalo mu to celé dopoledne.

Podíval se do telefonního seznamu pro Manhattan a vybral si právníka s adresou v dolní části East Side. Místo telefonování se tam vydal osobně a potěšilo ho, když zjistil, že kancelář sestává z jedné místnosti nad čínskou restaurací. Právník se jmenoval pan Chung.

Dickstein a Chung si vzali taxi na Park Avenue do kanceláře Liberijského sdružení služeb, a. s., do společnosti, která byla ustavena na pomoc lidem, kteří chtěli založit nějaké liberijské sdružení, aniž by kdy měli v úmyslu dostat se na dosah tří tisíc kilometrů od Libérie. Dicksteina nikdo nežádal o doporučení, ani nemusel dokazovat, že je bezúhonný, solventní nebo přičetný. Za poplatek pět set dolarů – které zaplatil v hotovosti – zaregistrovali Savilské lodní sdružení Libérie. Skutečnost, že v současnosti Dickstein nevlastní ani veslici, nikoho nezajímala.

Společnost byla zapsána pod adresou Broad Street 80, Monrovia, Libérie. Jejími řediteli se stali P. Satia, E. K. Nugba a J. D. Boyd, všichni s trvalým bydlištěm v Libérii. Byla to adresa nejen většiny liberijských sdružení ale i Liberijské trustové společnosti. Satia, Nugba a Boyd byli zakládajícími společníky mnoha těchto sdružení, ve skutečnosti si touhle prací vydělávali na živobytí. Také je zaměstnávala Liberijská trustová společnost.

Pan Chung si řekl o padesát dolarů a peníze na taxi. Dickstein mu zaplatil v hotovosti a řekl mu, ať jede autobusem.

Takže ničím jiným než pouhým vypsáním adresy založil Dickstein naprosto legitimní lodní společnost, kterou nikdo nemohl vystopovat ani k němu ani k Mossadu.

Satia, Nugba a Boyd o čtyřiaadvacet hodin později rezignovali, jak bývalo zvykem, a notář montserradského okresu orazítkoval přísežné prohlášení, že plnou kontrolu nad Savilskou lodní společností přebírá jakýsi Andre Papagopolous.

Tou dobou mířil Dickstein autobusem z curyšského letiště do města, kde se měl sejít s Papagopolousem na oběd.

Když měl čas o všem uvažovat, i on byl trochu vyveden z míry rozsáhlostí svého plánu, tolik detailů muselo být perfektně dotaženo, aby zapadly

do skládačky, na tolik lidí se muselo zapůsobit – podplatit, přesvědčit nebo donutit – aby hráli svou roli. Zatím měl štěstí, nejdřív s Naškrobeným límečkem, pak s Alem Cortonem, o společnosti Lloyd's v Londýně a Liberijském sdružení služeb, a. s. ani nemluvě. Ale jak dlouho se bude dařit?

Papagopolous patřil svým způsobem mezi nejzávažnější úkoly. Byl to muž stejně záhadný, stejně nadaný a beze všech slabostí stejně jako Dickstein.

Narodil se v roce 1912 ve vesnici, která byla během jeho dětství turecká, bulharská a řecká. Jeho otec byl rybář. Papagopolous přešel v dospívání od rybaření na jiné druhy práce na moři, především pašování. Po Druhé světové válce se vynořil v Etiopii, kde skoupil za směšné ceny hromady rezervních vojenských zásob, které se s koncem války staly bezcennými. Nakoupil pušky, ruční granáty, kulomety, protitankové granáty a náboje. Pak se obrátil na židovskou agenturu v Káhiře a s neskutečným ziskem zboží prodal ilegální izraelské armádě. Zařídil dopravu – jeho zkušenosti z pašování byly neocenitelné – a dopravil zboží do Palestiny. Pak vznesl dotaz, jestli chtějí ještě.

A tak se setkal s Natem Dicksteinem.

Ale brzo odešel do Káhiry, pak do Švýcarska. Jeho akce s Izraelem znamenaly přechodnou fázi mezi naprosto ilegálními obchody a záležitostmi, které mohly v nejhorsím být označeny jako všelijaké a v nejlepším jako čisté. Teď se pohyboval v oblasti lodí a říkal o sobě, že je zprostředkovatel, což byla prakticky veškerá, i když v žádném případě jediná jeho činnost.

Neměl žádnou adresu. Mohli jste ho sehnat na řadě telefonních čísel po celém světě, ale on tam nikdy nebyl – někdo pro něj vždycky vzal vzkaz a Papagopolous vám zavolal zpátky. Zнала ho spousta lidí a důvěřovali mu, především pokud šlo o námořní obchod, protože nikdy nikoho nenechal na holičkách. Ale tahle důvěra byla založena na reputaci, ne na osobních kontaktech. Žil si na úrovni, ale v ústraní, a Dickstein byl jeden z mála lidí na světě, kteří znali jeho jediný zlozvyk – hrozně rád šel do postele s hromadou děvčat, ale opravdu s hromadou – s deseti, s dvanácti. A neměl žádný smysl pro humor.

Dickstein vystoupil u nádraží, kde na něj Papagopolous čekal na ulici. Byl vysoký, s olivově hnědou kůží a řídkými tmavými vlasy sčesanými přes zvětšující se pleš. V jasném letním dni měl na sobě oblek v námořnické modři, světle modrou košili a vázanku s tmavě modrým proužkem. Oči měl malé a tmavé.

Podali si ruce. „Jak jdou obchody?“ zeptal se Dickstein.

„Jednou nahoru, jednou dolů,“ usmál se Papagopolous. „Ale většinou nahoru.“

Procházeli čistými, upravenými ulicemi a Dickstein zhluboka nadechoval chladný vzduch. „Mám tohle město rád.“

„Objednal jsem stůl u Veltliner Keller ve staré části města. Víím, že vám na jídle nezáleží, ale mně ano.“

„Byl jste na Pelikanstrasse?“ zeptal se Dickstein.

„Ano.“

„Prima.“ Liberijské sdružení služeb mělo na Pelikanstrasse kancelář. Dickstein požádal Papagopolouse, aby se zaregistroval jako prezident a výkonný ředitel Savilské lodní. Za to mu z účtu Mossadu v jedné švýcarské bance vyplatí deset tisíc dolarů na jeho účet, který má ve stejné bance – transakce dost obtížně zjištělná.

„Ale já jsem neslibil nic víc. Možná jste vyhodil peníze,“ řekl Papagopolous.

„Jsem si jistý, že ne.“

Došli k restauraci. Dickstein očekával, že tam Papagopolouse budou všichni znát, ale vrchní číšník nejevil známky, že by někoho poznával. Dickstein si v duchu pomyslel, že je vlastně jisté, že nemůže být známý všude.

Objednali si jídlo a pití. Dickstein si s lítostí uvědomil, že zdejší švýcarské bílé je pořád lepší než izraelské víno.

Zatímco jedli, vysvětloval Dickstein Papagopolousovi povinnosti prezidenta Savilské lodní.

„Zaprvé: kupte malou, rychlou loď, asi tak tisíc až patnáct set tun, s malou posádkou. Zaregistrujte ji v Libérii.“ To bude opět znamenat návštěvu Pelikanstrasse a poplatek asi jeden dolar za tunu. „Za nákup si vezměte procentní provizi zprostředkovatele. Chvilku s ní obchodujte, z obchodní činnosti si taky počítejte provizi. Je mi úplně jedno, co bude loď dělat do doby před 7. říjnem, než zakotví v Haifě. V Haifě rozpustíte posádku. Chcete si dělat poznámky?“

Papagopolous se usmál. „Ani ne.“

Náznak Dicksteinovi neušel. Papagopolous poslouchal, ale ještě se nevylákal, že to bere. „Zadruhé: kupte jakoukoli loď tady z toho seznamu.“ Podal mu list papíru, na kterém byla jména čtyř sesterských lodí *Coparelli*, včetně majitelů a posledních známých míst výskytu – informace, které získal u Lloydů. „Nabídněte jakoukoli cenu. Jednu z nich musím mít. Dopravte ji do Haify ne později než 7. října. Rozpustíte posádku.“

Papagopolous jedl čokoládovou šlehanou pěnu a tvářil se neproniknutelně. Odložil lžičku a nasadil si brýle se zlatou obroučkou, aby si seznam přečetl. Pak papír přeložil a dal na stůl bez jediné poznámky.

Dickstein mu podal další papír. „Zatřetí: kupte tuhle loď – *Coparelli*. Ale tu musíte koupit přesně ve správnou chvíli. Vyplouvá z Antverp 17. listopadu v neděli. Musíte ji koupit po jejím vyplutí, ale předtím, než propluje Gibraltarským průlivem.“

Papagopolous zaváhal. „No...“

„Moment, nechte mě domluvit. Začtvrté: začátkem roku 1969 prodáte loď číslo 1, tu malou, a loď číslo 3, *Coparelli*. Ode mne dostanete potvrzení, že loď číslo 2 byla prodána do starého železa. Potvrzení pošlete společnosti Lloyd's. Pak zlikvidujete Savilskou lodní,“ usmál se Dickstein a napil se kávy.

„Vlastně po mně chcete, abych zařídil, že jedna loď zmizí beze stopy.“

Dickstein přikývl. Papagopolous byl ostrý jako břitva.

„Jak si určitě uvědomujete,“ pokračoval Papagopolous, „všechno tohle je bez problémů až na koupi *Coparelli*, když bude na moři. Normální postup při prodeji lodi je následující: strany se dohodnou a stanoví cenu, pak se sepíše smlouva. Loď jde do suchého doku na prohlídku. Když ji shledají vyhovující, smlouva se podepíše, zaplatí se peníze a nový majitel si ji vyvezde ze suchého doku. Kupovat loď na moři naprosto neodpovídá zvyklostem.“

„Ale není to vyloučené.“

„Ne, není to vyloučené.“

Dickstein ho pozoroval. Papagopolous se zamyslel a upřel pohled do dálky. Už se do problému ponořil. To bylo dobré znamení.

Pak začal. „Měli bychom zahájit jednání, domluvit se na ceně a dohodnout prohlídku na datum po ukončení její plavby v listopadu. Pak, až vypluje, bychom mohli říct, že zákazník potřebuje utratit peníze okamžitě, třeba kvůli daním. Pak se uzavře pojistka na jakékoli velké opravy, které se po prohlídce ukážou jako nezbytné... ale to není hlavní zájem prodávajícího. Hlavně mu jde o jeho pověst speditéra. Bude chtít víc než stoprocentní záruky, že náklad bude doručen novým majitelem *Coparelli*.“

„Přijme záruku na základě vaší reputace?“

„Jistěže ano. Ale proč bych měl dávat takovou záruku?“

Dickstein se mu podíval do očí. „Můžu vám slíbit, že si majitel nákladu nebude stěžovat.“

Papagopolous rozhodil rukama. „Je mi jasné, že se pouštíte do nějakého švindlu. Mě potřebujete jako zázemí. Prosím. To můžu udělat. Ale taky po mně chcete, abych dal v sázku svoje dobré jméno a věřil vašemu ubezpečení, že nedojde úhony.“

„Ano. Poslyšte, chtěl bych se vás na něco zeptat. Už jednou jste Izraelcům důvěřoval. Litoval jste toho někdy?“

Papagopolous se při vzpomínce na staré časy usmál. „Bylo to nejlepší rozhodnutí, které jsem kdy udělal.“

„Takže nám budete věřit zase?“ Dickstein zadržel dech napětím.

„Tenkrát jsem neměl co ztratit. Bylo mi... třicet pět. Užili jsme si spoustu legrace. Tohle je nejzajímavější nabídka, kterou jsem za posledních dvacet let dostal. Takže, co mám k čertu dělat, беру to.“

Dickstein natáhl přes stůl ruku a Papagopolous mu jí potřásl.

Servírka jim ke kávě přinesla miskou čokoládových bonbónů. Papagopolous si jeden vzal, Dickstein odmítl.

„A teď detaily,“ pokračoval Dickstein. „Otevřete tady ve vaší bance účet pro Savilskou lodní. Velvyslanectví na něj bude podle potřeby skládat peníze. A mě budete informovat jednoduše tak, že mi budete nechávat zprávy v bance. Vždycky je vyzvedne někdo z velvyslanectví. Jestliže se budeme potřebovat sejít, použijeme běžná telefonní čísla.“

„Souhlasím.“

„Jsem moc rád, že spolu zase na něčem pracujeme.“ Papagopolous byl zamyšlený. „Lod' číslo 2 je sesterská loď *Coparelli*. Myslím, že chápu, o co vám jde, jen bych chtěl vědět jednu věc, i když jsem přesvědčený, že mi neodpovíte. Co k čertu *Coparelli* poveze – uran?“

Pjotr Tyrin se ponuře díval na *Coparelli* a řekl: „To je teda odporná loď.“

Rostov neodpověděl. Seděli v pronajatém fordu na přístavní hrázi v Cardiffu. Z moskevského centra dostali zprávu, že by sem měla dneska připlout, a teď ji sledovali, jak kotví. Přivázela náklad dříví ze Švédska a tady měla naložit nějaké stroje a bavlnu. To jí pár dnů zabere.

„Aspoň, že kuchyň není na přídi,“ mumlal si spíš pro sebe Tyrin.

„Zase tak stará není,“ odpověděl Rostov.

Tyrin byl překvapený, že Rostov ví, o čem mluví. Ustavičně ho překvapoval různými znalostmi.

Ze zadního sedadla se ozval Nik Bunin. „Je to předeek nebo zadek lodi?“

Rostov s Tyrinem se na sebe podívali a usmáli se Nikově nevědomosti. „Zadek,“ odpověděl Tyrin, „ale říká se tomu zád.“

Pršelo. Déšť ve Walesu byl vytrvalejší a monotónnější než v Anglii a taky chladnější. Pjotr Tyrin byl nešťastný. Kdysi prodělal dva roky u sovětského námořnictva. To a skutečnost, že je vynikající radiotechnik a expert přes elektroniku, předurčovalo jeho výběr na palubu *Coparelli*. Nechtěl se vrátit zpátky na moře. Popravdě řečeno, hlavní důvod, proč se přihlásil do služeb KGB, byla touha dostat se od námořnictva. Nenáviděl vlhko, zimu, lodní stravu a kázeň. Kromě toho měl v Moskvě milou a přítulnou ženu a moc mu chyběla.

Pochopitelně neexistovalo říct Rostovovi ne.

„Dostaneme tě tam jako radistu, ale musíš si pro všechny případy vzít svoje nádobíčko,“ řekl Rostov.

Tyrin přemýšlel, jak se to podaří navléct. Jeho přístup by byl najít lodního radistu, klepnout ho po hlavě, hodit do vody a vstoupit na palubu se slovy: Slyšel jsem, že potřebujete nového radistu. Rostov bude bez pochyby schopen vymyslet něco trochu jemnějšího, proto byl taky plukovník.

Činnost na palubě ustala a motory lodi ztichly. Přes lávku přešlo ve skupince pár námořníků, smáli se, povykovali a mířili do města. „Zjisti, do které jdou hospody, Niku,“ řekl Rostov. Bunin vystoupil a vydal se za nimi.

Tyrin sledoval, jak odchází. Celá situace ho deprimovala: postavy přecházející přes mokrou betonovou přístavní hráz s vyhrnutými límci u přšiplášťů, houkání lodních sirén a muži pokřikující námořnické rozkazy, navíjení a odvíjení řetězů, kupy přepravních palet, holé jeřáby připomínající hlídky, zápach motorového oleje, lodní provazy a slaná pachut' vzduchu. O to víc se mu vybavoval jeho byt v Moskvě, křeslo před radiátorem, slaná ryba a černý chleba, pivo a vodka v chladničce a večer před televizí.

Nedokázal sdílet s Rostovem jeho nepřestající nadšení z toho, jak se věci vyvíjejí. Už zase neměli ponětí, kde je Dickstein – i když se nedalo říct, že by ho ztratili, prostě ho nechali jít. Rozhodl Rostov, protože měl obavy, aby se k němu nedostali příliš blízko a nezastrašili ho. „Budeme sledovat *Coparelli* a Dickstein přijde za námi,“ argumentoval Rostov. Yasif Hassan se s ním přel, ale Rostov vyhrál. Tyrin, který se ke strategickým plánům nevyjadřoval, si pomyslel, že má Rostov pravdu, ale zároveň nemá ani jediný důvod být si tak jistý.

„Tvůj první úkol je, spřátelit se s posádkou,“ promluvil Rostov a přerušil Tyrinovy myšlenky. „Jseš radista. Na palubě své poslední lodi *Christmas Rose* jsi měl menší nehodu – zlomil sis ruku – tak tě tady vysadili na léčení. Dostals nesmírně vysoké odškodné, takže utrácíš peníze a užíváš si, dokud je máš. Můžeš se letmo zmínit, že si budeš hledat práci, až ti peníze dojdou. Musíš zjistit dvě věci: totožnost jejich radisty a datum odplutí.“

„Dobře,“ řekl Tyrin, i když si myslel, že od tohoto slova je celá věc na hony vzdálená. Jak se jen má ‚spřátelit‘ s těmi lidmi? Nemyslel si o sobě, že by byl bůhvíjaký herec. Bude muset hrát srdečného příjemného společníka? Předpokládal, že ho spíš budou brát jako nudného, osamělého chlapíka, který se chce přidat k veselé partě. A co když se jim jednoduše nebude líbit?

Podvědomě se narovnal. Buď se mu to povede, nebo bude nějaký důvod, proč to nepůjde. Všechno, co mohl slíbit bylo, že se bude ze všech sil snažit.

Bunin se vracel po hrázi. Rostov řekl: „Nasedni dozadu a nech Nika řídit.“ Tyrin vystoupil a podržel dveře Nikovi, kterému po tvářích stékaly pramínky deště. Bunin nastartoval a Tyrin nastoupil dozadu.

Když se auto rozjelo, otočil se Rostov dozadu, aby s ním mohl mluvit. „Tady je sto liber,“ podával mu svazek bankovek. „A neutrácej je moc opatrně.“

Bunin zastavil auto naproti malé hospodě na rohu v přístavní čtvrti. Na ceduli, která lehce povívala ve větru, stálo „Brains Beers“. Za matovým sklem svítilo žluté světlo, ve kterém se vznášel kouř. Tyrin si pomyslel, že v takovém dni, jako je dneska, určitě existují i horší místa, kde by se mohl ocitnout.

„Jakou národnost má posádka?“ zeptal se najednou.

„Švédskou,“ odpověděl Bunin.

Tyrinovy falešné doklady z něj dělaly Rakušana. „Jakou řečí s nimi mám mluvit?“

„Všichni Švédové mluví anglicky,“ řekl mu Rostov. Po chvíli ticha se zeptal: „Ještě nějaké otázky? Chci se vrátit k Hassanovi, než provede nějakou lumpárnu.“

„Žádné otázky.“ Tyrin otevřel dveře.

„Ozvi se, až přijdeš dneska večer do hotelu – bez ohledu na čas.“

„Jistě.“

„Hodně štěstí.“

Tyrin zabouchl dveře a přešel ulici k hospodě. Když přicházel ke vchodu, právě někdo vyšel a Tyrina na chvíli zaplavila teplá vůně piva a tabáku. Vesel dovnitř.

Byla to ošuntělá malá místnost s masivními dřevěnými lavicemi kolem zdí a umělohmotnými stoly, které byly přibité k podlaze. Čtyři námořníci hráli v rohu šipky a pátý je od baru povzbuzoval.

Barman Tyrinovi pokývl. „Dobrý den.“

„Dám si pivo, velkou whisky a sendvič se šunkou,“ objednal si Tyrin.

Námořník u baru se k němu otočil a kývl na pozdrav. Tyrin se usmál. „Právě jste připulili?“

„Jo, s *Coparelli*,“ odpověděl námořník.

„Já s *Christmas Rose*. Nechala mě tady.“

„To máš kliku.“

„Zlomil jsem si ruku.“

„Aha,“ zareagoval švédský námořník s úsměvem, „ale pít můžeš druhou.“

„To se mi líbí,“ odpověděl Tyrin. „Můžu ti koupit pití? Co to bude?“

O dva dny později pořád ještě pili. Měnila se sestava, jak někteří museli za svými povinnostmi a jiní přicházeli na břeh. Mezi čtvrtou ranní a otevírací dobou byl mezičas, kdy se nedalo ve městě koupit – ať už legálně nebo nelegálně – žádné pití, ale jinak byl život jedna dlouhá cesta od hospody k hospodě. Tyrin už zapomněl, jak námořníci umí pít. Hrozně se děsil kocoviny. Ale byl šťastný, že se nedostal do situace, kde by musel jít s prostitutkami. Švédové měli o ženy zájem, ale ne o děvky. Tyrinovi by se nikdy nepodařilo přesvědčit svou ženu, že si ve službách pro Matičku Rus uhnal pohlavní chorobu. Slabostí Švédů byl hazard. Tyrin už prohrál skoro padesát liber z peněz KGB v pokeru. S posádkou *Coparelli* byl tak zadobře, že ho minulou noc pozvali ve dvě hodiny ráno na palubu. Usnul v kuchyni a nechali ho čtyři hodiny spát.

Dneska to tak nebude. *Coparelli* měla zítra ráno za přílivu vyplout a celá posádka musela být do půlnoci na lodi. Ted' bylo deset minut po jedenácté. Hostinský chodil mezi stoly, sbíral sklenice a vysypával popelníky. Tyrin hrál domino s Larsem, lodním radistou. Hru podle pravidel vzdali a soutěžili, komu se podaří postavit víc kostek do řady, aniž by mu většina spadla. Lars byl hrozně opilý, ale Tyrin opilost jen hrál. Měl strach z toho, co musel za pár minut udělat.

Hostinský volal: „Pánové, zavíráme, prosím.“

Tyrin porazil svoje kostky a zasmál se. Lars řekl: „Vidíš, jsem míň opilý než ty.“

Ostatní už odcházeli. Oba se zvedli, Tyrin chytil Larse kolem ramen a společně se vypotáčeli na ulici.

Noční vzduch byl chladný a vlhký. Tyrin se otřásl. Od téhle chvíle se musel držet Larsovi nablízku. Doufám, že má Nik správně nastavený čas, pomyslel si. A auto snad bude taky fungovat. A pak: A hlavně, proboha, doufám, že Larse nezabijou.

Začal mluvit, ptal se ho na rodinu a domov. Pořád se vědomě držel kus za ostatními.

Minuli blondýnu v téměř neexistující mini. Dotkla se levého prsa a zeptala se: „Haló, mládenci, nechcete se přitulit?“

Dneska večer ne, srdíčko, odpověděl jí Tyrin v duchu a šel dál. Nesmí nechat Larse zastavit a mluvit. Jde o čas. Niku, kde jsi?

Tady. Blížili se k modrému fordu capri, které parkovalo s vypnutými světly u kraje silnice. Když bliklo vnitřní světlo, zahlédl Tyrin obličej muže za volantem. Byl to Nik Bunin. Tyrin si vyndal z kapsy bílou čapku a nasadil si ji. Signál pro Bunina, že má vyrazit. Když přešla skupinka námořníků, auto nastartovalo a rozjelo se opačným směrem.

Už to nebude dlouho trvat.

Lars řekl: „Mám snoubenku.“

Ale ne, s tímhle nezačínej.

Lars se zahihňal. „Je to pěkná... vášnivka.“

„Chceš si ji vzít?“ Tyrin upíral oči před sebe, poslouchal, mluvil, jen aby Larse udržel u sebe.

Ten na něj vrhl pot'ouchlý pohled. „A proč?“

„Je věrná?“

„To bych jí radil, jinak bych ji roztrhl.“

„Myslel jsem, že lidi ve Švédsku vyznávají volnou lásku.“ Tyrin říkal, cokoli mu přišlo na jazyk.

„Volná láska, prosím. Ale jí bych radil, aby byla věrná.“

„Aha.“

„Vysvětlím...“

Dělej, Niku. Ať už to je z krku...

Jeden z námořníků se zastavil, aby se vymočil do příkopu. Ostatní si stoupli kolem, měli oplzlé poznámky a smáli se. Tyrin se modlil, aby si ten chlapík pospíšil, ale zdálo se, že mu to bude trvat věčnost.

Konečně přestal a všichni zase vyrazili.

Tyrin zaslechl auto.

Ztuhlul. Lars se zeptal: „Co se děje?“

„Nic.“ Už viděl světla. Auto se plynule blížilo směrem k nim prostředkem silnice. Námořníci uhnuli na chodník, aby mu udělali cestu. To nebylo v pořádku, takhle se to nemělo odehrát, takhle to nemohlo vyjít! Tyrin najednou zazmatkoval a zmocnila se ho panika – pak si všiml pořádně auta, když projíždělo pod lampou a uvědomil si, že to není to, na které čeká. Tohle bylo auto policejní hlídky. Bez problémů pokračovalo dál.

Ulice vyústila v široké, špatně vydlážděné, opuštěné náměstí. Žádný provoz. Námořníci si to namířili přímo prostředkem náměstí.

Teď.

Dělej.

Už byli v pülce.

Dělej!

Zpoza rohu se vyřítilo auto, světla naplno rozsvícená, a přímo na náměstí. Tyrin zesílil sevření kolem Larsových ramen. Auto divoce měnilo směr.

„Opilý šofér,“ řekl Lars ztěžka.

Byl to ford capri. Prudce se rozjel na skupinku námořníků. Ti se přestali smát, uskakovali mu z cesty a nadávali. Auto uhnulo se skřípěním brzd a vzápětí vyrazilo směrem na Tyrina s Larsem.

„Pozor!“ zařval Tyrin.

Když bylo auto už před nimi, stáhl Larse na jednu stranu, tím ho vyvedl z rovnováhy a sám se svalil na zem. Ozval se temný náraz, který až zvedal žaludek. Pak výkřik a zvuk rozbíjejícího se skla. Auto jelo dál.

Hotovo, pomyslel si Tyrin.

Vyhrabal se na nohy a rozhlížel se po Larsovi.

Námořník ležel kousek dál na silnici. Ve světle lampy se třpytila krev.

Lars zasténal.

Je živý, díky bohu.

Auto zabrzdilo. Jedno ze světel bylo zhasnuté. Zřejmě to, které narazilo do Larse. Kousek popojelo, jako by řidič váhal. Pak nabralo rychlost a s jedním světlem zmizelo do noci.

Tyrin se k Larsovi sklonil. Ostatní námořníci si stoupli dokola a mluvili švédsky. Tyrin mu sáhl na nohu a Lars zařval bolestí.

„Má asi zlomenou nohu,“ řekl Tyrin. *Díky bohu, že je to všechno.*

V oknech na náměstí se rozsvítilo pár světel. Někdo z důstojníků něco řekl a jeden z námořníků odběhl směrem k domům, zřejmě přivolat pomoc. Následoval další rozhovor a jiný odešel směrem k přístavišti.

Lars krvácel, ale ne silně. Důstojník se nad ním sklonil. Ale on už nikomu nedovolil, aby se ho dotkl.

Sanitka přijela během minuty, ale Tyrinovi se to zdálo jako věčnost. Nikdy nezabil člověka a nechtěl tuhle zkušenost získat.

Uložili Larse na nosítka. Důstojník nastoupil do vozu a obrátil se k Tyrinovi. „Raději byste měl jet.“

„Ano.“

„Zřejmě jste mu zachránil život.“

„Hmm.“

Nasedl do sanitky spolu s důstojníkem. Řítili se mokkými ulicemi a modré světlo na střeše házelo po okolních domech nepříjemný jas. Tyrin seděl vzadu, neschopný podívat se na Larse nebo na důstojníka. Ani se nechtěl dívat z okna jako turista, takže nevěděl kam s očima. Ve službě pro svou vlast a plukovníka Rostova dělal už hodně nepříjemných věcí – nahrával rozhovory milenců kvůli vydírání, učil teroristy dělat bomby, pomáhal chytat lidi, kteří byli později mučeni – ale nikdy nebyl nucený jet sanitkou se svou obětí. Vůbec z toho neměl radost.

Přijeli do nemocnice. Sanitáři odnesli nosítka s Larsem dovnitř a ukázali Tyrinovi s důstojníkem, kde mají počkat. Najednou bylo po spěchu. Mohli jen čekat a dělat si starosti. Při pohledu na hodiny, které visely na zdi, Tyrin užasl. Nebyla ještě ani půlnoc. Ale jemu se zdálo, že od doby, co odešli z hospody, uplynula už celá věčnost.

Po dlouhém čekání se objevil doktor. „Má zlomenou nohu a ztratil trochu krve,“ řekl a vypadal velmi unaveně. „Má v sobě taky spoustu alkoholu, což mu taky nepřidá. Ale je mladý, silný a zdravý. Noha se spraví a za pár týdnů bude zase fit.“

Tyrina zaplavila úleva. Uvědomil si, že se třese.

„Naše loď ráno vyplouvá,“ řekl důstojník.

„On na ní nebude,“ odpověděl doktor. „Jede sem váš kapitán?“

„Poslal jsem pro něj.“

„Výborně.“ Doktor se otočil a odešel.

Kapitán dorazil současně s policií. Hovořil švédsky s důstojníkem, zatímco mladý seržant zapisoval Tyrinův vágní popis auta.

Pak se k Tyrinovi obrátil kapitán. „Jsem přesvědčen, že jste Larse zachránil od mnohem horší nehody.“

Tyrin si přál, aby mu to lidé přestali říkat. „Snažil jsem se ho stáhnout, ale on upadl. Hodně pil.“

„Horst tady mi řekl, že jste právě na jedné lodi skončil.“

„Ano, pane.“

„A jste plně kvalifikovaný radista?“

„Ano, pane.“

„Potřebuju náhradu za chudáka Larse. Nechtěl byste s námi ráno vyplout?“

Pierre Borg řekl: „Odvolávám tě.“

Dickstein zesinal. Zíral na svého šéfa.

„Chci, aby ses vrátil do Tel Avivu a řídil operaci od stolu.“

„Jdi do prdele.“

Stáli u jezera v Ženevě. Na hladině se doslova tísnily lodě, jejichž různobarevné plachty se na slunci krásně třepotaly. „Žádné dohadování, Nate.“

„Žádné dohadování, *Pierre*. Nenechám se odstavit. Hotovo.“

„Nařizuju ti to.“

„A já ti říkám, abys šel do prdele.“

„Podívej,“ Borg se zhluboka nadechl, „tvůj plán je kompletní. Má jedinou vadu v tom, že ses vystavil nebezpečí: druhá strana ví, že na něčem pracuješ a bude se snažit přijít na co a zmařit to. Můžeš přece projekt pořád řídit. Jde o to, abys jen zmizel ze scény.“

„Ne. Tohle není akce, u které bych mohl sedět v kanceláři a mačkat tlačítka. Je příliš složitá, může se leccos přihodit. Musím být přítom, abych mohl rozhodovat podle potřeby.“ Dickstein přestal mluvit a v duchu se ptal sám sebe. *Proč to chci dělat sám? Jsem opravdu jediný muž v Izraeli, který to může dotáhnout do konce? Nebo chci jen být slavný?*

Borg řekl jeho myšlenky nahlas. „Nesnaž se být hrdina, Nate. Jseš na to moc chytrý. Jšeš profesionál a řídíš se příkazy.“

Dickstein zavrtěl hlavou. „Měl by ses rozmyslet, než se mnou budeš mluvit tímhle způsobem. Pamatuješ si, co si Židé myslí o lidech, kteří se řídí příkazy?“

„No dobře, taks byl v koncentráku – ale to ti k čertu nedává právo, aby sis celý zbytek života dělal co chceš!“

Dickstein udělal odmítavé gesto. „Můžeš mě zastavit. Můžeš mně odmítnout pomoc. Ale pak taky nebudeš mít svůj uran, protože já nikomu jinému neřeknu, jak se to má udělat.“

Borg na něj upřeně hleděl. „Ty parchante, ty to myslíš vážně.“

Dickstein pozoroval Borgův výraz. Jednou s ním měl nepříjemný zážitek, když byl svědkem jeho hádky s dospívajícím synem Danem. Chlapci tam stáli, zatvrzele přesvědčení, zatímco se Borg snažil vysvětlit, že chodit na mírové pochody je neloajální k otci, matce, vlasti, Bohu. Vysvětloval to tak dlouho, dokud se sám nedusil svým vlastním nevýslovným vztekem. Dan, stejně jako Dickstein, se naučil, jak se nenechat zastrašit a Borg nikdy nevěděl, jak zacházet s lidmi, kteří tohle umění ovládali.

Scénář teď předpisoval, aby Borg zrudnul a začal křičet. Najednou Dicksteinovi došlo, že tohle se nestane. Borg zůstával klidný.

Jedovatě se usmál a řekl: „Jsem přesvědčený, že spíš s jejich agentkou.“

Dickstein přestal dýchat. Měl pocit, jako by ho zezadu někdo praštil železnou palicí. Tohle bylo to poslední, co čekal. Naplnila ho nesmyslná vina, jako chlapce, kterého přistihnou onanovat: stud, rozpaky a pocit něčeho nenapravitelného. Suza patřila jeho soukromí, byla ukrytá v zásuvce oddělené od zbytku jeho života, a Borg ji teď tahal na světlo a ukazoval ji na odív veřejnosti: jen se podívejte, co Nat dělá!

„Ne,“ pronesl bezbarvě.

„Dám ti stručný přehled. Je Arabka, politické názory jejího otce jsou proarabské. Krytá svým zaměstnáním, cestuje po celém světě, aby mohla navazovat kontakty, a Yasif Hassan, který tě objevil v Lucemburku, je přítelem rodiny.“

Dickstein se otočil tváří k Borgovi. Stál velmi blízko, divoce si ho měřil a pocit viny se měnil ve vztek. „To je všechno?“

„Všechno? Co tím, hergot, myslíš? Na základě tolika důkazů bys lidi zastřelil.“

„Ne ty, které znám.“

„Dostala z tebe nějaké informace?“

„Ne!“ zařval Dickstein.

„Vztekáš se, protože víš, žes udělal chybu.“

Dickstein se odvrátil a zahleděl se přes jezero. Snažil se uklidnit. Zuřivost seděla k Borgovi, ne k němu. Po dlouhé odmlce řekl: „Ano, vztekám se, protože jsem udělal chybu. Měl jsem ti o ní říct sám, neměl ses to dozvědět jinak. Chápu, jak ti to muselo připadat –“

„Připadat? Chceš říct, že nevěříš, že to je agentka?“

„Prověřil sis to v Káhiře?“

Borg se pokřiveně usmál. „Mluvíš, jako by Káhira byla *moje* tajná služba. Nemůžu si tam jen tak zavolat a říct, ať mi vyhledají její materiály, že si počkám.“

„Ale v egyptské tajné službě máš velice schopného dubla.“

„Jak může být dobrý? Zdá se, že o něm ví každý.“

„Přestaň přehrávat. Od Šestidenní války dokonce i noviny píšou, že máš v Egyptě dobré dubly. Ale tys ji prostě zjistit nenechal.“

Borg zvedl obě ruce dlaněmi k Dicksteinovi v uklidňujícím gestu. „Dobrá. Prověřím ji v Káhiře. To bude hned. Mezitím mi napíšeš zprávu se všemi detaily plánu a já do akce nasadím jiné agenty.“ Dickstein si vzpomněl na Ala Cortonea a Andreho Papagopolouse. Ani jeden z nich neudělá co slíbil pro nikoho jiného než pro Dicksteina. „To nebude fungovat, Pierre,“ řekl tiše. „Musíš získat uran a já jsem jediný, kdo ti ho může sehnat.“

„A když Káhira potvrdí, že je agentka?“

„Jsem si jistý, že odpověď bude záporná.“

„A když ne?“

„Předpokládám, že ji zabiješ.“

„Ale kdepak.“ Borg namířil ukazováčkem Dicksteinovi na nos, a když promluvil, číselo mu z hlasu skutečné, hluboce utajované nepřátelství. „Ale ne, já ne, Dicksteine. Jestliže bude agentka, zabiješ ji ty.“

Dickstein ho se záměrnou pomalostí chytil za zápěstí a odtáhl si jeho prst od obličeje. Hlas se mu jen nepatrně zachvěl, když řekl: „Ano, Pierre. Já ji zabiju.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

V baru na letišti v Heathrow objednal David Rostov další pití a rozhodl se to s Yasifem Hassanem risknout. Problémem zůstávalo, jak Hassanovi zabránit, aby neřekl všechno co věděl izraelskému dublovi v Káhiře. Oba dva se vraceli podat osobně dílčí hlášení, takže byl nejvyšší čas. Rostov chtěl, aby se Hassan dozvěděl všechno, a navíc, jelikož byl profesionál – tak, jak to opravdu bylo. Mohl ho k tomu přinutit, ale teď potřeboval spíš spojení než podezřívavého protivníka.

„Podívej se na tohle,“ podal mu dekodovanou zprávu.

K rukám: Plukovník David Rostov přes londýnskou rezidenci

Od: Moskevské centrum

Datum: 3. září 1968

Soudruhu plukovníku,

Odpovídáme na vaši žádost g/35-21 a, ve které požadujete podrobnější údaje týkající se jednotlivě každé ze čtyř lodí, o nichž jsme vás informovali ve zprávě r/35-21.

Motorová loď *Stromberg*, 2 500 tun, registrována v Dánsku, vlastnictvím tamtéž, nedávno změnila majitele. Za 1 500 000 západoněmeckých marek ji koupil Andre Papagopolous jako zprostředkovatel pro Savilské lodní sdružení Libérie.

Savilská lodní společnost byla založena 6. srpna tohoto roku v newyorské kanceláři Liberijského sdružení služeb, a. s., s vkladovým kapitálem pěti set dolarů. Akcionáři jsou pan Chung, newyorský právník a pan Robert Roberts, jenž je uvedený na adrese pana Chunga. Běžným způsobem byli ustaveni tři ředitelé a ti den po založení společnosti rezignovali. Výše zmíněný Papagopolous převzal funkci prezidenta a výkonného ředitele.

Savilská lodní také koupila loď *Gil Hamilton*, 1 500 tun za 80 000 liber.

Naši zaměstnanci v New Yorku kontaktovali Chunga. Řekl jim, že „pan Roberts“ k němu přišel do kanceláře rovnou z ulice, neudal žádnou adresu a platil hotově. Má pocit, že je Angličan. Detailní popis je u nás ve složce, ale nezdá se, že by byl k něčemu.

Papagopolouse známe. Je to bohatý mezinárodní obchodník nejisté národnosti. Jeho hlavní činnost je zprostředkování obchodů v lodním průmys-

lu. Usuzuje se, že se jeho obchody pohybují na hranici zákona. Nemáme na něj žádnou adresu. Ve složce má značné množství materiálu, ale většina je ryze spekulativní. V roce 1948 zřejmě spolupracoval s izraelskou tajnou službou. Nicméně nemá žádnou politickou příslušnost.

Pokračujeme ve shromažďování informací o všech lodích na seznamu.
– Moskevské středisko

Hassan podal list papíru zpátky Rostovovi. „Jak se k tomu všemu dostali?“

Rostov trhal zprávu na malinké kousíčky. „Všechno je v nějakých materiálech. Prodej *Strombergu* je registrován u společnosti Lloyd's v Londýně. Někdo z našeho konzulátu v Libérii získal z archivu v Monrovii informace o Savilské lodní. V New Yorku našli Chunga podle telefonního seznamu a Papagopolousova složka je v Moskvě. Nic z toho není tajné až na Papagopolousovy materiály. Fígl je v tom, kde se zeptat. A veverky se na něj specializují. To je všechno, co dělají.“

Rostov hodil útržky papíru do velkého skleněného popelníku a zapálil je. „Vaši lidé by je měli taky mít,“ dodal.

„Předpokládám, že k tomu dojde.“

„Navrhni to sám. Tím si neuškodíš. A možná bys mohl dostat pověření, abys to připravil. Tak bys pomohl své kariéře.“

Hassan přikývl. „Možná to udělám.“

Přinesli jim pití – vodku pro Rostova a gin pro Hassana. Rostov byl potěšen, že Hassan dobře reaguje na jeho přátelské nabídky. Pořádně prohlédl popel v popelníku, jestli zpráva shořela úplně.

„Ty předpokládáš, že Dickstein je za Savilskou lodní?“ zeptal se Hassan.

„Ano.“

„Takže co budeme dělat se *Strombergem*?“

„No...“ Rostov dopil sklenku a položil ji na stůl. „Domnívám se, že chce *Stromberg*, aby získal naprosto jasnou představu o uspořádání jeho sesterské loď *Coparelli*.“

„Pěkně drahý špás.“

„Lod' zase může prodat. Ale *Stromberg* může použít k přepadení *Coparelli* – pořád mi ale není jasné, jak.“

„Dáš na *Stromberg* taky muže jako Tyrina na *Coparelli*!“

„Rozhodně ne. Dickstein se určitě staré posádky zbaví a vezme si izraelské námořníky. Musím vymyslet něco jiného.“

„Víme, kde je teď *Stromberg*!“

„Ptal jsem se veverek. Budou mít odpověď, až přijedu do Moskvy.“

V rozhlase oznamovali Hassanův let. Zvedl se. „Uvidíme se v Lucemburku?“

„Nevím. Dám ti vědět. Poslyš, ale potřebuju ti říct ještě něco. Sedni si zase.“

Hassan se posadil.

„Když jsme spolu začali na případu pracovat, choval jsem se k tobě dost nepřátelsky a teď mi je to líto, omlouvám se. Ale musím ti říct, že jsem k tomu měl pádný důvod. Víš, Káhira není moc bezpečná. Je naprosto zřejmé, že v aparátu egyptské tajné služby jsou dubl agenti. Měl jsem obavy – a pořád mám – aby se to, o čem informuješ svoje nadřízené, nedostalo přes takového agenta zpátky do Tel Avivu. Pak by se Dickstein dozvěděl, jak mu jsme blízko a dělal by úhybné manévry.“

„Oceňuju tvou upřímnost.“

Oceňuje, pomyslel si Rostov, moc se mu líbí. „Každopádně, ty seš teď úplně v obraze a musíme se spolu poradit, jak zabránit, aby se informace, o kterých víš, nedostaly do Tel Avivu.“

Hassan přikývl. „Co navrhuješ?“

„No, pochopitelně musíš říct, co jsme zjistili, ale já bych chtěl, aby ses pokud možno vyhýbal všem detailům. Nemluv o jménech, místech, časech. Když tě budou tlačit, postěžuj si na mě, že jsem odmítal sdělovat ti všechny informace. A nebav se s nikým jiným, než komu máš předávat zprávy. Především nikomu neříkej o Savilské lodní, *Strombergu* nebo o *Coparelli*.

Třeba že Pjotr Tyrin je na palubě *Coparelli* – zkus to zapomenout.“

Hassan vypadal znepokojeně. „Co mi vlastně zbylo?“

„Spousta. Dickstein, uran, Euratom, schůzka s Pierrem Borgem... v Káhiře budeš hrdina, když řekneš jen půlku.“

Hassan se netvářil přesvědčeně. „Budu stejně otevřený jako ty. Když to udělám podle tebe, nebude moje zpráva tak působivá jako ta tvoje.“

Rostov se kysele usmál. „Je to nefér?“

„Ne,“ připustil Hassan. „Zasloužíš si to.“

„A navíc, nikdo jiný než my dva neví, jak odlišné jsou obě zprávy. A veškeré zásluhy, které ti patří, budeš mít, až to skončí.“

„Dobře,“ souhlasil Hassan. „Nebudu konkrétní.“

„Fajn.“ Rostov zamával na číšníka. „Máš chvíli čas, dej si se mnou ještě jednu.“ Usadil se v křesílku a dal si nohu přes nohu. Byl spokojený. Hassan udělá, co mu řekl. „Těším se domů.“

„Co budeš dělat?“

„Pokusím se dostat na pár dnů s Marijou a kluky k moři. Máme v řížském zálivu chatu.“

„To zní báječně.“

„Je tam příjemně – ale ne tak teplo jako u vás. Kam pak zamíříš – do Alexandrie?“

Ozvala se poslední výzva k letu a Arab se zvedl. „Nebudu mít takové štěstí. Zřejmě strávím celou dobu v té špinavé Káhiře.“

A Rostov měl zvláštní pocit, že Yasif Hassan lže.

Život Franze Albrechta Pedlera zničilo, když Německo prohrálo válku. Ve věku padesáti let a jako vyšší důstojník wehrmachtu byl najednou bez domova, na mizině a bez práce. A stejně jako milióny dalších Němců začal od začátku.

Pracoval jako obchodní cestující u jednoho francouzského výrobce barviv: malá odměna, žádný plat. V roce 1946 měl pár zákazníků, ale do roku 1951 byl německý průmysl znovu vybudován, takže když se konečně situace začala lepšit, byl už Pedler v takové pozici, že mohl využít nových možností. Otevřel si kancelář ve Wiesbadenu, železniční křižovatce na pravém břehu Rýna, která slibovala rozvinout se v průmyslové centrum. Seznam jeho produktů se zvětšoval a s ním i seznam zákazníků. Zakrátko prodával mýdla i barviva a získal přístup na americké základny, které v té době dohlížely nad touto částí okupovaného Německa. Během krušných let se naučil využívat příležitosti. Jestliže si zásobovací oddělení americké armády přálo dezinfekční prostředek v půllitrových lahvích, nakoupil ho ve čtyřicetilitrových barelech, v pronajaté garáži ho stočil do použitých lahví, nalepil na ně štítky ‚Pedlerův speciální dezinfekční prostředek‘ a prodal s tučným ziskem.

Od nákupů ve velkém a balení zboží už byl jen krok k nákupu přísad a k výrobě. První barel ‚Pedlerova speciálního průmyslového čistícího prostředku‘ – který se nikdy nejmenoval prostě mýdlo – byl namíchán ve stejné pronajaté garáži a prodán americkému letectvu pro jejich letecké mechaniky. Společnost vzkvétala.

Koncem padesátých let se mu dostala do ruky kniha o chemických bojových zbraních a podařilo se mu získat velkou smlouvu na dodávku série rozpouštědel, která byla určena pro neutralizaci různých druhů chemických zbraní.

F. A. Pedler se stal vojenským dodavatelem, malým, ale solidním, se slušným ziskem. Pronajatá garáž vyrostla v malý komplex jednopodlažních budov. Franz se znovu oženil – první žena zemřela při bombardování v roce 1944 – a stal se otcem. Ale v srdci byl stále stejný. Když se doslechl o hoře uranové rudy za nízkou cenu, větřil zisk.

Uran patřil belgické společnosti Société générale de la Chimie. Chimie byla jedna ze společností, které pracovaly v belgické kolonii v Africe, v Belgickém Kongu, v zemi bohaté na nerostné suroviny. Po vyhlášení nezá-

vislosti v roce 1960 Chimie zůstala, ale uvědomovala si, že ti, kteří neodešli, můžou být i vyhozeni. Zaměřila všechny své síly na vyvezení co nejvíce surovin do Belgie, dokud se dveře nezavrou definitivně. Mezi rokem 1960 až 1965 nahromadila velké množství uranového koncentrátu ve své rafinérii u dánských hranic. Bohužel pro Chimii, byla mezitím přijata smlouva o zá- kazu jaderných testů, a když Chimie konečně musela odejít z Konga, bylo zájemců o uran málo. Uranový koncentrát odpočíval v silu a blokoval vzác- ný kapitál.

F. A. Pedler ve skutečnosti při výrobě barviv moc uranu nepotřeboval. Ale miloval taková rizika. Cena byla nízká, trochu mohl vydělat, kdyby ne- chal surovinu rafinovat, a jestliže se trh s uranem zlepší – jakože dřív nebo později určitě – mohl by vydělat slušné peníze. Takže něco koupil.

Natu Dicksteinovi Pedler hned padl do oka. Němec byl čilý třiasedmdesá- sátlitý stařík, který měl ještě všechny vlasy a jiskru v oku. Sešli se v sobotu. Pedler měl na sobě sportovní sako a žlutohnědé kalhoty, mluvil slušnou angli- čtinou s americkým přízvukem a nabídl Dicksteinovi sklenku místního šampaňského.

Zpočátku hlídali jeden druhého. Koneckonců bojovali za války na opač- ných stranách a pro oba to bylo dost kruté. Ale Dickstein vždycy věřil, že nepřítel není Německo, ale fašismus a byl nervózní jen proto, že si myslel, že Pedler bude nepřijemný. Totéž platilo i o Pedlerovi.

Dickstein telefonoval ze svého hotelu ve Wiesbadenu, aby si domluvil schůzku. Jeho telefon byl napjatě očekáván. Místní izraelský konzul upozor- nil Pedlera, že pan Dickstein, hlavní armádní zásobovač, je s dlouhým ná- kupním seznamem na cestě. Pedler navrhl krátkou prohlídku továrny v sobo- tu ráno, když není v provozu a pak oběd u něj doma.

Kdyby měl být Dickstein upřímný, odradila by ho už cesta. Továrna ne- byla žádný zářný model německé schopnosti, ale spíš sbírka roztroušených baráků, přecpaných dvorků a všudypřítomného zápachu.

Po téměř celonočním bdění na učebnicí chemického inženýrství byl Dickstein vybaven několika inteligentními otázkami a spoléhal na to, že jakékoli chyby se přičtou na vrub nedokonalé znalosti jazyka. Zdálo se, že to funguje.

Situace byla kuriózní. Dickstein musel hrát roli kupujícího: musel váhat a chovat se neutrálně, zatímco mu bude prodejce dělat nabídky. Přitom v du- chu doufal, že se mu podaří Pedlera získat pro spolupráci, kterou by Němci nemohli nebo nechtěli přerušit. Chtěl Pedlerův uran, ale nehodlal o něj pro- jevit zájem, ani teď ani kdy jindy. Místo toho se snažil dostat Pedlera do situace, kdy bude na Dicksteinovi závislý svým živobytím.

Po prohlídce v továrně ho Pedler odvezl novým mercedesem do prostorného domu ve stylu horské chaty na úbočí kopce. Seděli u velkého okna a popíjeli sekt, zatímco paní Pedlerová hezká, veselá, asi pětáctýřicetiletá žena – chystala v kuchyni jídlo. Přivést potenciálního zákazníka domů na oběd o víkendu byl trochu židovský způsob uzavírání obchodů, uvažoval Dickstein a zajímalo ho, jestli to Pedler ví.

Okno mělo vyhlídku do údolí. Dole tekla široká a pomalá řeka, podél se vinula úzká silnice. Malé šedé domky s bílými okenicemi byly ve skupinkách rozeseté po obou březích, vinice se po úbočí zvedaly až k Pedlerovu domu a za něj k hranici, kterou tvořily stromy. Kdybych se rozhodl žít v zemi, kde je chladno, tady by se mi to docela líbilo, pomyslel si Dickstein.

„No, tak co si myslíte?“ prohodil Pedler.

„O vyhlídce nebo o továrně?“

Pedler se usmál a pokrčil rameny. „O obojím.“

„Vyhledka je úchvatná a továrna je menší, než jsem čekal.“

Pedler si zapálil cigaretu. Byl silný kuřák – měl štěstí, že se dožil takového věku. „Malá?“

„Možná bych měl vysvětlit, co hledám.“

„Buďte tak hodný.“

Dickstein spustil svou historku. „V současné době kupuje armáda čistící prostředky od řady dodavatelů. Saponáty od jednoho, obyčejná mýdla od druhého, rozpouštědla pro údržbu strojů zas od někoho jiného a tak dále. Snažíme se snížit náklady a možná by se nám to povedlo, kdybychom všechno objednávali u jednoho výrobce.“

Pedler rozšířil oči. „To je...“ Hledal vhodná slova. „... kolosální objednávka.“

„Obávám se, že pro vás možná příliš velká,“ řekl Dickstein, ale myslel si: neříkej, že ano!

„Ne tak úplně. Jediný důvod, proč nevyrábíme ve velkém je ten, že jsme nikdy neobchodovali v takovém rozsahu. Pochopitelně máme manažerské a technické know-how a s velkou firemní objednávkou bychom měli i finance k rozšíření podniku... všechno závisí jen na číslech, opravdu.“

Dickstein zvedl kufřík, který měl vedle sebe u židle a otevřel ho. „Tady jsou údaje o zboží,“ řekl a podal Pedlerovi seznam. „Spolu s množstvím a časovým harmonogramem. Budete asi chtít čas, abyste mohl věc konzultovat se svými řediteli a udělat si propočty –“

„Já jsem šéf,“ usmál se Pedler. „Nemusím s nikým konzultovat. Dejte mi zítřek, abych se mohl podívat na čísla, a pondělí kvůli bance. V úterý můžu zavolat a říct vám ceny.“

„Říkali mi, že se s vámi výborně spolupracuje.“

„Malá společnost má svoje výhody.“

Paní Pedlerová vyšla z kuchyně a pozvala je ke stolu.

Milovaná Suzo,

Nikdy dřív jsem žádný milostný dopis nepsal. A nemyslím, že bych někoho oslovoval miláčku. Musím ti říct, že to moc pěkně zní.

Je studené nedělní odpoledne a já jsem sám v cizím městě. Je docela hezké, plné parků. Právě v jednom sedím, píšu ti touhle propisovačkou, která teče, na otřesný zelený papír, jediný, který jsem tu sehnal. Mám lavičku pod jakousi pagodou s kupolovitou bání a s řeckými sloupy kolem dokola – jako letohrádek nebo letní domek, který postavil na zahradě na venkově viktoriánský excentrik. Předě mnou je nakrátko zastřižený trávník posetý topoly a v dálce vyhrává dechová kapela něco od Edwarda Elgara. Park je plný lidí s dětmi, fotbalu a psů.

Vůbec nevím, proč ti to vykládám. Vlastně ti chci říct jen to, že tě miluju a že s tebou chci žít do konce života. Věděl jsem to už dva dny po tom, co jsme se potkali. Váhal jsem, jestli ti to mám říct, ne proto, že bych si nebyl jistý, ale

No, jestli chceš vědět pravdu, měl jsem pocit, že bych tě odradil. Víím, že mě miluješ, ale taky si uvědomuju, že ti je dvacet pět, že se snadno zamiluješ (u mě je to opačné) a láska, která rychle přichází, může taky rychle odejít. Takže jsem si říkal: Pomalu, pomalu. Dej jí šanci, aby se do tebe opravdu zamilovala, než ji požádáš, aby řekla: Navždy. Teď, když už jsme tolik týdnů od sebe, už nejsem schopen takhle uvažovat. Musel jsem ti napsat, jak jsem na tom já. Chci tě napořád a ty už to možná teď taky víš.

Změnil jsem se. Víím, že to zní banálně, ale když se to stane, vůbec to není banální, ale přesně naopak. Život mi připadá najednou jiný v mnoha směrech – o něčem víš, o ostatním ti budu jednou vyprávět. Dokonce i tohle je jiné, být sám a nemít do pondělí co dělat. Nemůžu říct, že by mně to vadilo. Ale předtím jsem o něčem takovém ani nepřemýšlel, že by se mi to mohlo nebo nemuselo líbit. Předtím mi bylo jedno, co dělám.

Teď existuje něco, co bych dělal raději a ty jsi ta, které bych to rád dělal. Myslím s *terou*, ne které. Nebo obojí. Budu toho muset nechat, protože mě tohle téma znervózňuje.

Za pár dnů odsud odjedu, nevím, kam pojedu dál a nevím – a to je nejhorší – dokonce ani nevím, kdy tě zase uvidím. Ale až se to stane, věř mi, že tě nespustím z očí na deset nebo patnáct let.

Nic nezní tak, jak by mělo. Chci ti říct, co cítím a nemůžu najít slova. Chci, abys věděla, co pro mě znamená denně si vybavovat tvůj obličej. Když vidím štíhlou dívku s tmavými vlasy, napadne mě – proti zdravému rozumu

– že bys to mohla být ty. Představuju si, co bys řekla o vyhlídce, o článku v novinách, o malém pánovi s velkým psem, o hezkých šatech. Chci, abys věděla, jak – když jdu spát sám – trpím touhou se tě dotknout.

Moc tě miluju.

N.

Sekretářka Franze Pedlera telefonovala Natovi Dicksteinovi v úterý ráno do hotelu a domluvila s ním schůzku na oběd.

Šli do skromné restaurace na Wilhelmstrasse a místo vína si objednali pivo. Byla to pracovní schůzka. Dickstein krotil svůj neklid – přemlouvat měl Pedler, ne on.

Pedler řekl: „Myslím, že bychom vám mohli vyhovět.“

Dickstein měl sto chutí zakřičet: Hurá!, ale nasadil neutrální výraz.

Pedler pokračoval: „Ceny, které vám momentálně nabízím, jsou podmíněné. Potřebujeme pětiletou smlouvu. Prvních dvanáct měsíců budeme ceny garantovat, pak je možné, že se v závislosti na světových cenách surovin budou měnit. A je tu ještě penále za zrušení smlouvy ve výši deseti procent celoroční objednávky.“

Dickstein měl nutkání říct: Domluveno! a potřást mu rukou nad dohodnutým obchodem, ale připomněl si, že musí svou roli dohrát. „Deset procent je moc.“

„Není to příliš,“ přel se Pedler. „Ani by nám to nenahradilo ztráty, kdybyste smlouvu zrušili, ale penále musí být natolik vysoké, aby vás odradilo odstoupovat od smlouvy za jiných než jen velmi závažných podmínek.“

„Rozumím. Ale my můžeme požadovat nižší procenta.“

Pedler pokrčil rameny. „O všem se lze dohodnout. Tady jsou ceny.“

Dickstein studoval seznam a pak řekl: „Blíží se to tomu, co hledáme.“

„Znamená to, že jsme se domluvili?“

Dickstein si pomyslel: Ano! Ale odpověděl: „Ne, to znamená, že si myslím, že můžeme udělat obchod.“

Pedler se rozzářil. „V tom případě si dáme něco pořádného k pití. Pane vrchní!“

Když jim pití přinesli, zvedl Pedler sklenku k přípitku. „Na mnoho let společného obchodu.“

„Tomu připiju,“ řekl Dickstein. Když zvedal skleničku, pomyslel si: A co tohle – zase jsem to dokázal!

Život na moři byl nepohodlný, ale nebyl zase tak špatný, jak Pjotr Tyrin očekával. U sovětské námořní armády se na lodích žilo na principu nikdy nekončící těžké práce, tuhé disciplíny a špatného jídla. Na *Coparelli* to fun-

govalo jinak. Kapitán Eriksen vyžadoval pouze spolehlivost a dobrou znalost námořního umění, ale ani tam nebyly jeho požadavky příliš vysoké. Paluba se stírala jen příležitostně, nic se nikdy neleštilo, ani nenatíralo. Jídlo bylo docela dobré a Tyrin měl tu výhodu, že bydlel v kajutě s kuchařem. Teoreticky ho mohli zavolat do služby v kteroukoli denní i noční dobu, ale ve skutečnosti se veškeré vysílání odehrávalo v běžných hodinách pracovního dne, takže mohl každou noc osm hodin spát. Byl to klidný režim a Pjotra Tyrina klid znepokojoval.

Bohužel loď měla ke klidu a pohodlí daleko. Chovala se jako potvora. Jakmile obepluli mys Wrath, začala se houpat a tancovat jako dětská plachetnice ve vichřici. Tyrinovi se zvedal žaludek, ale musel to potlačit, protože se předpokládalo, že je námořník. Naštěstí se mu udělalo špatně, když měl kuchař službu v kuchyni a jeho nikdo u vysílačky nepotřeboval, takže si mohl lehnout na pryčnu, dokud se nedostal z nejhoršího.

Kajuty byly špatně odvětrávané a neúměrně vytápěné, a jakmile bylo nahoře trochu mokro, všechny prostory byly plné vlhkého oblečení, rozvšeneného všude možně aby uschlo, což ovzduší ještě zhoršovalo.

Tyrin měl svoje přístroje uložené v lodním vaku, pečlivě chráněné umělohmotnými obaly, plachtovinou a několika svetry. Avšak nemohl je používat ve své kabině, kam kuchař nebo někdo jiný mohl kdykoli vejít. Už navázal spojení s Moskvou přes lodní vysílačku během klidné – ale nicméně napjaté – chvíle, kdy nikdo neposlouchal. Potřeboval něco bezpečnějšího a spolehlivějšího.

Tyrin byl člověk, který si rád budoval hnízdečko. Zatímco se Rostov pohyboval z velvyslanectví do hotelového pokoje, aniž by registroval svoje okolí, Tyrin potreboval nějaké útočiště, místo, kde by se cítil pohodlně, bezpečně a jistě. Při sledování jednoho místa, což byla práce, kterou dělal nejraději, si vždycky vzal velké pohodlné křeslo k oknu a dokázal sedět před dalekohledem hodiny, naprosto spokojený se svou zásobou sendvičů, lahvi sodovky a svými myšlenkami. Tady na *Coparelli* takové místo našel.

Když si za denního světla prohlížel loď, objevil malý labyrint skladišť nahoře na přídi za prvním nákladovým jícnem. Lodní architekt ho sem zřejmě umístil, aby zaplnil místo mezi špičkou a podpalubím. Do hlavního skladiště se vcházelo dolů po poloskrytých schodech. Bylo tam náradí, pár barelů maziva pro jeřáby a – nepochopitelně – zrezavělá sekačka na trávu. Ústilo sem několik malých místností, ve kterých byly porůznu lana, součástky strojů, rozpadající se lepenkové krabice plné šroubů a matic nebo prázdné, obydlené hmyzem. Tyrin si nikdy nevšiml, že by sem někdo chodil – běžně potřebné věci byly uskladněny na zádi.

Vybral si moment, kdy se stmívalo a většina posádky a důstojníků večerela. Šel do své kajuty, vzal si lodní vak a stoupal po kajutních schůdkách na palubu. Z komory pod můstkem si vzal baterku, ale ještě ji nepoužil.

Měl svítit měsíc, ale za hustými mraky nebyl vůbec vidět. Tyrin se kradl jako zloděj při kraji, kde jeho silueta byla míň patrná než oproti našedle bílé palubě. Z můstku a z kormidelny tam dosahovalo trochu světla, ale námořníci, kteří měli službu, sledovali moře a ne palubu.

Sem tam na něj dopadla vodní sprška a když *Coparelli* prováděla svoje notorické kymácení na vlnách, musel se oběma rukama chytit zábradlí, aby nebyl smeten přes palubu. Loď chvilkami nabírala vodu – ne moc, ale dost, aby prosákla Tyrinovi do bot a studila ho. Vroucně doufal, že nikdy nebude mít tu čest, aby zjistil, jak se chová v opravdové vichřici.

Když se konečně dostal na špičku a vešel do nepoužívaného skladiště, byl promočený a třásl se zimou. Zavřel za sebou dveře, rozsvítil baterku a vydal se nepořádkem k jedné malé místnosti za hlavním skladištěm. I u ní pečlivě zavřel dveře, stáhl ze sebe nepromokavý oblek, svetrem si vydrbal ruce, aby si je usušil a trochu zahřál, a pak otevřel pytel. Vysílačku uložil do rohu, přivázal ji k přepážce a upevnil lepenkovou krabicí.

Měl gumové podrážky a kvůli dalšímu úkolu si ještě pro jistotu navlékl gumové rukavice. Kabely k radiovému stožáru vedly podél stropu. Malou pilkou, kterou ukradl ve strojovně, odřízl kousek roury a odkryl kabely. Nalezl kabel, který napájel lodní vysílačku a připojil k němu svoji vysílačku. Pak propojil anténní výstup s vedením signálu ze stožáru.

Přístroj zapnul a volal Moskvu.

Jeho vysílání nemohlo rušit lodní vysílačku, protože radista byl on a bylo dost nepravděpodobné, že by ji používal někdo jiný. Avšak když používal svou vysílačku, vstupní signály se nemohly dostat k lodní vysílačce; on sám je také neslyšel, protože jeho přístroj byl naladěn na jinou frekvenci. Mohl sice propojit všechno tak, aby obě vysílačky přijímaly současně, ale pak by odpovědi z Moskvy zachycovala i lodní vysílačka a někdo by si toho mohl všimnout... No ale na tom nebylo ani tak nic podezřelého, že malé lodi chvíli trvá, než zachytí signály. Tyrin se bude muset snažit používat svou vysílačku, jen když nebude očekávat žádné hlášení pro loď.

Když se spojil s Moskvou, řekl: *Kontrola druhého přístroje.*

Potvrdili příjem a odvysílali: *Počkejte na signál od Rostova.* Obě strany používaly standardní kód KGB.

Tyrin odpověděl: Čekám, pospěšte si.

Zpráva zněla: Krot' se, dokud se něco nestane. Rostov.

Tyrin odvysílal: Rozuměl jsem. Přepínám, konec.

Aniž čekal na jejich ukončení, přístroj vypnul a vrátil všechno do původní podoby. Pracoval s izolovanými kleštěmi, ale i tak byla práce časově náročná a ne moc bezpečná. Měl v radistické místnosti pár konektorů. Příště si jich dá pár do kapsy a použije je, aby proces trochu urychlil.

Byl spokojený. Našel si úkryt, povedlo se mu spojení a nikdo ho neodhalil. Jediné, co musel, bylo zůstat na místě a to byla činnost, která mu vyhovovala.

Ještě přitáhl jednu lepenkovou krabici před vysílačku, aby ji zakryl před zběžným pohledem. Otevřel dveře a posvítil si do hlavního skladiště – a ztuhl.

Měl společnost.

Místnost byla osvětlená a stropní světlo házelo po stěnách mihotavé stíny. Na zemi, uprostřed místnosti, opřený o barel, seděl s nohama nataženýma dopředu mladý námořník. Vzhlédl, stejně překvapený jako Tyrin – a jak Tyrin pochopil z výrazu jeho obličeje – i stejně vinný.

Tyrin ho poznal. Jmenoval se Ravlo. Byl to asi devatenáctiletý vyšisovaný blondák s úzkým bledým obličejem. V Cardiffu se nikdy k jejich výletům do hospody nepřidal, ale přesto měl vždycky černé kruhy pod očima a roztěkaný výraz, jako by měl kocovinu.

„Co tady děláš?“ zeptal se Tyrin a pak pochopil.

Ravlo měl vykasáný levý rukáv až nad loket. Na podlaze mezi jeho nohama ležela ampulka, sklíčko od hodinek a nepromokavý sáček. V pravé ruce držel injekční stříkačku a právě si chtěl píchnout.

Tyrin se zamračil. „Jseš diabetik?“

Ravlo zkrivil obličej a suše, nevesele se uchechtl.

„Narkoman,“ odpověděl si Tyrin. O drogách moc nevěděl, ale chápal, že by to stačilo, aby Ravla vysadili v nejbližším přístavu. Trochu si oddechl. To se dalo zvládnout.

Ravlo se díval za něj do malé místnosti. Tyrin se ohlédl a všiml si, že vysílačka je zřetelně viditelná. Oba na sebe zírali a bylo jim jasné, že ten druhý provádí něco, co chce utajit –

Tyrin navrhl: „Já budu mlčet o tvém tajemství a ty o mém.“

Ravlo se znovu tak podivně usmál, pak se uchechtl a přestal Tyrina vnímat. Podíval se na svou paži a zabořil si do ní jehlu.

Vysílání mezi *Coparelli* a Moskvou zachytila a zaznamenala tajná odposlouchávací služba amerického námořnictva. Protože se jednalo o běžný šifrovací kód KGB, bez problémů zprávu dekodovali. Ale všechno, co se dozvěděli bylo, že někdo na palubě lodi – nevěděli jaké – zkouší druhý vysílač, a někdo, jménem Rostov – takové jméno neobsahovala ani jedna jejich

složka – po něm chce, aby se krotil. Nikdo nechápal smysl, tak otevřeli spis, který nazvali ‚Rostov‘, zprávu založili a zapomněli na ni.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Když předal svoje hlášení v Káhiře, požádal Hassan o dovolení odjet do Sýrie, aby navštívil své rodiče v uprchlickém táboře. Dostal čtyři dny volna. Letadlem odletěl do Damašku a pak si vzal taxi do tábora.

Rodiče nenavštívil.

V táboře se po něčem poptával a pak odjel autobusem s jedním uprchlíkem do Dary, dalším autobusem přes jordánské hranice a až do Ammánu. Tam ho vzal jiný muž dalším autobusem k řece Jordán.

V noci druhého dne přešel řeku, doprovázený dvěma muži, kteří nesli samopaly. Teď už byl Hassan oblečen jako Arab, ale o zbraň nepožádal. Muži byli spíš mladíci, jejichž dospívající obličej teprve začínaly jevit rysy nudy a krutosti. V sebejistém klidu přešli údolí Jordánu. Směr Hassanovi naznačovali dotekem nebo šeptem. Zdálo se, že tuhle cestu prošli už mnohokrát. Jen jednou leželi v úkrytu za kaktusem, když se pár desítek metrů od nich začala míhat světla a bylo slyšet hlasy vojáků.

Hassan pociťoval bezmoc – a ještě něco. Nejdřív svůj pocit připisoval skutečnosti, že je v rukou těch chlapců a jeho život je naprosto závislý na jejich znalostech a odvaze. Ale později, když ho opustili a on se ocitl sám na silnici, kde doufal, že zastaví nějaké auto, si uvědomil, že jeho cesta je svým způsobem návrat. Léta už z něj byl evropský bankéř, žil v Lucemburku, měl auto, chladničku, televizi. A najednou jde v sandálech po prašných palestinských cestách svého mládí, žádné auto, žádné letadlo, ale zase Arab, venkovan, podřadný občan ve své rodné zemi. Žádný jeho reflex by tu nefungoval – nebylo možné vyřešit jediný problém tím, že by člověk zvedl telefon, vytáhl kreditní kartu, nebo si zavolal taxi. Cítil se jako dítě, žebrák a běženec současně.

Ušel skoro osm kilometrů, aniž zahlédl jediný vůz. Pak ho minul nákladák s ovocem. Motor mu nezdravě pokašlával a z výfuku se valil kouř. Zastavil kousek před ním. Hassan se rozběhl.

„Jedete do Nablusu?“ volal.

„Naskočte.“

Řidič byl mohutný a na předloktí se mu vlnily svaly, když kormidloval vůz zatáčkami nejvyšší možnou rychlostí. Při svém způsobu jízdy a naprostém ignorování brzdy si musel být jistý, že v noci nebude na silnici jiné auto

než jeho. Hassan by si rád zdříml, ale řidič si chtěl povídat. Vyprávěl Hassanovi, že Židé dobře vládnou, že obchod rozkvétá od doby, co okupují Jordánsko, ale že pochopitelně se země musí jednoho dne osvobodit. Půlka toho, co říkal, byla neupřímná, ale Hassan nevěděl která.

Do Nablusu přijeli za chladného úsvitu. Za úbočím probleskovalo rudé vycházející slunce a město ještě spalo. Nákladník se s hluchým vrčením přihnul na náměstí a zastavil. Hassan vystoupil a rozloučil se s řidičem.

Beze spěchu šel prázdnými ulicemi a slunce pomalu vyhánělo noční chlad. Vychutnával čistý vzduch a pohled na nízké bílé domy. Radoval se z každého detailu a utápěl se v nostalgických myšlenkách na své dětství. Byl v Palestině. Byl doma. Šel přímo, k domu bez čísla, do ulice beze jména. Byla to chudá čtvrť, kde malé kamenné domy byly nalepené těsně k sobě a ulice nikdo nezametal. Venku byla uvázaná koza a Hassan se letmo podívil, co žere, protože v dohledu nebyla žádná tráva. Dveře nebyly zamčené.

Zaváhal a snažil se potlačit šimravý pocit v žaludku. Byl pryč příliš mnoho let – a nyní byl zpátky v Zemi. Čekal moc dlouho na příležitost uštědřit odvetný úder za to, co provedli jeho otci. Snášel exil, obrnil se trpělivostí a živil v sobě nenávist, možná až příliš.

Vešel dovnitř.

Na podlaze spalo asi pět lidí. Jeden z nich, byla to žena, otevřela oči, uviděla ho a okamžitě se posadila. Rukou zajela pod polštář pro něco, co mohla být zbraň.

„Co chcete?“

Hassan vyslovil jméno člověka, který velel fedajínům.

Mahmoud nebydlel moc daleko od Yasifa Hassana, když byli – na konci třicátých let – oba ještě malí, ale nikdy se nesetkali, a pokud ano, nepamatovali si to. Po skončení války v Evropě, když Yasif odešel studovat do Anglie, Mahmoud pásl ovce se svými bratry, otcem, strýci a dědečkem. Jejich životy se vyvíjely až do roku 1948 úplně odlišnými směry. Mahmoudův otec, stejně jako Yasifův, se rozhodl sbalit věci a utéct. Synové – Yasif byl o pár let starší než Mahmoud – se setkali v utečeneckém táboře. Mahmoudova reakce na příměří byla ještě silnější než Yasifova, což bylo paradoxní, protože Yasif přišel o víc. Ale Mahmoud byl posedlý obrovským hněvem, který mu dával sílu nevěnovat se ničemu jinému než boji za osvobození své země. Dřív se o politiku nestaral, s přesvědčením, že s pastevci nemá nic společného, ale pak si vzal za cíl jí porozumět. Nejdřív se musel naučit číst.

Potkali se znovu v padesátých letech, v Gaze. Mahmoud vyrostl, a rozvinul se tělesně i duševně. Četl Clausewitze a Platónovu *Republiku*, Kapitál a *Mein Kampf*, Keynese a Maa a Galbraitha a Gándhího, historii i biografie,

klasické romány i moderní hry. Mluvil dobře anglicky a špatně rusky a lámal kantonské nářečí. Vedl malou skupinu teroristů a podnikal s ní loupežná přepadení na území Izraele. Házeli bomby, stříleli, kradli a pak mizeli do táborů v Gaze jako krysy do hromady odpadků. Teroristé dostávali peníze, zbraně a informace z Káhiry. Hassan byl, stručně řečeno, součástí této podpory, a když se s Mahmoudem znovu setkali, řekl mu, čemu je bezvýhradně věrný – ne Káhiře, ne panarabské vizi, ale Palestině.

Yasif byl připravený všeho se vzdát – zaměstnání v bance, domova v Lucemburku, práce pro egyptskou tajnou službu – a přidat se k bojovníkům za svobodu. Ale Mahmoud tenkrát řekl ne, zvyk rozkazovat mu přešel do krve. Řekl také, že za pár let, až budou partyzáni připraveni, budou stále potřebovat přátele na vysokých místech, kontakty s Evropou a tajnou službu.

Setkali se ještě jednou, v Káhiře, a dohodli se na způsobu vzájemných kontaktů, kterými by obešli Egyptany. U vedení tajné služby si Hassan vytvořil klamnou image, předstíral, že je méně bystrý, než ve skutečnosti byl. Zpočátku předával stejné zprávy jako Káhiře, především jména loajálních Arabů, kteří si po Evropě ukládali majetek, a mohli tak sloužit jako rezervy financí. V poslední době pracoval na konkrétnějších věcech, protože palestinské hnutí začalo operovat v Evropě. Objednával hotely, lety, pronajímal auta, domy, hromadil zásoby zbraní a poukazoval finanční prostředky.

Nebyl typem člověka, který by použil zbraň. Věděl to o sobě a trochu se styděl, takže byl o to víc hrdý, že je užitečný jiným, nenásilným, nicméně potřebným způsobem.

Výsledky jeho práce se začaly projevovat letos v Římě. Yasif věřil v Mahmoudův program evropského terorismu. Byl přesvědčený, že arabské armády dokonce i s podporou Rusů nikdy Židy neporazí, protože Židé se považovali za sužovaný národ bránící svůj domov proti cizím vojákům, a to jim dodávalo sílu. Podle Yasifova názoru byla pravda jiná. Palestinstí Arabové hájili své domovy proti agresivním sionistům. V táborech bylo mezi emigranty pořád víc palestinských Arabů než Izraelců. A byli to *oni*, ne horda vojáků z Káhiry a Damašku, kdo mohl osvobodit jejich vlast. Ale lidé museli nejdřív uvěřit fedajínům. Akce jako například letiště v Římě by je mohly přesvědčit, že fedajíni mají možnosti mezinárodního rozsahu. A kdyby lidé ve fedajíny uvěřili, stali by se pak jimi oni sami a pak už by je nikdo nezastavil.

Řím byl jen triviální záležitost, malý hříšek ve srovnání s věcí, kterou měl Hassan na mysli.

Šlo o akci, která překračovala všechny meze a při které jímala závrat'. Fedajíni by se na týdný dostali na přední stránky světových deníků a dokáza-

li by, že jsou mocnou mezinárodní silou a ne nějakou skupinkou otrhaných běženců. Zoufale si přál, aby Mahmoud souhlasil.

Yasif Hassan jim přijel navrhnout, aby se chopili příležitosti.

Objali se jako bratři, políbili se na tváře a pak od sebe poodstoupili, aby na sebe viděli.

„Voníš jako děvka,“ řekl Mahmoud.

„Smrdíš jako pasák koz,“ řekl Hassan. Rozesmáli se a znovu se objali.

Mahmoud byl statný muž, trochu vyšší než Hassan a mnohem rozložitější. A vypadal *velký* způsobem, jakým držel hlavu a jakým mluvil s lidmi. Byl opravdu cítit, nakyslým důvěrně známým pachem, který je společný všem místům, kde žije hodně lidí pohromadě, a která postrádají moderní vymoženosti jako je vana s horkou vodou, sanitní zařízení a odvoz odpadků. Hassan naposled použil toaletní vodu po holení před třemi dny a pořád Mahmudovi připadal jako navoněná žena.

Dům neměl žádné patro a byly v něm dva pokoje: jeden, do kterého Hassan vešel, a za ním další, ve kterém Mahmoud spal spolu s dvěma dalšími muži. Vařilo se vzadu na dvorku a nejbližší zdroj vody byl sto metrů daleko. Žena rozdělala oheň a začala připravovat kaši z rozdrčených fazolí. Mezitím co čekali na jídlo, začal Hassan Mahmudovi vyprávět svoje zážitky.

„Před třemi měsíci jsem v Lucemburku potkal jednoho muže, kterého znám z Oxfordu, Žida. Jmenuje se Dickstein. Ukázalo se, že je důležitým agentem Mossadu. Od té doby ho sleduju s pomocí Rusů, přesněji s jedním člověkem od KGB, který se jmenuje Rostov. Zjistili jsme, že Dickstein plánuje ukrást z jedné lodi náklad uranu, aby sionisti mohli postavit atomovou bombu.“

Mahmoud mu zpočátku odmítal uvěřit a podrobil ho křížovému výslechu: jak spolehlivé jsou informace, jaké má přesně důkazy, kdo by si mohl vymýšlet, jaké by se mohly udělat chyby? Pak, když Hassanovy odpovědi dávaly víc a víc smyslu, začalo mu docházet, že je to pravda, a velice zvažněl.

„Tohle není jen ohrožení palestinské věci. Ty bomby by mohly zničit celý Střední východ.“

Celý on, pomyslel si Hassan, všechno vidí v souvislostech.

„Co ty a ten Rus navrhuje?“ zeptal se Mahmoud.

„Je v plánu Dicksteina zastavit, odhalit záměr Izraelců a ukázat tak sionisty jako zločinné dobrodruhy. Detaily ještě nejsou dořešené. Ale já mám jiný návrh.“ Odmlčel se a snažil se zformulovat tu správnou větu, ale pak vyhrkl: „Myslím si, že by fedajínové mohli napadnout loď dřív, než se k ní Dickstein dostane.“

Mahmoud na něj dlouho nepřítomně zíral.

Hassan si myslel: Řekni něco, proboha! Mahmoud začal pomalu vrtět hlavou ze strany na stranu, pak se mu ústa rozšířila k úsměvu a nakonec se začal smát. Nejdřív se jen uchechtl, ale pak se řehtal na celé kolo, až se ostatní, kteří byli v domě, seběhli podívat, co se děje.

„No co si myslíš?“ odvážil se Hassan.

Mahmoud si povzdechl. „Je to báječný,“ odpověděl. „Nevím sice, jak to provést, ale ta myšlenka je skvělá.“

A pak se začal ptát.

Pokládal otázky celou snídani a skoro celé dopoledne: množství uranu, jména zúčastněných lodí, jak se zpracovává koncentrát na výbušninu, místa, data, lidi. Mluvili spolu v zadním pokoji, většinou jen sami dva, ale sem tam Mahmoud někoho zavolal a řekl mu, aby si to poslechl, zatímco Hassan opakoval určité detaily.

Kolem poledne zavolal dva muže, kteří byli zřejmě jeho pobočníci. V jejich přítomnosti znovu prošel body, které považoval za klíčové.

„*Coparelli* je běžná obchodní loď s normální posádkou?“

„Ano.“

„Popluje Středozemním mořem do Janova?“

„Ano.“

„Kolik koncentrát váží?“

„Dvě stě tun.“

„A je balený v barelech?“

„Je jich pět set šedesát.“

„A tržní cena?“

„Dva milióny amerických dolarů.“

„A používá se na výrobu atomových bomb?“

„Ano, ale tohle je jen surovina.“

„A výroba výbušniny je drahá nebo obtížná?“

„Ne, pokud máš jaderný reaktor. Jinak ano.“

Mahmoud kývl na oba muže. „Běžte a řekněte to ostatním.“

Odpoledne, když už slunce bylo za zenitem a ochladilo se natolik, že se dalo jít ven, vydal se Mahmoud s Yasifem do hor za město. Yasif se hrozně moc chtěl dozvědět, co si Mahmoud o jeho plánu myslí doopravdy, ale ten se o uranu odmítl bavit. Tak Yasif vyprávěl o Davidovi Rostovovi a o tom, jak obdivuje jeho profesionální přístup, navzdory problémům, které mu způsobil.

„Je správné obdivovat Rusy,“ řekl Mahmoud, „ale jen za předpokladu, že se jim nedůvěřuje. O naši věc jim vůbec nejde. Existují tři důvody, proč se

za nás postavili. Nejméně důležitý důvod je, že působíme potíže Západu. A cokoli je špatné pro Západ, je dobré pro Rusy. Druhý se týká jejich prezentace na veřejnosti. Rozvojové země se spíš ztotožňují s námi než se sionisty, takže když Rusové podporují nás, získávají dobré jméno ve Třetím světě – a pamatuj, v zápase mezi Spojenými státy a Sovětským svazem bude hodně záležet na tom, komu dá hlas právě Třetí svět. Ale nejdůležitější důvod – jediný *opravdu* důležitý důvod – je ropa. Arabové mají ropu.“

Minuli chlapce, který pásal malé stádo vyhublých ovcí. Chlapec hrál na flétnu. Yasif si vzpomněl, že Mahmoud taky kdysi býval pasáčkem ovcí, který neuměl ani číst ani psát.

„Chápeš, jak je ropa důležitá?“ zeptal se Mahmoud. „Hitler kvůli ní prohrál válku.“

„Ne.“

„Poslyš, Rusové porazili Hitlera. Bylo to jasné předem. Hitler to věděl. Věděl o Napoleonovi, věděl, že Rusy nikdo neporazí. Tak proč se snažil? Docházela mu ropa. A v Gruzii jsou ropná pole. Hitler se musel dostat na Kavkaz. Ale Kavkaz nemůžeš držet, dokud nemáš Volgograd. Tenkrát se jmenoval Stalingrad a tam se karta obrátila. Ropa. Jedině o to bojujeme, ať se nám to líbí nebo ne, chápeš to? Kdyby nebylo ropy, nikdo by se nestaral o několik Arabů a Židů, kteří se perou o kousek ubohé země. Jen my.“

Mahmoud v sobě měl magnetickou přitažlivost, když mluvil. Pevným, jasným hlasem formuloval krátké věty, jednoduchá vysvětlení, tvrzení, která zněla jako ohromující základní pravdy. Hassan předpokládal, že takhle mluví i ke svým oddílům. Podvědomě si vybavoval, jak se učeně o politice diskutuje na místech jako je třeba Lucemburk a Oxford, a najednou se mu zdálo, že přes spousty informací vědí ti lidé méně než Mahmoud. Uvědomoval si, že mezinárodní politika je komplikovaná. Že za věcmi je víc než jen ropa, ale v hloubi duše byl přesvědčený, že má Mahmoud pravdu.

Seděli ve stínu pod fíkovníkem. Kolem nich se táhla rovná šedohnědá krajina. Obloha se tetelila horkem a modří a od jednoho horizontu k druhému na ní nebyl jediný mráček. Mahmoud otevřel láhev na vodu a podal ji Hassanovi, který se napil vlažné tekutiny a vrátil mu ji. Pak se Mahmouda zeptal, jestli by chtěl v Palestině vládnout, až budou sionisté poraženi.

„Zabil jsem spoustu lidí,“ odpověděl Mahmoud. „Nejdřív vlastníma rukama, nožem, zbraní nebo bombou. Teď zabírám vymyšlením plánů a dáváním rozkazů. Ale zabírám je pořád. Víme, že je to hřích, ale já se nemůžu kát. Necítím žádné výčitky, Yasife. Dokonce i když uděláme chybu a zabijeme děti nebo Araby místo vojáků a sionistů, vybaví se mi: To je špatné pro naši reputaci, ale nikdy: To je špatné pro mou duši. Mám na rukou krev a nikdy ji nesmyju. Existuje takový příběh. Jmenuje se Obraz Doriana Graye.

Je o muži, který vedl špatný, prostopášný život. Takový život, který mu měl přivodit předčasné stáří, vrásky v obličeji a kruhy pod očima, zničená játra a pohlavní choroby. Ale on přesto netrpěl. Ve skutečnosti, jak léta ubíhala, zůstával pořád mladý, jako kdyby našel elixír mládí. Ale ve svém domě měl v pokoji zamčený obraz. Ten obraz stárnul a trpěl divokým životem a strašnými nemocemi. Znáš ten příběh? Je od Angličana.“

„Viděl jsem film.“

„Já jsem to četl, když jsem byl v Moskvě. Rád bych ten film viděl. Pamatuješ si, jak to končí?“

„Ano. Dorian Gray obraz zničí a v ten okamžik se všechno přenese na něj a on zemře.“

„Správně.“ Mahmoud zazátkoval láhev a rozhlédl se po hnědých úbočích nevidoucímá očima. Pak řekl: „Až bude Palestina svobodná, můj obraz se zničí.“

Pak zůstali na chvíli sedět pohroužení v mlčení. Nakonec se beze slov zvedli a vydali se zpátky k městu.

Do malého domku v Nablusu přišlo za soumraku, právě před zákazem vycházení, několik mužů. Hassan nevěděl, kdo přesně jsou, mohli být místní vůdci hnutí, nebo vybraná skupina, jejíž názory Mahmoud respektuje, nebo válečná rada, která mu je nablízku, ale s níž nežije. Hassan v poslední možnosti shledával logiku, protože kdyby žili všichni pohromadě, mohli by být taky všichni pohromadě zničeni.

Žena jim dala chléb, ryby a víno s vodou a Mahmoud jim nastínil Hassanův plán. Ale promyslel ho mnohem podrobněji. Navrhl dostat se na *Coparelli* dřív než Dickstein a potom na lodi ze zálohy napadnout Izraelce. Očekával běžnou posádku a polovičatý odpor, takže by Dicksteinova skupina byla srovnána se zemí. Pak by fedajínové s lodí odpluli do nějakého severoafriického přístavu a celému světu ukázali těla zločinných sionistů. Náklad by nabídli majitelům za výkupné v poloviční tržní ceně – za jeden milión dolarů.

Následovala dlouhá debata. Jednu frakci hnutí zcela zřejmě znervózňovala Mahmoudova politika rozšíření boje do Evropy a viděla v navrhovaném přepadení jen rozšíření této strategie. Padl názor, že fedajínové by získali víc, kdyby svolali do Bejrútu nebo Damašku tiskovou konferenci a odhalili izraelský plán mezinárodnímu tisku. Hassan byl přesvědčený, že to je málo. Obvinění nemá žádnou váhu a nešlo přece o prokázání nezákonného chování Izraele, ale o demonstraci síly fedajínů.

Mluvili jako sobě rovní a Mahmoud každého poslouchal se stejným zájmem. Hassan tiše seděl a vnímal tiché klidné hlasy lidí, kteří vypadali jako vesničané a hovořili jako senátoři. Byl současně plný naděje i strachu, že

jeho plán přijmou. Naděje proto, že by se vyplnil dvacet let starý sen o pomstě. Strach proto, že by se musel účastnit akcí obtížnějších, riskantnějších a víc násilnických než doposud.

Ke konci už nemohl vydržet a vyšel ven. Usadil se na zanedbaný dvorek a zhluboka vdechoval noční vzduch a vůni dohasínajícího ohně. O chvíli později se z domku ozval chór tichých hlasů, připomínající hlasování.

Mahmoud vyšel ven a sedl si vedle Hassana. „Poslal jsem pro auto.“

„Co?“

„Musíme jet do Damašku. V noci. Máme před sebou moc práce. Bude to naše největší operace. Musíme se začít okamžitě připravovat.“

„Takže je rozhodnuto.“

„Ano. Napadneme loď a zmocníme se uranu.“

„Tak to bude,“ řekl Hassan.

David Rostov byl se svou rodinou rád jen někdy a jak stárnul, intervaly se prodlžovaly. První den dovolené byl příjemný. Připravil snídani a procházeli se po pláži. Odpoledne Vladimír, mladý génius, hrál simultánně šachy proti Rostovovi, Marije a Juriji, a vyhrál všechny tři hry. Nad večerí seděli dlouhou dobu, sdělovali si novinky a popíjeli víno. Druhý den byl podobný, ale už je těšil méně, a třetí den se každému společnost druhých okoukala. Vladimír si uvědomil, že se o něm říká, že je zázračné dítě, a ponořil se až po uši do knih. Jurij si začal pouštět na magnetofonu úpadkovou západní muziku a dohadoval se s otcem kvůli disidentním básníkům. Marija se zavřela v kuchyni a přestala se líčit.

Takže když přišla zpráva, že se Nik Bunin vrátil z Rotterdamu a úspěšně nainstaloval odposlouchávací zařízení na *Stromberg*, využil toho Rostov jako výmluvy pro návrat do Moskvy.

Nik oznamoval, že *Stromberg* byl v suchém doku na běžné prohlídce, která je součástí prodeje Savilskému lodnímu sdružení. Probíhalo plno drobných oprav, takže se na palubu dostal bez potíží jako elektrikář. Zařízení umístil na před lodi. Při cestě zpátky ho zastavil předák se slovy, že na dnešek nejsou v plánu žádné opravy elektřiny. Nik poznamenal, že když nebylo nic objednáno, není divu, že nebude nic zapláceno. Od této chvíle, kdykoli bude na lodi zapnutý přívod energie – což bude po celou dobu plavby na moři a většinu času v pinstavu – bude zařízení vysílat každých třicet minut signály, dokud se loď nepotopí nebo nebude rozebrána na náhradní díly. Do konce její existence, ať bude kdekoli na světě, ji Moskva bude schopná lokalizovat do jedné hodiny.

Rostov Nika vypočetl a pak ho poslal domů. Na večer měl program. Už dlouho neviděl Olgu a byl netrpělivý, protože se těšil, až uvidí, co bude dělat s vibrátorem, který jí koupil v Londýně.

V izraelské námořní tajné službě byl mladý kapitán, jménem Dieter Koch, který byl profesí lodní inženýr. Až *Coparelli* vypluje z Antverp se svým nákladem, musí být Koch na její palubě.

Nat Dickstein dorazil do Antverp jen s velmi mlhavou představou, jak by se to dalo zařídit. Z hotelového pokoje zatelefonoval místnímu zástupci společnosti, která *Coparelli* vlastnila.

Až umru, dumal, když čekal na spojení, vystrojí mi pohřeb z hotelového pokoje.

Telefon zvedla nějaká dívka. Dickstein řekl energicky: „U telefonu Pierre Beaudaire, spojte mě s ředitelem.“

„Okamžik, prosím.“

Ozval se mužský hlas. „Prosím?“

„Dobrý den, u telefonu Pierre Beaudaire z Beaudairovy lodní agentury,“ zaimprovizoval Dickstein během hovoru.

„Nikdy jsem o vás neslyšel.“

„Právě proto volám. Víte, hodláme zřídit v Antverpách kancelář a já jsem se chtěl zeptat, jestli byste nechtěl vyzkoušet naše služby.“

„Nemyslím, ale můžete mi napsat a –“

„Jste absolutně spokojený se svou stávající agenturou, která pro vás posádku zprostředkovává?“

„Mohlo by to být horší. Podívejte –“

„Ještě jedna poslední otázka a už vás nebudu víc zdržovat. Můžu se zeptat, koho momentálně používáte?“

„Cohenovu agenturu, A teď už nemám rozhodně čas –“

„Chápu. Děkuji za vaši trpělivost. Na shledanou.“

Cohen! Tomu se říká štěstí. Možná, že i tenhle úkol zvládnou bez násilí, přemýšlel Dickstein, když pokládal telefon. Cohen! To nečekal – doky a lodě nepatřily právě k typickým oblastem obchodního působení Židů. Někdy má člověk prostě štěstí.

Vyhledal v seznamu telefon na Cohenovu agenturu, zapamatoval si adresu, oblékl si kabát a odešel na taxi.

Cohenova kancelář byla ve dvou malých místnostech nad námořnickým barem ve čtvrti prostitutek. Ještě nebylo poledne, takže většina obyvatel spala – děvky a zloději, hudebníci a striptérky, číšníci a rváči, lidé, jimiž místo každý večer ožívalo. Teď po ránu vypadalo jako běžná, zchátralá čtvrť, šedivá a chladná a ne moc čistá.

Dickstein vyšel po schodech do prvního patra, zaklepal a vešel. V malé přijímací místnosti, vybavené kartotékami a oranžovými umělohmotnými židlemi, seděla sekretářka ve středních letech.

„Rád bych mluvil s panem Cohenem.“

Prohlédla si ho a bylo na ní vidět, že ho za námořníka nepovažuje. „Chcete loď?“ zeptala se nejistě.

„Ne,“ odpověděl Dickstein. „Jsem z Izraele.“

„Aha,“ zaváhala. Měla tmavé vlasy, hluboce posazené, mrzuté oči a na prstě snubní prstýnek. Dickstein si pomyslel, jestli není náhodou paní Cohenova. Zvedla se a vešla do zadní kanceláře. Měla na sobě kalhotový kostým a zezadu vypadala na svůj věk.

Za chvíli se vrátila a uvedla ho dovnitř. Cohen se zvedl, podal mu ruku a bez úvodu řekl: „Dávám peníze na naši věc každý rok. Za války jsem dal dvacet tisíc guldenů. Můžu vám ukázat účty. Nějaká nová žádost? Je zase válka?“

„Nepřišel jsem vybírat peníze, pane Cohene,“ usmál se Dickstein. Paní Cohenová nechala otevřené dveře. Dickstein je zavřel. „Můžu se posadit?“

„Jestliže nechcete peníze, sedněte si, dejte si kávu a zůstaňte celý den,“ smál se Cohen.

Dickstein se posadil. Cohen byl malý, nosil brýle a byl pečlivě oholený. Vypadal tak na padesát. Měl na sobě pepita oblek, který nevypadal nově. Obchody mu trochu jdou, pomyslel si Dickstein, ale žádný milionář není.

„Byl jste tady za Druhé světové války?“ zeptal se Dickstein.

Cohen přikývl. „Byl jsem mladý. Odjel jsem na venkov, kde jsem pracoval na farmě. Nikdo mě neznal, takže nevěděli, že jsem Žid. Měl jsem štěstí.“

„Myslíte si, že se to stane zase?“

„Ano. Podívejte se do minulosti. Dělo se to pořád, proč by to teď mělo přestat? Stane se to znovu – ale ne v mém životě. Tady je mi dobře. Nechci zpátky do Izraele.“

„Dobře. Já pracuju pro izraelskou vládu. Chtěli bychom, abyste pro nás něco udělal.“

Cohen svěsil ramena. „Prosím.“

„Za pár týdnů zavolá jeden z vašich klientů v naléhavé záležitosti. Budou potřebovat lodního inženýra na loď jménem *Coparelli*. Chtěli bychom, abyste jim poslal muže, kterého vám doporučíme my. Jmenuje se Koch a je Izraelec, ale bude mít jiné jméno a falešné doklady. Nicméně je lodní inženýr – váš klient nebude nespokojen.“

Dickstein čekal, až Cohen něco řekne. Jseš docela příjemný, myslel si, slušný, židovský obchodník, inteligentní a pracovitý, trochu nervózní, nenut mě, abych se k tobě musel zachovat tvrdě.

Cohen řekl: „Nechcete mi říct, proč chce izraelská vláda toho Kocha na palubě *Coparelli*, že ne?“

„Ne.“

„Máte nějaké pověřovací papíry?“

„Ne.“

Sekretářka vešla bez zaklepání a přinesla jim kávu. Dickstein cítil její nepřátelský postoj. Cohen využil přerušení debaty, aby si dal dohromady myšlenky. Když odešla, řekl: „Musel bych být *mešuge*, abych to udělal.“

„Proč?“

„Přijdete si jen tak z ulice, řeknete, že zastupujete vládu Izraele, přesto nemáte žádné pověření, dokonce jste se ani nepředstavil. Chcete po mně, abych se účastnil něčeho, co je evidentní podvod, možná zločin. Nechcete mi říct, o co jde. I kdybych vašemu příběhu věřil, nevím, zda je to potvrzené.“

Dickstein si povzdechl a přemýšlel o možnostech: vydírat ho, unést mu ženu, v den D se dostat do jeho kanceláře... Pak se zeptal: „A co můžu udělat, abych vás přesvědčil?“

„Potřebuju osobní potvrzení od izraelského premiéra, než to udělám.“

Dickstein se zvedl k odchodu, ale pak si řekl: Proč ne? Proč, kruci, ne? Byl to pošetilý nápad a budou si asi myslet, že se zbláznil... ale přinese to ovoce, poslouží to účelu... Ušklíbl se, když to domyslel do konce. Pierra Borga raní mrtvice.

„V pořádku,“ řekl Cohenovi.

„Co myslíte tím ‚v pořádku‘?“

„Oblékněte se. Musíme do Jeruzaléma.“

„Ted?“

„Máte práci?“

„Mluvíte vážně?“

„Řekl jsem vám, že je to urgentní.“ Dickstein ukázal na telefon na stole. „Zavolejte ženě.“

„Je vedle.“

Dickstein došel ke dveřím a otevřel je. „Paní Cohenová!“

„Ano?“

„Mohla byste na chvíli?“

Pospíšila si dovnitř a vypadala znepokojeně. „Co se děje, Josefe?“ zeptala se manžela.

„Tenhle muž chce, abych s ním jel do Jeruzaléma.“

„Kdy?“

„Teď.“

„Myslíš tenhle týden?“

„Myslím dnes dopoledne, paní Cohenová,“ vložil se do rozhovoru Dickstein. „A musím vás upozornit, že tohle všechno je přísně tajné. Požádal jsem vašeho manžela, aby udělal něco pro izraelskou vládu. Přirozeně se chce ubezpečit, že se jedná opravdu o vládu a ne o žádost nějakého zločince. Takže ho tam potřebuju odvézt, abych ho přesvědčil.“

„Josefe, nenechávej se zatahovat –“

Cohen pokrčil rameny. „Jsem Žid. Tak jako tak jsem vtažen. Postarej se o agenturu.“

„Nic o tom člověku nevíš!“

„Tak si to zjistím.“

„Nelíbí se mi to.“

„Nic nehrozí,“ řekl jí Cohen. „Poletíme pravidelnou linkou do Jeruzaléma. Setkám se s premiérem a vrátíme se.“

„S premiérem!“ Dickstein si uvědomil, jak bude pyšná, jestliže se její manžel setká s premiérem. Proto řekl: „Musí to zůstat v tajnosti, paní Cohenová. Prosím vás, řekněte lidem, že váš manžel odjel obchodně do Rotterdamu. Zítra bude zpátky.“

Zírala na ně oba. „Můj muž se setká s premiérem a já to nemůžu říct ani Ráchel Rothsteinové?“

Tehdy si Dickstein uvědomil, že to bude v pořádku.

Cohen si vzal z věšáku kabát a oblékl se. Paní Cohenová ho políbila a objala.

„Nic se neděje,“ uklidňoval ji. „Je to náhlé a podivné, ale je to v pořádku.“

Hluše přikývla a nechala ho jít.

Na letiště si vzali taxi. Pocit radosti v Dicksteinovi cestou narůstal. Celá akce měla v sobě kousek uličnictví, cítil se trochu jako školák. Byla to opravdu pěkná vylomenina. Nemohl zadržet úsměv, takže se musel otočit, aby ho Cohen neviděl.

Pierre Borg pukne.

Dickstein koupil dvě zpáteční letenky do Tel Avivu a zaplatil kreditní kartou. V Paříži museli přeseadat. Než odletěli, volal Dickstein na velvyslanectví v Paříži a zařídil, aby na ně v transitu někdo čekal.

V Paříži předal zaměstnanci z velvyslanectví zprávu pro Borga s vysvětlením, co po něm požaduje. Diplomatický pracovník byl zaměstnanec Mossadu a jednal s Dicksteinem s uctivou podřízeností. Cohen mohl rozho-

vor poslouchat, a když muž odešel, řekl Dicksteinovi: „Už jste mě přesvědčil. Můžeme se vrátit.“

„Kdepak,“ odpověděl Dickstein. „Když už jsme se dostali až sem, chci si být jistý vámi.“

„V Izraeli musíte být důležitý člověk,“ řekl Cohen Dicksteinovi v letadle.

„Nejsem. Ale to, co dělám, je důležité.“

Cohen se vyptával, jak se má chovat, jak má premiéra oslovovat. „Ne-vím,“ odpověděl Dickstein. „Nikdy jsem se s ním nesetkal. Podejte mu ruku a řikejte mu jménem.“

Cohen se usmál. Začínal sdílet Dicksteinův pocit uličnictví.

Pierre Borg na ně čekal na letišti Lod s autem, aby je odvezl do Jeruzaléma. Usmíval se a s Cohenem si potřásl rukou, ale v duchu se v něm všechno vařilo. Když šli k autu, zamumlal k Dicksteinovi: „Doufám, že pro to máš zatraceně dobré důvody.“

„Mám.“

Byli pořád pohromadě s Cohenem, takže Borg neměl příležitost Dicksteina podrobit výslechu. Jeli přímo do premiérový rezidence v Jeruzalémě. Dickstein s Cohenem čekali v předpokoji, zatímco Borg premiérovi vysvětloval, o co ho žádají a proč.

O pár minut později byli přijati. „To je Nat Dickstein, pane,“ řekl Borg.

Oba muži si podali ruce a premiér řekl: „Ještě jsme se neviděli, ale slyšel jsem o vás, pane Dicksteine.“

Borg pokračoval v představování. „A pan Josef Cohen z Antverp.“

„Pane Cohene,“ usmál se premiér, „jste velice opatrný muž. Měl byste stát politikem. Nu, takže... prosím vás, zařídte to pro nás. Je to opravdu velmi důležité a vás to nijak nepoškodí.“

Cohen byl oslněn. „Ano, pane, samozřejmě to zařídím, moc se omlouvám, že jsem způsobil tolik potíží...“

„Neomlouvejte se. Zachoval jste se správně.“ Premiér mu znovu podal ruku. „Děkuji, že jste přišli. Na shledanou.“

Borg byl cestou na letiště mnohem méně slušný. Seděl beze slova vedle řidiče, kouřil doutník a neklidně sebou vrtěl. Na letišti se mu podařilo Dicksteina na chvíli odvést stranou. „Jestli na mě ještě jednou vytáhneš podobný fór...“

„Bylo to nutné,“ řekl Dickstein. „A netrvalo to ani minutu. Tak co se děje?“

„Co se děje? Půlka mého zatraceného oddělení strávila celý den, aby tu minutku zařídila. Pročs na něj nenamířil pistoli nebo tak něco?“

„Protože nejsme barbaři.“

„To mi říkají lidi pořád.“

„Opravdu? To je špatné znamení.“

„Proč?“

„Protože by nemělo být potřeba, aby ti to někdo říkal.“

Pak ohlásili jejich let. Když Dickstein nastupoval s Cohenem do letadla, uvědomil si, že jeho vztah s Borgem je v troskách. Vždycky mluvili tímhle způsobem, že se popichovali, ale až doposud byl v jejich narážkách podtón čehosi... když ne náklonnosti, tak přinejmenším respektu. Teď se vytratil. Borg se choval vysloveně nepřátelsky. Dicksteinovo odmítnutí nechat se stáhnout z případu byl projev neposlušnosti, kterou Borg odmítal tolerovat. Kdyby byl Dickstein chtěl pokračovat v práci pro Mossad, byl by musel bojovat s Borgem o jeho místo, protože pro oba muže už v organizaci nebylo místo. Ale nebylo nutné něco takového řešit, protože Dickstein se rozhodl rezignovat.

Nazpátek se vraceli v noci. Cohen vypil trochu ginu a usnul. Dickstein se v duchu probíral prací, kterou během posledních pěti měsíců udělal. V květnu začal bez jediného nápadu, jak ukrást uran, který Izrael potřeboval. Zabýval se problémy tak, jak přicházely a řešil jeden po druhém: jak se dostat uranu na stopu, jaký uran ukrást, jak napadnout loď, jak zakrýt stopy, že je ve věci Izrael, jak zabránit, aby krádež uranu byla oznámena úřadům, jak uklidnit majitele materiálu. Kdyby si býval na začátku sedl a pokoušel se představit si celý plán, byl by nikdy nemohl předvídat všechny komplikace.

Měl i štěstí i smůlu. Skutečnost, že majitelé *Coparelli* využívali služeb židovské agentury v Antverpách, bylo štěstí. Zrovna tak zásilky uranu pro nejaderné účely a jedna z nich po moři. Smůla spočívala především v jeho náhodném setkání s Yasifem Hassanem.

Hassan byl tou vadou na kráse. Dickstein si byl celkem jistý, že svoje pronásledovatele strásl, když letěl do Buffala za Cortonem, a že od té doby jeho stopu nezachytili. Což ovšem neznamenal, že by se případu vzdali.

Bylo by užitečné zjistit, kolik se jim toho podařilo vypátrat, než jim zmizel.

Dickstein se nemohl ani znovu setkat se Suzou a za to mohl také Hassan. Kdyby zajel do Oxfordu, bylo zřejmé, že by ho Hassan zase nějak vypátral.

Letadlo začalo klesat. Dickstein si zapnul bezpečnostní pás. Všechno bylo hotovo, plán i přípravy. Karty byly rozdány. Věděl, co má v ruce a znal pár karet, které držela druhá strana. Zbývalo dohrát hru a nikdo nemohl předpovědět, jak dopadne. Přál si, aby do budoucnosti viděl jasněji a aby jeho plány nebyly tak komplikované. Přál si, aby nemusel riskovat znovu život a aby hra už začala. Pak by mohl přestat s přáními a začít něco dělat.

Cohen se vzbudil. „Všechno se mi to zdálo?“

„Ne,“ usmál se Dickstein. Ještě ho čekala jedna nepříjemná záležitost. Musel vyděsit Cohena k smrti. „Říkal jsem vám, že to je důležité a tajné.“

„Ano. Já tomu rozumím.“

„Nerozumíte. Pokud o tom řeknete někomu jinému s výjimkou vaší ženy, podnikneme drastické opatření.“

„To je hrozba? To, co říkáte?“

„Říkám, že když nebudete držet jazyk za zuby, zabijeme vaši ženu.“

Cohen vytřeštil oči a zpopelavěl. Po chvíli se otočil a díval se z okénka na letiště, které se k nim blížilo.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Moskevský hotel Rossija byl největší hotel v Evropě. Měl 5 738 lůžek, patnáct kilometrů chodeb a žádnou klimatizaci.

Yasif Hassan v něm strávil neklidnou noc.

Ono se řeklo jednoduše: fedajínové napadnou loď dřív, než se k ní dostane Dickstein, ale čím víc přemýšlel, tím víc ho to děsilo.

Organizace pro osvobození Palestiny v roce 1968 nebyla pevně stmelelým politickým subjektem, jakým se snažila jevit na veřejnosti. Nebyla dokonce ani volným spojením jednotlivých skupin. Spíš připomínala klub lidí se společným zájmem, reprezentovala své členy, ale neovládala je. Individuální oddíly mohly mluvit jako jeden muž ústy OOP, ale nejednaly tak a ani nemohly. Takže když Mahmoud řekl, že fedajínové něco udělají, mluvil pouze za svou skupinu. Kromě toho by bylo v tomto případě víc než nemoudré žádat OOP o spolupráci. Organizaci poskytovali peníze, vybavení a útočiště Egyptané a i ji silně infiltrovali. Pokud chtěl člověk něco před nimi udržet v tajnosti, musel to držet v tajnosti taky před OOP. Pochopitelně po provedení akce, až si zástupci světového tisku přijedou prohlédnout zajatou loď s jaderným nákladem, Egyptané se o tom dozvědí a pravděpodobně budou podezřívát fedajíny, že jim zmařili plány. Ale Mahmoud se bude tvářit jako neviňátko a Egypt se bude muset připojit k obecné chvále, že fedajínové překazili izraelský akt agrese.

A Mahmoud tak jako tak věřil, že pomoc druhých nebude potřebovat. Jeho skupina měla nejlepší styky vně Palestiny, nejlepší organizaci v Evropě a spoustu peněz. Mahmoud byl právě v Benghazi, kde zařizoval vypůjčení lodi, zatímco jeho mezinárodní tým se shromažďoval ze všech koutů světa.

Ale nejdůležitější úkol ležel na Hassanovi: jestliže se fedajínové měli dostat ke *Coparelli* dřív než Izraelci, bude muset přesně zjistit, kdy a kde hodlá Dickstein akci provést. Z toho důvodu potřeboval KGB.

Hassan se ve společnosti Rostova necítil vůbec dobře. Do své návštěvy u Mahmouda si byl schopný opakovat, že pracuje pro dvě organizace s jediným cílem. Nyní se z něj stal opravdový dubl, který předstíral, že pracuje pro Egyptany a KGB, zatímco sabotoval jejich plány. Měl pocit, že se změnil – cítil se jako zrádce – a bál se, že Rostov změnu zpozoruje.

Když přiletěl do Moskvy, Rostov sám se choval rozpačitě. Řekl mu, že nemá v bytě dost místa, aby v něm mohl Hassan bydlet, i když Hassan věděl, že zbytek rodiny je na dovolené. Zdálo se, že Rostov něco tají. Hassan ho podezříval, že je v tom žena a že Rostov nechce, aby jeho kolegové něco tušili.

Po neklidné noci v hotelu Rossija se Hassan s Rostovem setkal v budově KGB, v kanceláři jeho šéfa, Felixe Voroncova. I tam něco nehrálo. Když Hassan vešel do místnosti, oba muži se dohadovali. Ačkoli okamžitě ztichli, atmosféra byla plná nevyřčeného nepřátelství. Hassan měl sám co dělat se svým tajemstvím, než aby tomu věnoval moc pozornosti.

„Něco nového?“ zeptal se a posadil se.

Rostov a Voroncov se podívali jeden na druhého. Rostov pokrčil rameny. Voroncov odpověděl: „Na *Stromberg* se nám podařilo umístit velmi výkonný radiosignál. Loď vyplula ze suchého doku a míří na jih přes Biskajský záliv. Mohli bychom předpokládat, že míří do Haify, aby nabrala posádku agentů Mossadu. Myslím, že my všichni můžeme být spokojeni s naší společnou výzvědnou prací. Projekt se nyní dostává do stádia akce. Náš úkol bude převzít iniciativu, ne pouze sledovat, jako to bylo dosud.“

„Takhle mluví tady ve středisku všichni,“ řekl Rostov jakoby na okraj. Voroncov do něj zlobně zabodl pohled.

„Jaké akce?“ zeptal se Hassan.

„Tady Rostov jede do Oděsy, aby se nalodil na polskou obchodní loď *Karla*. Na první pohled vypadá jako obyčejná nákladní loď, ale je velmi rychlá a speciálně vybavená – často ji používáme.“

Rostov se díval do stropu, na tváři výraz mírného znechucení. Hassan se domníval, že chtěl před Egyptem některé z detailů utajit, a možná se právě kvůli tomu s Voroncovem dohadoval.

Voroncov pokračoval. „Váš úkol je připravit egyptskou loď a zkontaktovat se s *Karlou* ve Středozemním moři.“

„A pak?“

„Počkáme na Tyrinovu zprávu z *Coparelli*, kde má k útoku dojít. Taky nám sdělí, jestli se uran bude z *Coparelli* překládat na *Stromberg* nebo jednoduše na *Coparelli* zůstane a bude vyložen v Haifě.“

„A potom?“

Voroncov se chystal promluvit, ale Rostov ho předešel. „Chci, abys Káhiře řekl krycí historku,“ řekl Hassanovi. „Chci, aby se vaši lidé nedozvěděli, že my víme o *Coparelli*. Víme pouze, že se Izraelci na moři k něčemu chystají a stále se pokoušíme zjistit, k čemu.“

Hassan přikývl a tvářil se netečně. Ale *musel* se dozvědět skutečný plán a Rostov mu ho nechce prozradit! „Ano, řeknu jim to tak – pokud mi řeknete, jak to bude doopravdy.“

Rostov se podíval na Voroncova a pokrčil rameny. Ten začal vysvětlovat: „Po útoku Izraelců nabere *Karla* kurs Dicksteinovy lodě, která poveze uran. A srazí se s ní.“

„Srazí?!“

„Vaše loď se stane svědkem srážky a podá o ní zprávu. Zaregistrujete, že posádka lodi je izraelská a náklad je uran. I tato fakta oznámíte. Dojde k vyšetřování na mezinárodní úrovni. Přítomnost jak Izraelců, tak ukradeného uranu na palubě, bude bez pochyb prokázána. Mezitím bude uran navrácen právoplatným majitelům a Izrael bude mít mezinárodní ostudu.“

„Budou určitě bojovat,“ řekl Hassan.

„O to líp,“ odpověděl Rostov. „Vaše loď nám dosvědčí, že nás napadli a pomůže nám je zneškodnit.“

„Dobrý plán,“ pochválil si Voroncov. „Jednoduchý. Musí dojít ke srážce – ostatní půjde automaticky.“

„Ano, je to dobrý plán,“ souhlasil Hassan. Perfektně zapadal do plánu fedajínů. Na rozdíl od Dicksteina Hassan věděl, že na palubě *Coparelli* je Tyrin. Poté, co fedajínové zaútočí na *Coparelli* a napadnou Izraelce, můžou Tyrina i s jeho rádiem hodit do moře a Rostov nebude mít žádnou šanci loď lokalizovat.

Ale Hassan se potřeboval dozvědět, kdy a kde Dickstein svůj útok plánuje, aby tam fedajínové mohli dorazit dřív.

Ve Voroncovově kanceláři bylo k zalknutí. Šel k oknu a chvíli pozoroval provoz na moskevském okruhu. „Potřebujeme přesně vědět, kdy a kde zaútočí Dickstein.“

„Proč?“ zeptal se Rostov a rozhodil obě ruce. „Na *Coparelli* máme Tyrina a na *Strombergu* signální zařízení. Kdykoli víme, kde obě jsou. Potřebujeme se jen držet nablízku a zasáhnout, až přijde čas.“

„Moje loď musí být v rozhodný okamžik na místě.“

„Tak sleduj *Stromberg*, drž se za horizontem – můžeš chytit její vysílání. Nebo být v kontaktu se mnou na *Karle*. Nebo obojí.“

„A bereš v úvahu, že se signální zařízení porouchá, nebo že na Tyrina přijdou?“

„Musíme to risknout. Jinak se vystavujeme nebezpečí, že se prozradíme, když Dicksteina začneme znovu sledovat – za předpokladu, že ho najdeme,“ argumentoval Rostov.

„On má ale pravdu,“ řekl Voroncov.

Ted' zase bylo na Rostovovi, aby po něm blýsknul pohledem.

Hassan si rozepnul límeček. „Mohl bych otevřít okno?“

„Nedají se otvírat,“ odpověděl Voroncov.

„A vy jste, lidi, neslyšeli o klimatizaci?“

„V Moskvě?“

Hassan se obrátil a promluvil k Rostovovi. „Přemýšlej o tom. Já si chci být stoprocentně jistý, že je dostaneme.“

„Už jsem o tom přemýšlel,“ odpověděl mu Rostov. „Jsme si tak jisti, jak je to v dané situaci možné. Vrať se do Káhiry, zorganizuj všechno kolem lodě a zůstaň se mnou ve styku.“

Ty namyšlenej parchante, pomyslel si Hassan. Otočil se k Voroncovovi. „Nemůžu, ve vši poctivosti, říct svým lidem, že s plánem souhlasím, dokud nevyloučíme zbývající nejasnosti.“

„Já s vámi souhlasím,“ odpověděl Voroncov.

„Ale já ne,“ nedal se Rostov. „A plán jako takový už byl schválený Andropovem.“

Až doposud si Hassan myslel, že si prosadí svou, protože Voroncov byl na jeho straně a Voroncov byl Rostovův šéf. Ale zmínka o nejvyšším představiteli KGB naprosto jasně určila vítěze. Voroncova téměř zastrašila a Hassan musel zase jednou skrývat své zoufalství.

„Plán se může změnit,“ pronesl Voroncov.

„Pouze se souhlasem Andropova. A já návrh změny nebudu podporovat,“ odpověděl Rostov.

„Nu, tak tedy dobře.“ Voroncov sevřel rty do úzké linky. On Rostova nenávidí, pomyslel si Hassan, stejně jako já.

Po celou svou existenci v tajné službě byl Hassan vždy součástí profesionálního týmu – ať už to byla egyptská tajná služba, KGB nebo fedajínové – ve kterém byli zkušení, energičtí lidé, kteří mu dávali rozkazy, řídili ho a také nesli veškerou odpovědnost. Nyní, když odešel z budovy KGB do svého hotelu, si uvědomil, že zodpovědnost nese tentokrát on sám.

Úplně sám musel najít téměř nepolapitelného a ohromně chytrého muže a zjistit jeho pečlivě strážené tajemství.

Několik dní prožil jako v hrozném snu. Vrátil se do Káhiry, přetlumočil Rostovem vymyšlenou historku a obstaral loď, kterou Rostov požadoval. Problém se před ním neustále tyčil jako strmá skála, kterou nelze zlézt, dokud se neobjeví alespoň jeden záchytný bod. Podvědomě pátral ve svém osobním životě a hledal postoje a přístupy, které by mu usnadnily se s tímhle úkolem vypořádat a jednat samostatně.

Musel se vrátit hodně nazpátek.

Kdysi dávno býval Yasif Hassan úplně jiný člověk. Bohatý, mladý Arab s aristokratickým vystupováním. Svět mu ležel u nohou. Zastával názor, že

může dělat více méně všechno – a v podstatě tak i žil. Bez jakýchkoli pochyb odešel studovat do Anglie, do cizí země, a vstoupil do tamější společnosti, aniž se staral nebo dokonce obával, co si o něm budou myslet.

Ale i tenkrát se stávalo, že se musel učit. A šlo mu to snadno. Jednou ho jeden spolužák, nějaký vikomt, pozval na venkov zahrát si pólo. Hassan ho nikdy nehrál. Zeptal se na pravidla a chvíli pozoroval, jak hrajou ostatní, jak drží pátky, jak se trefují do míče, jak přihrávají a proč, a pak se přidal. S pátkou zacházel dost neohrabaně, ale jezdil jako vítr. Hrál celkem obstojně a s radostí a jeho tým nakonec zvítězil.

Nyní, v roce 1968, si řekl: Můžu udělat cokoli, ale koho budu napodobovat?

Odpověď pochopitelně zněla: Davida Rostova.

Rostov byl samostatný, sebejistý, schopný, inteligentní. Dokázal najít Dicksteina, i když se zdálo, že je v úzkých a naprosto bezmocný. Udělal to dvakrát. Hassan se rozpomínal:

Otázka: Proč je Dickstein v Lucemburku?

No, co víme o Lucemburku? Co tam je?

Je tam burza, banky, Rada Evropy, Euratom –
Euratom!

Otázka: Dickstein zmizel – kam mohl jet
Nevím.

Ale o kom víme, že ho on zná?

Jenom profesora Ashforda v Oxfordu –
Oxford!

Rostov se systematicky pídil po informacích – po jakýchkoli informacích, jakkoli podružných – aby se dostal k cíli.

Bohužel se zdálo, že už všechny dostupné informace využili.

Tak získám další, řekl si Hassan. Můžu udělat cokoli.

Lámal si hlavu, jak mohl, aby si vzpomněl na dobu, kdy spolu byli v Oxfordu. Dickstein byl ve válce, hrál šachy, nosil ošoupané šaty –

Měl matku.

Ale ta zemřela.

Hassan se nikdy nepotkal s žádným jeho bratrem, sestrou nebo dalším příbuzným. Bylo to už strašně dávno a ani tenkrát k sobě neměli nijak blízko.

Ale existoval někdo jiný, kdo mohl o Dicksteinovi něco vědět: profesor Ashford.

Takže, v podstatě jen ze zoufalství, se Yasif Hassan vrátil do Oxfordu. Celou cestu – v letadle z Káhiry, v taxíku z londýnského letiště na Paddingtonské nádraží, ve vlaku do Oxfordu a potom v taxíku do zelenobílé vily u

řeky – uvažoval o profesorovi Ashfordovi. Ve skutečnosti jím pohrdal. V mládí možná byl profesor dobrodruh, ale stal se z něj slabý starý člověk, politický diletant, teoretik, který si nedokázal udržet ani ženu. Nemohl si přece vážit paroháče – a fakt, že Angličan tak nepřemýšlel, pouze zvyšoval Hassanovo opovržení.

Obával se, že Ashfordova slabost spolu s jakousi loajalitou k Dicksteino-
vi jako k někomu, kdo býval jeho studentem a známým, přimějí profesora, aby se od věci distancoval.

Lámal si hlavu, jestli má zdůraznit skutečnost, že Dickstein je Žid. Z dob, kdy byl v Oxfordu si pamatoval, že antisemitismus v Anglii přetrvával nejvíc ve vyšších vrstvách. Londýnské kluby, které Židy stále přehlížely, byly ve West Endu, ne v East Endu. Ale Ashford byl výjimkou. Zbožňoval Střední východ a jeho proarabský postoj byl motivován spíš morálně než rasisticky. Ne, takový přístup by znamenal chybu.

Nakonec se rozhodl hrát na rovinu. Říct Ashfordovi, proč chce Dicksteina najít, a doufat, že bude Ashford ze stejných důvodů souhlasit s pomocí.

Když se přivítali a nalili si sherry, posadili se na zahradě. „Co vás přivedlo tak brzo zpátky?“ zeptal se Ashford.

„Pronásleduju Dicksteina,“ řekl Hassan po pravdě.

Seděli poblíž řeky, v malém cípu zahrady, který byl odříznut živým plotem, kde Hassan před tolika lety líbal Eilu. Cíp byl chráněn před říjnovým větrem a slabé podzimní slunce jim dopřávalo trochu tepla.

Ashford zpozorněl, obličej naprosto bez výrazu. „Radši byste mi měl říct, o co se jedná.“

Hassan zaznamenal, že během léta profesor trochu kapituloval před módou. Pěstoval si kotlety a zbývající vlasy si nechal dlouhé. Měl na sobě džínny s širokým koženým páskem a přes ně svoje staré tvídové sako.

„Řeknu vám to,“ odpověděl Hassan se svíravým pocitem, že Rostov by se byl choval obratněji, „ale musím mít vaše slovo, že si to necháte pro sebe.“

„Máte ho.“

„Dickstein je izraelský agent.“

Ashford přimhouřil oči, ale nic neřekl.

„Sionisti mají v plánu udělat atomovou bombu,“ sypal ze sebe Hassan, „ale nemají žádné plutonium. Potřebují tajně zásobu uranu, aby si ve svém reaktoru mohli plutonium vyrobit. Dicksteinův úkol je uran ukrást – a můj úkol je Dicksteina najít a zastavit. Od vás potřebuju, abyste mi pomohl.“

Ashford se upřeně díval do své skleničky sherry a pak ji naráz vyprázdnil. „Naskýtají se dvě sporné otázky,“ začal a Hassan si uvědomil, že profe-

sor hodlá celou věc pojednat jako intelektuální problém, charakteristická obrana vylekaného akademika. „Zda *můžu* nebo *nemůžu* pomoci a zda *bych měl* nebo *neměl*. Ta druhá je pochopitelně prioritní, myslím z morálního hlediska.“

Hassan si myslel: Nejradši bych tě chytil za krk a pořádně s tebou zatřásl. Možná bych to mohl udělat, přinejmenším obrazně. „Jistěže *byste měl*. Věříte přece v naši věc.“

„To není tak jednoduché. Chce se po mně, abych vstoupil do sporu mezi dva lidi, které oba znám.“

„Ale jen jeden z nich je v právu.“

„Takže bych měl pomoci tomu, kdo je v právu – a zradit toho, kdo se mýlí?“

„Jistě.“

„Tady neexistuje žádné ‚jistě‘ ... Co budete dělat, když Dicksteina najdete?“

„Pracuju pro egyptskou tajnou službu, pane profesore, ale jsem věrný – a já věřím, že i vy – Palestině.“

Ashford se nenechal nachytat. „Pokračujte,“ pobídl ho neutrálně.

„Musím zjistit přesně, kdy a kde Dickstein plánuje celou akci.“ Hassan na chvíli zaváhal. „Fedajínové by se tam tak mohli dostat před Dicksteinem a ukrást uran pro sebe.“

Ashfordovi se zatřpytilo v očích. „Panebože, to je úžasné.“

Už se skoro chytil, pomyslel si Hassan. Je vylekaný, ale zároveň nadšený. „Pro vás tady v Oxfordě je jednoduché zůstat Palestině věrný. Pořádáte přednášky a chodíte na schůze. Ale věci jsou trochu složitější pro ty z nás, kdo jsme tam a bojujeme za ni. Přijel jsem s žádostí, abyste udělal něco konkrétního, abyste se rozhodl, zda vaše ideály mají smysl nebo ne. Tady zjistíme, vy i já, jestli je arabská záležitost pro vás něco víc než pouhý nerealistický pojem. To je zkouška, pane profesore.“

„Možná máte pravdu.“

A mám tě, pomyslel si Hassan.

Suza se rozhodla říct svému otci, že se zamilovala do Nata Dicksteina.

Zpočátku o tom nebyla přesvědčená ani ona sama, ne doopravdy. Těch pár dnů, které spolu strávili v Londýně, bylo divokých a šťastných a plných milování, ale když se rozloučili, věděla, že takové pocity mohou být přechodné. Rozhodla se nedělat žádné závěry. Bude žít normálně jako předtím a uvidí se, jak se věci vyvíjí.

V Singapuru se stalo něco, co její názor změnilo. Dva ze stevardů byli homosexuálové a používali společně jen jeden pokoj, takže ve druhém, který

měli k dispozici, mohla posádka letadla uspořádat večírek. Na večírku to na ni zkoušel jeden pilot. Tichý usměvavý blondák s chlapeckou postavou a nádherně ztřeštěným smyslem pro humor. Všechny letušky se shodly, že je to kus. Za normálních okolností by s ním Suza šla do postele, aniž by se dlouho rozmýšlela. Ale teď řekla ne a všechny naprosto ohromila. Když o tom později přemýšlela, rozhodla se, že už nechce, aby ji někdo jen tak pokládal na záda. Ztratila zájem. Jediný člověk, kterého opravdu chtěla, byl Nathaniel. Bylo to podobné... bylo to trochu podobné, jako když před pěti lety vyšlo druhé album Beatles a ona se probírala hromadou desek od Elvise a Roye Orbisona a Everly Brothers a uvědomila si, že už si je nechce pouštět, už pro ni neměly žádné kouzlo. Staré, důvěrně známé melodie poslouchala víc než často a chtěla něco lepšího. Svým způsobem to bylo podobné, ale intenzivnější.

Dicksteinův dopis znamenal poslední kapku. Napsal ho bůhvídkde a poslal z letiště Orly v Paříži. Drobným úhledným rukopisem s kudrlinkami u *g* a *y*, které se k němu moc nehodily, jí vyilil svoje srdce způsobem, jenž ji ohromil, protože spíš patřil k lidem skoupým na slovo. Plakala, když ho četla.

Přála si, aby vymyslela způsob, jak tohle vysvětlit otcí.

Neschvaloval jednání Židů. Dickstein byl bývalý student a její otec měl opravdovou radost, že ho vidí, tak byl ochotný přehlédnout fakt, že je na nepřátelské straně. Ale teď z něj plánovala udělat trvalou součást jejího života, člena rodiny. Napsal, že ji chce navždycky, a ona se už nemohla dočkat, až mu řekne, že ona jeho taky.

Podle ní byla na Středním východě vina na obou stranách. Situace uprchlíků byla nespravedlivá a politováníhodná, ale mohli se pokusit vybudovat si nové domovy – chápala, že to není jednoduché, ale rozhodně to bylo jednodušší než válka. Opovrhovala teatrálním patosem, který tolik Arabů považovalo za svoji druhou přirozenost. Na druhou stranu bylo jisté, že současnou zmatenou situaci mají na svědomí sionisté, kteří si přivlastnili zemi někoho jiného. Ale takový cynický názor nenacházel u jejího otce žádnou odezvu. Viděl Právo na jedné straně a Zlo na druhé a přízrak jeho překrásné ženy na straně Práva.

Bude to pro něj těžké. Už dávno zmařila všechny jeho sny, jak ji v bílých svatebních šatech povede k oltáři, ale on stejně sem tam mluvil o tom, jak se usadí a dá mu vnoučata. Představa, že jeho vnouče by mohlo být Žid, by pro něj byla hrozná rána.

Nedalo se nic dělat, taková už je daň rodičovství, pomyslela si Suza, když vcházela do domu. „Tati, jsem doma,“ zavolala, když si svlékla kabát a odložila leteckou kabelu. Nedostala žádnou odpověď, ale jeho kufřík byl v hale: určitě je na zahradě. Postavila si vodu na kávu a vydala se z domu smě-

rem k řece. V duchu stále hledala správná slova, kterými by mu novinku sdělila. Možná by měla začít povídat o své cestě a postupně se propracovat –

Když se přiblížila k živému plotu, zaslechla hlasy.

„A co s ním uděláte?“ Byl to hlas jejího otce.

„Jen ho budu sledovat,“ odpověděl ten druhý, neznámý hlas. „Dickstein nesmí být zabit do té doby, než bude po všem, pochopitelně.“

Zakryla si rukama ústa, aby zdusila výkřik zděšení. Pak se otočila a celá vylekaná se jak nejtíšeji dovedla, rozběhla zpátky k domu.

„Takže,“ řekl profesor Ashford, „když budeme postupovat podle takzvané Rostovovy metody, měli bychom si zopakovat všechno, co víme o Natu Dicksteinovi.“

Dělej, jak chceš, pomyslel si Hassan, jen proboha *něco* vymysli.

„Narodil se v East Endu v Londýně,“ pokračoval Ashford. „Otec mu umřel, když byl malý. A co matka?“

„Je taky po smrti, podle našich záznamů.“

„Aha. Do armády šel někdy v polovině války. Každopádně se účastnil bojů na Sicílii. Brzy potom ho zajali někde v půlce italské boty. Nemohu si vybavit, kde. Říkalo se – určitě si vzpomínáte – že si v koncentráku užil svoje, protože byl Žid. Po válce přišel sem. On –“

„Na Sicílii,“ přerušil ho Hassan.

„Ano?“

„O Sicílii je zmínka i v jeho složce. Předpokládá se, že měl prsty v krádeži lodní dodávky zbraní. Naši je koupili od nějakého sicilského gangu.“

„Jestliže budeme věřit tomu, co se píše v novinách, pak je na Sicílii jen jediný gang.“

Hassan dodal: „Je na místě podezření, že zloději podplatili Sicilany, aby jim dali hlášku.“

„A nebylo to nakonec na Sicílii, kde zachránil život toho muže?“

Hassan nevěděl, o čem profesor mluví. Snažil se ovládat a opakoval si: Nech ho dumat – na něco přijde. „On zachránil někomu život?“

„Američanovi. Nepamatujete se? Já na to nikdy nezapomenu. Dickstein toho muže přivedl sem. Takový dost hrubý americký voják. Vyprávěl mi celý příběh, právě tady, v mém domě. No, už se někam dostáváme. Toho muže jste tu určitě potkal, tenkrát jste tu taky byl, copak se nepamatujete?“

„Nějak si nevzpomínám,“ mumlal Hassan. Byl v rozpacích... zřejmě byl v kuchyni a osahával Eilu.

„Bylo to... zneklidňující.“ Ashford pozoroval pomalu plynoucí vodu a jeho vzpomínky putovaly do doby před dvaceti lety. V obličejí se mu mihl výraz smutku, jako kdyby si připomněl svou ženu. „Byli jsme tu všichni,

společenství profesorů a studentů. Zřejmě jsme probírali atonální hudbu nebo existencialismus a popíjeli sherry, když tu se objevil mohutný voják a začal vyprávět o střelení, tancích, smrti a krvi. Jeho historka vyvolávala mrazení, proto jsem si ji tak jasně vybavil. Říkal, že jeho rodina pochází ze Sicílie a že jeho příbuzní Dicksteina na Sicílii oslavovali jako hrdinu, když mu zachránil život. Říkal jste, že sicilský gang upozornil Dicksteina na náklad se zbraněmi?“

„Je to pravděpodobné, to je všechno.“

„Možná je ani nemusel uplácet.“

Hassan potřásl hlavou. Informace, triviální informace, ze které Rostov vždycky něco vydedukoval – ale co s ní má dělat on? „Pořád nechápu, jaký tohle pro nás bude mít smysl. Jakou spojitost by mohla mít Dicksteinova dávná loupež s mafií?“

„Mafie. To je to slovo, které jsem hledal. A ten muž se jmenoval Cortone – Tony Cortone – ne, Al Cortone, z Buffala. Říkal jsem vám, že si pamatuji každý detail.“

„Ale spojitost?“

Ashford pokrčil rameny. „Jednoduše takhle. Dickstein už jednou využil toho, že Cortonea zná, aby se obrátil na sicilskou mafií s žádostí o pomoc při plánované krádeži ve Středomoří. Lidé se opakují. Možná udělá zase totéž.“

Hassan začínal chápat. Pomalu mu svítalo a vracela se mu naděje. Bylo to hodně prokombinované, spíš hrubý odhad, ale dával smysl, šance byla reálná, možná se mu podaří zase Dicksteina najít.

Ashford se spokojeně usmíval sám nad sebou. „Pěkná spekulativní dedukce – škoda, že ji s poznámkami nemůžu publikovat.“

„No to jsem zvědav,“ řekl Hassan s touhou v hlase. „To jsem zvědav.“

„Ochladilo se, půjdeme dovnitř.“

Když se vraceli přes zahradu k domu, Hassan si letmo uvědomil, že se nenaучil chovat jako Rostov, místo něj si našel jen náhradu, v Ashfordovi. Možná, že jeho prvotní pyšná nezávislost zmizela navždycky. Bylo v tom něco nemuzného a Hassan se zadumal, jestli ostatní fedajínové mají podobné pocity a jestli jsou tak krvežízniví kvůli tomu.

„Problém je, že vám Cortone zřejmě nic neřekne, ať už ví cokoli,“ pronesl Ashford.

„A vám by něco řekl?“

„Proč by měl? Sotva si mě pamatuje. To kdyby byla naživu Eila, mohla by ho jet navštívit a něco mu namluvit...“

„No...“ Hassan si přál, aby Eila byla z rozhovoru vynechána. „Zkusím to sám.“

Vstoupili do domu. Když vešli do kuchyně, uviděli Suzu a pak se podívali jeden na druhého s vědomím, že našli odpověď.

Než se oba vrátili, Suza se už téměř přesvědčila, že se v zahradě přeslechla, když si myslela, že se baví o zabítí Nata Dicksteina. Znělo to nereálně: zahrada, řeka, podzimní slunce, profesor a jeho host... vražda se tam nehodila, celé to působilo neuvěřitelně, jako polární medvěd na Sahaře. A navrch, existovalo i psychologické zdůvodnění jejího omylu. Chystala se otci říct, že Dicksteina miluje, a bála se jeho reakce – Freud by pravděpodobně v téhle situaci předvídal, že je možné, aby si představovala svého otce, jak osnuje zabítí milence.

Protože svému zdůvodňování téměř uvěřila, byla schopná se na ně zářivě usmát. „Kdo si dá kávu? Právě jsem ji uvařila.“

Otec ji políbil na tvář. „Nevěděl jsem, že už jseš doma, miláčku.“

„Právě jsem přijela. Chystala jsem se jít ven a podívat se po tobě.“ Proč lžu?

„Yasifa Hassana asi neznáš – býval mým studentem, kdyžs byla malá.“

Hassan jí políbil ruku a díval se na ni takovým způsobem jako všichni, kdo znali Eilu. „Jste do písmene stejně nádherná jako byla vaše matka,“ řekl beze stopy flirtu nebo pochlebování, ale naprosto ohromeně.

„Yasif tady byl před pár měsíci,“ řekl její otec, „krátce po návštěvě jeho spolužáka – Nata Dicksteina. S Dicksteinem jsi se setkala, ale když tu byl Yasif, tak jsi byla pryč.“

„Má to nějakou sou-souvislost?“ zeptala se a v duchu proklínala svůj hlas, že se zlomil.

Oba muži se na sebe podívali a její otec odpověděl: „Ve skutečnosti má.“

A tak pochopila, že to je pravda, že se nepřeslechla, že se opravdu chystají zabít jediného člověka, kterého kdy milovala. Měla nebezpečně blízko k slzám, tak se od nich odvrátila a začala se věnovat šálkům a podšálkům.

„Chci tě poprosit, jestli bys pro nás něco neudělala, miláčku. Něco velmi důležitého, kvůli památce tvé matky. Posad' se.“

Už stačí, pomyslela si, horší už to být nemůže, prosím.

Zhluboka se nadechla, otočila se a sedla si čelem k němu.

„Chci, abys pomohla Yasifovi najít Nata Dicksteina.“

Přesně od tohoto okamžiku začala svého otce nenávidět. Najednou poznala, že jeho láska k ní byla falešná, že ji nikdy nebral jako člověka, ale jako někoho, koho může využívat, stejně jako využíval její matku. Už nikdy se o něj nebude starat, posluhovat mu, už nikdy si nebude dělat starosti, jak se mu daří, jestli se cítí osamělý, co potřebuje... Ve stejném záblesku pochopení a nenávisti jí došlo, že její matka kdysi dospěla ke stejnému pře-

svědčení a že ona teď bude dělat totéž, co dělávala její matka, a bude ho ignorovat.

„V Americe je člověk,“ pokračoval její otec, „který možná ví, kde Dickstein je. Chci, abys tam s Yasifem jela a zeptala se ho.“

Neodpověděla. Hassan považoval její zaraženost za nepochopení, tak začal vysvětlovat. „Abyste rozuměla, Dickstein je izraelský agent, který pracuje proti našim. Musíme ho zastavit. Cortone – ten muž z Buffala – mu zřejmě pomáhá, a jestli ano, pak nepomůže nám. Ale bude si pamatovat na vaši matku, takže by mohl pomoci vám. Můžete mu říct, že jste s Dicksteinem milenci.“

„Ha-ha!“ zasmála se Suza téměř hystericky a doufala, že si její smích vykládají jinak. Ovládla se a snažila se úplně znehybnět, udržet tělo v klidu a obličej bez výrazu, zatímco jí vyprávěli o uranovém koncentrátu, o muži na *Coparelli*, o signálním zařízení na lodi *Stromberg*, o Mahmoudovi a jeho plánu a o tom, jak moc by to znamenalo pro palestínské osvobozující hnutí. Když skončili, *byla* úplně ochromená, nemusela nic předstírat.

„Tak co, drahoušku, pomůžeš nám?“ zeptal se nakonec její otec. „Uděláš to?“

S nesmírným sebeovládáním, kterou ji samotnou ohromilo, je obdařila svým nacvičeným, veselým úsměvem letušky, zvedla se ze židle a řekla: „Na jednoho to je najednou trochu moc, nemyslíte? Budu o tom přemýšlet, zatímco se budu koupat.“

A odešla.

Všechno jí postupně docházelo, když ležela v teplé vodě se zamčenými dveřmi mezi ní a jimi.

Tohle teda byla ta věc, kterou Nathaniel musel udělat dřív, než se s ní mohl zase setkat: ukrást loď. A pak ji prý nespustí z očí minimálně deset patnáct let... Třeba to znamená, že by mohl své práce nechat.

Ale jeho plány těžko vyjdou, protože jeho nepřátelé o všem vědí. Rusové se chystají do jeho lodi narazit, Hassan plánuje loď nejdřív ukrást a Nata napadnout. Buď jak buď je Dickstein v nebezpečí, tak či onak ho chtějí zničit. A ona ho mohla varovat.

Kdyby jen věděla, kde je.

Jak málo o ní ti muži dole vědí! Hassan, jako arabské mužské šovinistické prase jednoduše předpokládá, že udělá, co se jí řekne. Její otec se domnívá, že je na straně Palestinců, protože je tam i on a on je hlavou rodiny. Nikdy netušil, co se odehrává v mysli jeho dcery. Ostatně na tom byl stejně, pokud šlo o jeho ženu. Eila ho dokázala vždycky oklamat a on neměl nikdy podezření, že by mohla být někým jiným, než se jevila.

Když si Suza uvědomila, co musí udělat, zaplavil ji strach.

Existoval koneckonců způsob, jak Nata najít a varovat ho.

‘Najít Nata‘ bylo to, co chtěli *oni* po ní.

Mohla je podvést, protože si už mysleli, že je na jejich straně, i když nebyla.

Takže mohla udělat, co po ní chtěli. Mohla najít Nata – a pak ho varovat.

Nezhorší ještě všechno? Když ho najde sama, dovede k němu i je.

Ale i kdyby ho nenašel Hassan, je Nat v nebezpečí ze strany Rusů.

A kdyby byl předem varován, mohl by uniknout oběma nebezpečím.

A třeba by se taky mohla nějak zbavit Hassana, než se opravdu dostane k Natovi.

Jakou měla jinou možnost? Čekat, chovat se, jako by se nic nestalo, doufat, že jednou zazvoní telefon, který taky nikdy zazvonit nemusel... Uvědomila si, že částečně hraje roli i její touha znovu vidět Dicksteina, částečně ji k tomu přivedla myšlenka, že po skončení akce může být mrtvý a že tohle je její poslední šance. Ale měla i jiné důvody: kdyby neudělala nic, mohla překazit plán Hassanovi, ale ne Rusům.

Rozhodla se. Bude předstírat, že spolupracuje s Hassanem, aby našla Nathaniela.

Byla zvláštním způsobem šťastná. Ocitla se sice v pasti, ale cítila se svobodně. Poslechla otce, i když ho vlastně oklamala. V dobrém i zlém patřila k Nathanielovi.

Ale měla velký, velký strach.

Vylezla z vany, osušila se, oblékla a sešla jim dolů oznámit dobrou zprávu.

Ve čtyři ráno, 16. listopadu 1968 plula *Coparelli* do Vlissingenu na holandském pobřeží, aby vzala na palubu zkušeného lodivoda, který ji dopraví kanálem Westerschelde do Antverp. O čtyři hodiny později u vstupu do přístavu nabrala jiného lodivoda, aby ji bez problémů provezl doky. Z hlavního přístavu proplula dok Royers, Suez Canal, podplula Siberia Bridge, až zakotvila v doku Kattendijk.

Nat Dickstein ji pozoroval.

Když ji uviděl majestátně vplouvat a přečetl si jméno *Coparelli* na jejím boku a pomyslel na barely uranového koncentrátu, které ji brzo naplní, měl zvláštní pocit, trochu podobný tomu, jako když se díval na Suzino nahé tělo... téměř smyslnou touhu.

Odvrátil pohled od přístaviště č.42 ke kolejím, které vedly skoro až k přístavní hrázi. Stál na nich vlak s jedenácti vozy a lokomotivou. V deseti vozech bylo po jednapadesáti dvěstělitrových barelech se zamplombovanými

víky a s nadpisem *PLUMBAT* po stranách. Jedenáctý vezl barelů jen padesát. Měl k nim tak blízko, uran byl na dosah. Mohl se projít a dotknout se nákladních vagónů – což taky už brzo ráno udělal a pomyslel si: Nebylo by jednodušší přepadnout to tady s izraelskými komandy a jednoduše uran ukrást?

Coparelli neměla kotvit dlouho. Přístavní úřady byly sice uklidňovány, že koncentrát je bezpečný, ale přesto ho nechtěli mít v přístavu ani o minutu déle, než bylo nezbytné. Už byl připravený i jeřáb, který měl barely přeložit na loď. První, koho Dickstein viděl vstupovat na palubu, byl úředník z lodní společnosti. Musel dát lodivodům jejich *pourboire* a vyžádat si od kapitána seznam posádky pro přístavní policii.

Druhou osobou byl Josef Cohen. Byl zde kvůli dobrým obchodním vztahům. Přinesl kapitánovi láhev whisky a dal si s ním a s úředníkem lodní společnosti drink. Měl sebou také štůsek volných vstupenek s nápojem zdarma do nejlepšího klubu ve městě, které chtěl dát kapitánovi pro důstojníky. A měl zjistit jméno lodního inženýra. Dickstein předpokládal, že to provede tak, že požádá o nahlédnutí do seznamu posádky a pak odpočítá vstupenky podle počtu důstojníků.

Ať už se rozhodl použít jakýkoli způsob, měl úspěch. Když opustil loď a přešel hráz, minul Dicksteina se slovy: „Jmenuje se Sarne,“ a aniž přerušil tempo, pokračoval na své cestě do kanceláře.

Nebylo ještě ani odpoledne, když začal pracovat jeřáb a přístavní dělníci se pustili do nakládání barelů na loď. Každý barel se musel přepravovat samostatně a uvnitř lodi musel být zabezpečen dřevěným klínem. Jak očekával, nemohli dnes nakládání dokončit.

Večer zašel Dickstein do nejlepšího nočního klubu ve městě. U baru, poblíž telefonu, seděla okouzující, asi třicetiletá žena, s černými vlasy a aristokratickým, nepatrně povýšeným výrazem. Měla na sobě elegantní černé šaty, které maximálně zvýrazňovaly její vzrušující nohy a vysoká, kulatá prsa. Dickstein ji nepatrným kývnutím pozdravil, ale nepromluvil na ni.

Seděl v rohu u svého piva a doufal, že námořníci přijdou. Určitě přijdou. Copak kdy námořníci odmítli sklenku zdarma?

Nemýlil se.

Klub se začal plnit. Žena v černých šatech dostala dvě pozvání, ale oba muže odmítla. Dala tak dostatečně najevo, že není žádná prostitutka. V devět hodin vyšel Dickstein do haly a zatelefonoval Cohenovi. Podle předchozí domluvy volal Cohen pod nějakou záminkou kapitánovi *Coparelli*. A teď Dicksteinovi mohl sdělit, co zjistil. Volné lístky si vzali všichni až na dvě výjimky. Jednou byl kapitán sám, který měl plno práce s papírováním, dru-

hou jejich nový radista – přidal se k nim v Cardiffu, když si Lars zlomil nohu – který měl rýmu.

Dickstein pak vytočil číslo klubu, ve kterém byl. Chtěl mluvit s panem Sarnem, který, jak pochopil, by měl být v baru. Zatímco čekal, barman vyvolával Samovo jméno. Slyšel ho ze dvou stran, přímo z baru a pak skrz několik kilometrů telefonního kabelu. Pak se ve sluchátku ozval hlas: „Prosim? Haló? U telefonu Sarne. Je tam někdo? Prosím?“

Zavěsil a rychle se vrátil do baru. Podíval se směrem k barovému pultu, kde byl telefon. Žena v černých šatech mluvila s vysokým, opáleným blondákem, kterému bylo něco přes třicet. Dickstein ho dneska ráno zahlédl na přistavní hrázi. Tak tohle byl Sarne.

Žena se na blondáka usmívala. Měla krásný úsměv, takový, který přiměje každého muže, aby se na ni podíval znovu. Vášnivý. Mezi červenými, pootevřenými rty se jí blýskaly bílé zuby a doprovázelo ho unylé přimhouření očí, které působilo velice sexy a vůbec nevypadalo jako tisíckrát nacvičované před zrcadlem.

Dickstein fascinovaně přihlížel. Měl mizivé představy, jak tyhle věci fungují. Jak muži navazují známosti se ženami, jak se ženy seznamují s muži a ještě méně chápal, jak dokáže žena někoho ulovit tak, aby si dotyčný myslel, že vlastně lovil on.

I Sarne měl svoje kouzlo. Usmál se na ni, spíš se na ni rozpustile chlapecky zazubil, a hned vypadal o deset let mladší. Něco jí řekl a ona se znovu usmála. Zaváhal, jako člověk, který chce pokračovat v hovoru, ale neví o čem. Pak se k Dicksteinově hrůze otočil a chtěl jít pryč.

Žena si dokázala poradit. Nemusel se obávat. Dotkla se Sarnova saka a on se k ní znovu otočil. V ruce se jí objevila cigareta. Sarne prohledával kapsy. Evidentně nekouřil. Dickstein v duchu zaúpěl. Žena vytáhla zapalovač ze své kabelky na barovém pultu a podala mu ho. Připálil jí.

Dickstein nemohl odejít, ani sledovat z povzdálí, zkolaboval by. Musel je slyšet. Protlačil se k baru a dostal se za Sarnea, který stál obličejem k ženě. Objednal si další pivo.

Ženin hlas byl příjemný a svůdný, to už Dickstein věděl. Ale teď ho skutečně používala. Některé ženy mívají postelové oči, tahle měla postelový hlas.

Sarne říkal: „Tohle se mi stává věčně.“

„Co? Ten telefonní hovor?“

Sarne přikývl. „Trable se ženskými. Nenávidím je. Co jsem na světě, tak mně ženský způsobují jen bolest a trápení. Kdybych tak byl homosexuál.“

Dickstein užasl. Co to říká? Myslí to vážně? Nebo se pokouší se jí zbavit?

„Tak proč se jím nestanete?“

„Chlapi mě nepřitahují.“

„Tak zkuste klášter.“

„No, já mám jinej problém, nesmírnej sexuální apetit. Musím to mít pořád, často několikrát za noc. Je to pro mě opravdu problém. Dáte si další pít?“

Aha. To byl jen způsob hovoru. Dickstein předpokládal, že se námořníci takhle baví natolik často, že téma rozpracovali téměř umělecky.

Pokračovalo to stejně. Dickstein musel obdivovat způsob, jakým žena tahala Sarnea za nos a přitom ho nechávala v domněnku, že hlavním aktérem je on. Vyprávěla mu, že se v Antverpách zastavila jen na jednu noc, a naznačila mu, že bydlí v dobrém hotelu. Zanedlouho navrhl, že by si mohli dát šampaňské, ale šampaňské v klubu nebylo dobré, někde jinde mohli dostat kvalitnější, řekněme, v hotelu, například v jejím hotelu.

Odešli, když začínal varietní program. Dickstein měl radost. Zatím se dařilo. Asi deset minut se díval na slečny, jak vyhazují nohy do výše, a pak odešel taky.

Do hotelu si vzal taxi a zamířil do pokoje. Zastavil se těsně u spojovacích dveří, které vedly do vedlejšího pokoje. Slyšel, jak se žena zachichotala a jak Sarne něco říkal tichým hlasem.

Posadil se na postel a zkontroloval tlakovou láhev na plyn. Rychle otevřel a zavřel kohoutek a ucítil ostrý, sladký závan z obličejové masky. Nijak na něj nezapůsobil. Přemítal, kolik člověk musí vdechnout, než to má nějaký efekt. Neměl čas, aby přístroj pořádně vyzkoušel.

Hluk z vedlejšího pokoje zesílil a Dickstein pocítil rozpaky. Dupal, jak je Sarne svědomitý. Bude se chtít hned jak bude po všem vrátit na loď? To by bylo nepříjemné, protože by na hotelové chodbě asi došlo k zápasu – riskantnímu, neprofesionálnímu.

Dickstein čekal – napjatý, rozpačitý, nervózní. Žena byla skutečně dobrá ve svém oboru. Věděla, že Dickstein potřebuje, aby Sarne usnul, tak se ho snažila unavit. Zdálo se, že to bude trvat celou věčnost.

Bylo po druhé hodině ráno, když zaťukala na spojovací dveře. Tři pomalá ťuknutí znamenala, že usnul. Šest rychlých, že odchází.

Zaťukala třikrát pomalu.

Dickstein otevřel dveře. V jedné ruce nesl tlakovou láhev, v druhé masku. Potichu vešel.

Sarne ležel roztažený na zádech se zavřenýma očima, nahý, světlé vlasy rozčuchané, ústa doširoka otevřená. Vypadal zdravě a silně. Dickstein se k němu přiblížil a zaposlouchal se do jeho dýchání. Nadechl se a zhluboka

vydechl, pak když se začal nadechovat znovu, otevřel Dickstein kohoutek a přiložil mu přes nos a ústa masku.

Sarne doširoka otevřel oči. Dickstein masku přidržoval ještě pevněji. Sarneovi se v očích objevil nechápavý výraz. Dýchání se změnilo v lapání po dechu a Sarne začal hýbat hlavou, ale Dicksteinovo sevření nesetřásl. Začal kolem sebe mlátit. Dickstein se mu opřel loktem o hrudník a myslel si: Proboha, je to příliš pomalé!

Námořník vydechl. Zmatek v jeho očích se změnil ve strach a paniku. Znovu zalapal po dechu a snažil se bojovat. Dickstein si už říkal, že zavolá tu ženu, aby mu s ním pomohla. Ale při druhém nádechu Sarneův odpor zeslábl, víčka se mu zachvěla a zavřela, a než podruhé vydechl, spal.

Trvalo to tři vteřiny. Dickstein si oddechl. Same si pravděpodobně nebude nic pamatovat. Nechal ho ještě nadýchnout a pak se zvedl.

Podíval se na ženu. Měla na sobě střevíčky, punčochy a podvazky, jinak nic. Vypadala úchvatně. Zachytila jeho pohled a otevřela v nabízivém gestu náruč: k vašim službám, pane. Dickstein zavrtěl hlavou s lítostivým úsměvem, který byl neupřímný jen částečně.

Seděl na židli vedle postele a sledoval ji, jak se obléká. Titěrné kalhotky, odvážnou podprsenku, šperky, šaty, kabát, kabelku. Přišla k němu a on jí dal osm tisíc holandských guldenů. Políbila ho na tvář, pak políbila bankovky. Odešla, aniž cokoli řekla.

Dickstein šel k oknu a za chvíli zahlédl světla jejího sportovního vozu, když projížděla kolem hotelu a zamířila zpátky směrem na Amsterdam.

Posadil se a čekal. Ale už ho zmáhala únava. Šel do vedlejšího pokoje a objednal si na pokoj kávu.

Ráno telefonoval Cohen, že první důstojník hledá po barech, bordelech a laciných hotelích lodního inženýra.

Ve dvanáct třicet volal znovu. Kapitán mu telefonoval, že náklad je na lodi a že je bez lodního inženýra. Cohen mu odpověděl: Kapitéane, dneska máte šťastný den.

Ve dvě třicet se Cohen ozval znovu a oznámil, že viděl Dietera Kocha na palubě *Coparelli* s lodním pytletem přes rameno.

Dickstein dal Sarneovi pokaždé, když jevil známky probouzení, trochu nadechnout. Naposledy v šest hodin ráno druhého dne. Pak zaplatil účet za oba pokoje a odjel.

Když se Sarne konečně vzbudil, zjistil, že žena, se kterou se vyspal, odešla, aniž se rozloučila. Taky zjistil, že má svíravý, neodbytný hlad.

Během dopoledne si postupně uvědomil, že spal ne jednu noc, jak si představoval, ale dvě noci a jeden den.

Někde, hluboko v podvědomí, měl vytrvalý pocit, jako by na něco významného zapomněl, ale nikdy nepřišel na to, co se mu mu v uplynulých čtyřadvaceti hodinách stalo.

Mezitím, v neděli 17. listopadu 1968, *Coparelli* vyplula.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Co Suza měla udělat bylo zatelefonovat na jakékoli izraelské velvyslanectví a nechat tam vzkaz pro Nata Dicksteina.

Napadlo ji to asi hodinu poté, co slíbila svému otci, že Hassanovi pomůže. Balila si právě věci. Okamžitě zvedla telefon, aby na informacích zjistila číslo, ale vešel její otec a zeptal se, komu volá. Odpověděla, že na letiště, a on jí řekl, že se o to postará.

Od té chvíle se bez přestání snažila najít příležitost tajně zavolat, ale marně. Hassan s ní byl každou vteřinu. Odjeli společně na letiště, chytili letadlo, přestoupili na Kennedyho letišti na letadlo do Buffala a šli přímo do Cortoneova domu.

Během cesty si Yasifa Hassana naprosto zhnusila. Bez přestání se vytahoval svou prací pro fedajíny, úlisně se usmíval a sahal jí na koleno. V nárazce se zmínil, že s Eilou nebyli jen přátelé a se Suzou by byl taky rád něco víc. Odpověděla mu, že Palestina nebude svobodná, dokud nebudou svobodné její ženy. A že Arabové musí pochopit rozdíl mezi tím, co znamená chovat se jako muž, a chovat se jako prase. Tím mu zavřela pusu.

Měli problémy se zjištěním Cortoneovy adresy a Suza doufala, že nespějí. Nakonec narazili na řidiče taxi, který věděl, kde dům je. Suza vystoupila a Hassan řekl, že na ni bude čekat půl kilometru dál na silnici.

Dům byl obrovský, obklopený vysokou zdí, se strážným u příjezdové brány. Chtěla mluvit s panem Cortonem a prohlásila se jako přítelkyně Nata Dicksteina.

Celou dobu přemýšlela, co by mu vlastně měla říct: měla by mu říct celou pravdu nebo jen část? Za předpokladu, že ví, kde Dickstein je nebo by to mohl zjistit, proč by to měl říkat jí? Mohla by mu říct, že je Dickstein v nebezpečí, že ho musí najít a varovat. Z jakého důvodu by jí ale měl věřit? Mohla by ho okouzlit – věděla, jak na pány jeho věku – ale i přesto zůstane podezřívavým.

Chtěla mu vysvětlit úplně všechno: že hledá Nata, aby ho varovala, a současně ji zneužívají Natovi nepřátelé, aby je k němu dovedla. Že na ni Hassan čeká kousek od domu v taxi. Ale pak by jí bezpochyby neřekl vůbec nic.

Zjistila, že je těžké něco rozumného vymyslet. Ve hře bylo příliš mnoho podvodů a protitahů. A ona tak nutně potřebovala vidět Natovu tvář a mluvit s ním o samotě.

Ještě se pořád nerozhodla, co říct, když před ní strážný otevřel bránu a vedl ji po šterkové cestě k domu. Nádherné místo, ale poněkud vyumělkované, jako by ho nejdřív štedře zařídil architekt a potom vlastníci doplnili drahými nesmysly podle svého vkusu. Zdálo se, že je tu hodně sloužících. Jeden z nich vedl Suzu po schodech nahoru a říkal jí, že pan Cortone má pozdní snídani ve své ložnici.

Když vešla, Cortone seděl u malého stolku a právě se pouštěl do velké porce vajec a speciálně připravených brambůrek. Byl tlustý a úplně holohlavý. Suza si na něj nepamatovala, ale tenkrát, když navštívil Oxford, musel vypadat jinak.

Letmo se na ni podíval, pak byl v mžiku na nohách s výrazem hrůzy v obličeji a zařval: „Vy byste měla být stará!“ Snídaně mu zaskočila a on začal kašlat a prskat.

Sluha Suzu zezadu popadl a v bolestivém stisku jí sevřel ruce. Pak ji pustil a šel ke Cortoneovi, aby mu pomohl. „Co jste to udělala?“ zaječel na ni. „Co jste to, proboha, udělala?“

Tahle fraška ji svým způsobem uklidnila. Nemohla mít strach z člověka, který se tak hrozně polekal jí. Udělala odvážné gesto, sedla si k jeho stolu a nalila si kávu. Když Cortone přestal kašlat, řekla: „To byla moje matka.“

„Panebože,“ Cortone dal rukou sluhovi znamení, že může odejít a znovu se posadil. „Jste k nerozeznání. Vyděsila jste mě k smrti.“ Zakroutil očima. „Nebylo vám v roce... asi tak 1947, kolem čtyř pěti let?“

„Bylo.“

„Kruci, já si vás pamatuju. Měla jste ve vlasech mašli. A teď patříte k Natovi.“

„Takže on tady byl.“ Srdce jí poskočilo radostí.

„Možná,“ připustil Cortone. Jeho přátelský tón zmizel. Uvědomila si, že s ním manipulovat nebude jednoduché.

„Potřebovala bych vědět, kde je.“

„A já zase chci vědět, kdo vás sem poslal?“

„Nikdo mě neposlal.“ Suza si dávala dohromady myšlenky a pokoušela se skrýt své napětí. „Myslela jsem, že sem za vámi mohl přijít, aby vás poprosil o pomoc se svým... projektem, na kterém dělá. Věc se má tak, že Arabové o jeho úmyslu vědí a určitě ho zabijí, a já ho musím varovat... Prosím, jestli víte, kde je, pomozte mi.“

Neměla daleko k slzám, ale s Cortonem nepohnula. „Pomoc vám není problém,“ řekl, „ale věřit vám je složitější.“ Rozbalil si doutník a zapálil ho,

dával si na čas. Suza ho pozorovala téměř bez sebe netrpělivostí. Přestal se na ni dívat a hovořil spíš pro sebe. „Víte, kdysi byla doba, kdy jsem jen uviděl něco, co jsem chtěl, a vzal jsem si to. Tak jednoduché už to není. Je plno komplikací, musím vybírat a nikdy nevyberu tak, jak opravdu chci. Nevím, jestli je to ve věcech kolem mě, nebo ve mně.“

Znovu se k ní obrátil. „Dlužím Dicksteinovi svůj život. Ted' mám možnost zachránit jeho, pokud mluvíte pravdu. Je to čestný dluh. Musím ho splatit osobně. Takže co mám dělat?“ Odmlčel se.

Suza zadržela dech.

„Dickstein je v takové staré zřícenině někde ve Středomoří. Je to spíš troska než dům, nikdo v něm léta nebydlel, takže tam není ani telefon. Mohl bych mu poslat zprávu, ale nevím, jestli by se tam dostala, a jak jsem řekl, musím tohle udělat osobně.“

Potáhl z doutníku. „Mohl bych vám říct, kde ho hledat, ale vy byste třeba informace předala nesprávným lidem. To nemůžu riskovat.“

„Tak co teda?“ řekla nepřirozeně vysokým hlasem. „Musíme mu přece pomoci!“

„Já vím,“ odpověděl Cortone klidně. „Pojedu sám.“

„Ach!“ vydechla Suza překvapením. Taková možnost ji ani ve snu nenapadla.

„Ale co s vámi?“ pokračoval dál. „Nehodlám vám říct, kam pojedu, ale můžete za mnou někoho poslat. Takže odteďka vás musím mít nablízku. Pochopte to, mohla byste hrát na obě strany. Takže vás vezmu s sebou.“

Upřeně se na něj dívala. Napětí z ní vyprchávalo. Vyčerpaně se sesunula na židli. „Děkuju vám,“ řekla a pak se rozplakala.

Letěli první třídou. Cortone jinou nepoužíval. Po jídle si Suza odskočila na toaletu. Podívala se skrz závěs do turistické třídy, doufajíc v nemožné, ale byla zklamána. Přes řady opěrek ji sledoval Hassanův hnědý, ostrážitý obličej.

Nahlédla do kuchyně a důvěrným tónem se obrátila na hlavního stevarda. Řekla mu, že má problém. Potřebuje se spojit se svým přítelem, ale nemůže se zbavit svého italského otce, který má představu, že bude do svých jednadvaceti nosit pás cudnosti. Mohl by zavolat v Římě na izraelské velvyslanectví a nechat zprávu pro Nathaniela Dicksteina? Stačí říct: Hassan mi všechno řekl. On i já tě jedeme navštívit. Dala mu peníze na telefon, mnohem víc, než bylo potřeba, ale tak ho aspoň podplatila. Zapsal si vzkaz a slíbil, že ho vyřídí.

Šla zpátky ke Cortoneovi. Spatné zprávy, oznámila. Vzadu v turistické třídě je jeden Arab. Určitě nás sleduje.

Cortone zaklel, pak jí řekl, ať si z toho nic nedělá, že o něj bude postaráno později.

Suza si pomyslela: O, panebože, co jsem to udělala?

Z velkého domu na kraji útesu sešel Dickstein po klikatých schodech vytesaných do skály až dolů na pláž. Přebrodl se přes mělčinu, naskočil do motorového člunu a kývl na muže u volantu.

Motor zaburácel a člun vyrazil po vlnách na moře. Slunce právě zapadalo. V posledních slabých odlescích bylo vidět kupící se masivní mraky, které zakrývaly hvězdy, jakmile se nějaké objevily. Dickstein byl hluboce ponořený v myšlenkách. Lámal si hlavu nad tím, co neudělal, nad opatřeními, které by snad ještě mohl provést, nad skulinkami, které měl ještě čas utěsnit. Procházel si svůj plán znovu a znovu jako člověk, který se naučil z paměti nějakou důležitou řeč, protože ji musí proslovit, ale přeje si, aby byla ještě lepší.

Vepředu se vynořil vysoký obrys *Strombergu* a řidič člunu ho obkroužil pěnivým obloukem. Zastavil až tam, kde visel provazový žebřík. Dickstein po něm vyšplhal na palubu.

Velitel lodi mu potřásl rukou a představil se. Jako všichni důstojníci na palubě *Strombergu*, byl na akci najatý od izraelských námořních sil.

Prošli se po palubě. „Je všechno v pořádku, kapitáne?“ zeptal se Dickstein.

„Lod' není dobrá. Je pomalá, nemotorná a stará. Ale dali jsme ji do přijatelného stavu.“

Z toho, co Dickstein za soumraku viděl, byl *Stromberg* v lepším stavu než jeho sesterská loď *Coparelli* v Antverpách. Loď byla čistá a na palubě bylo všechno uklizeno a jaksepatří uspořádáno. Vyšli na můstek a prohlédli si výkonné vybavení v radiostanici, pak sešli dolů do kantýny, kde námořníci právě dojídali večeři. Na rozdíl od důstojníků, byli všichni členové posádky agenti Mossadu, většina s mizivými zkušenostmi s mořem. Dickstein s některými z nich kdysi pracoval. Všem bylo alespoň o deset let méně, než jemu, uvědomil si, když si je prohlížel. Všichni měli jasné oči, byli dobře stavění, měli na sobě podivnou kolekci oblečení z džínoviny a ručně pletené svetry. Byli to tvrdí, trénovaní muži se smyslem pro humor.

Dickstein si vzal šálek kávy a přisedl k jednomu stolu. Hodností sice všechny muže bohatě převyšoval, ale v izraelských ozbrojených silách nebylo buzerování příliš v módě, natož v Mossadu. Čtyři muži u stolu kývli a pozdravili. Ish, melancholický, hodně snědý Žid narozený v Palestině, řekl: „Mění se počasí.“

„Neříkej to. Já jsem se chtěl na téhle zábavné vyjíždě opálit.“ Pronesl vytáhlý, špinavý blondák z New Yorku, který se jmenoval Feinberg. Měl

klamně krásný obličej a řasy, které by mu záviděla každá žena. Jeho označení akce jako ‚zábavné vyjížděky‘ patřilo ke starým vtipům. Ve své instruktáži, kterou měl Dickstein během dne, jim sdělil, že *Coparelli* bude téměř opuštěná, až na ni zaútočí. „Brzy poté, co propluje Gibraltarským průlivem, se jí porouchá motor. Poškození bude takového rozsahu, že oprava na moři nebude myslitelná. Kapitán situaci oznámí majitelům – to jsme teď my. A naprosto šťastnou shodou náhod bude poblíž naše další loď *Gi Hamilton*, která je momentálně zakotvená za zálivem. Připluje ke *Coparelli* a převezme celou její posádku až na inženýra. Pak už je mimo dění. Dopluje do svého dalšího plánovaného přístavu, kde posádku z *Coparelli* vysadí. Všem budou zaplaceny jízdenky domů.“

Na přemýšlení o instrukcích měli námořníci čas celý den a Dickstein teď očekával otázky. Levi Abbas, malý, mohutný muž – postavou připomínající tank a zrovna tak hezký, jak se o něm vyslovil Feinberg – se Dicksteina zeptal: „Neřekl jste nám, jak je možné, že se *Coparelli* porouchá na objednávku.“

„Aha,“ upil Dickstein trochu kávy. „Znáte Dietera Kocha, z námořní tajné služby?“

Feinberg ho znal.

„Je na *Coparelli* jako lodní inženýr.“

Abbas přikývl. „Z toho je jasné, že budeme vědět, jak *Coparelli* opravit. Víme, co se porouchá.“

„Správně.“

Abbas pokračoval. „Zamalujeme jméno *Coparelli*, přejmenujeme ji na *Stromberg*, vyměníme lodní deníky, starý *Stromberg* potopíme a poplavíme se na *Coparelli*, která se teď bude jmenovat *Stromberg*, s nákladem do Haifvy. Ale proč jednoduše nepřeložíme náklad z jedné lodi na druhou na moři? Máme jeřáby.“

„To byl můj původní plán,“ odpověděl Dickstein. „Ale bylo to příliš riskantní. Nemohl bych zaručit, že se to povede, zvláště ve špatném počasí.“

„Pořád to tak můžeme udělat, když počasí vydrží.“

„Ano, ale když už máme sesterské lodě, bude jednodušší přemalovat nápisy než překládat náklad.“

Ish pronesl ponuře: „Hezké počasí rozhodně nevydrží.“

Čtvrtý muž u stolu byl Porush, nakrátko ostříhaný mladík, s hrudníkem jako sud piva, který si shodou okolností vzal Abbasovu sestru. „Jestliže to bude tak jednoduché, co tady děláme my, taková tvrdí hoši?“ zeptal se.

„Posledních šest měsíců jsem hodně cestoval, když jsem tohle všechno zařizoval. Jednou nebo dvakrát jsem narazil na lidi z druhé strany. Nemys-

lím, že by věděli, co se chystáme udělat... ale jestli ano, můžeme si pak klidně dokázat, jak jsme tvrdí.“

Přišel jeden z důstojníků s kusem papíru a přistoupil k Dicksteinovi. „Zpráva z Tel Avivu, pane. *Coparelli* právě proplula Gibraltarem.“

„A máme to,“ řekl Dickstein a zvedl se. „Ráno vyplouváme.“

Suza Ashfordová a Al Cortone přestoupili v Římě na jiné letadlo a na Sicílii doletěli brzo ráno. Dva Cortoneovi příbuzní ho čekali na letišti. Měli spolu dlouhou debatu, ne zrovna prudkou, ale dostatečně vzrušenou. Suza nebyla schopná sledovat rychlý dialekt, ale dala si dohromady, že příbuzní chtějí Cortonea doprovázet a on trvá na tom, že musí jet sám, protože je to pro něj otázka cti.

Zdálo se, že Cortone při vyhrál. Odjeli z letiště bez příbuzných ve velkém bílém fiatu. Suza řídila. Cortone ji nasměroval na silnici na pobřeží. Po tisíci si v duchu přehrávala scénu, až se s Nathanielem setká. Viděla před sebou jeho drobnou, kostnatou postavu. Vzhlédl, poznal ji a radostně se rozzářil. Ona se k němu rozběhla, prudce se objali a on si ji k sobě přitiskl, až to zabořelo. Řekla mu: ‚Miluju tě‘ a políbila ho na tvář, na nos, na ústa... Ale cítila se provinile a měla strach. Kromě toho se jí v mysli vybavovala ještě jedna scéna, i když ne tak často. V ní se na ni upřeně díval s kamenným výrazem a zeptal se jí: ‚Co tady, k čertu, pohledáváš?‘

Něco podobného zažila jako malá, když na Štědrý den zlobila a její matka se na ni rozhněvala a řekla jí, že jí Santa Claus dá do vánoční punčochy kameny místo hraček a sladkostí. Nevěděla, jestli tomu má věřit nebo ne, nemohla usnout a střídavě se na ráno těšila, i se ho děsila.

Bleskla pohledem na Cortonea na vedlejším sedadle. Dlouhá cesta přes oceán ho unavila. Suze dělalo problémy o něm přemýšlet jako o Natově vrstevníkovi, byl tak tlustý, plešatý a... jeho výraz vyzařoval jakousi unuděnou zpuštělost, která mohla být možná zajímavá, ale ve skutečnosti spíš působila obstarožně.

Ostrov byl nádherný, když vyšlo slunce. Suza pozorovala krajinu kolem a pokoušela se nějak rozptýlit, aby jí čas utíkal rychleji. Silnice se stáčela po pobřeží od města k městu a po své pravé straně měla nádherný výhled na skalnaté pláže a trpytící se Středozemní moře.

Cortone si zapálil doutník. „Takovéhle věci jsem dělával častokrát, když jsem byl mladý. Nasedl jsem do letadla, někam odletěl s krásnou dívkou, jezdil po krajině a prohlížel si okolí. Teď už ne. Léta dřepím v Buffalu jak přibitý. S obchodem je jedna potíž – člověk sice zbohatne, ale stejně je pořád něco, čeho se bojí. Takže nikam nejezdí, má na to lidi, kteří mu všechno přivezou. Příliš zleniví, než aby myslel na zábavu.“

„Ale to jste si vybral vy.“ Suza k němu cítila víc sympatií, než dávala najevo. Byl to člověk, který těžce pracoval kvůli všem těmhle nesmyslům.

„Já jsem si to vybral,“ připustil Cortone. „Mladí lidé nemají žádný soucit.“ Vyloudil na tváři něco jako úsměv a zabafal z doutníku.

Potřetí za sebou Suza uviděla ve zpětném zrcátku modré auto. „Někdo nás sleduje,“ řekla a snažila se, aby jí hlas zněl klidně a vyrovnaně.

„Ten Arab?“

„Určitě.“ Nebyla schopná za předním sklem rozeznat tvář. „Co budeme dělat? Vy jste říkal, že to zařídíte.“

„Zařídím.“

Odmlčel se. Protože čekala, že řekne něco víc, letmo se na něj podívala. Právě nabíjel pistoli hroživými hnědočernými náboji. Vyjekla. Nikdy neviděla opravdovou zbraň.

Cortone k ní vzhledl a pak se zahleděl na silnici před nimi. „Kristepane, dívejte se na tu zatracenou cestu!“

Podívala se před sebe a prudce přibrzdila do ostré zatáčky. „Kde jste to vzal?“

„Od příbuzného.“

Suza měla stále neodbytnější pocit, že je v hrůzném snu. Čtyři dny už nespala v posteli. Od chvíle, kdy slyšela, že její otec mluví tak nevzrušeně o zabití Nathaniela, byla na útěku, prchala před strašnou pravdou o Hassanovi a svém otci do bezpečí Dicksteinových šlachovitých paží. A stejně jako ve snu se cíl vzdaloval, čím víc běžela.

„Proč mi neřeknete, kam jedeme?“ zeptala se Cortonea.

„Myslím, že teď už můžu. Nat mě žádal o půjčení domu, kde by se dalo kotvit a kde by měl svatý pokoj od slídění policie. Jedeme tam.“

Suza se rozbušilo srdce. „Jak je to daleko?“

„Pár kilometrů.“

Za chvíli Cortone dodal: „Dostaneme se tam, nespěchejte. Nechceme přece zemřít cestou.“

Uvědomila si, že podvědomě šlápla na plyn. Ubrala, ale svoje myšlenky zpomalit nedokázala. Každou chvíli ho uvidí, dotkne se jeho obličeje, políbí ho na uvítanou a ucítí jeho ruce na svých ramenou –

„Tady zahněte, doprava.“

Projela otevřenou bránou a šterkovou cestou, kterou zarůstala tráva, doje-la až k velké, zchátralé vile z bílého kamene. Když zastavila před sloupopřa-dím, kryjícím prostor před hlavním vchodem, očekávala, že Nathaniel vyjde, aby je uvítal.

Ale na téhle straně domu nebyly žádné známky života.

Vystoupili z vozu a vyšplhali se po polorozpadlých kamenných schodech ke vchodu. Velké dřevěné dveře byly zavřené, ale ne zamčené. Otevřela je.

Vešli do velké haly s rozbitou mramorovou podlahou. Strop se propadal a stěny byly pokryté vlhkými skvrnami. Uprostřed haly ležel velký lustr rozplácnutý jako mrtvý orel.

Cortone zavolal: „Haló! Je tu někdo?“

Nikdo se neozval.

Suza si pomyslela: Je to obrovská vila, určitě tu někde je, jen nás neslyší. Třeba je venku na zahradě.

Přešli halu, vyhnuli se lustru a vstoupili do prostorného prázdného salónu, ve kterém se jejich kroky hlasitě rozléhaly. Skleněnými francouzskými dveřmi se dostali dozadu za dům.

Malá zahrádka se táhla až na konec útesu. Došli až k němu a uviděli do skály vytesané dlouhé schody, které se klikatily až dolů k moři.

V dohledu nebyl nikdo.

Není tady, pomyslela si Suza, tentokrát mi Santa Claus opravdu přinesl kamení.

„Podívejte,“ ukazoval Cortone svou tlustou rukou na moře. Suza se podívala tím směrem a uviděla dvě plavidla: loď a motorový člun. Motorový člun se rychle blížil jejich směrem, poskakoval na vlnách a ostrou přídílí prořezával vodu. Byl v něm jeden člověk. Loď vyplouvala ze zálivu a zanechávala za sebou širokou brázdu.

„Zdá se, že jsme ho akorát minuli,“ pronesl Cortone.

Suza seběhla schody, volala a mávala jako šílená, pokoušela se upoutat pozornost lidí na lodi, i když to bylo předem ztracené, protože byli příliš daleko. Na kamenech jí podklouzly nohy a upadla na zadek. Začala plakat.

Cortone sešel dolů za ní, jeho těžkopádné tělo se na schodech jen natřásalo. „Tohle nemá smysl,“ řekl a pomohl jí na nohy.

„Motorový člun,“ řekla zoufale. „Možná bychom si ho mohli vzít a dohonit loď –“

„V žádném případě. Než se člun dostane sem, bude loď už moc daleko, hodně daleko a pluje rychleji než člun.“

Vedl ji zpátky ke schodům. Byly pěkně dlouhé a výstup zpátky ho na-prosto vyčerpал. Suza to ani nepostřehla, protože byla plná svých zoufalých myšlenek.

Když šli do kopce zpátky k domu, měla v hlavě úplně prázdno.

„Musím si sednout,“ řekl Cortone, když šli přes salón. Suza se na něj podívala. Přerývavě dýchal, tvář měl popelavou a pokrytou kapičkami potu. Došlo jí, že pro tak mohutné tělo toho bylo moc. Na chvíli zapomněla na vlastní zklamání. „Pojďte si sednout na schody,“ řekla.

Došli do zničené haly. Dovedla ho k širokému, zatočenému schodišti a posadila ho na druhý schod. Zavřel oči a opřel si hlavu o zeď za ním.

„Poslyšte, na loď se dá vysílat... nebo poslat zprávu... pořád je můžeme dostihnout...“

„Sed'te chvíli v klidu. Nemluvte.“

„Zeptejte se mých příbuzných – Kdo je tam?“

Suza se prudce otočila. Ozvalo se cinknutí střepu z lustru a pak viděla, kdo to způsobil.

Yasif Hassan šel přes halu směrem k nim.

Cortone se s nesmírným úsilím zvedl.

Hassan se zastavil.

Cortone nepravdělně lapal po dechu. Šmátral v kapse.

Suza řekla: „Ne –“

Cortone vytáhl zbraň.

Hassan vrostl do země, úplně ohromený.

Suza zaječela. Cortone se zapotácel a pistole opsala ve vzduchu kruh.

Pak stiskl spoušť. Zbraň vystřelila dvakrát s ohlušujícím dvojnásobným prásknutím. Netrefil se. Svezl se k zemi, úplně brunátný v obličeji. Pistole mu vyklouzla z ruky a udeřila o rozbitou mramorovou podlahu.

Yasif Hassan se napřímil.

Suza si klekla vedle Cortonea.

Otevřel oči. „Poslyšte,“ řekl chraptivě.

„Nechte ho, jdeme,“ zavelel Hassan.

Otočila se k němu, a ze všech sil na něj zaječela: „Táhněte do hajzlu!“ Pak se obrátila zpátky ke Cortoneovi.

„Zabil jsem hodně lidí,“ řekl. Suza se naklonila, aby mu rozuměla. „Jedenáct jsem jich zabil sám... spal jsem s hromadou holek...“ Hlas mu vypověděl službu, oči se mu zavřely a pak s obrovskou námahou promluvil znovu. „Celej svůj zatracenej život jsem byl zloděj a lotr. Ale umřel jsem pro kamaráda. To něco znamená, musí, že jo?“

„Ano,“ odpověděla mu, „to opravdu něco znamená.“

„Fajn,“ řekl a pak zemřel.

Suza nikdy neviděla umírat člověka. Bylo to strašné. Najednou nebylo nic, nic, jen tělo. Člověk zmizel. Není divu, že nás smrt dojíhá, pomyslela si. Uvědomila si, že jí po obličeji stékají slzy. A to jsem ho ani neměla ráda, alespoň až doteď.

„Vedla jste si dobře, tak pojďme odtud,“ řekl Hassan.

Nechápala. Vedla jsem si dobře? A pak jí to došlo. Hassan netušil, že Cortoneovi řekla, že je sleduje. Pokud šlo o Hassana, udělala přesně, co po

ní chtěl. Přivedla ho sem. Ted' musí udržet zdání, že je na jeho straně, dokud nenajde způsob, jak kontaktovat Nata.

Už nemůžu dál lhát a podvádět, nemůžu, je toho na mě moc a jsem unavená, říkala si v duchu.

Pak: Můžeš se dovolat na loď nebo poslat telegram, říkal Cortone.

Pořád mohla Nata varovat.

Bože, kdy se vyspím?

Zvedla se. „Na co čekáme?“

Vyšli vysokým zpustlým vchodem. „Pojedeme mým autem,“ řekl Hassan.

Přemýšlela, že by se mohla pokusit mu utéct, ale to byl jen bláznivý nápad. Už brzo ji nechá jít. Splnila, co po ní chtěl. Ted' ji pošle domů.

Nasedla do auta.

„Moment.“ Hassan doběhl k autu Cortonea, vytáhl klíčky a zahodil je do křoví. Vrátil se k vozu. „To aby ten člověk ve člunu nemohl jet za námi,“ vysvětloval.

Když vyjeli, řekl: „Trochu mě zklamala vaše reakce. Ten muž pomáhal našim nepřátelům. Měla byste se radovat, a ne plakat, když naši nepřátelé umírají.“

Zakryla si rukou oči. „Pomáhal svému příteli.“

Hassan ji poklepal na koleně. „Zvládla jste to skvěle. Neměl bych vás kritizovat. Získala jste informaci, kterou jsem potřeboval.“

„Opravdu?“ podívala se na něj.

„Jistě. Ta velká loď, kterou jsme viděli odplouvat, byla *Stromberg*. Ted' znám čas vyplutí a její maximální rychlost. Můžu si vypočítat nejbližší možnou chvíli, kdy se setká s *Coparelli*. A svoje muže tam můžu mít o den dřív.“ Znovu ji popleskal po noze, ale tentokrát nechal ruku na stehně trochu déle.

„Nesahejte na mě.“

Stáhl se.

Zavřela oči a snažila se přemýšlet. Dosáhla vlastně nejhoršího možného výsledku. Dovedla Hassana na Sicílii a nezvládla varovat Nata. Musí vymyslet, jak poslat telegram na loď. A musí to udělat okamžitě, jakmile se s Hassanem rozejdou. Zbývala ještě jedna možnost, stevard, který slíbil zatelefonovat na velvyslanectví v Římě.

„Bože, už se nemůžu dočkat, až budu v Oxfordu.“

„V Oxfordu?“ rozesmál se Hassan. „Ještě ne. Budete se mnou muset zůstat, dokud akce neskončí.“

Panebože, to nevydržím, pomyslela si. „Ale já jsem hrozně unavená,“ řekla nahlas.

„Brzo si odpočineme. Nemůžu vás nechat jít. Z bezpečnostních důvodů, rozumíte mi. A v každém případě si určitě nebudete chtít nechat ujít příležitost vidět mrtvé tělo Nata Dicksteina.“

Na letišti u přepážky Alitalia přistoupili k Yasifovi Hassanovi tři muži. Dva byli mladí a vypadali jako gangsteři, třetí byl vysoký padesátník s ostře řezaným obličejem.

Starší muž oslovil Hassana: „Ty zatracenej blázne, zasluhuješ zastřelit.“

Hassan se na něj podíval a Suza si všimla nepokryté hrůzy v jeho očích. „Rostov!“

Pomyslela si: Kristepane, co teď?

Rostov vzal Hassana pevně za paži. Na chvíli se zdálo, že se Hassan postaví na odpor a ruku vyškubne. Mladí hrdlořezi přistoupili blíž. Suza i Hassan byli obklíčeni. Rostov vedl Hassana od přepážky. Jeden z doprovodu chytil pod paží Suzu a šli za nimi.

Došli do tiché chodby. Rostov se evidentně dusil vztekem, ale ovládal se a mluvil potichu. „Mohls zničit celou akci, kdyby ses o pár minut nezpозdil.“

„Nevím, na co narážíš,“ řekl Hassan vážně.

„Ty si myslíš, že nevím, že běháš po celém světě a hledáš Dicksteina? To sis myslel, že tě nenechám sledovat jako každého jiného zatraceného debila? Měl jsem každou hodinu na stole zprávu od chvíle, kdys odjel z Káhiry. A jak sis moh myslet, že můžeš věřit jí?“ Píchnul prstem směrem k Suze.

„Dovedla mě tam.“

„Ale tos předtím nevěděl.“

Suza stála bez pohnutí, tichá a vyděšená. Byla beznadějně zmatená. Několikanásobné šoky – minula Nata, viděla umírat Cortonea a teď tohle – úplně ochromily její schopnost myslet. Už takhle pro ni bylo obtížné věrohodně lhát, když podváděla Hassana a Cortoneovi řekla pravdu, o které si Hassan myslel, že je lež. A teď je tu Rostov, kterému lže Hassan, a ona není schopná přemýšlet, jestli to, co ona řekne Rostovovi, bude pravda nebo další, jiná lež.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Hassan.

„Na *Karle*, pochopitelně. Byli jsme asi šedesát nebo sedmdesát kilometrů od Sicílie, když jsem dostal zprávu, žeš přiletěl. Taky jsem dostal z Káhiry povolení, abych ti nařídil se okamžitě a rovnou cestou vrátit.“

„Pořád si myslím, že jsem udělal správnou věc,“ řekl Hassan.

„Zmiz mi z očí.“

Hassan se otočil a odcházel a Suza chtěla jít za ním. Ale Rostov ji chytil za ruku a řekl: „Vy ne,“ a vedl ji s sebou.

Šla s ním a pořád si říkala: Co mám teď dělat?

„Vím, že jste nám projevila loajalitu, slečno Ashfordová, ale v polovině takové akce si nemůžeme dovolit, aby nově zasvěcení lidé se prostě sebrali a šli domů. Na druhou stranu nemám s sebou na Sicílii ani dost lidí, jen ty, které potřebuju na lodi, takže vás ani nemůžu nechat nikam odvést. Bohužel budete muset se mnou na palubu *Karly*, dokud nebude konec. Doufám, že vám to nevadí. A mimochodem, víte, že vypadáte úplně stejně jako vaše matka?“

Došli k zaparkovanému autu. Rostov jí otevřel dveře. Teď byla příležitost utéct, pak už bude pozdě. Zaváhala. Jeden ze zabijáků stál vedle ní. Sako měl trochu pootevřenou a Suza zahlédla pažbu pistole. Vzpomněla si na hroznou ránu, která se rozlehla z Cortoneovy pistole v té zchátralé vile, vybavilo se jí, jak zaječela, a najednou dostala hrozný strach ze smrti. Děsila se, že se z ní stane jen kus nějaké hmoty jako z ubohého tlustého Cortonea. Měla hrůzu ze zbraně, výstřelu a kulky, která by jí pronikla do těla, a začala se třást.

„Co se děje?“ zeptal se Rostov.

„Al Cortone zemřel.“

„My víme,“ odpověděl, „nastupte si.“

Suza nasedla do auta.

Pierre Borg vyjel z Atén a zastavil na jednom konci rovné pláže, kam se příležitostně chodili procházet milenci. Vystoupil a vydal se po pobřeží. Šel, dokud nepotkal Kawashe, který přicházel z druhé strany. Stáli bok po boku, dívali se na moře a u nohou jim ospale pleskaly vlnky. Borg viděl Arabův hezký obličej ve světle hvězd. Kawash postrádal svoji obvyklou sebejistotu.

„Děkuji, že jste přišel,“ řekl Kawash.

Borg nevěděl, proč mu vždycky děkuje. Jestliže by měl někdo děkovat, byl to on. Pak si uvědomil, že Kawash má přesně tohle na mysli. Ten člověk dělal všechno naprosto delikátně, i urážky.

„Rusové mají podezření, že z Káhiry unikají informace,“ řekl Kawash. „Drží si karty velice blízko své společné komunistické hrudi, abych tak řekl.“ Nepatrně se usmál. Borgovi vtip nedošel. „Ani když se Hassan vrátil do Káhiry podat zprávy, moc jsme se nedozvěděli – a já jsem nezískal všechny informace, které Hassan předal.“

Borg hlasitě říhl, přejedl se u večeře řeckou specialitou. „Nezdržujte se omluvami, prosím vás. Řekněte mi, co víte.“

„Dobře,“ odpověděl Kawash mírně. „Vědí, že Dickstein má ukrást nějaký uran.“

„To jste mi říkal už posledně.“

„Nemyslím, že znají detaily. Jejich záměr je nechat akci proběhnout a vložit se do ní potom. Mají ve Středozemním moři dvě lodě, ale nevědí, kam je poslat.“

Vlna přinesla k Borgovým nohám plastikovou láhev. Odkopl ji zpátky do moře. „A co Suza Ashfordová?“

„Stoprocentně pracuje pro arabskou stranu. Víte, Hassan se s Rostovem pohádal. Hassan chtěl zjistit, kde přesně Dickstein je a Rostov to nepovažoval za důležité.“

„Spatné zprávy. Pokračujte.“

„A tak se do toho Hassan pustil na vlastní pěst. Získal tu Ashfordovic holku, aby mu pomohla Dicksteina hledat. Jeli spolu do Buffala v Americe, kde se setkali s jedním gangsterem, Cortonem. Ten je vzal na Sicílii. Dicksteina minuli, ale jen tak tak. Viděli odplouvat *Stromberg*. Hassan si způsobil pěkné problémy. Odvolali ho do Káhiry, ale ještě se neobjevil.“

„Ale ta holka je přivedla tam, kde byl Dickstein?“

„Přesně.“

„Kristepane, to je zlé.“ Borg myslel na zprávu, která přišla z velvyslanectví v Římě pro Nata Dicksteina od jeho ‚dívky‘. Seznámil s ní Kawashe. „Hassan mi všechno řekl. On i já tě jedeme navštívit.“ Co to, ksakru, mělo znamenat? Mělo to Dicksteina varovat nebo ho zdržet nebo jen zmást? Nebo to byl dvojitý trik – pokus, aby si Dickstein myslel, že byla donucená s Hassanem jet?

„Řekl bych, že trik,“ zamyslel se Kawash. „Věděla, že její účast vyjde nakonec najevo, tak se pokusila zajistit, aby jí Dickstein důvěřoval trochu déle. Nepředal jste tu zprávu...“

„Jasně, že ne.“ Borgovy myšlenky se už zaobíraly jinou záležitostí. „Jestliže jeli na Sicílii, vědí o *Strombergu*. Jaké závěry z toho můžou vyvodit?“

„Že se *Stromberg* bude podílet na loupeži.“

„Přesně. Kdybych já byl Rostovem, sledoval bych *Stromberg*, počkal bych, až se akce odehraje a pak bych zaútočil. Hergot, hergot. Myslím, že se to bude muset odvolat.“ Vrtal špičkou boty v měkkém písku. „Jaká je situace v Qattaře?“

„Nejhorší zprávu jsem si nechal na konec. Všechny zkoušky byly úspěšně dokončeny. Rusové dodají uran. Reaktor se rozeběhne ode dneška za tři týdny.“

Borg zíral na moře a cítil se tak zoufale, nešťastně a zničeně, jako nikdy za celý svůj neradostný život. „Víte, co to hergot znamená, že jo? Nemůžu to odvolat. Znamená to, že Dicksteina nemůžu zastavit. Dickstein je poslední šance Izraele.“

Kawash byl zticha. Borg se na něj po chvíli podíval a zjistil, že Arab má zavřené oči. „Co to děláte?“

Ticho ještě chvíli pokračovalo. Pak Kawash oči otevřel, věnoval Borgovi jeden ze svých slušných poloušměvů a řekl: „Modlím se.“

Tel Aviv pro OL Stromberg

Osobní vzkaz od Borga pro Dicksteina Důvěrné

Musí být dekodováno pouze příjemcem

Začátek Suza Ashfordová potvrzena jako arabská agentka stop Přesvědčila Cortonea, aby ji a Hassana vzal na Sicílii stop Přijeli po tvém odjezdu stop Cortone je mrtvý stop To a další údaje potvrzují silnou pravděpodobnost, že budeš atakován na moři stop Nemůžeme nic podniknout stop Všechno jsi to zbabral sám, tak se z toho sám dostaň Konec

Z mraků, které se po několik dnů na západě Středozemního moře hromadily, se provalila mohutná přítrž a zaplavila Stromberg deštěm. Foukal ostrý vítr a nedostatky lodi se začaly projevovat, když se na zvednutých vinách začala stáčet a odchylovat ze směru.

Nat Dickstein počasí nevnímal.

Seděl ve své malé kajutě u stolu, který byl přišroubovaný k lodní přepážce, v ruce tužku a poznámkový blok, kódový klíč a zprávu před sebou a přepisoval slova Borgova vzkazu.

Četl ho znovu a znovu, až nakonec zůstal sedět a tupě zíral do stěny před sebou.

Nemělo smysl dumat, proč to snad udělala, vymýšlet za vlasy přitažené hypotézy, že ji Hassan donutil nebo že ji vydíral, představovat si, že jednala z mylného přesvědčení nebo pod vlivem zmatených pohnutek. Borg říkal, že je agentka a měl pravdu. Byla špiónka po celou dobu. Proto se s ním taky milovala.

Měla před sebou skvělou budoucnost v tajné službě.

Dickstein si schoval obličej do dlaní a konečky prstů si mačkal oči, ale pořád ji viděl před sebou, nahou, jen ve vysokých střevíčkách, jak se opírá o skříňku v kuchyni, čte si noviny a čeká, až se začne vařit voda.

Nejhorší bylo, že ji pořád miloval. Než ji potkal, byl mrzák, kterému amputovali cit, a na místě, kde měl mít lásku, se mu houpal jen prázdný rukáv. Jí se povedl zázrak a udělala z něj zase celého člověka. Teď ho zradila a vzala si s sebou všechno, co mu dala. A on bude mnohem víc postižený než byl dřív. Napsal jí milostný dopis. Ach bože, pomyslel si, co asi dělala, když ho četla? Smála se? Ukázala ho Hassanovi a řekla: Podívej, jak mi naletěl?

Jestliže slepci vrátíte zrak, necháte ho jeden den a pak ho v noci, když spí, zase oslepíte, tak až se vzbudí, bude se cítit stejně, jako se cítil Nat.

Řekl Borgovi, že Suzu zabije, jestli se prokáže, že je agentka, ale teď věděl, že lhal. Nikdy by jí neublížil, ať už udělala cokoli.

Bylo pozdě. Posádka už spala až na ty, kteří hlídkovali. Vyšel z kabiny nahoru na palubu, aniž by někoho zahlédl. Cestou promokl na kůži, ale ani si toho nevšiml. Stál u zábradlí, díval se do tmy, neschopen rozlišit, kde černé moře končí a kde začíná tmavá obloha. Déšť si nechal stékat po obličejí jako slzy.

Suzu by nikdy nezabil, ale Yasifa Hassana...

Jestli měl někdy nepřítele, tak to byl Hassan. Miloval Eilu, jen aby ji viděl v milostném objetí s Hassanem. Teď se zamiloval do Suzy, jen aby zjistil, že už ji svedl tentýž rival. A Hassan Suzu zneužíval i ve svém plánu ukrást Dicksteinovi domov.

Ano, zabije Yasifa Hassana, a jestli bude moci, udělá to holýma rukama. I ostatní. Ta myšlenka ho vyburcovala z hlubin zoufalství a naplnila ho zuřivostí. Chtěl slyšet praskání kostí, chtěl vidět, jak se hrouť jeden člověk za druhým, chtěl cítit zápach strachu a výstřelů, chtěl kolem sebe vidět smrt.

Borg si myslí, že ho napadnou na moři. Dickstein stál a svíral pevně zábradlí, protože se loď prodírala neklidným mořem. Vítr se najednou zvedl a chrstnul mu do obličejí ledovou dešťovou sprškou. Dickstein si pomyslel: A tak to bude. Pak otevřel ústa a zakřičel do burácejícího větru: „Ať přijdou – ať ty svině přijdou.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Hassan se nevrátil do Káhiry ani teď, ani kdy jindy.

Když odlétal z Palerma, naplnila ho jásavá radost. Bylo to těsně, ale zase Rostova přelstil. Nevěřil vlastním uším, když mu Rostov řekl: Zmiz mi z očí. Byl přesvědčený, že ho donutí nalodit se na *Karlu* a že tak zmešká útok fedajínů. Ale Rostov byl naprosto přesvědčený, že Hassan je přespříliš nadšený, impulzivní a nezkušený. Nikdy ho nenapadlo, že by Hassan mohl být zrádce. Ale vlastně, proč by mělo? Hassan v týmu reprezentoval egyptskou tajnou službu a byl Arab. Jestliže si Rostov pohrával s myšlenkami o jeho věrnosti, spíš uvažoval, jestli nepracuje pro Židy, protože to byli protivníci. O Palestincích, pokud by vůbec měli zasáhnout do hry, se předpokládalo, že se přidají na stranu Arabů.

Bylo to báječné. Mazaného, arogantního a povýšeného plukovníka Rostova i mocnou, proslulou KGB podfoukl mizerný palestinský běženeček, o kterém si mysleli, že je nula.

Ale ještě nebyl všemu konec. Musel svoje síly spojit s fedajíny –

Z Palerma odletěl do Říma, kde se pokusil najít letadlo do Annaby nebo do Constantine, blízko alžírského pobřeží. Nejbližší města, která letecká společnost nabízela, byla Alžír a Tunis. Rozhodl se pro Tunis.

Tam narazil na mladého řidiče taxíku v zánovním renaultu a strčil mu pod nos víc peněz v amerických dolarech, než si normálně řidič vydělá za rok. Taxi ho vzalo přes celé Tunisko, přes hranice s Alžírskem a vysadilo ho v malé rybářské vesnici s přírodním přístavem. Jeden z fedajínů na něj čekal. Hassan ho objevil na pláži, seděl pod podepřeným člunem spolu s rybářem, aby na ně nepršelo, a hráli backgammon. Všichni tři nasedli do člunu a odrazili od břehu.

Moře bylo neklidné, když vyrazili, a Hassan, který nebyl žádný mořeplavec, se bál, že se člun převrhne. Ale rybář se celou cestu jen vesele doširoka usmíval.

Cesta jim zabrala ani ne půl hodiny. Když se blížili k rýsujícímu se trupu lodi, Hassana znovu zaplavil triumfální pocit. Lod'... měli loď.

Vyškrábal se na palubu, zatímco muž, který na něj ve vesnici čekal, platil rybáři. Na palubě na něj čekal Mahmoud. Objali se a Hassan řekl: „Můžeme hned zvednout kotvy – věci se daly do pohybu.“

„Pojď se mnou na můstek.“

Hassan šel za Mahmoudem dopředu. Loď byla malá, štíhlá, pobřežní plavidlo, měla asi tisíc tun, byla celkem nová a v dobrém stavu. Většina kajut byla v podpalubí a dolů vedl jeden nákladový jícen. Byla zkonstruována tak, aby mohla převážet malé náklady a snadno se pohybovat v místních severoafrických přístavech.

Stáli spolu na přídi a rozhlíželi se kolem.

„Je to přesně, co potřebujeme,“ radoval se Hassan.

„Přejmenoval jsem ji na *Nablus*. Je první loď palestinského námořnictva,“ řekl mu Mahmoud.

Hassan cítil, jak mu slzy stoupají do očí.

Vylezli po žebříku. „Dostal jsem ji od nějakého libyjského obchodníka, který si chtěl zachránit duši.“

Můstek byl uspořádaný a solidní. Byl tu jen jeden vážný nedostatek: radiolokátor. Mnoho lodí tohoto typu jezdilo bez něj a Mahmoud už neměl čas zařízení koupit a nechat nainstalovat.

Představil kapitána, také Libyjce – obchodník zřejmě poskytl i posádku, protože žádný fedajín nebyl námořník. Kapitán dal rozkaz zvednout kotvu a spustit motory. Všichni tři se sklonili nad lodní mapou, když jim začal Hassan sdělovat, co se dozvěděl na Sicílii. „*Stromberg* vyplul dneska v poledne od jižního pobřeží Sicílie. *Coparelli* měla včera pozdě v noci proplout Gibraltarským průlivem a míří do Janova. Jsou to sesterské lodě, se stejnou maximální rychlostí, takže nejdřív se můžou potkat dvanáct hodin východně od středového bodu mezi Gibraltarem a Sicílií.

Kapitán něco propočítal a podíval se na jinou mapu. Setkají se jihovýchodně od ostrova Minorca.“

„Měli bychom zastavit *Coparelli* ne méně než o osm hodin dřív.“

Kapitán jel prstem po trase. „Zítra za soumraku by měla být jižně od ostrova Ibiza.“

„Zvládneme to?“

„Ano, s malou časovou rezervou, kdyby byla bouřka.“

„A bude bouřka?“

„Někdy během příštích pár dní. Ale nemyslím, že hned zítra.“

„Dobře. Kde je radista?“

„Tady. Jmenuje se Yaacov.“

Hassan se otočil a uviděl malého, usmívajícího se muže se zuby zašlými od tabáku. „Na palubě *Coparelli* je Rus jménem Tyrin. Bude vysílat signály na polskou loď, která se jmenuje *Karla*. Na téhle vlnové délce musíte poslouchat.“ Napsal mu údaj. „Na *Strombergu* je signalizace, která každou

půlhodinu vysílá třicetivteřinový tón. Jestli ji pokaždé uslyšíme, můžeme si být jisti, že nás *Stromberg* nepředhonil.“

Kapitán udával kurs. Dole na palubě měl první důstojník plno práce s přípravami. Mahmoud se bavil s jedním fedajínem kvůli prohlídce zbraní. Radista se začal Hassana vyptávat na signální zařízení na *Strombergu*, ale Hassan ho vůbec nevnímal. Myslel si: At' se stane cokoli, bude to fantastické.

Motory zaburácely, paluba se naklonila, příd' se zakousla do hladiny a vypluli.

Dieter Koch, nový lodní inženýr na *Coparelli*, ležel na pryčně ve své kajutě a myslel si: Ale co řeknu, když mě někdo uvidí?

To co musel udělat, bylo jednoduché. Musel vstát, jít na zád' do skladu, vzít náhradní olejové čerpadlo a zbavit se ho. Bylo víc než pravděpodobné, že ho u toho nikdo neuvidí, protože jeho kajuta byla blízko dílny, většina posádky spala a ti, kteří byli vzhůru, byli na můstku nebo ve strojovně a zřejmě tam zůstanou. Ale při akci takové důležitosti, jako byla tahle, se ,víc než pravděpodobné' zdálo přece jen trochu málo. Kdyby snad někdo měl podezření, teď nebo později, o co mu opravdu šlo...

Oblékl si svetr, kalhoty, pevné boty a nepromokavý oblek. Musí se to udělat a musí se to udělat hned. Dal si do kapsy klíč od skladu, otevřel dveře od své kajuty a vyšel ven. Po cestě přemyslel: Řeknu, že nemůžu spát, a tak jsem šel kontrolovat skladiště.

Odemkl dveře, rozsvítil, vešel a zavřel za sebou. Náhradní součástky byly uloženy na policích všude okolo něj – těsnicí vložky, ventily, kuželky, kabely, šrouby, filtry... kdyby člověk měl blok válců, mohl by postavit motor ze součástek, které tu byly.

Našel náhradní čerpadlo v krabici na horní polici. Sundal ji dolů – nezabírala mnoho místa, ale byla těžká – a pak strávil asi pět minut kontrolou, jestli tam není další.

A teď ta nejtěžší část.

... nemohl jsem spát, pane, tak jsem šel kontrolovat součástky. Dobře, všechno je v pořádku? Ano, pane. A co to máte v podpaží? Láhev whisky, pane. Koláč, který mi poslala máma. Olejové čerpadlo, pane. Chystám se ho hodit přes palubu...

Otevřel dveře a rozhlédl se.

Nikdo.

Zhasl světlo, vyšel, zavřel za sebou dveře a zamkl. Prošel uličkou na palubu.

Nikdo.

Pořád přšelo. Viděl jen na pár metrů. To bylo dobré, protože ostatní viděli přesně na stejnou vzdálenost. Přešel palubu, naklonil se přes zábradlí, hodil čerpadlo do vody, otočil se a do někoho vrazil.

Koláč, který mi matka poslala, byl tak tvrdý...

„Kdo to je?“ zeptal se hlas anglicky s cizím přízvukem.

„Inženýr. A vy?“ Když Koch mluvil, druhý muž se otočil, takže ve světle z paluby byl vidět jeho profil. Koch poznal zavalitou postavu a velký nos radisty.

„Nemohl jsem spát,“ řekl radista. „Šel jsem... trochu na vzduch.“

Je stejně rozpačitý jako já, pomyslel si Koch. To by mě zajímalo proč?

„Mizerná noc,“ řekl Koch, „jdu dovnitř.“

„Dobrou noc.“

Koch zamířil ke své kajutě. Podivný chlapík, tenhle radista. Nepatřil k obvyklé posádce. Nabrali ho v Cardiffu, když si jejich radista zlomil nohu. Podobně jako Koch tu byl tak trochu outsider. Prima, že narazil na něj, a ne na nikoho jiného.

V kajutě si stáhl mokrý svrchní návlek a lehl si. Věděl, že nebude spát. Plán na zítřek měl propracovaný do detailů, nemělo smysl ho procházet znovu a znovu, tak se snažil myslet na jiné věci: na matku, která vařila nejlepší bramborový kugel na světě, na snoubenku, která byla nejtolerantnější na světě, na svého duševně chorého otce, který byl v ústavu v Tel Avivu, na vynikající magnetofon, který si koupí, až dostane zapláceno za tenhle úkol, na svůj příjemný byt v Haifě, na děti, které jednou bude mít a které budou vyrůstat v bezpečném Izraeli bez válek.

Vstal o dvě hodiny později. Šel na zád' do jídelny vypít si trochu kávy. V několika centimetrech vody tam stál kuchařův pomocník a opékal posádce slaninu.

„Děsné počasí,“ řekl Koch.

„Bude hůř.“

Koch vypil kávu, pak si znovu nalil, naplnil ještě další hrnek a oba šálky vzal s sebou nahoru na můstek. Byl tam první důstojník. „Dobré ráno,“ pozdravil Koch.

„Ale vůbec ne,“ odpověděl první důstojník a díval se ven na dešťovou clonu.

„Kávu?“

„Děkuju. To je od vás milé.“

Koch mu podal hrnek. „Kde jsme?“

„Tady,“ ukázal mu důstojník na mapě. „Přesně podle plánu, navzdory počasí.“

Koch přikývl. To znamenalo, že za patnáct minut musí zastavit loď. „Zatím,“ rozloučil se odešel z můstku. Zamířil do strojovny.

Byl tam jeho pomocník a vypadal dost odpočínutě, jako by si během noční služby vydatně zdřímnul. „Jak vypadá tlak oleje?“ zeptal se ho Koch.

„Stabilní.“

„Včera trochu kolísal.“

„V noci nebyl žádný problém.“ Pomocník si byl příliš jistý, jako by měl strach, že bude obviněn, že spal a nevšiml si výkyvů na měřiči.

„Dobře,“ odpověděl Koch, „možná se opravil sám.“ Položil hrnek na kryt libely, ale rychle ho zvedl, protože se loď zakymácela. „Vzbud'te Larsena, až půjdete spát.“

„Ano.“

„Dobře se vyspěte.“

Pomocník odešel. Koch dopil kávu a pustil se do práce.

Měřič tlaku oleje byl umístěn na zadní straně motoru mezi ostatními budíky. Byly opatřeny matově černým krytem z tenkého kovu a zajištěny čtyřmi samořeznými šrouby. Koch pomocí velkého šroubováku všechny čtyři šrouby odstranil a kryt sundal. Za ním byla změt' různobarevných drátů, které vedly k jednotlivým měřidlům. Velký šroubovák vyměnil za malý, elektrický, s izolovanou rukojetí, a odpojil jeden drát vedoucí k měřiči tlaku oleje. Kolem jeho nechráněného konce omotal kousek izolační pásky a připevnil ho zpátky za měřidlo tak, že by jen při podrobné prohlídce vyšlo najevo, že není zapojen. Kryt vrátil na místo a znovu přišrouboval.

Když přišel Larsen, právě doplňoval kapalinu v převodovce.

„Můžu to udělat, pane?“ zeptal se Larsen. Byl to Pan Pomocný Strojník a mazání patřilo do jeho sféry působnosti.

„Už to je,“ řekl Koch a zašrouboval uzávěr. Plechovku uklidil do skříňky.

Larsen si promnul oči a zapálil si cigaretu. Pohledem přešel budíky, podíval se ještě jednou a řekl: „Pane, tlak oleje je na nule!“

„Na nule?“

„Jo!“

„Zastavte motory!“

„Provedu.“

Bez oleje by tření mezi jednotlivými kovovými součástkami motoru mohlo způsobit rychlé nahromadění tepla, až by se kov i součástky roztavily, a motory by se zadřely bez jakékoli šance je znovu spustit. Náhlá nulová hodnota tlaku oleje byla tak nebezpečná, že by Larsen mohl zrovna tak dobře motory zastavit z vlastní iniciativy, aniž by se ptal Kocha na souhlas.

Každý na lodi zaregistroval, že motory utichly a že *Coparelli* zpomalila. Dokonce i ti, co pracovali v denní směně a ještě spali, vnímali ticho ve svých snech a probudili se. Ještě než motory ztichly úplně, ozval se komunikačním potrubím hlas prvního důstojníka. „Můstek! Co se dole děje?“

Koch mu odpověděl: „Náhlá ztráta tlaku oleje.“

„Nějaké vysvětlení proč?“

„Zatím ne.“

„Informujte mě.“

„Provedu.“

Koch se otočil k Larsenovi. „Půjdeme se podívat dolů.“ Larsen vzal krabici s náradím a šel za Kochem na plošinu, odkud se mohli dostat k motoru zespodu. Koch mu řekl: „Pokud by hlavní ložiska nebo kliková ložiska byla vyběhaná, pokles tlaku by byl postupný. Prudký pokles znamená problém v přívodu oleje. Ale v systému ho je spousta – kontroloval jsem to už dřív – nikde nejsou žádné známky úniku. Takže jde zřejmě o zablokování.“

Koch uvolnil klíčem spodek skříně a oba jej položili na plošinu. Zkontrolovali sací koš, průtokový filtr, přepouštěcí ventil filtru a hlavní přepouštěcí ventil, ale nic nebylo ucpané.

„Když to není zablokované, musí být chyba v čerpadle,“ řekl Koch. „Připrav náhradní.“

„To bude ve skladu nahoře na hlavní palubě,“ řekl Larsen.

Koch mu podal klíče a Larsen odešel.

Teď musel pracovat rychle. Sundal kryt z čerpadla a odkryl dvě širokozubá ozubená kola. Sundal klíč z vrtačky, upevnil na ni vrták a pustil se do ozubů na kolech. Osekával a lámal je tak dlouho, až byly k nepotřebě. Vrtačku odložil a vzal si páčidlo a kladivo. Páku vsunul mezi kola a páčil je od sebe, dokud nezaslechl hlasité, tupé lupnutí. Nakonec vyndal z kapsy malou matku z tvrzené oceli, obroušenou a otlučenou. Přinesl si ji s sebou na loď. Vhodil ji dovnitř.

Hotovo.

Larsen se vrátil.

Koch si uvědomil, že z vrtačky nesundal vrták. Když Larsen odcházel, byl na ní klíč. Jen se nepodívej na vrtačku! říkal si v duchu.

„Čerpadlo tam není, pane,“ oznámil mu Larsen.

Koch vylovil matku. „Podívejte se na tohle,“ odváděl Larsenovu pozornost od inkriminované vrtačky. „Tohle je příčina problému.“ Ukázal Larsenovi ozubená kola v čerpadle. „Matka tam musela spadnout, když se naposledy měnily filtry. Dostala se do čerpadla a běhala pořád dokolečka mezi koly. Jen mě překvapuje, že jsme neslyšeli hluk i přes zvuk motoru. Tak či

onak je čerpadlo k nepoužití a nedá se opravit, takže se náhradní musí najít. Vezměte si někoho na pomoc.“

Larsen odešel. Koch sundal nástavec z vrtačky a vyměnil ho za původní. Pak vyběhl do strojovny, aby odstranil poslední důkazy. Pracoval bleskově, pro případ, že by někdo snad vešel. Odšrouboval kryt z měřidel a znovu připojil měřidlo tlaku oleje. Teď skutečně ukazovalo nulu. Vrátil kryt a vyhodil izolační pásku.

Tohle měl z krku. Teď ještě obalamutit kapitána.

Jakmile byla porucha potvrzena, vyšel Koch za kapitánem na můstek. „Nějakému mechanikovi musela upadnout do skříně matka při poslední kontrole motoru, pane.“ Ukázal mu ji. „V určité situaci – možná když se loď tak prudce kymácela – se matka dostala do čerpadla. Pak už to byla jen otázka času. Matka se pohybovala v ozubených kolech a naprosto je zdemolovala. Bohužel si nemyslím, že bychom taková kola udělali přímo na lodi. Loď měla vézt náhradní čerpadlo, ale není tu.“

Kapitán zuřil. „Až zjistím, kdo je za to zodpovědný, šeredně si to odskáče.“

„Je povinností inženýra zkontrolovat náhradní součástky a přístroje, ale – jak víte – přišel jsem na poslední chvíli.“

„Takže Sarneova vina.“

„Může existovat nějaké vysvětlení –“

„Jistě. Například takové, že celou dobu honil belgické děvky a neměl čas se věnovat své práci. Můžeme plout pomalu?“

„Absolutně ne, pane. Zadržela by se ani ne po sto metrech.“

„Zatraceně. Kde je radista?“

„Podívám se po něm,“ řekl první důstojník a odešel.

„Jste si jistý, že se vám nepodaří dát to dohromady?“ zeptal se kapitán Kocha.

„Bohužel nemůžu udělat olejové čerpadlo z náhradních dílů a provázku. Proto se musí vozit náhradní čerpadlo.“

První důstojník se vrátil s radistou. „Kde jste k čertu byl?“ zeptal se kapitán.

Radista byl ten námořník, do kterého Koch v noci narazil. Vypadal uraženě. „Pomáhal jsem hledat v předním skladišti olejové čerpadlo, pane. Pak jsem si šel umýt ruce.“ Podíval se na Kocha, ale v jeho pohledu nebyl ani stín podezření. Koch si nebyl úplně jistý, kolik toho v noci při krátkém setkání zahlédl, ale jestli spojoval chybějící přístroj s balíčkem, který šel přes palubu, nic neřekl.

„Dobře,“ řekl kapitán. „Dejte zprávu majitelům. Oznámení poruchy motoru na... Jaká je naše přesná pozice, důstojníku?“

Důstojník dal radistovi údaje o pozici.

Kapitán pokračoval. „Požadavek nového olejového čerpadla nebo vlek do přístavu. Prosíme instrukce.“

Kochovi poklesla ramena. Povedlo se.

Pak přišla zpráva od majitelů:

Coparelli prodána Savilské lodní v Curychu. Vaše zpráva předána novým majitelům. Zůstaňte na příjmu.

Téměř okamžitě se ozvala Savilská lodní:

Naše loď Gil Hamilton nablízku. Objeví se přibližně v poledne. Připravte se na vylovení celé posádky kromě lodního inženýra. Gil Hamilton vezme posádku do Marseille. Inženýr počká na nové čerpadlo. Papagopolous.

Signalizaci slyšel na vzdálenost asi devadesáti kilometrů Solly Weinberg, velitel lodi *Gil Hamilton* a kapitán izraelských námořních sil. Zamumlal si: „Přesně podle plánu. Dobrá práce, Kochu.“ Nařídil kurs směrem na *Coparelli* a dal příkaz k plné rychlosti.

Neslyšeli ji Yasif Hassan a Mahmoud na palubě *Nablusu* dvě stě čtyřicet kilometrů odtamtud. Byli v kajutě kapitána skloněni nad hrubým plánem *Coparelli*, který načrtl Hassan, a vymýšleli strategii, jak se dostat na palubu a získat nad lodí převahu. Hassan instruoval radistu, aby sledoval dvě vlnové délky: jednu, na které vysílalo signalizační zařízení *Strombergu*, a druhou, kterou používal Tyrin pro svá tajná volání z *Coparelli* Rostovovi na *Karlu*. Protože zprávy byly vysílány na běžné vlnové délce *Coparelli*, *Nablus* je nezachytil. Stalo se to chvíli před tím, než si fedajínové uvědomili, že útočí na téměř opuštěnou loď.

Signalizaci zachytili tři sta kilometrů daleko na můstku *Strombergu*. Když *Coparelli* odpověděla na zprávu Papagopolouse, důstojníci na můstku se radovali a tleskali. Nat Dickstein, který se opíral o pažení s hrnkem černé kávy v ruce a zíral před sebe do deště a na neklidné moře, se neradoval vůbec. Stál nahrbeně a strnule, v obličeji napjatý výraz, oči za brýlemi přimhouřené do štěrbín. Jeden z důstojníků si všiml jeho nehybnosti a udělal poznámku o překonání první překážky. Dicksteinova zamumlaná odpověď byla proti jeho zvyklostem opepřená těmi nejsilnějšími sprostými slovy. Důstojník se otočil a později v jídelně zaznamenal, že Dickstein vypadá jako člověk, který do vás vrazí kudlu, když mu jen šlápnete na nohu.

A ve vzdálenosti pěti set kilometrů dál ji zaslechli Rostov a Suza Ashfordová na palubě *Karly*.

Suza byla jako v omámení, když přecházela v sicilském přístavu lodní lávku na polskou loď. Téměř nevnímala, co se kolem ní děje, když jí Rostov ukazoval její kabinu – důstojnickou s vlastním záchodem – a říkal, že doufá, že se tu bude cítit pohodlně. Posadila se na postel. Ve stejné pozici ji našel o hodinu později námořník, který jí na podnose přinesl jídlo a posadil se vedle ní ke stolu, aniž promluvil. Nejedla. Když se setmělo, začala se třást, tak si lehla do postele. Ležela, doširoka otevřenýma očima zírala do prázdna a stále se chvěla.

Nakonec usnula. Nejdřív spala neklidně a pronásledovaly ji nesmyslné noční můry, ale pak už spala tvrdě. Probudila se na úsvitu.

Ležela bez hnutí a cítila pohyby lodi. Nechápat se rozhlížela kolem sebe, až jí došlo, kde je. Bylo to jako se vzbudit bezmeznou hrůzou z děsivého snu až na to, že tady si nemohla říct: Díkybohu, byl to jen sen. Postupně si uvědomovala, že se všechno opravdu stalo a pořád to pokračuje.

Cítila se strašně provinile. Balamutila sama sebe, teď to jasně viděla. Přesvědčovala se, že musí za každou cenu najít Nata, aby ho varovala. Ale po pravdě se jen vymlouvala, aby za ním mohla jet a vidět ho. Otřesné následky jejího rozhodnutí vyplynuly přirozeně z jejích zmatených pohnutek. Nat byl opravdu v nebezpečí, ale teď byl v ještě větším a byla to její vina.

Uvažovala o tom i o faktu, že je na moři, na polské lodi, ovládané Natovými nepřáteli, a obklopená ruskými gangstery.

Pevně stiskla oči, schovala hlavu pod polštář a bojovala s pocitem hysterie, který se v ní vzmáhal.

Pak začala mít vztek, a tím si zachránila zdravý rozum.

Vzpomněla si na svého otce, jak ji chtěl využít k prosazení svých politických idejí. Pak na Hassana, který jejím otcem manipuloval a jí dával ruku na koleno. Litovala, že mu nedala facku, dokud měla možnost. Nakonec si vzpomněla na Rostova a na jeho krutý, inteligentní obličej s chladným úsměvem, na jeho záměr narazit do Natovy lodi a zabít ho, a rozzuřila se do nepříčetnosti.

Dickstein patřil k ní. Byla s ním legrace, byl silný a podivně zranitelný, psal jí milostné dopisy a kradl lodě a byl jediný muž na světě, kterého kdy *takhle* milovala a nehodlala ho ztratit.

Byla v táboře nepřátel, vězeň, ale jen z jejího hlediska. Oni si mysleli, že je na jejich straně, věřili jí. Možná má šanci udělat jim čáru přes rozpočet. Musí na něco přijít. Měla by se pohybovat po lodi, skrýt svůj strach a mluvit

se svými nepřáteli, aby si vybudovala pozici, kdy jí budou důvěřovat. Měla by předstírat, že sdílí jejich názory a plány, dokud se nenaskytne příležitost.

Ta myšlenka ji celou roztrásla. Pak si řekla: Jestliže to neudělám, ztratím ho, a jestliže ho ztratím, nechci už žít.

Vstala z postele. Svlékla si šaty, ve kterých spala, umyla se a oblékla si čistý svetr a kalhoty. Sedla si k malému připevněnému stolku a snědla kousek páru a sýr, který jí tam včera nechali. Učesala se, a aby si trochu pozvedla morálku, slabě se nalíčila.

Zkusila dveře od kajuty. Nebyly zamčené.

Vyšla ven.

Šla chodbičkou za vůní jídla k jídelně. Vešla a rychle se rozhlédla.

Rostov seděl sám a pomalu uždíboval vidličkou vajíčka. Vzhledl a uviděl ji. Náhle se mu v obličeji objevil ledově zlověstný výraz, úzké rty se sevřely a z očí zmizel jakýkoli projev citu. Suza zaváhala, ale pak se donutila zamířit rovnou k němu. Došla až k jeho stolu a rychle se opřela o židli, protože se jí třáslы nohy.

„Posad'te se,“ řekl Rostov.

Sklesla na židli.

„Jak jste se vyspala?“

Dýchala zrychleně, jako by šla hodně rychle. „Dobře,“ hlas se jí třásl.

Zavrtal do ní své pronikavé skeptické oči, jako by jí četl myšlenky. „Vypadáte rozrušeně.“ Mluvil vyrovnaně, bez sympatií, bez nevráživosti.

„Já...“ Slova jí uvízla v krku a dusila ji. „Včerejšek... byl zmatený.“ Byla to pravda, takže s tím neměla problémy. „Nikdy jsem neviděla někoho umřít.“

„Aha.“ V jeho výrazu se objevil stín lidskosti. Třeba si vzpomněl, když on poprvé viděl umírat člověka. Natáhl se po konvici s kávou a nalil jí šálek. „Jste hrozně mladá. Určitě nejste o moc starší než můj první syn.“

Suza se vděčně napila horké kávy a doufala, že bude pokračovat v tomhle duchu – pomáhalo jí to, aby se uklidnila.

„Váš syn?“

„Jurij Davidovič, je mu dvacet.“

„Co dělá?“

Rostovův úsměv už nebyl tak chladný jako před chvílí. „Bohužel tráví většinu času posloucháním západní muziky. Nestuduje tak pilně, jak by měl. Je jiný než jeho bratr.“

Dech se jí zklidňoval a ani ruka se jí už netrásla, když zvedala šálek s kávou. Věděla, že ten muž není méně nebezpečný, protože má rodinu, ale nevypadal tak hrůzostrašně, když o ní mluvil. „A váš druhý syn? Ten mladší?“

Rostov kývl. „Jmenuje se Vladimír.“ Ted' už z něj nešla hrůza vůbec. Díval se Suze někam přes rameno s laskavým, shovívavým výrazem ve tváři. „Je ohromně nadaný. Bude z něj vynikající matematik, když dostane kvalitní vzdělání.“

„To by neměl být problém,“ řekla a pozorovala ho. „Váš vzdělávací systém patří k nejlepším na světě.“

Myslela si, že říká správnou věc, ale zřejmě pro něj měla nějaký zvláštní význam, protože pohled do daleka zase vystřídal upjatý a studený výraz. „Ne, to by neměl být problém,“ odpověděl a znovu se pustil do jídla.

Suza blesklo hlavou: Už se choval téměř přátelsky, nesmím ho teď odradit. Rychle pátrala, co by tak asi měla říct. Co měli společného? O čem se mohli bavit? Pak dostala nápad. „Škoda, že si vás nepamatuju z doby, kdy jste byl v Oxfordu.“

„Byla jste moc malá.“ Nalil si další šálek. „Každý si pamatuje vaši matku. Byla to bez nadsázky nejkrásnější žena na světě. A vy jste celá ona.“

Jen tak dál, pomyslela si Suza. „Co jste studoval?“

„Ekonomii.“

„Tenkrát ne ten pravý obor, řekla bych.“

„A o nic lepší dneska.“

Suza nasadila poněkud neveselý výraz. „Pochopitelně mluvíme o buržoazní ekonomii.“

„Pochopitelně.“ Rostov se na ni podíval, jako by nevěděl, jestli s ním mluví vážně nebo ne.

Do jídelny přišel důstojník a rusky mu něco řekl. Rostov se na ni celkem smutně podíval. „Musím jít nahoru na můstek.“

Musela jít s ním. Přinutila se mluvit klidně. „Můžu jít s vámi?“

Zaváhal. Suza si pomyslela: *Měl by mě vzít s sebou.* Rád si se mnou povídá. Věří, že jsem na jeho straně. A i když se dozvím něco tajného, jak by se mohl domnívat, že to zneužiju, když jsem zavřená na lodi KGB?

„Proč ne?“ odpověděl Rostov a odcházel.

Suza šla za ním.

Nahoře v radiokabině se Rostov usmíval, když pročítal zprávy, a kvůli Suze je překládal. Evidentně ho potěšila Dicksteinova vynalézavost. „Ten chlap je ale fikaný.“

„Co je Savilská lodní?“ zeptala se Suza.

„Zázemí izraelské tajné služby. Dickstein postupně vyřazuje ze hry lidi, kteří mají nějaký důvod starat se, co se děje s uranem. Převravní společnost už je z obliga, protože už není vlastníkem lodi. Ted' odstraní kapitána a posádku. Bezpochyby má nějak v hrsti lidí, kteří uran vlastní. Je to nádherný plán.“

Takhle si to Suza představovala. Rostov s ní mluvil jako s kolegou, byla ve středu dění. Určitě se jí podaří najít způsob, jak mu zkřížit plány. „Řekla bych, že havárie byla naražena.“

„Určitě. Teď se může Dickstein zmocnit lodi bez jediného výstřelu.“

Suza horečně přemýšlela. Když ‚zradila‘ Dicksteina, dokázala tak svou loajalitu arabské straně. Ale ta se rozdělila na dva tábory: v jednom byl Rostov, KGB a egyptská tajná služba, ve druhém Hassan a fedajínové. Teď mohla dokázat svou věrnost Rostovovi tím, že zradí Hassana.

„A pochopitelně Yasif Hassan taky,“ řekla, jak nejlhostejněji uměla.

Rostov na ni zůstal civět. Z úzkého obličeje mu zmizela všechna krev. Suza šokované sledovala, jak najednou ztratil celou svou duševní rovnováhu a sebejistotu. „Hassan má v plánu napadnout *Coparelli*?“ zeptal se.

Předstírala údiv. „Chcete mi říct, že jste o tom nevěděl?“

„Ale s kým? S Egyptem určitě ne!“

„S fedajíny. Říkal, že je to váš plán.“

Rostov bouchl pěstí do přepážky, nevypadalo to, že by se ovládal. „Hassan je lhář a zrádce.“

Věděla, že přichází její šance. Dej mi sílu, pomyslela si a řekla: „Třeba ho můžeme ještě zastavit...“

„Jaký má plán?“ Podíval se na ni Rostov.

„Napadnout *Coparelli* dřív, než se k ní dostane Dickstein, pak na ně číhat v záloze a odplout do... neřekl mi přesně kam, někam do severní Afriky. Jaký byl váš plán?“

„Klounovat loď, až Dickstein ukradne uran –“

„To už nemůžeme udělat?“

„Ne. Jsme od nich moc daleko. Nechtyli bychom je.“

Suza si uvědomovala, že jestli se jí následující tah nepovede provést naprosto přesně, oba – ona i Dickstein – zemřou. Objala se rukama, aby se přestala třást a řekla: „Pak už zbývá jediná věc.“

„Jaká?“ podíval se na ni Rostov.

„Musíme varovat Dicksteina, že na něj v záloze číhají fedajínové. Když s nimi bude počítat, může loď dostat zpátky.“

Tak. Řekla to. Pozorovala Rostovův výraz. Musí na to skočit. Je to logické, ta nejlepší věc, kterou může udělat.

Rostov usilovně přemýšlel. „Varovat Dicksteina, aby získal zpátky od fedajínů loď. Pak on bude pokračovat ve svém plánu a my ve svém.“

„Ano!“ řekla Suza. „To je jediný způsob! Nebo snad ne?“

Od: Savilské lodní sdružení, Curych

K rukám: Angeluzzi e Bianco, Janov

Zásilka uranového koncentrátu od F. A. Pedlera zdržena na neurčito kvůli závadě na motoru během plavby. Nové údaje o nejbližším termínu dodávky budeme avizovat.

Papagopolous.

Když se na dohled objevila *Gil Hamilton*, zahnal Pjotr Tyrin Ravla, naromana, do rohu v mezipalubí *Coparelli*. Tyrin jednal se sebejistotou, kterou nepociťoval. Zvolil zastrašující metodu a pevně chytil Ravla za svetr. Tyrin byl mohutný a Ravlo poněkud zdevastovaný. „Poslyš, něco pro mě uděláš,“ řekl mu Tyrin.

„Ano, cokoli budete chtít.“

Tyrin zaváhal. Mohlo by to být riskantní. Přesto jinou možnost neměl. „Potřebuju zůstat na lodi, až vy ostatní půjdete na *Gil Hamilton*. Když se po mně bude někdo shánět, řekneš, že už jsem šel.“

„Jo, jasně.“

„Jestli na mě přijdou a budu muset odejít s ostatními, piš si, že jim řeknu o tvém tajemství.“

„Budu se snažit.“

„To bych ti radil.“

Nechal ho jít. Nebyl si moc jistý. Člověk jako je tenhle může slíbit cokoli, ale když dojde na věc, může se úplně sesypat.

Všichni muži byli svoláni na palubu kvůli přesunu. Moře bylo příliš neklidné na to, aby *Gil Hamilton* připlula ke *Coparelli*, tak vyslala člun. Všichni museli mít záchrannou vestu. Důstojníci i posádka stáli v lijáku bez hnutí, zatímco byli odpočítáváni, pak se přes zábradlí přehoupl první námořník, slezl dolů po žebříku a skočil do člunu.

Člun bude příliš malý, aby pobral celou posádku najednou – bude muset jet na dvakrát nebo na třikrát, uvědomil si Tyrin. Zatímco všichni sledovali prvního námořníka, který lezl přes zábradlí, zašeptal Ravlovi: „Snaž se být poslední.“

„Fajn.“

Oba se vmísili až na konec zástupu. Důstojníci se upřeně dívali přes bok lodi do člunu. Námořníci stáli a čekali, obličejí obrácení k *Gil Hamilton*.

Tyrin vklouzl dozadu za pažení.

Byl dva kroky od záchranného člunu, jehož plachtu si už dřív uvolnil. Zprostředka paluby, kde námořníci stáli, byla před člunem vidět, ale žád ne. Tyrin se přemístil k zádi, nadzvedl plachtu, vlezl dovnitř a zevnitř ji znovu upravil.

Pomyslel si: Jestli mě najdou teď, tak je vystaráno.

Sám byl mohutný a záchranná vesta ho ještě zvětšovala. Trochu s obtížemi přešel do přední části člunu, odkud viděl dírkou v plachtovině. Teď už záleželo jen na Ravlovi.

Sledoval, jak do člunu po žebříku nastupuje druhá várka, pak zaslechl prvního důstojníka. „Kde je radista?“

Tyrin hledal očima Ravla. Promluv, kruci!

Ravlo zaváhal. „Jel v první skupině, pane.“

Hodný kluk!

„Určitě?“

„Ano, pane. Viděl jsem ho.“

Důstojník přikývl a řekl něco na způsob, že je v tom hrozném dešti není schopen rozeznat jednoho od druhého.

Kapitán si zavolal Kocha. Stáli na závětrné straně pažení, kousek od Tyrinova úkrytu a hovořili. „Nikdy jsem o Savilské loďní neslyšel,“ řekl kapitán. „Vy ano?“

„Ne, pane.“

„Tohle je všechno špatně. Prodat loď, když je na moři, pak ji nechat na zodpovědnost loďnímu inženýrovi a kapitána stáhnout.“

„Máte pravdu, pane. Mám dojem, že s mořem nemají moc zkušeností, ti noví vlastníci.“

„Určitě ne, protože jinak by se chovali jinak. Zřejmě nějakí úředníci.“ Chvilí bylo ticho. „Ale pochopitelně byste mohl odmítnout tady zůstat sám. Pak bych tu musel zůstat s vámi. Později bych vás podpořil.“

„Obávám se, že by mě to stálo místo.“

„Dobře. Nic jsem nenavrhoval. No, hodně štěstí.“

„Děkuji, pane.“

Třetí skupina námořníků nastoupila do člunu. První důstojník stál na začátku žebříku a čekal na kapitána, který si cestou přes palubu pořád něco mumlal o úřednících.

Tyrin obrátil pozornost na Kocha, který si myslel, že je na *Coparelli* sám. Inženýr sledoval člun, jak odplouvá směrem ke *Gil Hamilton*, a potom vylezl po žebříku na můstek.

Tyrin nahlas zaklel. Potřeboval, aby šel dolů, protože se chtěl přemístit do předního skladiště a poslat Rostovovi zprávu na *Karlu*. Sledoval můstek a sem tam viděl, jak se za sklem míhá Kochův obličej. Jestliže tam Koch zůstane, Tyrin bude muset čekat do setmění, než bude moci předat zprávu.

Vypadalo to, že Koch vážně uvažuje zůstat na můstku celý den.

Tyrin se usadil k dlouhému čekání.

Když *Nablus* dorazil na místo jižně od Ibizy, kde Hassan očekával setkání s *Coparelli*, nebylo po žádné lodi ani stopy.

Kroužili v místě v rozšiřující se spirále, zatímco Hassan prozkoumával dalekohledem opuštěný horizont.

„Zmýlil ses,“ řekl Mahmoud. Hassan byl pevně rozhodnutý nedat na sobě znát paniku. „To bylo první místo, kde jsme je mohli potkat. Nemusí plout nejvyšší rychlostí.“

„Proč by měla zpoždění?“

Hassan pokrčil rameny a tvářil se méně znepokojeně, než doopravdy byl. „Třeba jim nepracuje dobře motor. Nebo mají horší podmínky než my. Existuje spousta důvodů.“

„Co teda navrhuješ?“

Mahmoud je taky hrozně neklidný, uvědomil si Hassan. Na lodi neměl vedoucí pozici, jen Hassan mohl rozhodovat. „Plujeme jihozápadně, zpátky po trase, vstříc *Coparelli*. Dřív nebo později na ni musíme narazit.“

„Dej rozkazy kapitánovi,“ řekl Mahmoud a šel dolů za svým oddílem. Hassana zanechal na můstku s kapitánem.

Hassan zaregistroval, že v Mahmoudovi doutnalo zuřivé napětí a zrovna tak mezi jeho lidmi. Připravovali se na boj, a teď museli čekat, bezcílně se poflakovali po zádi a po jídelně, čistili si zbraně, hráli karty a vychloubali se zážitky z minulých bitev. Nastávající boj je vyhecovoval tak, že se začali věnovat dost nebezpečné zábavě a vrhali nožem, aby si navzájem a sami sobě dokázali svou odvahu. Jeden z nich se pohádal se dvěma námořníky kvůli pomyslné urážce a oba je pořeзал střepem v obličeji dřív, než mohla být bitka zažehnána. Posádka se teď od fedajínů držela ve slušné vzdálenosti.

Hassan dumal, jak by je zvládl, kdyby byl na místě Mahmouda. V poslední době o tom uvažoval docela často. Mahmoud byl pořád vůdce, ale Hassan byl ten, kdo odvedl nejdůležitější práci: objevil Dicksteina, přišel s plánem, vymyslel protitah s napadením a zjistil polohu *Strombergu*. Začínal spekulovat, jaké bude jeho postavení v hnutí, až bude akce za nimi.

Mahmoud, zřejmě, přemýšlel stejně.

No. Pokud by mezi nimi měl být zápas o moc, bude muset počkat. Nejdřív se musí zmocnit *Coparelli* a napadnout Dicksteina. Hassanovi se trochu zvedal žaludek, když o tom přemýšlel. Všechno to bylo v pořádku pro v bojích oštrilené chlapíky dole, kteří se přesvědčovali, jak se na boj těší, ale Hassan nebyl nikdy v žádném boji, nikdy na něj nikdo nemířil pistolí až na Cortonea. Báł se a báł se o to víc, když si představil, jak by se zesměšnil, kdyby ukázal, že má strach. Kdyby se otočil a utekl nebo kdyby se zachoval jako na Sicílii v té vile. Ale taky byl rozrušený – protože kdyby vyhráli – kdyby vyhráli!

Ve čtyři třicet odpoledne došlo k planému poplachu, když zahlédli loď, která se blížila jejich směrem. Hassan ji pozorně sledoval dalekohledem a řekl jim, že to není *Coparelli*. Když proplouvala kolem nich, mohli si přečíst jméno na jejím boku: *Gil Hamilton*.

Jak se den chýlil ke konci, začal si Hassan dělat starosti. V tomhle počasí i s navigačními světly se v noci mohly dvě lodě minout na vzdálenost půl kilometru, aniž by zaregistrovala jedna druhou. A celé odpoledne se neozvala ani vysílačka z *Coparelli*, ačkoli Yaacov hlásil, že se Rostov pokusil spojit s Tyrinem. Aby se ujistili, že *Coparelli* v noci neminula *Nablu*, budou se muset otočit a plout v noci cestou na Janov rychlostí *Coparelli*. A ráno znovu pokračovat v pátrání. Ale tou dobou už bude *Stromberg* nablízku a fedajínové by mohli ztratit šanci sklápnout past, kterou na Dicksteina políčili.

Hassan se chystal vysvětlit to Mahmoudovi – který právě přišel na můstek – když v dálce bliklo jedno světlo.

„Kotví,“ řekl kapitán.

„Jak to víte?“ zeptal se Mahmoud.

„Jedno bílé světlo znamená, že kotví.“

„To by vysvětlovalo, proč nebyla u Ibizy, když jsme ji tam čekali,“ řekl Hassan. „Jestli je to *Coparelli*, měli byste se připravit.“

„Ano,“ souhlasil Mahmoud a odešel ke svým lidem.

„Zhasněte navigační světla,“ řekl Hassan kapitánovi.

Když se *Nablu* přiblížil ke *Coparelli*, byla už tma.

„Jsem si téměř jistý, že to je ona,“ řekl Hassan.

Kapitán odložil dalekohled. „Má na palubě tři jeřáby a většina prostor je soustředěna na zádi.“

„Vidíte líp než já,“ řekl Hassan. „Je to *Coparelli*.“

Sešel do jídelny, kde Mahmoud dával instrukce svému oddílu. Když vešel, Mahmoud se na něj podíval a Hassan kývl. „Je to ona.“

Mahmoud se otočil zpátky ke svým mužům. „Neočekáváme velký odpor. Na lodi je běžná posádka a není jediný důvod, aby byla ozbrojená. Pojedeme ve dvou člunech. Jeden zaútočí z levoboku, druhý z pravoboku. Na palubě je naším prvním úkolem převzít velení na můstku a zabránit posádce, aby mohla použít vysílačku. Pak naženeme posádku na palubu.“ Zarazil se a obrátil se k Hassanovi. „Řekni kapitánovi, ať se dostane ke *Coparelli* co nejbliž a vypne motory.“

Hassan se otočil. Zase je z něj jen poslíček a Mahmoud demonstruje, že vůdcem je on. Vlna ponížení mu zaplavila tváře.

„Yasife.“

Znovu se otočil.

„Tvoje zbraň.“ Mahmoud mu něco hodil. Hassan ji chytil. Byla to malá pistole, spíš dětská hračka, podobný druh zbraně, kterou může žena nosit v kabelce. Fedajínové řvali smíchy.

Hassan si pomyslel: Když ty takhle... našel něco, co vypadalo jako pojistka a uvolnil ji. Namířil pistoli na podlahu a stiskl spoušť. Rána byla silná. Vyprázdnil zásobník do paluby.

Bylo ticho.

„Měl jsem pocit, že vidím myš,“ řekl Hassan. Hodil zbraň zpátky Mahmoudovi.

Fedajínové se smáli ještě víc.

Odešel. Na můstku předal zprávu kapitánovi a vrátil se na palubu. Hodně se setmělo. Jediné, co z *Coparelli* viděl, bylo její světlo. Pak, když zaostřil, rozlišil temnou siluetu v záplavě temně šedé.

Fedajínové, teď tiší, se vynořili z jídelny a stáli s posádkou na palubě. Spouštěli čluny. Motory *Nablusu* utichly.

Přestoupili do člunů.

Hassan byl s Mahmoudem. Malý člun se pohupoval na vlnách, které se z něj zdály obrovské. Dojeli k boku *Coparelli*. Na lodi nebyly patrné žádné známky činnosti. Důstojník, který má službu, určitě slyší zvuk dvou blížících se motorů, myslel si Hassan. Ale neozval se žádný poplašný signál, ani se nerozsvítla žádná světla, nikdo nevykřikoval rozkazy a nikdo se nepřiblížil k zábradlí.

Mahmoud se první šplhal po žebříku.

Když se dostal na palubu *Coparelli* Hassan, rojil se na pravoboku tým z druhého člunu.

Muži už byli na schůdcích i žebřících. Po posádce *Coparelli* pořád ani vidu ani slechu. Hassan měl pocit, že došlo k nějakému hroznému omylu.

Následoval Mahmouda na můstek. Dva z oddílu už tam byli. „Měli čas vysílat?“ zeptal se Hassan.

„Kdo?“ opáčil Mahmoud.

Vrátili se zpátky na palubu. Muži se pomalu vynořovali z útrob lodi, tvářili se zmateně, v rukou studené zbraně.

Mahmoud řekl: „Vrak *Marie Celeste*.“

Přes palubu přicházeli dva muži a vedli mezi sebou vylekaného námořníka.

Hassan na něj promluvil anglicky: „Co se tady stalo?“

Námořník odpověděl jinou řečí.

Hassana napadla zneklidňující myšlenka. „Pojďme zkontrolovat podpalubí,“ řekl Mahmoudovi.

Našli schůdky vedoucí do podpalubí a sešli dolů. Hassan nahmatat vypí-
nač a rozsvítil.

Podpalubí bylo plné velkých barelů, zaplombovaných a zabezpečených
dřevěnými klíny. Po stranách měl každý barel nápis *PLUMBAT*.

„Je to ono,“ řekl Hassan, „je to uran.“

Dívali se na barely a pak se podívali jeden na druhého. Rivalita byla na
chvíli zapomenuta.

„Dokázali jsme to. Na mou duši, my jsme to dokázali.“

Když se setmělo, pozoroval Tyrin inženýra, jak jde dopředu rozsvítit bílé
světlo. Cestou zpátky nešel na můstek, ale zamířil na zád' a vešel do kuchy-
ně. Šel si pro něco k jídlu. Tyrin měl taky hlad. Dal by ruku za talíř solených
sledů a bochník tmavého chleba. Jak seděl celé odpoledne namačkaný v zá-
chranné vestě a čekal, až se Koch pohne, neměl nic jiného na práci než pře-
mýšlet o svém hladu a mučit se představami kaviáru, uzeného lososa, mari-
novaných hub a ze všeho nejvíc tmavého chleba.

Musíš vydržet, Pjotře, říkal si.

Jakmile Koch zmizel z dohledu, vylezl Tyrin zpod člunu. Jeho svaly pro-
testovaly, když se protahoval, a spěchal přes palubu do skladiště na přídi.

V hlavním skladišti už dřív narovnal bedny a harampádí tak, aby zakryly
vchod do jeho malé radiokabiny. Teď musel odtáhnout jednu bednu a po
čtyřech se proplížit tunýlkem.

Přístroj opakoval krátký signál ze dvou písmen. Tyrin přezkoumal klíč a
zjistil, že byla změněna vlnová délka, aniž byl upozorněn. Nastavil vysílačku
na přenos a držel se jeho instrukcí.

Rostov okamžitě odpověděl. *Změna plánu. Hassan napadne Coparelli.*

Tyrin se zmateně zamračil. *Opakujte, prosím.*

Hassan je zrádce. Fedajínové napadnou Coparelli.

Tyrin řekl nahlas: „Prokrista, co bude dál?“ *Coparelli* byla tahle loď a on
byl na ní... Proč by Hassan... kvůli uranu, určitě.

Rostov pořád vysílal. *Hassan plánuje zaútočit ze zálohy na Dicksteina.*
Aby mohl náš plán pokračovat, nutné varovat Dicksteina.

Tyrin se zase zamračil, když zprávu dekodoval, pak se mu obličej vyjas-
nil pochopením. „Takže budeme zase tam, kde jsme byli na začátku,“ řekl si
pro sebe. „To je chytré. Ale co mám udělat?“

Odvysílal: *Jak?*

*Zavoláte Stromberg na běžné vlnové délce Coparelli a pošlete následující
zprávu přesně opakuju přesně. Začátek Coparelli Strombergu. Na palubě
zřejmě Arabové. Pozor. Konec.*

Tyrin pokýval hlavou. Dickstein si bude myslet, že Koch stačil poslat krátkou zprávu, než ho Arabové zabili. Varovaný předem, bude schopný se lodi zmocnit. Pak Rostovova *Karla* narazí do Dicksteinovy lodi podle plánu. Ale co já?

Vyslal: *Rozuměl jsem*. Z dálky uslyšel náraz, jako by něco bouchlo do trupu. Zpočátku to ignoroval, ale pak si uvědomil, že na lodi není nikdo jiný jen on a Koch. Šel ke dveřím skladiště a vykoul ven.

Fedajínové.

Zavřel dveře a spěchal zpátky k vysílačce. *Je tady Hassan*.

Rostov odpověděl: Okamžitě pošlete zprávu Dicksteinovi.

Co mám dělat potom.

Schovejte se.

Mockrát děkuju, pomyslel si. Ukončil vysílání a přeladil na běžnou vlnovou délku, aby mohl vysílat na *Stromberg*.

Napadla ho morbidní myšlenka, že už nikdy neochutná solené sledě.

„Dozvěděl jsem se, že jsem ozbrojený po zuby, ale to je absurdní,“ řekl Nat Dickstein a ostatní se zasmáli.

Zpráva z *Coparelli* mu změnila náladu. Nejdřív byl v šoku. Jak se druhé straně podařilo zjistit o jeho plánu tolik, že byli schopní napadnout *Coparelli* první? Někde musel udělat strašnou chybu v úsudku. Suza...? Ted' nemělo cenu dumat a kritizovat se. Čekal je boj. Jeho pochmurná deprese zmizela. Pořád cítil napětí, pevně svinuté hluboko v něm jako ocelová pružina, ale teď ho mohl ventilovat, mohl s ním něco dělat.

Dvanáct mužů v jídelně *Strombergu* vycítilo změnu v jeho chování a nakazilo se jeho netrpělivostí, i když věděli, že někteří z nich možná brzo zemrou.

Ozbrojeni po zuby teda byli. Každý z nich měl samopal Uzi ráže 9mm, spolehlivou zbraň, která vážila se zásobníkem pětadvaceti nábojů skoro čtyři kilogramy a s kovovým podstavcem měřila téměř sedmdesát centimetrů. Každý měl ještě tři náhradní zásobníky. Kromě toho měl každý v pouzdru za pasem lugera ráže 9mm – pistoli na stejné náboje jako samopal – a na druhé straně opasku čtyři granáty. Téměř určitě měl každý svoje extra zbraně: nože, obušky s olověnou hlavicí, tzv. zabijáky, bajonety, boxery a jiné zvláštnosti, spíš pro štěstí než jako bojové vybavení.

Dickstein věděl, jakou mají náladu, i to, že je vlastně inspiroval. Už to poznal dřív u mužů před bojem. Měli strach – a paradoxně – ten strach poháněl jejich touhu začít. Čekání bylo nejhorší a boj sám působil jako anestetikum. Když bylo po něm, buď jsi přežil, nebo jsi byl mrtvý a už ti na ničem nezáleželo.

Dickstein si podrobně prošel celý bojový plán a sdělil jim ho. *Coparelli* byla koncipovaná v podstatě jako miniaturní tanková loď s podpalubím vpředu a uprostřed. Hlavní palubová nástavba byla na zadní palubě a vedlejší na zádi. Hlavní nástavba obsahovala můstek, kajuty důstojníků, jídelnu. Dole byly kajuty posádky. Nástavba na zádi sestávala z kuchyně, pod ní byla skladiště a pod nimi strojovna. Obě nástavby byly nad palubou oddělené, ale pod ní spojené uličkami.

Měli vyrazit ve třech skupinách. Abbasova měla napadnout příd', druhé dvě skupiny, vedené Baderem a Giblim, se měly orientovat na žebříky z levoboku a z pravoboku na zádi. Oba týmy ze zádi měly vytlačit nepřítele doprostřed, kde je mohl zlikvidovat Abbas, jdoucí zepředu. Bylo pravděpodobné, že jádro největšího odporu bude na můstku. Ten si vzal na starost Dickstein.

Útok proběhne v noci, jinak by neměli šanci dostat se na palubu. Odstřelovali by je jednoho po druhém, jak by lezli přes zábradlí. Poslední otázkou zůstávalo, jak se vyhnout střelení na sebe navzájem. Dickstein navrhl jako poznávací heslo *Aliyah* a plán byl rozvržen tak, že se neočekávalo, že by proti sobě stáli čelem až do úplného konce.

Už jenom čekali.

Seděli ve volném kruhu v kuchyni *Strombergu*, která byla stejná jako kuchyň na *Coparelli*, kde brzo budou bojovat a umírat. Dickstein mluvil s Abbasem: „Z přídě budeš kontrolovat přední palubu, místo otevřené palby. Rozstav muže za kryty a zůstaňte tam. Když nepřítel na palubě odkryje svou pozici, hned ho sestřelte. Váš hlavní problém bude krýt se před palbou z můstku.“

Abbas, zhroucený na židli, připomínal tank víc než kdy jindy. Dickstein byl rád, že ho má na své straně. „A my se střelbou počkáme.“

Dickstein přikývl. „Ano. Nemá smysl začít střílet, dokud neuvidíte, že jsou na lodi ostatní.“

„Všiml jsem si, že Porush je v mé skupině. Ty víš, že to je můj švagr.“

„Ano,“ řekl Dickstein, „taky vím, že je to jediný ženatý muž mezi námi. Říkal jsem si, že bys ho možná chtěl mít u sebe.“

„Díky.“

Feinberg vzhlédl od nože, který čistil. Vytáhlý Newyorčan se tentokrát nesmál. „Jak ty Arabů odhaduješ?“

Dickstein potřásl hlavou. „Nevím. Může to být normální armáda nebo fedajínové.“

Feinberg se ušklíbl. „Doufejme, že to je normální armáda. My na ně uděláme obličej a oni se vzdají.“

Byl to laciný vtip, ale přesto se všichni zasmáli.

Ish, vždycky pesimistický, s nohama na stole a se zavřenýma očima, řekl: „Nejhorší bude dostat se přes zábradlí. Budeme zranitelní jako kuřata.“

„Nezapomeňte, že oni jsou přesvědčení, že my si myslíme, že se zmocníme opuštěné lodi. Jejich útok ze zálohy má pro nás být velké překvapení. Těší se na snadné vítězství – ale my jsme připraveni. A bude tma –“

Dveře se otevřely a vešel kapitán. „Zahlédli jsme *Coparelli*.“

Dickstein se zvedl. „Tak hodně štěstí a neberte žádné zajatce.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Chvíli před úsvitem se od *Strombergu* oddělily tři čluny.

Za pár vteřin nebyla loď za nimi vůbec vidět. Neměla rozsvícená žádná navigační světla, ani světla na palubě a v kajutách byla ztlumená nebo zakrytá, dokonce i pod hladinou, aby si byli jisti, že *Coparelli* nedostane žádné varování.

Počasí se během noci zhoršilo. Kapitán *Strombergu* tvrdil, že ještě není tak hrozné, aby se tomu říkalo bouře, ale déšť se valil v proudech, vítr byl natolik silný, že odfoukl těžký kbelík, který řinčel po palubě, a vlny byly tak vysoké, že se Dickstein musel pevně přidržovat lavice. Na chvíli se ocitli v naprosté izolaci, neviděli nic před sebou, ani za sebou. Dickstein dokonce nemohl rozeznat ani obličeje čtyř mužů, kteří s ním byli ve člunu. Feinberg prolomil ticho: „Pořád říkám, že jsme měli ten rybolov odložit na zítřek.“

Nářek na nesprávném hrobě.

Dickstein byl zrovna tak pověřivý jako ostatní. Pod svým nepromokavým náplekem a záchrannou vestou měl na sobě starou proužkovanou vestu svého otce a v její náprsní kapse byly rozbité kapesní hodinky. Jednou zastavily německou kulku.

Dickstein přemýšlel logicky, ale uvědomoval si, že do určité míry jedná trochu bláznivě. Jeho vztah k Suze a její zrada obrátily všechno vzhůru nohama. Hodnoty a motivace, které měl dřív, byly otřeseny, a nové, které získal s ní, se mu rozpadly na prach. Pořád měl o něco zájem: chtěl vyhrát tuhle bitvu, chtěl, aby Izrael získal uran, a chtěl zabít Yasifa Hassana. Jediné, o co nedbal, byl on sám. Najednou neměl vůbec strach, ani ze střel, ani z bolesti, ani ze smrti. Suza ho zradila a on neměl žádnou palčivou potřebu žít dlouhý život s takovou vzpomínkou. Pokud Izrael bude mít svoji bombu, Esther zemře v klidu a pokoji, Mottie dočte Ostrov pokladů a Yigael bude pečovat o svoje hrozny.

Pevně stiskl hlaveň samopalu pod svým nepromokavým náplekem.

Vyhoupili se na vrchol další vlny a najednou, když z ní sklouzli, byla před nimi *Coparelli*.

Popojížděním dopředu a nazpátek v rychlém sledu za sebou se Levi Abbas se svým člunem přiblížil bokem k přidi *Coparelli*. Bílé světlo nad nimi

mu umožňovalo celkem dobrý rozhled, zatímco vyklenutý trup lodi zakrýval jeho člun před zraky kohokoli na palubě nebo na můstku. Když se člun přiblížil na dosah žebříku, vzal si Abbas provaz a uvázal si ho kolem pasu pod návlek. Na moment zaváhal, pak ho ze sebe stáhnul a vybalil si zbraň, kterou si zavěsil kolem krku. Stál jednou nohou ve člunu, druhou na jeho okraji a čekal na svou chvíli. Pak skočil.

Do žebříku narazil oběma rukama i nohama. Odvázal si lano, které měl kolem pasu, a přivázal ho k jedné příčce. Vylezl po žebříku skoro až nahoru a tam se zastavil. Přes zábradlí by měli přelézt co nejtěsněji za sebou.

Ohlédl se. Sharrett a Sapir už byli na žebříku pod ním. Porush právě skočil, ale přistál špatně a nezachytil se. Abbasovi se na vteřinu zastavilo srdce, ale Porush sklouzl jen o jednu příčku, než se mu podařilo zaháknout se paží a zastavit svůj pád.

Abbas počkal, až se Porush dostane blíž k Sapirovi, a pak přelezl zábradlí. Dopadl hladce na všechny čtyři a přikrčil se pod okrajníkem. Ostatní přelézali rychle za ním: jeden, dva, tři. Bílé světlo bylo přímo nad nimi, takže byli hodně vidět.

Abbas se rozhlédl. Sharrett z nich byl nejmenší a uměl se pohybovat jako had. Dotkl se jeho ramene a ukázal mu přes palubu. „Schovej se na levoboku.“

Sharrett se přeplazil po břiše pár metrů přes nekrytou palubu. Pak už ho částečně zakrýval předsunutý nákladový prostor. Posunoval se centimetr po centimetru.

Abbas se rozhlédl po palubě. Každou chvíli je mohl někdo zahlédnout a nevěděli by to dřív, než by se na ně sneslo krupobití kulek. Rychle! Rychle! Nahoře na přídi byl naviják na kotvu s hromadou nenamotaného řetězu. „Sapire,“ ukázal Abbas a Sapir se přikrčeně přesunul na svou pozici.

„Zamlouvá se mi jeřáb,“ řekl Porush.

Abbas se podíval na jeřáb tyčící se nad nimi. Dominoval celé přídi. Ovládací kabina byla asi tři metry nad palubou. Pozice to byla nebezpečná, ale taktická. „Tak jdi,“ odpověděl mu.

Porush se plazil Sharrettovým směrem. Abbas ho pozoroval a říkal si: Má pěkně vypasenej zadek – sestra ho dobře krmí. Porush se dostal k jeřábu a začal stoupat po žebříku. Abbas zadržel dech – kdyby se teď někdo z nepřátel náhodou podíval tímhle směrem – ale Porush se už dostal do kabiny.

Za Abbasem, na špičce, byl průlez s krátkými schůdky, které vedly ke dveřím. Prostor nebyl tak velký, aby to byla nástavba a zcela zřejmě tam nebyly žádné ubikace – evidentně to vypadalo na přední skladiště. Přikrčeně se odšoural po schůdkách dolů směrem ke dveřím a pootevřel je. Uvnitř byla

tma. Zavřel je a rozhlédl se, zbraň si opřel o zem, uklidněný, že nemá společnost.

Na zádi bylo hrozně málo světla a Dicksteinův člun se musel dostat hodně blízko k žebříku na pravoboku. Gibli, šéf skupiny, měl problémy udržet člun v jedné pozici. Dickstein našel člunový hák a použil ho, aby loď udržel v klidu. Přitahoval se k lodi, když se je moře pokoušelo oddělit a odstrkoval se, když hrozila srážka.

Gibli, bývalý voják, trval na dodržování izraelské tradice, že velitelé stojí v čele svých mužů, a ne za nimi. Musel jít první. Vždycky nosil klobouk, aby zakryl postupující pleš, a teď vystavoval na odiv baret. Přesunul se k okraji člunu, zatímco klouzal po vlně. Potom, když se mezi další vlnou loď a člun k sobě přiblížili, skočil. Zachytil se dobře a lezl po žebříku nahoru.

Na kraji člunu čekal Feinberg: „Teď – počítám do tří, pak otevírám padák, jo?“ A potom skočil.

Další šel Katzen, pak Raoul Dovrat. Dickstein pustil hák a skočil jako poslední. Na žebříku se trochu zaklonil a podíval se vzhůru skrz děšť na Gibliho. Právě přehodil jednu nohu přes zábradlí. Dickstein se ohlédl přes rameno, v dáli uviděl proužek světlejší šedi, první náznak svítání.

Najednou se ozval hrozný zvuk samopalu a výkřik.

Dickstein se znovu podíval nahoru a viděl, jak se Gibli pomalu zaklání. Baret mu spadl a vítr ho s sebou odnesl do tmy. Gibli padal dolů, kolem Dicksteina, dolů do moře.

Dickstein zařval. „Jdeme na to!“

Feinberg se smýkl přes zábradlí. Skutálek se na palubu a pak Dickstein uslyšel střelbu jeho kulometu, kterou kryl ty za ním –

A Katzen se dostal přes a ozvalo se štěkání čtyř, pěti, spousty zbraní. Dickstein se rychle vyšplhal po žebříku, cestou zuby odjistil granát a mrštil jím přes zábradlí několik metrů dopředu, aby odvedl na chvíli pozornost a aby neohrozil svoje muže. Dovrat se dostal přes zábradlí. Dickstein ho viděl skutálet se na palubu, postavit se na nohy a vrhnout se do úkrytu za zád'ovou nástavbu. Dickstein zařval: „Už jsem tady, vy parchanti!“ Odrasil se a přeletěl zábradlí. Dopadl na ruce a nohy, vyhnul se palbě, kterou ho kryli, a proběhl na zád'.

„Kde jsou?“ zařval Feinberg přestal střílet, aby mu odpověděl: „V jídelně,“ namířil palec na přepážku vedle nich. „V záchranných člunech a u vstupu uprostřed.“

„Prima.“ Dickstein se postavil na nohy. „V téhle pozici zůstaneme, dokud se Bader se svou skupinou nedostane na palubu. Až je uslyšíte střílet, polohu změníte. Dovrat, Katzen, zaútočíte na dveře jídelny a na podpalubí.

Feinbergu, budeš je krýt, pak se přesuneš dopředu po téhle straně paluby. Já půjdu směrem k prvnímu záchrannému člunu. Mezitím se postarejte, abyste odvedli jejich pozornost od žebříku na levoboku na zádi a od Baderovy skupiny. Střílejte podle svého uvážení.“

Hassan a Mahmoud právě vyslýchali námořníka, když začala střelba. Byli v navigační místnosti, na zádi za můstkem. Námořník mluvil jen německy, ale Hassan německy uměl. Řekl jim, že *Coparelli* měla poruchu a posádka odvezla jiná loď. Jeho tu nechali, aby počkal na dodání náhradního přístroje. O uranu, útocích nebo Dicksteinovi nevěděl nic. Hassan mu nevěřil, protože – jak naznačil Mahmoudovi – jestliže mohl Dickstein zařídit, aby měla loď poruchu, určitě zajistil, aby na ní zůstal jeden z jeho lidí. Námořník byl připoután k židli a Mahmoud mu právě odřezával jeden prst za druhým, aby ho donutil říct něco jiného.

Zaslechli jednu prudkou kaskádu výstřelů, pak ticho, pak další výstřel, který následovala souvislá palba. Mahmoud zasunul nůž do pochvy a sešel po schodech, které vedly z navigační místnosti k důstojnickým kajutám.

Hassan se pokoušel zhodnotit situaci. Fedajínové byli na třech místech – v záchranných člunech, v jídelně a v hlavní nástavbě uprostřed. Tam kde byl, mohl sledovat levobok i pravobok paluby. Když vyšel z místnosti dopředu na můstek, viděl i na před. Zdálo se, že většina Izraelců je na zádi. Fedajínové, jak ti, kteří byli přímo pod ním, tak i ti, kteří byli v záchranných člunech po obou stranách, stříleli směrem k zádi. Z jídelny se nic neozývalo, zřejmě ji zabrali. Určitě šli do podpalubí, ale na palubě museli nechat na každé straně jednoho muže, aby si hlídali týl.

Mahmoudův plán zaútočit ze zálohy se nezdařil. Předpokládali, že nic netušící Izraelce postřílejí, až budou přelézat zábradlí. Ve skutečnosti se jim podařilo zajistit si úkryt a bitva teď bude vyrovnaná. Boj na palubě se dostal do slepé uličky. Obě strany na sebe střílely z dobře zvolených úkrytů. Tohle je jejich taktika, domníval se Hassan: zaměstnat nás na palubě, zatímco budou postupovat v podpalubí. Napadnou opěrný bod fedajínů, nástavbu uprostřed lodi zespodu, až se dostanou spojovacími schůdky dopředu.

Kde by tak bylo nejlepší zůstat? Tam, kde jsem, rozhodl se Hassan. Aby se na něj dostali, museli by se Izraelci probojovat mezipalubím, důstojnickými ubikacemi nahoru na můstek a do navigační místnosti. To bylo dost obtížné.

Z můstku se ozvala ohlušující exploze. Těžké dveře oddělující můstek od navigační místnosti zařinčely, vylomily se ze závěsů a padaly pomalu dovnitř. Hassan se díval tím směrem.

Na můstek dopadl granát. Rána odhodila těla tří fedajínů a všechno sklo se vysypalo. Granát musel přiletět z přídě. To znamenalo, že tam je další skupina Izraelců. Jako by na potvrzení jeho úvah se z jeřábu na přídí ozvala palba. Hassan zvedl ze země samopal, opřel ho o rám okna a začal střílet.

Levi Abbas sledoval, jak Porushův granát proletěl vzduchem a dopadl na můstek. Exploze zničila skleněné výplně a střelba z téhle části utichla. Pak se ozvala nová. Zpočátku nemohl Abbas odhadnout, kam střelba míří, protože kulky jeho směrem nelátaly. Podíval se na obě strany. Sapir i Sharrett stříleli na můstek a nezdálo se, že by byli pod palbou. Podíval se na jeřáb. Porush – byl to Porush, kdo byl pod palbou. Z kabiny se ozývaly výstřely.

Člověk na můstku byl amatér, divoký a nepřesný – jen plýtl náboji. Ale měl dobré postavení. Byl vysoko a dobře chráněný stěnami můstku. Někoho mohl dříve nebo později zasáhnout. Abbas vzal granát a hodil ho vysokým obloukem. Ale nedohodil. Jen Porush byl tak blízko, aby se mohl trefit, ale on už všechny svoje granáty použil – a trefil se až počtvrté.

Abbas začal znovu střílet, pak se podíval na kabinu jeřábu. Jak vzhledl, viděl, jak se Porush kácí pozadu z kabiny, obrací se ve vzduchu a padá na palubu.

Napadlo ho: jak to jen řeknu sestře?

Pistolník na můstku se odmlčel a pak spustil Sharrettovým směrem. Na rozdíl od Abbase a Sapira měl Sharrett nejhorší úkryt. Byl namáčkнутý mezi vratidlem a okrajníkem. Abbas i Sapir začali střílet na můstek. Neviditelný odstřelovač se lepšil. Kulky vyryly v palubě směrem k vratidlu rýhu. Pak Sharrett vykřikl, uskočil a škubal sebou, jako by dostal ránu elektrickým proudem, zatímco se mu do těla vrývaly další kulky, až zůstal ležet bez hnutí a křik ustal.

Situace byla zlá. Abbasova skupina měla ovládnout příd', ale zatím se to podařilo muži na můstku. Abbas ho musel zneškodnit.

Hodil další granát. Dopadl blízko můstku a explodoval. Záblesk mohl odstřelovače na pár vteřin oslepit. Když se ozvala rána, rozběhl se Abbas k jeřábu se zvukem Sapirova kulometu v uších. Dostal se k žebříku a začal střílet dřív, než ho Arab na můstku uvidí. Pak všude kolem něj začaly do traverz narážet kulky. Zdálo se, že mu každá příčka zabere celou věčnost. Jakási bláznivá část jeho mysli začala příčky počítat: sedm – osm – devět – deset –

Zasáhla ho odražená střela. Kulka vnikla do stehna, přímo pod kyčelní kostí. Nezabila ho, ale šok mu paralyzoval svaly ve spodní polovině těla. Nohy mu sklouzly ze žebříku. Zachvátila ho panika, když si uvědomil, že ho

nohy neposlouchají. Instinktivně hrábl po žebříku rukama, ale netrefil se a spadl. Trochu se při pádu přetočil a dopadl nešťastně. Zlomil si vaz.

Dveře u předního skladiště se pootevřely a ven vyhlédl vystrašený obličej s očima doširoka rozevřenýma. Nikdo si ho nevšiml. Hned zase zmizel a dveře se zavřely.

Když Katzen a Dovrat přepadli jídelnu, využil Dickstein toho, že ho Feinberg kryl, aby se dostal dopředu. Přikrčil se a rozeběhl se kolem místa, kudy se dostali na palubu, kolem dveří do jídelny, až k prvnímu záchrannému člunu, který už byl zasažen granátem. Odtamtud ve slabém, ale neustále přibývajícím světle už rozlišoval obrysy nástavby uprostřed lodi, která měla tvar tří dopředu vybíhajících schodů. Na hlavní plošině byla jídelna důstojníků, denní místnost, ošetrovna a kajuta pro cestující, využívaná jako suchý sklad. Na další úrovni byly kajuty důstojníků, záchody a kajuta kapitána. Na horní plošině byl můstek, sousedící s navigační místností a radiokabinou.

Většina nepřátel se teď určitě dostala na hlavní plošinu do jídelny a denní místnosti. Mohl je obejít tak, že by vylezl po žebříku těsně vedle komínu k lávce poblíž drahé plošiny, ale jediná cesta, jak se dostat na můstek, vedla právě přes druhou plošinu. Pak by musel sám zlikvidovat vojáky, kteří by byli v kajutách.

Ohlédl se. Feinberg zacouval, zřejmě nabíjel. Počkal, až se objeví a začne znovu střílet. Pak se zvedl. Pálil přímo od boku a vyrazil od člunu přes palubu na zádi k žebříku. Aniž se zastavil, skočil na čtvrtou příčku a rychle šplhal nahoru, protože si byl moc dobře vědom, že je z něj na pár vteřin snadný cíl. Vedle sebe slyšel nárazy kulek do komínu. Dostal se na úroveň druhé plošiny. Vrhł se na zem poblíž lávky, těžce oddechoval a třásl se námahou. Ležel před dveřmi ke kajutám důstojníků.

„Jen se těšte,“ mumlal si.

Nabil si kulomet. Opřel se zády o dveře a pomalu se sunul nahoru, až k malému otvoru, který byl ve výšce očí. Riskl to a podíval se dovnitř. Viděl chodbu, do které ústily z každé strany troje dveře, a na jejímž konci byly žebříky vedoucí dolů do jídelny a nahoru do navigační místnosti. Věděl, že se na můstek dá dostat po obou venkovních žebřících, které vedly z hlavní plošiny, nebo přes navigační místnost. Avšak Arabové měli na téhle části paluby převahu a žebříky by si ohlíдали. Takže zbývalo jít tudy.

Otevřel a vešel. Potichu se kradl ke dveřím první místnosti, otevřel je a hodil dovnitř granát. Viděl, jak se jeden z Arabů na něj otočil, a zavřel dveře. Granát v malé místnosti explodoval. Doběhl k dalším dveřím na stejné straně, otevřel je a hodil tam další granát. Vybouchl v prázdné místnosti.

Čekaly ho ještě jedny dveře a už neměl žádné granáty.

Prudce je otevřel a rovnou začal střílet. V místnosti byl jeden muž, který měl palebnou pozici u kruhového otvoru, ale teď z něj vytáhl zbraň a otočil se. Dicksteinův kulomet ho doslova přepůlil.

Obrátil se čelem k otevřeným dveřím a čekal. Dveře protějšší kabiny se rozletěly a Dickstein zastřelil muže za nimi.

Vešel zpátky do uličky a střílel naslepo. Zbývaly dvojce dveře. Ty bližší se otevřely, když je Dickstein pokropil dávkou, a vypadlo z nich nějaké tělo.

Ještě jedny. Dickstein čekal. Dveře se s klapnutím otevřely a zase zavřely. Dickstein se rozběhl uličkou, dveře rozkopl a kajutu pokropil kulometem. Žádná střelba se neozvala. Vešel. Araba trefila odražená kulka, ležel na lůžku a krvácel.

Dicksteina se zmocnila bláznivá radost. Zmocnil se úplně sám celé plošiny.

Dál, můstek. Proběhl uličkou. Na vzdálenějším konci vedly schůdky do navigační místnosti a dolů do důstojnické jídelny. Chytil se žebříku a podíval se vzhůru. Okamžitě se pustil a odskočil, protože se objevila hlaveň, pak zbraň vystřelila.

Granáty byly pryč. Muže v navigační místnosti nebylo možné zasáhnout z kulometu. Mohl stát nahoře v úkrytu a pálit naslepo dolů na žebřík. Dickstein se na žebřík musel dostat, protože se chtěl dostat nahoru.

Vešel do jedné kajuty, aby se podíval na palubu a pokusil se odhadnout situaci. Zděsil se, když viděl, co se stalo na přídi. Jen jeden muž z Abbasovy skupiny bojoval, Dickstein zřetelně rozeznal tři těla. A zdálo se, že na něj z můstku střílejí dvě nebo tři zbraně. Kromě toho byl poslední Abbasův muž chycen v pasti za hromadou kotevního řetězu.

Dickstein se podíval na stranu. Feinberg byl pořád na zádi, nepodařilo se mu postoupit. A po mužích, kteří šli do podpalubí, nebylo památky.

Fedajínové měli v jídelně pod ním výjimečně dobře chráněnou pozici. Mohli z ní držet v šachu muže na palubě i v mezipalubí pod nimi. Jediný způsob, jak je ochromit, bylo zaútočit ze všech stran i seshora. Ale to znamenalo zmocnit se nejdřív můstku. A můstek byl nedobytný.

Dickstein proběhl uličkou nazpátek a dveřmi na zádi ven. Pořád lilo, ale obloha zesvětlala do kalného chladného světla. Bez problémů rozeznal Feinberga na jedné a Dovrata na druhé straně. Volal na ně jmény, dokud se mu nepodařilo upoutat jejich pozornost, pak ukázal na kuchyň. Skočil z lávky na palubu na zádi, přeběhl ji jako o závod a střemhlav se vrhl dovnitř.

Pochopili ho. Za vteřinu po něm se oba v kuchyni objevili. Dickstein řekl: „Musíme se zmocnit jídelny.“

„Nemám ponětí jak,“ řekl Feinberg.

„Zavři pusu a já ti to řeknu. Obklíčíme ji ze všech stran naráz: z levoboku, z pravoboku, zezdola a seshora. Nejdřív musíme dostat můstek. To si беру na starost já. Až se tam dostanu, zapnu sirénu. To bude signál. Chci, abyste šli oba do podpalubí a řekli to ostatním.“

„Jak se dostaneš na můstek?“ zeptal se Feinberg.

„Přes střechu,“ odpověděl Dickstein.

Na můstku se k Yasifovi Hassanovi přidal Mahmoud a dva fedajínové, kteří zaujali palebnou pozici, zatímco se vůdci radili.

„Nemůžou zvítězit,“ řekl Mahmoud. „Odtud máme pod kontrolou většinu paluby. Zespoda jídelnu nemůžou napadnout, protože schůdky ovládáme taky odtud a seshora útočit taky nebudou, protože zase máme pod kontrolou spodek. Stačí, když budeme jen střílet, dokud se nevzdají.“

„Jeden z nich se před chvílí pokusil dostat se sem tady po těch schůdkách. Zastavil jsem ho,“ řekl Hassan.

„Tos tu byl sám, bez pomoci?“

„Ano.“

Mahmoud mu položil ruce na ramena. „Tak teď už jseš jeden z fedajínů.“

Hassan jen řekl nahlas myšlenku, která je napadla oba dva. „A potom?“

„Budeme rovnocenní partneři,“ kývl Mahmoud.

Srdečně si stiskli ruce.

Hassan opakoval: „Rovnocenní partneři.“

„Heleď, tyhle schůdky zkusí znovu, je to jejich jediná šance.“

„Budu je hlídat z navigační místnosti.“ Oba se postavili. Vyskleným oknem proletěla zbloudilá kulka a zasáhla Mahmouda přímo do hlavy. Umřel na místě. A Hassan se stal vůdcem fedajínů.

Na břicho, nohy i ruce doširoka roztažené kvůli stabilitě, se Dickstein sunul kousek po kousku přes střechu. Byla zakřivená, bez jakýchkoli úchytek a kluzká deštěm. Jak se *Coparelli* kolébala na vlnách, nakláněla se i střecha dopředu, dozadu a do stran. Jediné, co mohl Dickstein dělat, bylo pevně se přitisknout a ze všech sil se snažit své klouzání zpomalit.

Vepředu na konci střechy bylo navigační světlo. Až se dostane k němu, bude mít vyhráno, protože se ho bude moct zachytit. Ale jeho cesta vpřed byla bolestně pomalá. Dostal se mu téměř nadosah, pak se loď zakymácela na stranu a on sjel zpátky až k okraji střechy. Na chvíli zůstal viset jednou rukou a nohou přes, ve výšce víc než devět metrů nad palubou. Loď se nahnula ještě trochu a noha mu sklouzla ještě víc. Snažil se zarýt prsty pravé ruky do natřeného plechu.

Byl to mučivý okamžik.

Pak se *Coparelli* naklonila na druhou stranu.

Dickstein se podvolil směru a kutálel se směrem k navigačnímu světlu.

Ale loď se zhoupla, střecha se naklonila dozadu a Dickstein sklouzl dlouhým obloukem. Světlo minul o metr. Zase tiskl ruce i nohy na plechovou střechu, aby pohyb trochu zpomalil, znovu se dostal až na okraj střechy, znovu visel nad palubou, ale tentokrát pravou rukou. Z pravého ramene mu sjel kulomet a spadl do záchranného člunu.

Loď se stočila a poskočila dopředu a Dickstein zjistil, že klouže pořád větší a větší rychlostí ke světlu. Tentokrát se ho zachytil. Chňapl po něm oběma rukama. Světlo bylo asi třicet centimetrů od předního okraje střechy. Hned pod ním byla přední okna můstku, už dávno beze skel, a skrz ně byly prostrčené dvě hlavě.

Dickstein se zachytil světla, ale nebyl schopný zastavit klouzání. Smykl se širokým obloukem k okraji. Všiml si, že vepředu, na rozdíl od stran, je úzký okap, který měl odvádět déšť. Když se mu tělo zhouplo přes okraj, uvolnil sevření a pustil se. Spolu se směrem lodi sklouzl dopředu, rychle se zachytil konečky prstů okapu a mrskl nohama dolů a dovnitř. Proletěl rozbitým oknem, nohama napřed, doprostřed můstku. Pokrčil kolena, aby ztlumil náraz dopadu. Okamžitě se narovnal. Kulomet ztratil a neměl čas vytahovat ani nůž ani pistoli. Na můstku byli dva Arabové, z každé strany měl jednoho. Oba drželi samopaly a stříleli dolů na palubu. Když se mezi nimi objevil, otočili se k němu, obličje ztuhlé překvapením.

Dickstein byl nepatrně blíže tomu na levé straně. Prudce vykopl a spíše štěstím než úmyslně trefil mužův loket a na chvíli mu tak vyřadil ruku se zbraní. Pak skočil po tom druhém. Jen o zlomek vteřiny dřív, než ten na něj zamířil. Rozmáchl se pravou rukou k nejbrutálnějšímu úderu, který znal. Šlo vlastně o dvě rány. Hřbetem ruky zasáhl Arabovu bradu a tak si odkryl místo pro další úder. Zpevnil prsty a tvrdým karatistickým seknutím zasáhl odhalené hrdlo.

Než mohl muž upadnout, popadl ho za bundu a vtáhl ho mezi sebe a prvního Araba, který se už vzpamatoval. Než stačil vystřelit, zvedl Dickstein tělo mrtvého a mrštil s ním přes můstek, právě když zbraň spustila. Kulky se zavrtaly do letícího těla, které vzápětí narazilo do střílejícího Araba. Ten ztratil rovnováhu a otevřenými dveřmi propadl dolů na palubu.

V navigační místnosti byl třetí muž a hlídal schůdky vedoucí dolů. Během těch tří vteřin, co byl Dickstein na můstku, se Arab zvedl, otočil a teď v něm Dickstein poznal Yasifa Hassana.

Dickstein se přikrčil, vymrštil nohu a kopl do rozbitých dveří, které ležely na zemi mezi ním a Hassanem. Dveře sklouzly po podlaze a udeřily

Hassana do nohy. Tím ho pouze připravil o rovnováhu, ale jakmile Arab rozpráhl ruce, aby udržel stabilitu, Dickstein se pohnul.

Až do této chvíle se pohyboval jako stroj, na všechno reagoval podvědomě a nechal svůj nervový systém, aby plánoval každý jeho pohyb bez vědomé myšlenky. Vedly ho tréninky a instinkty. Ale teď šlo o něco víc. Teď stál tváří v tvář nepříteli všeho, co kdy v životě miloval. Ovládla ho slepá nenávisť a bezbřehý vztek.

A ty mu dodaly rychlost a sílu.

Sevřel Hassanovi ruku, kterou střílel, za zápěstí a rameno a prudkým pohybem mu ji přerazil o svoje koleno. Hassan zařval a zbraň mu vypadla z ruky. Dickstein se trochu natočil a loket mu vrazil přímo pod ucho. Hassan zavrával a začal padat. Popadl ho ze zadu za vlasy, zatáhl a prudce vysoko vykopl nohou. Botou zasáhl vaz v okamžiku, když cukl hlavou. Ozvalo se lupnutí a z Hassanova těla vyprchal veškerý život, svaly ochably a hlava se bezvládně kinklala na ramenou.

Dickstein ho pustil a tělo se svezlo na podlahu.

Díval se na zneškodněného nepřítel s nadšením, které mu až bušilo v uších.

Pak uviděl Kocha.

Inženýr byl přivázaný k židli, zhroucený, bledý jako smrt, ale při vědomí. Na šatech měl krev. Dickstein vytáhl nůž a přerezal provazy. Pak si všiml Kochových rukou.

„Prokrista!“

„Budu žít,“ mumlal Koch. Ze židle se nezvedl.

Dickstein zvedl Hassanův kulomet a zkontroloval zásobník. Byl téměř plný. Vrátil se na můstek a našel sirénu.

„Kochu, můžete se zvednout ze židle?“ zeptal se.

Inženýr se postavil a nejistě se kymácel, dokud k němu nepřišel a nepodržel ho. Odvedl ho na můstek. „Vidíte tohle tlačítko? Chci, abyste počítal pomalu do deseti, pak se o něj opřete.“

Koch zatřásl hlavou, aby se trochu probral. „Myslím, že to zvládnou.“

„Začněte. Teď.“

„Jedna,“ řekl Koch. „Dvě.“

Dickstein seběhl schůdky na druhou plošinu, kterou sám vybojoval. Byla pořád prázdná. Pokračoval v cestě dolů a zastavil se těsně před žebříkem vedoucím k jídelně. Odhadoval, že všichni zbývající fedajínové musí být tam, připravení za stěnami. Můžou střílet skrz otvory a od vchodů. Jeden nebo dva možná hlídají schůdky. Neexistoval bezpečný a opatrný způsob, jak se zmocnit téhle obranné pozice.

Kochu, dělej!

Dickstein původně plánoval schovávat se na schůdcích jen chvilku. Každou vteřinu mohl nějaký Arab zkontrolovat situaci. Jestliže se Koch zhroutil, bude se muset vrátit zpátky a –

Siréna se rozezvučela.

Dickstein vyskočil. Začal střílet, ještě než dopadl. Dole u žebříku byli dva muži. Ty zastřelil první. Střelba zvenku se stupňovala. Dickstein se v rychlém půlkruhu otočil, klesl na koleno, aby ze sebe udělal menší cíl, a pokropil fedajíny podél zdí. Pak se vynořil z podpalubí Ish, u dveří střílel Feinberg a u druhých se objevil zraněný Dovrat. A pak, jako by na nějaký povel, všichni přestali střílet a rozhostilo se ohlušující ticho.

Fedajínové byli mrtví.

Dickstein, pořád v kleče, sklonil vyčerpaně hlavu. Za chvíli se zvedl a přešel po nich pohledem. „Kde jsou ostatní?“

Feinberg mu věnoval zvláštní pohled. „Někdo je na přídi. Myslím, že Sapir.“

„A zbytek?“

„To je všechno,“ odpověděl Feinberg. „Všichni ostatní jsou mrtví.“

Dickstein se bezvládně opřel o pažení. „Za jakou cenu,“ řekl tiše.

Když se podíval rozbitým okénkem, uvědomil si, že už je den.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Rok předtím, v letadle společnosti BOAC, ve kterém Suza právě podávala večeři, začali nad Atlantickým oceánem z nejasných příčin ztrácet výšku. Suza procházela uličkou sem a tam a říkala: „Všechno je v pořádku, je to jen menší turbulence.“ Pomáhala lidem s bezpečnostními pásy a po celou dobu si myslela: Umřeme, všichni umřeme.

Teď se cítila stejně.

Od Tyrina přišla krátká zpráva: *Izraelci útočí* – a pak ticho. V téhle chvíli na Nathaniela střelí. Může být zraněný nebo zajatý, možná je mrtvý. A zatímco ji užírá úzkostlivé napětí, musí na radistu vrhat jeden ze svých širokých BOAC úsměvů a říkat: „To je ale pěkný přístroj.“

Radista *Karly* byl vysoký, šedovlasý muž. Pocházel z Oděsy. Jmenoval se Alexandr a mluvil slušně anglicky. „Stál tisíc dolarů,“ řekl pyšně. „Vy rozumíte vysílačkám?“

„Trochu... Bývala jsem letuška.“ Řekla ‚bývala jsem‘, aniž to měla v úmyslu, a teď se zarazila, jestli je tomu už opravdu konec. „Vídávala jsem, jak je používá posádka letadla. Umím jen základy.“

„Tady jsou ve skutečnosti čtyři přístroje,“ začal vysvětlovat Alexandr. „Jeden zachycuje signály ze *Strombergu*. Druhý Tyrina na *Coparelli*, třetí je nastaven, aby zachytil běžně používanou vlnovou délku *Coparelli*, a ten čtvrtý se pohybuje. Podívejte.“

Ukázal jí indikátor, jehož ručička se pohybovala pomalu kolem dokola. „Hledá vysílač. Když nějaký najde, zastaví se.“

„To je neuvěřitelné. To jste vynalezl vy?“

„Já jen obsluhuju, nevynalézám, bohužel.“

„A na kterémkoli z těchto přístrojů můžete vysílat, když přepnete na *transmit*?“

„Ano, buď morseovku nebo normální řeč. Ale při téhle akci pochopitelně nikdo nepoužívá řeč.“

„Musel jste se dlouho učit, než jste se stal radistou?“

„Ani ne. Morseovka je lehká. Ale když chcete být radistou na lodi, musíte vědět, jak přístroje opravit.“ Ztišil hlas. „A aby se z vás stal operátor u KGB, musíte jít do špiónážní školy.“ Smál se a Suza se smála s ním a přitom si v duchu říkala: Ozvi se, Tyrine. Její přání se splnilo.

Vysílačka se ozvala a Alexandr začal zapisovat. Současně se obrátil na Suzu. „To je Tyrin. Sežeňte Rostova.“

Suza neochotně odcházela z můstku, chtěla znát obsah zprávy. Spěchala do jídelny v domnění, že tam Rostova najde popíjet silnou černou kávu, ale místnost byla prázdná. Sešla na další palubu a zamířila k jeho dveřím. Zaklepal.

Hlas za nimi pronesl něco rusky, co snad mohlo znamenat ‚vstupte‘.

Otevřela dveře. Rostov stál jen ve spodkách u umyvadla a myl se.

„Ozval se Tyrin. Právě vysílá,“ řekla a otočila se k odchodu.

„Suzo!“

Obrátila se k němu. „Co byste řekla, kdybych překvapil ve spodním prádle já vás.“

„Řekla bych, abyste odprejsknul.“

„Počkejte na mě venku.“

Zavřela za sebou dveře a pomyslela si: To jsem tomu tedy pomohla.

Když se objevil, omluvila se mu.

Úsečně se usmál. „Já bych se tak amatérsky nezachoval. Pojd’me.“

Šla za ním do radiokabiny, která byla bezprostředně pod můstkem v místnosti, jež snad bývala kajutou kapitána. Jak jí vysvětlil Alexandr, nemohla být kabina umístěna do sousedství můstku, jak bývalo zvykem, kvůli velkému množství speciálního vybavení. Suza si pro sebe pomyslela, že takové místo má nesporné výhody pro izolaci vysílačky, když loď veze směsí obyčejných námořníků a agentů KGB.

Alexandr přepsal Tyrinovu zprávu a podal ji Rostovovi, který ji přečetl anglicky. „Izraelci se zmocnili *Coparelli. Stromberg* poblíž. Dickstein naživu.“

Suze úlevou podklesla kolena. Musela se posadit, tak se svezla na židli.

Nikdo si toho nevšiml. Rostov už formuloval svou odpověď Tyrinovi. „Udeříme zítra v šest ráno.“

Vlna uvolnění ze Suzy rychle vyprchávala. Panebože, co jen mám udělat, pomyslela si.

Nat Dickstein stál tiše ve vypůjčené námořnické čapce, když se kapitán *Strombergu* loučil s mrtvými, pozvedaje svůj hlas proti hluku větru, deště a moře. Jedno po druhém byla těla zabalené do plachtoviny spouštěna přes zábradlí do tmavého moře: Abbas, Sharrett, Porush, Gibli, Bader, Remez a Jabotinsky. Sedm ze dvanácti zahynulo. Uran byl nejdražší surovinou na světě.

Předtím proběhl další pohřeb. Na živu byli ponecháni čtyři fedajínové – tři zranění a jeden, který ztratil nervy a schoval se – a když byli odzbrojeni,

dovolil jim Dickstein, aby pohřbili své mrtvé. Jejich pohřeb byl větší – do moře putovalo dvacet pět těl. Fedajínové během smutečního aktu spěchali pod bedlivými zraky – a zbraněmi – tří Izraelců, kteří přežili a kteří chápali, že poslední pocta by nepříteli měla být poskytnuta, ale moc radosti z toho neměli.

Mezitím přivezl kapitán ze *Strombergu* všechny potřebné dokumenty. Tým montérů, který byl na palubě pro případ nutných úprav, aby se z *Coparelli* stal *Stromberg*, se pustil do odstraňování škod po bitvě. Dickstein jim řekl, aby se soustředili pouze na věci viditelné z paluby, zbytek bude muset počkat až do přístavu. Opravovali díry a vybavení, zasazovali rozbité skleněné panely a nahrazovali kovové součástky, které demontovali z odepsaného *Strombergu*. Jeden z nich slezl po žebříku, aby z trupu odstranil jméno *Coparelli* a nahradil ho pomocí šablony písmeny S-t-r-o-m-b-e-r-g. Pak natřeli opravená pažení a dřevěné vybavení. Všechny záchranné čluny z *Coparelli*, které nebylo možné opravit, odřízli a zlikvidovali. Nahradili je čluny ze *Strombergu*. A do motoru *Coparelli* namontovali nové olejové čerpadlo, které *Stromberg* vzlal podle Kochových instrukcí.

Práce se kvůli pohřbu přerušily. Jakmile kapitán dokončil pohřební řeč, začaly znovu. Koncem odpoledne byl zprovozněn motor. Dickstein stál na můstku s kapitánem, zatímco byla zvednuta kotva. Posádka *Strombergu* se rychle zorientovala na nové lodi, která byla s jejich lodí totožná. Kapitán udal kurs a nařídil plnou rychlost.

Už je téměř po všem, pomyslel si Dickstein. *Coparelli* zmizela. Loď, na které se teď plavili, byla podle všech známek *Stromberg* a *Stromberg* legálně vlastnila Savilská loďní. Izrael měl svůj uran a nikdo nevěděl, jak k němu přišel. O všechny, kteří tvořili řetězec celé akce, bylo postaráno, až na Pedlera, právoplatného vlastníka uranu. Byl jediným člověkem, který mohl celý plán ohrozit, kdyby se rozhodl být zvědavý nebo nepřátelský. Papagopolous s ním bude touhle dobou jednat. Dickstein mu v duchu popřál hodně štěstí.

„Jsme hotovi,“ řekl kapitán.

V navigační místnosti zatáhl expert na výbušniny páčkou svého přístroje. Všichni se dívali na vzdálený, opuštěný *Stromberg*.

Ozval se hlasitý tupý výbuch připomínající hrom a *Stromberg* se uprostřed propadl. Palivové nádrže chytily a nadcházející večer osvětlil ohnivý proud tryskající až k obloze. Dicksteina se zmocnila euforie, ale i slabá úzkost z pohledu na tak obrovskou destrukci. *Stromberg* se začal potápět, nejdřív pomalu, pak stále rychleji. První šla pod vodu záď, pár vteřin nato příd. Z vody na chvíli trčel komín jako ruka tonoucího, a pak zmizel i ten.

Dickstein se pousmál a otočil se.

Uslyšel hluk. Kapitán také. Došli na kraj můstku, podívali se dolů a pochopili.

Na palubě se radovala posádka.

Franz Albrecht Pedler seděl ve své kanceláři na okraji Wiesbadenu a drbal se ve svých sněhobílých vlasech. Telegram od firmy Angeluzzi e Bianco, který mu z italštiny přeložila jeho jazykově nadaná sekretářka, byl naprosto jasný a zároveň nesrozumitelný. Stálo v něm:

Prosím, sdělte nejbližší nový termín dodávky koncentrátu.

Pokud Pedler věděl, s původně plánovaným datem dodávky nebylo nic v nepořádku. Firma Angeluzzi e Bianco měla evidentně jiné informace, které on neznal. Už se obrátil telegramem na dopravce:

Došlo ke zpoždění dodávky koncentrátu?

Trochu ho rozladili. Pochopitelně měli informovat i jeho i příjemce, pokud došlo ke zpoždění. Možná je Italové špatně pochopili. Pedler si za války utvořil názor, že se Italům nedá věřit, že udělají, co se jim řekne. Myslel si, že dnes jsou už snad trochu jiní, ale zřejmě to bylo pořád totéž.

Stál u okna a pozoroval, jak se na budovy jeho továrny snáší soumrak. Téměř litoval, že uran kupoval. Smlouva s izraelskou armádou, dovedená ke zdárnému konci, by společnosti zajistila zisk po celý zbytek jeho života a už by víc nemusel spekulovat.

Vešla sekretářka s odpovědí, už ji i přeložila.

Coparelli prodána Savilské lodní v Curychu, která má nyní zodpovědnost za váš náklad. Ujišťujeme vás, že noví majitelé jsou naprosto spolehliví.

Následovalo telefonní číslo Savilské lodní a slova:

Obráťte se na Papagopolouse.

Pedler podal telegram zpátky sekretářce. „Vytočila byste mi to číslo do Curychu a sehnala k telefonu toho Papagopolouse, prosím?“

Za pár minut se vrátila. „Papagopolous vám zavolá.“

Pedler se podíval na hodinky. „Tak to abych tady radši počkal. Ať už tomu přijdu na kloub.“

Papagopolous se ozval za deset minut. Pedler mu řekl: „Slyšel jsem, že máte teď na zodpovědnost můj náklad na Coparelli. Dostal jsem telegram od Italů, abych sdělil nové datum dodávky – došlo k nějakému zpoždění?“

„Ano, došlo.“ odpověděl Papagopolous. „Měl jste být informován, moc mě to mrzí.“ Muž mluvil perfektně německy, ale přesto bylo patrné, že není Němec. Taky bylo jasné, že ho nic nemrzí. „Coparelli měla během plavby poruchu na olejovém čerpadle. Nemůže pokračovat. Pracujeme na opatřeních, abychom doručili vaši dodávku co nejdřív.“

„Dobře, co tedy mám říct firmě Angeluzzi e Bianco?“

„Už jsem jim sdělil, že jim dám vědět nový termín ihned, jakmile ho budu sám znát. Prosím, nechte to na mně. Budu obě strany informovat.“

„Tak tedy dobře. Na shledanou.“

Podivné, pomyslel si Pedler, když zavěsil. Díval se z okna a uvědomil si, že už všichni zaměstnanci odešli. Parkoviště bylo prázdné až na jeho mercedes a volkswagen sekretářky. Čert to vem, je na čase jít domů. Oblékl si kabát. Uran byl pojištěný. Jestliže se ztratil, dostane svoje peníze nazpátek. Zhasl světla v kanceláři a pomohl sekretářce do kabátu. Pak nasedl do svého vozu a odjel domů k manželce.

Suza Ashfordová celou noc nezamhouřila oči.

Znovu je Natův život v nebezpečí. Znovu je ona jediná, kdo ho může varovat. Ale tentokrát nemůže nikoho využít, aby jí pomohl.

Musí sama.

Bylo to jednoduché. Musí se dostat do radiokabiny, zbavit se Alexandra a volat *Coparelli*.

Nikdy to nezvládnou, myslela si. Loď je plná lidí z KGB. Alexandr je silný. A mně se chce spát. Napořád. Nemůže se mi to povést.

Nathanieli.

Ve čtyři ráno si oblékla džíny, svetr, boty a nepromokavý návlek. Láhev vodka, kterou si vzala v kuchyni – „abych líp usnula“ – si dala do vnitřní kapsy návleku.

Musela zjistit polohu *Karly*.

Došla na můstek. První důstojník se na ni usmál. „Nemůžete spát?“ zeptal se anglicky.

„Jsem příliš napjatá,“ odpověděla. Široký BOAC úsměv. Jste připoután, pane. To je jen nepatrná turbulence. Nemí se čeho obávat. „Kde jsme teď?“

Ukázal jí na mapě jejich polohu a pak předpokládanou polohu *Coparelli*.

„Jak je to v číslech?“ ptala se dál.

Řekl jí souřadnice, kurs a rychlost *Karly*. Zopakovala je nahlas a pak ještě dvakrát v duchu. Snažila se vtisknout si je do paměti. „To je fascinující,“ řekla lehce, „každý na lodi má svoji speciální profesi... Myslíte, že se ke *Coparelli* dostaneme podle plánu?“

„Jistě. A pak – bum.“

Podívala se na moře. Venku byla naprostá tma – žádné hvězdy, žádná světla lodí. Počasí se zhoršovalo.

„Třesete se. Je vám zima?“

„Ano,“ odpověděla, i když se netřásla kvůli chladu. „Kdy vstane plukovník Rostov?“

„Chtěl vzbudit v pět.“

„Myslím, že se pokusím taky ještě na hodinku usnout.“

Sešla do kabiny radisty. Alexandr tam byl. „Taky nemůžete spát?“

„Ne, vystřídal jsem svého kolegu.“

Podívala se na přístroje. „Vy už neposloucháte *Stromberg*?“

„Signál zmizel. Bud' našli signální zařízení nebo potopili loď. Myslíme si, že ji potopili.“

Posadila se, vytáhla láhev vodky a odšroubovala uzávěr. „Dáte si?“

„Je vám zima?“

„Trochu.“

„Třese se vám ruka.“ Vzal si láhev a pořádně se napil. „Áá, díky.“ Láhev jí vrátil.

Suza si lokla na kuráž. Byla to ostrá ruská vodka, spálila jí hrdlo, ale efekt se dostavil. Zašroubovala ji a čekala, až se Alexandr otočí.

„Vyprávějte mi o životě v Anglii,“ prohodil konverzačním tónem. „Je pravda, že tam chudí mají hlad, zatímco bohatí tloustnou?“

„Moc lidí nehladoví,“ odpověděla. Otoč se, kruci, *otoč se*. Nemůžu to udělat, když budeš obličejem ke mně. „Ale jsou velké rozdíly.“

„A platí pro bohaté stejné zákony jako pro chudé?“

„Máme takové úsloví: Zákon zakazuje bohatým stejně jako chudým krást chleba a spát pod mosty.“

Alexandr se zasmál. „V Sovětském svazu si jsou všichni rovni, ale někteří mají privilegia. Budete teď žít v Rusku?“

„Nevím.“ Otevřela znovu láhev a znovu mu ji podala.

Dlouze se napil a vrátil ji. „V Rusku neseženete takové oblečení.“

Čas rychle utíkal. Musela začít. Zvedla se pro láhev. Nepromokavý návlak měla vepředu otevřený. Postavila se před něj a zaklonila hlavu, aby se napila. Věděla, že jí bude koukat na prsa, která jí v téhle pozici vystoupnou. Nechala ho chvíli dívat, pak si v ruce posunula láhev a ze všech sil ho praštila přes hlavu.

Ozvalo se nepříjemné žuchnutí. Omámeně se na ni díval. Pomyslela si: Měl bys být vyřízený! Ale oči měl pořád otevřené. Co mám dělat? Zaváhala, ale pak zatla zuby a praštila ho ještě jednou.

Zavřel oči a svezl se na židli. Suza ho chytila za nohy a stáhla dolů. Jak ho táhla ze židle, znovu se bouchl do hlavy, až sebou Suza škubla. Pak si ale řekla, že o to déle bude v bezvědomí.

Vlekla ho ke skříni. Prudce oddechovala, strachem i námahou. Z kapsy vyndala dlouhý motouz, který sebrala na zádi. Svázala mu nohy, pak ho obrátila a ruce mu svázala za zády.

Musela ho dostat do skříně. Bleskla pohledem ke dveřím. Panebože, jen ať nikdo nepřijde! Vstrčila mu dovnitř nohy, rozkročila se nad nehybným

tělem a pokusila se ho zvednout. Byl hrozně těžký. Napůl ho zvedla, ale když se pokusila ho přesunout do skříně, vysmekl se jí. Stoupla si za něj a znovu ho chytila, tentokrát v podpaží. Tenhle způsob byl lepší. Mohla si jeho váhu opřít o hrudník, zatímco si přendávala ruce. Znovu ho nadzvedla, sevřela ho do náručí a posunula se o pár centimetrů bokem. Musela do skříně s ním, tam ho pustila a vyprostila se zpod jeho těla.

Zaujímal sedící polohu, nohy měl na jedné straně skříně, kolena ohnutá a zády se opíral o protější stranu. Zkontrolovala mu pouta. Byla stále pevná. Ale ještě mohl křičet! Rozhlédla se, co by mohla použít jako roubík. Nic nenašla. Ani nemohla odejít z místnosti, aby se po něčem poohlédla, protože mohl mezitím přijít k sobě. Jediné, co ji napadlo, byly její punčocháče.

Připadalo jí to jako věčnost. Musela si rozvázat a sundat vypůjčené pevné boty, svléknout džíny, stáhnout punčocháče, obléknout džíny, nazout se do bot, z punčocháčů udělat kuličku a nacpat mu ji mezi zaťaté čelisti.

Pak nemohla zavřít skříň. „Panebože!“ řekla nahlas. V cestě byl Alexandrův loket. Byl opřený svázanýma rukama o podlahu skříně, a protože byl ve zhroucené poloze, ruce povolily a ohnuly se v loktech. Ať do nich strkala a tlačila jak chtěla, loket jí bránil. Nakonec musela znovu do skříně a trochu ho posunout do rohu. Povedlo se.

Zadívala se na něj. Jak dlouho trvá, než se člověk probere po úderu? Neměla ponětí. Uvažovala, že by ho bouchla ještě jednou, ale měla strach, aby ho nezabila. Došla si pro láhev, dokonce ji zvedla nad hlavu, ale v poslední chvíli jí nervy vypověděly službu, láhev postavila stranou a skříň zabouchla.

Podívala se na hodinky a polekaně vykřikla. Za deset minut pět. *Coparelli* se brzy objeví na obrazovce radaru, přijde Rostov a ona ztratí svou šanci.

Posadila se k pultu, přepnula páčku na *transmit*, vybrala přístroj, který byl už naladěný na vlnovou délku *Coparelli* a naklonila se nad mikrofon.

„Volám *Coparelli*, ozvěte se.“

Čekala.

Nic.

„Volám *Coparelli*. Ozvěte se, prosím.“

Nic.

„Čert tě vem, Nate Dicksteine. Mluv se mnou. Nathanieli!“

Nat Dickstein stál uprostřed *Coparelli* v podpalubí a upřeně zíral na barely nazrzlé kovové rudy, která stála tak moc. Nevypadaly nijak zvlášť – velké černé barely s písmeny *PLUMBAT*, nastříkanými po stranách. Docela rád by jeden otevřel a podíval se, jen aby věděl, jak to vypadá, ale barely byly pečlivě zaplombovány.

Pronásledovaly ho černé myšlenky. Místo radostné euforie ho naplnil jen bolestný smutek. Ani se neradoval nad tím, že zabil teroristy, jen truchlil nad vlastními mrtvými.

Znovu si procházel celou bitvu, stejně jako si ji přehrával celou bezesnou noc. Kdyby býval řekl Abbasovi, aby začal střílet hned, jak se dostane na palubu, možná by odvedl pozornost fedajínů na dost dlouho, aby se Gibli dostal v klidu přes zábradlí a mohl žít. Kdyby býval šel se třemi muži a pomocí granátů se zmocnili můstku hned na začátku boje, mohla být i jídelna dobita dřív a byly by se ušetřily životy. Kdyby... bylo tisíc věcí, které by býval udělal jinak, kdyby byl schopen předpovídat budoucnost, nebo kdyby byl moudřejší.

Izrael má teď svou atomovou bombu, která ho navěky ochrání.

Ani tahle myšlenka mu nepřinášela žádnou radost. Před rokem by ho vzrušovala. Ale před rokem ještě neznal Suzu Ashfordovou.

Uslyšel hluk a vzhlédl. Zdálo se, že někdo pobíhá po palubě. Bezpochyby krize z mořské nemoci.

Suza ho změnila. Naučila ho čekat od života víc, než jen vítězství v bitvě. Když se těšil na tenhle den, když přemýšlel o tom, jaké to bude, až svůj bravurní plán dotáhne do konce, vždycky ji viděl před sebou, čekala na něj, připravená sdílet s ním jeho triumf. Ted' nebyla. Nikdo jiný ji nemohl zastoupit. A osamocená oslava nepřinášela žádné uspokojení.

Už se díval dost dlouho. Vylezl po žebříku z podpalubí a dumal, co se svým životem udělá dál. Vrazil do něj námořník. „Pan Dickstein?“

„Ano. Co potřebujete?“

„Hledáme vás po celé lodi, pane... Ozvala se vysílačka, někdo volá *Coparelli*. Neodpověděli jsme, když teď už nejsme *Coparelli*. Ale ona říká –“

„Ona?“

„Ano, pane. Mluví, nepoužívá morseovku. Zdá se, že je blízko. A je nervózní. Říká ,mluv se mnou, Nathanieli‘ a podobné věci, pane.“

Dickstein ho chytil za bundu. „Nathanieli?“ zařval. „Ona řekla Nathanieli?“

„Ano, pane, promiňte, jestli –“

Ale Dickstein už utíkal na můstek.

Z příjímače se ozval hlas Nata Dicksteina. „Kdo volá *Coparelli*?“

Suza zůstala němá. Když ho uslyšela, když ho konečně našla, cítila se slabá a bezmocná.

„Kdo volá *Coparelli*?“

„Nate, konečně,“ našla svůj hlas.

„Suzo? Jseš to ty, Suzo?“

„Ano, ano.“

„Kde jseš?“

Snažila se srovnat si myšlenky. „Jsem s Davidem Rostovem na *Karle*. Poznamenej si,“ dala mu údaje o poloze, kursu a rychlosti, které si pamatovala od prvního důstojníka. „To platilo ve čtyři deset dneska ráno, Nate. Loď míří na vás, aby se s vámi srazila. V šest hodin.“

„Srazila? Proč? Aha...“

„Nate, za chvíli mě tu chytí, co budeme dělat, rychle –“

„Můžeš přesně v pět třicet udělat nějaký manévr?“

„Manévr?“

„Založit požár, křičet ‚muž přes palubu‘, cokoli, co je všechny na pár minut zaměstná.“

„No – já to zkusím –“

„Snaž se.“

„Potřebuju, aby všichni pobíhali a nevěděli co se děje, ani co mají dělat – Jsou všichni od KGB?“

„Ano.“

„Fajn, teď –“

Dveře do místnosti se otevřely – Suza posunula páčku na *transmit*, Dicksteinův hlas ztichl a dovnitř vešel David Rostov. „Kde je Alexandr?“

Suza se pokusila o úsměv. „Šel si pro kávu. Já to tady hlídám.“

„Ten zatracený blázen...“ Nadávky přešly do ruštiny, když vyběhl ven.

Suza přepnula na *receive*.

Nat řekl: „Slyšel jsem to. Radši bys měla do pěti třiceti někam zmizet –“

„Počkej,“ zakřičela, „co chceš dělat?“

„Dělat? Jedu si pro tebe.“

„Díky.“

„Miluju tě.“

Když přístroj vypla, okamžitě se z jiného ozvala morseovka. Tyrin slyšel každé slovo a teď se pokoušel Rostova varovat. Zapomněla Natovi o něm říct.

Mohla ho zkusit znovu zavolat, ale to by bylo moc riskantní a Tyrin by stejně zprávu předal Rostovovi dřív, než by Natovi muži prohledali *Coparelli*, našli ho a přístroj zničili. A když Rostov dostane zprávu, bude vědět, že Nat přijde a bude připravený.

Musela zprávu zablokovat.

A taky se musela dostat pryč.

Rozhodla se zničit vysílačku.

Ale jak? Všechny dráty musí být za panelem. Musela by sundat panel. Potřebuje šroubovák. Rychle, rychle, než Rostov vzdá hledání Alexandra! V

rohu našla Alexandrovo nářadí a mezi ním malý šroubovák. Ve dvou rozích odšroubovala dva šroubky. Byla hrozně nervózní, šroubovák strčila do kapsy a povytáhla panel rukama. Uvnitř byly dráty namačkány jako nějaké barevné špagety. Nabrala jich plnou hrst a zatáhla. Nic se nestalo. Vzala jich najednou příliš mnoho. Vybrala jen jeden a zatáhla znovu. Vytáhla ho. Zuřivě tahala jeden za druhým, dokud jich ven neviselo skoro dvacet. Morseovka se pořád ozývala. Vzala zbytek vodky a nalila ji do útrob přístroje. Konečně, morseovka ztichla a světla na displeji zhasla.

Ze skříně se ozvalo tupé bouchnutí. Alexandr přicházel k sobě. No, stejně všechno okamžitě pochopí, jakmile uvidí vysílačku.

Vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Slezla dolů po žebříku na palubu a snažila se vymyslet, kam by se mohla schovat, a co by měla podniknout. Žádné ‚muž přes palubu‘ jí teď nepomůže – samozřejmě jí nebudou věřit, až zjistí, co udělala s jejich vysílačkou a jejich radistou. Co takhle spustit kotvu? Nevěděla, kde začít.

Co teď asi udělá Rostov? Bude hledat Alexandra v jídelně, kuchyni a v kajutě. Když ho nenajde, vrátí se k vysílačce a pak začnou hledat ji po celé lodi.

Rostov postupuje metodicky. Začne na přídi přes hlavní palubu na zád'. Jednu skupinu pošle, aby hledala nahoře, druhou do podpalubí. Palubu po palubě, odshora dolů.

Co bylo nejnižší? Strojovna. To by mohl být její úkryt. Vešla dovnitř a našla schůdky vedoucí dolů. Měla nohu na první příčce, když uviděla Rostova.

A on uviděl ji.

Vůbec netušila, kde se v ní vzala síla říct: „Alexandr se vrátil. Já přijdu za chvíli.“

Rostov pochmurně přikývl a vydal se směrem k vysílačce.

Sešplhala rychle přes dvě paluby a objevila se ve strojovně. V noci měl službu druhý inženýr. Díval se na ni, když vešla a zamířila k němu.

„Tohle je jediné teplé místo na lodi,“ spustila vesele. „Nebude vám vadit, když se tu ohřeju?“

Vypadal nechápavě a pomalu řekl: „Já nemůžu... mluvit anglicky... prosím.“

„Vy nemluvíte anglicky?“

Zavrtěl hlavou.

„Je mi zima,“ řekla a předvedla, jak se třese. Natáhla ruce nad hučícím motorem. „Okey?“

Tvářil se víc než šťastně, že má u sebe tak krásnou dívku. „Okey,“ odpověděl energicky.

Pořád se na ni díval, než mu došlo, že by měl projevit nějakou pohostinnost. Rozhlédl se, pak vytáhl z kapsy krabičku cigaret a nabídl jí.

„Obvykle nekouřím, ale teď si jednu dám.“ Cigareta měla malou dutinku z lepenky místo filtru. Připálil jí. Podívala se vzhůru, napůl přesvědčená, že uvidí Rostova. Pak se podívala na hodinky. To snad nebyla pravda. Už pět dvacet pět. Neměla čas přemýšlet. Rychle musí něco udělat. Zakřičet, spustit kotvu, zapálit oheň –

Zapálit oheň.

Benzín, tady musí být benzín nebo nafta nebo něco. Právě tady ve strojně.

Prohlédla si motor. Kde je přívod? Ta věc měla hromadu trubek a rour. Soustřed' se, soustřed' se! Zalitovala, že se víc nestarala o motor svého auta. Jsou lodní motory stejné? Ne, některé jsou na naftu. Jaký je tenhle? Měla to být rychlá loď, takže je možná na benzín. Matně si vzpomínala, že benzínové motory jsou dražší, ale rychlejší. Jestli to bude benzinový motor, měl by být podobný motoru v autě. Jsou tu kabely k zapalování? Jednou měnila svíčku.

Pozorně se dívala. Ano, je to jako u auta. Bylo tam šest svíček s přívodními kabely k něčemu, co vypadalo jako rozdělovač. Někde tam musí být karburátor. Benzín jde přes karburátor. Někdy stačila malá věc, aby se ucpal

–
Z komunikačního potrubí se rusky ozval štekavý hlas a inženýr šel k němu, aby mohl odpovědět. Byl k ní zády.

Musí to udělat teď.

Našla něco ve velikosti plechovky na kávu s víčkem, které přidržovala středová matice. To by mohl být karburátor. Natáhla se přes motor a pokusila se prsty matici odšroubovat. Ani se nepohnula. Vedlo k ní potrubí z pevné umělé hmoty. Popadla ho a zatáhla, ale nešlo to. Vzpomněla si, že má v kapse Alexandrův šroubovák. Vytáhla ho a začala do potrubí prudce bodat. Hmota byla silná a pevná. Vrazila do ní šroubovák vší silou, které byla schopná. Podařilo se jí proseknout malou díрку na povrchu. Zatlačila špičku šroubováku dovnitř a pokusila se díрку rozšířit.

Inženýr došel ke komunikačnímu potrubí a začal do něj mluvit rusky.

Suza ucítila, jak šroubovák pronikl dovnitř. Když ho vytáhla, vyhrkl malý pramínek čiré tekutiny. Vzduch se naplnil charakteristickou vůní benzínu. Upustila šroubovák a rozběhla se k žebříku.

Slyšela, jak inženýr odpovídá rusky ‚ano‘. Pak následoval rozkaz. Hlas zuřil. Když doběhla k žebříku, otočila se. Inženýrův usměvavý obličej se změnil v masku plnou zášti. Snažila se rychle dostat nahoru po žebříku, když se za ní přes strojovnu rozběhl.

Nahoře se otočila. Uviděla malou kaluž benzínu na zemi a inženýra, jak dává nohu na první příčku. V ruce pořád držela cigaretu, kterou jí dal. Hodila ji směrem k motoru ve snaze trefit místo, kde tryskal pramínek.

Nečekala, až dopadne. Rychle pokračovala dál. Hlavu a ramena už měla venku, když se ozvalo hlasité sssss, objevilo se jasně červené světlo a vlna spalujícího vedra. Suza zaječela, protože na ní chytily kalhoty a plamen jí sežehl nohy. Posledních pár centimetrů vyskočila a skutálela se na zem. Plácala se po nohách a rychle se snažila stáhnout nepromokavý návlek. Podařilo se jí obalit si jím nohy. Oheň uhasila, ale bolest se zhoršovala.

Myslela, že omdlí. Věděla, že kdyby si lehla, ztratí vědomí a bolest by tak necítila. Ale musela se dostat z dosahu ohně a dojít někam, kde by ji Nat mohl najít. Přinutila se vstát. Měla pocit, že jí nohy pořád hoří. Podívala se na ně a viděla odpadávat kousky jakoby spáleného papíru. Napadlo ji, jestli to jsou cáry kalhot nebo kůže –

Udělala krok.

Chodit mohla.

Potácela se chodbičkou. Požární alarm se rozezvučel po celé lodi. Došla na konec k žebříku a opřela se o něj.

Nahoru, musí nahoru.

Zvedla jednu nohu, položila ji na spodní příčku a začala nejdelší výstup svého života.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Podruhé během čtyřiaadvaceti hodin se Nat Dickstein plavil na malém člunu obrovskými vlnami k lodi, která byla v rukách nepřítele. Byl oblečen jako předtím. Měl na sobě záchrannou vestu, nepromokavý návlek, pevné boty. Byl i stejně ozbrojen – kulomet, pistole, granáty. Ale tentokrát byl sám a měl strach.

Po Suzině zprávě došlo na palubě *Coparelli* k dohadům, co dělat. Její rozhovor s Natem slyšel kapitán, Feinberg a Ish. Viděli na Natově tváři nepokrytou radost a osobovali si právo dohadovat se s ním, že jeho rozhodnutí ovlivnil osobní zájem.

„Je to past,“ přel se Feinberg. „Vědí, že nás nedostanou, tak zkoušejí přimět nás k boji.“

„Znám Rostova,“ odporoval Dickstein. „A vím, jak přemýšlí. Čeká, až si trochu vydechněš a pak udeří. Ten nápad se srážkou nese jeho podpis.“

Feinberg se rozzlobil. „Tohle není hra, Dicksteine.“

„Poslyšte, Nate,“ pokusil se Ish o rozumné důvody, „pokračujme dál a můžeme se připravit k boji, pokud nás – jestli vůbec – chytí. Čeho tak asi dosáhneme, když pošleme přepadové komando?“

„Nenavrhuju žádné komando. Jedu sám.“

„Neblázněte,“ řekl Ish. „Jestli pojedete, tak my taky – nemůžete jet sám proti celé lodi.“

„Podívejte,“ pokoušel se je uklidnit Dickstein, „jestli se mi to povede, *Karla* tuhle loď nikdy nedostihne. Když ne, vy budete moct ještě pořád bojovat, jestli se k vám dostane. A jestli nás *Karla* opravdu nemůže chytit a je to past, pak budu já jediný, kdo do ní spadne. Takhle to bude nejlepší.“

„To bych neřekl,“ nesouhlasil Feinberg.

„Ani já ne,“ přidal se Ish.

Dickstein se usmál. „No, ale já ano. A je to můj život. Kromě toho jsem tu velitel a takhle jsem rozhodl. Takže běžte všichni k čertu.“

A tak se oblékl a ozbrojil. Kapitán mu ukázal, jak zacházet s vysílačkou ve člunu a jak má udržovat kurs na *Karlu*. Pak spustili člun na vodu, Dickstein do něj nastoupil a vyrazil.

A měl strach.

Bylo nesmyslné, že by se mu samotnému podařilo přemocet celou loď KGB. Tohle neplánoval. Nebude bojovat s nikým, když to vyjde. Musí se dostat na palubu a schovat se, než Suza něco udělá. Pak ji musí najít a až ji najde, musí se s ní dostat z *Karly* a zmizet. Měl s sebou malou magnetickou minu, kterou chtěl dát na bok lodi, ještě než vyleze na palubu. Pak, ať už se mu podaří utéct, nebo ne, ať už bude celá věc past nebo pravda, *Karla* bude mít v boku díru tak velkou, že ji to zastaví v pronásledování *Coparelli*.

Byl si jistý, že to není past. Věděl, že Suza je na palubě, tušil, že ji mají nějakým způsobem v moci, a že ji přinutí, aby jim pomohla, ale taky věděl, že riskovala život, aby ho zachránila. Věděl, že ho miluje.

A právě kvůli *tomu* měl strach.

Najednou chtěl žít. Touha po krvi byla pryč, už neměl zájem zabíjet své nepřátele, porazit Rostova, mařit plány fedajínů nebo přelstít egyptskou tajnou službu. Chtěl najít Suzu, vzít ji domů a strávit s ní zbytek života. Báł se, že zemře.

Soustředil se na řízení člunu. Najít *Karlu* ve tmě nebylo jednoduché. Mohl držet stálý kurs, ale musel počítat s větrem a vlnami, které ho mohly stáčet. Propočítali, že by na ni měl narazit asi po patnácti minutách, ale nebyla nikde vidět. Začal systematicky brázdit moře sem a tam a zoufale přemýšlel, jak daleko od ní ve skutečnosti je.

Uvažoval o spojení s *Coparelli*, aby mu udala nové zaměření polohy, když se *Karla* náhle vynořila z noci vedle něho. Plula rychle, rychleji než mohl plout jeho člun, a on se musel chytit žebříku na přídi, dřív než ho mine, a současně zabránit srážce.

Měl kolem pasu připravený provaz. Žebřík se přiblížil na dosah. Nechal motor člunu běžet naprázdno, stoupl si na okraj a skočil. *Karla* se právě zhoupla dopředu, když přistál na žebříku. Držel se zuby nehty, zatímco se před norem do vln. Moře mu dosahovalo do pasu, pak po ramena. Zhluboka se nadechl, než mu pod vodou zmizela i hlava. Zdálo se mu, že to trvá celou věčnost. *Karla* pořád klesala. Když už měl pocit, že mu prasknou plíce, loď zaváhala a konečně se začala vracet, a to mu připadalo ještě delší. Konečně se dostal nad hladinu a zhluboka lapal po dechu. Vystoupal pár příček, odvázel si od pasu provaz a pevně ho utáhl kolem žebříku, aby si pojistil člun. Kolem krku mu na šňůře visela magnetická mina. Sundal ji a prudce ji přirazil *Karle* na trup.

Uran byl v bezpečí.

Zbavil se nepromokavého návleku a začal lézt po žebříku nahoru.

Zvuk člunu nebyl v hluku větru, moře a motorů *Karly* slyšet, ale něco muselo přilákat pozornost muže, který se díval přes zábradlí v okamžiku, kdy Dickstein dosáhl úrovně paluby. Muž na něj na chvilku překvapeně zí-

ral. Dickstein natáhl ruku, aby se zachytil zábradlí. Automaticky, přirozeným instinktem pomoci někomu, kdo se snaží dostat na palubu lodi před rozbouřeným mořem, muž po paži sáhl. Dickstein dostal přes zábradlí jednu nohu, druhou rukou popadl nataženou pomocnou ruku a hodil muže přes palubu. Jeho křik pohltil vítr. Dickstein přehodil druhou nohu a přikrčil se na palubě.

Incidentu si nikdo nevšiml.

Karla byla malá loď, mnohem menší než *Coparelli*. Měla jen jednu nástavbu se dvěma palubami, umístěnou uprostřed, a žádné jeřáby. Na přední palubě byl jícen vedoucí dovnitř, ale na zádi nic takového neviděl. Kajuty posádky a strojovna musí být v prostoru podpalubí na zádi, udělal si pro sebe závěr.

Podíval se na hodinky. Pět dvacet pět. Suzin manévry musí každou chvíli začít, pokud se jí to podaří.

Vydal se pomalu přes palubu. Svítílny na lodi vydávaly trochu světla, ale někdo z posádky by se musel podívat dvakrát, než by zjistil, že k nim nepatří. Vytáhl z pouzdra na opasku nůž. Nechtěl střílet, dokud nebude opravdu muset, protože střelba by vzbudila pozdvižení.

Když dosáhl úrovně nástavby, otevřely se dveře a na mokrou palubu dopadl obdélník světla. Uskočil za roh a doslova se připlácí na přední pažení. Slyšel dva hlasy mluvící rusky. Dveře zaklaply a hlasy se vzdalovaly, jak muži odcházeli směrem na záď.

Na závětné straně nástavby Dickstein přešel na levý bok a pokračoval dozadu. Na rohu se zastavil a obezřetně se rozhlédl. Ti dva muži přešli zadní palubu a mluvili s dalším, který byl na zádi. Měl sto chutí vypálit na ně ze samopalu – tři muži byli pravděpodobně pětina nepřátelského týmu – ale rozhodl se raději počkat. Bylo příliš brzo, Suza zatím s ničím nezačala a on neměl ponětí, kde je.

Muži se vrátili pravou stranou a vešli dovnitř. Dickstein došel k zbývajícím mužům na zádi, který měl zřejmě hlídku. Muž na něj promluvil rusky. Dickstein něco nesrozumitelného zahučel, muž odpověděl otázkou. To už mu byl Dickstein na dosah, skočil po něm a prořízl mu hrdlo. Hodil tělo přes palubu a vrátil se stejnou cestou. Dva mrtví a nikdo ještě netuší, že je na palubě. Podíval se znovu na hodinky. Fosforeskující ručičky ukazovaly pět třicet. Byl čas jít dovnitř.

Otevřel dveře, uviděl prázdnou uličku a schůdky vedoucí vzhůru, pravděpodobně na můstek. Vylezl po nich.

Z můstku se ozývaly vzrušené hlasy. Když se vynořil nahore, uviděl tři muže – odhadoval, že to je kapitán, první důstojník a druhý poddůstojník. První důstojník něco křičel do komunikačního potrubí. Odpověď mu byl

podivný hluk. Když Dickstein dosáhl úrovně, z které mohl střílet, kapitán zatáhl za páku a celou loď se rozlehl poplach. Dickstein stiskl spoušť. Hlasitý štěkot kulometu částečně splýval s kvílející sirénou požárního poplachu. Všichni tři zůstali na místě mrtví.

Dickstein spěchal zpátky k žebříku. Poplach znamená, že Suza byla úspěšná. Teď jen musel zůstat naživu, dokud ji nenajde.

Schůdky z můstku vedly na palubu k ústí křižovatky dvou uliček. Postranní, kterou Dickstein použil, a uličky, která vedla po celé délce nástavby. Všude se otevíraly dveře a z místností vybíhali muži. Nevypadalo to, že by z nich byl někdo ozbrojen. Koneckonců šlo o požár, ne o bojovou pohotovost. Dickstein se rozhodl blufovat a střílet, jen když to bude nezbytně nutné. Rychle postupoval druhou uličkou, dělal si cestu mezi motající se posádkou a německy křičel: „Z cesty.“ Civěli na něj, nevěděli kdo to je, ani co tam dělá, až na to, že působil jako autorita a na lodi byl požár. Asi dva na něj promluvili. Ignoroval je. Odněkud zavrčel rozkaz a muži se začali pohybovat s určitým cílem. Dickstein došel na konec uličky a právě se chystal sestoupit po schůdcích dolů, když se v dohledu objevil důstojník, který před chvílí rozkaz vyštěkl. Ukázal na něj a vypálil otázku.

Dickstein zmizel dolů.

Na spodní palubě byla lepší organizace. Muži utíkali jedním směrem, dozadu k zádi, zatímco skupina tří námořníků pod vedením jednoho důstojníka vyndávala protipožární výstroj. A tam, v místě, kde se ulička uvolnila, aby byl volný přístup pro hadice, uviděl Dickstein něco, co ho na moment vyvedlo z rovnováhy. Oči mu zastřela rudá vlna nenávisti.

Suza seděla na podlaze, zády opřená o pažení, a nohy v roztrhaných kalhotách měla natažené před sebou. Dírami viděl její sežehnutou, zčernalou kůži. Slyšel Rostovův hlas, který překřičel i požární alarm. „Co jste řekla Dicksteinovi?“

Dickstein skočil z žebříku na palubu. Do cesty se mu postavil jeden námořník. Nabral ho loktem do obličeje a srazil ho k zemi. Pak se vrhl na Rostova.

I v zuřivém vzteku si uvědomoval, že nemůže na tak malém prostoru použít zbraň, protože Rostov byl Suze moc blízko. A kromě toho, chtěl ho zabít vlastníma rukama.

Chytil Rostova za rameno a škubnul s ním směrem k sobě. „Ty!“ Dickstein ho dobře mířenou ránou trefil do žaludku, až se Rostov ohnul v pase a lapnul po dechu. Jak mu klesala hlava, vytrčil rychle a prudce koleno, takže mu nabral bradu a přerazil čelist. Pak vložil všechnu sílu do kopnutí, které směřoval Rostovovi dozadu na krk. Nakonec ho odhodil na pažení.

Ještě než Rostov dopadl na zem, Dickstein se rychle otočil, klesl na koleno a sundal si kulomet z ramene. Suzu kryl zády a začal střílet na tři námořníky, kteří se v uličce objevili.

Znovu se otočil, zvedl Suzu a přehodil si ji přes rameno. Snažil se nedotknout se její popálené kůže. Ted' měl chvíli na přemýšlení. Oheň byl jednoznačně na zádi, ve směru, kam všichni utíkali. Když půjde dopředu, má šanci, že ho neuvidí.

Proběhl uličkou a vynesl Suzu po žebříku. Podle váhy těla odhadoval, že je pořád při vědomí. Dostal se na úroveň hlavní paluby, našel dveře a vyšel ven.

Na palubě panoval zmatek. Nějaký muž ho v běhu minul.

Utíkal na zád'. Další utíkal opačným směrem. Někdo byl na přídi. Vzadu na zádi ležel někdo na palubě a dva muži se nad ním nakláněli. Asi byl zraněný.

Dickstein si pospíšil k žebříku, po kterém se dostal na palubu. Pomalu si pověsil kulomet přes rameno, na druhém rameni si trochu posunul Suzu a přešel zábradlí.

Než se začal spouštět, rozhlédl se po palubě a zjistil, že ho zaregistrovali.

Jedna věc byla vidět neznámý obličej na palubě lodi, dumat, kdo to je, ale otázky odložit na pozdější dobu, protože je na lodi požár. Druhá věc byla vidět někoho přelézat zábradlí s tělem přes rameno.

Nebyl ještě ani v polovině, když na něj začali střílet.

Kolem hlavy mu zasvištěla kulka. Vzhlédl a uviděl tři muže naklánějící se přes zábradlí. Dva z nich měli pistole. Přidržel se levou rukou na žebříku, pravou rukou chytil svou zbraň, zvedl ji a vystřelil. Bylo to beznadějně gesto, ale alespoň se stáhli.

A on ztratil rovnováhu.

Jak se příd' lodi zhoupala vzhůru, smýkl se doleva, pustil zbraň do moře a pravou rukou chňapl po žebříku. Pravá noha mu sklouzla po příčce a pak, k jeho největší hrůze, mu začala z ramene klouzat Suza.

„Drž se mě,“ zaječel, aniž si byl jistý, jestli je nebo není při vědomí. Cítil, jak mu zaťala prsty do svetru, ale klouzala dál. Strhávala ho ještě víc doleva.

„Ne!“ zakřičel.

Sklouzla úplně a zmizela ve vodě.

Dickstein se otočil, uviděl člun a skočil. Prudkým nárazem dopadl na dno člunu.

Volal do tmy její jméno a pobíhal od jedné strany člunu k druhé. Jeho zoufalství vzrůstalo s každou vteřinou od chvíle, kdy zmizela pod hladinou.

A potom, přes hluk větru, uslyšel výkřik. Otočil se po zvuku a uviděl nad hladinou její hlavu mezi člunem a trupem *Karly*.

Byla mimo jeho dosah.

Znovu vykřikla.

Člun byl ke *Karle* přivázán provazem, jehož delší část se kupila na podlaze člunu. Dickstein provaz nožem odřízl a hodil ho Suze.

Jak se pro něj natahovala, moře se znovu zvedlo a pohltilo ji.

Nahore z paluby *Karly* na něj znovu začali střílet.

Ignoroval je.

Oči měl upřené na moře. Lod' a člun se teď pohybovaly různými směry, takže možnost, že ho trefí, byla relativně malá.

Po pár vteřinách, které mu připadaly jako hodiny, se Suza objevila znovu. Hodil jí provaz. Tentokrát se jí podařilo ho zachytit. Prudce zatáhl a přitahoval si ji blíž a blíž, až se mohl naklonit přes okraj člunu. Bylo to hodně nebezpečné, ale podařilo se mu chytit ji za zápěstí.

Držel ji – a už nikdy ji nepustí.

Vtáhl ji na dno člunu. Seshora se znovu ozvala střelba. Dickstein zařadil rychlost a padl na Suzu, aby ji zakryl svým tělem. Člun se vzdaloval od *Karly*, a nikým neřízen, poskakoval po vlnách jako ztracený surf.

Střelba ustala. Dickstein se ohlédl. *Karlu* nebylo vidět.

Pomalu se obrátil k Suze, plný strachu o její život. Oči měla zavřené. Chytil volant a nastavil přibližný kurs. Pak zavolal vysílačkou *Coparelli*. Zatímco čekal, až se ozvou, nadzvedl Suzu a kolébal ji v náručí.

Vodou se rozlehlo přidušené dunění vzdálené exploze. Mina.

Coparelli odpověděla. „*Karla* hoří,“ řekl Dickstein. „Otočte a přijed'te pro mě. Připravte ošetrovnu – ta dívka je vážně zraněná. Popálená.“ Počkal na potvrzení příjmu a přístroj vypnul. Díval se na Suzinu bezvýraznou tvář. „Neumírej, prosím tě, neumírej,“ šeptal jí.

Otevřela oči a podívala se na něj. Pokoušela se něco říct. Naklonil se k ní. „Jseš to opravdu ty?“ vypravila ze sebe.

„Jsem to já.“

V slabounkém úsměvu nadzvedla koutky úst. „Dokázala jsem to.“

Ozvala se hrozná rána. Oheň zasáhl palivové nádrže *Karly*. Oblohu na vteřinu osvětlila prudká zář a vzduch naplnil drásavý hluk. Přestalo pršet. Hluk utichl a záře zmizela. Spolu s *Karlou*.

„Potopila se,“ řekl Suze. Podíval se na ni. Oči měla už zase zavřené, znovu upadla do bezvědomí, ale pořád se usmívala.

EPILOG

Nat Dickstein odešel z Mossadu a jeho jméno se stalo legendou. Oženil se se Suzou a vzal ji s sebou do kibucu, kde přes den pěstovali hrozny a v noci se milovali. Ve volném čase se věnoval politické kampani za změnu zákonů, aby jeho děti mohly být považovány za Židy. Nebo ještě lépe, aby nebyla vůbec žádná klasifikace.

Zatím děti neměli. Suza byla mladá a on nikam nespěchal. Její popáleniny se nikdy úplně nezhojily. Někdy, když leželi v posteli, říkávala: „Ty moje nohy jsou hrozné.“ A on jí líbal kolena a odpovídal: „Jsou nádherné, zachránily mi život.“

Když začala Yom Kippurská válka a zastihla izraelské ozbrojené síly nepřipravené, byl obviněn Pierre Borg kvůli nekvalitní práci výzvědné služby, takže rezignoval. Pravda byla mnohem komplikovanější. V celé věci měl prsty důstojník ruské tajné služby, David Rostov, staře vyhlížející muž, který neustále nosil krunýř kolem krku. Odjel do Káhiry a začal se zajímat o vyšetřování izraelského agenta Towfika na začátku roku 1968 a o okolnosti jeho smrti. Prošetřil všechny události toho roku a dospěl k závěru, že Kawash je dubl. Místo toho, aby ho nechal pověsit za špionáž, poradil Egyptanům, aby mu dávali falešné informace, které Kawash v dobré víře předával slepě Borgovi.

Výsledkem bylo, že po dobu trvání války převzal Nat Dickstein Borgovo místo. V pondělí 8. října 1973 se účastnil krizového jednání vlády. Po třech dnech války měl Izrael obrovské problémy. Egyptané překročili Suez a zatlčili Izraelce, kteří utrpěli těžké ztráty, zpátky. Na druhé frontě, v Golanské vrchovině, útočili Syřané se stejnými výsledky pro izraelskou stranu. Ani těm nejradikálnějším ministrům se návrh nezamlouval, ale situace byla zoufalá a Američani si s dodávkou zbraní, která mohla situaci zachránit, dávali na čas.

Už to vypadalo, že návrh bude schválen, když Nat Dickstein pronesl svoji jedinou poznámku do diskuse. „Mohli bychom taky Američanům sdělit, že plánujeme shodit ty bomby, řekněme, ve středu – když hned nezačnou s dodávkou zbraní...“

A tak to přesně udělali.

Dodávka zbraní změnila směr útoků a za čas se podobná schůzka konala v Káhiře. Opět se nikomu nechtělo do rozpoutání jaderné války na Středním východě, znovu se politici sešli u kulatého stolu a přesvědčovali jeden druhého, že jiná možnost neexistuje, a znovu byl návrh zastaven neočekávanými okolnostmi.

Tentokrát do hry vstoupila armáda. Věděla o návrhu, který bude předložen ministrům, a začala provádět kontrolu, aby byla v případě kladného závěru připravená. Zjistili, že veškeré plutonium z bomb bylo nahrazeno železnými pilinami. Usoudili, že to mají na svědomí Rusové, protože předali bez objasnění nefungující reaktor v Qattře, těsně před tím, než byli vypovězeni ze země v roce 1972.

Ten večer si jeden z ministrů povídal chvíli se svou manželkou, než usnul v křesle. „A je po všem,“ řekl. „Izrael vyhrál – stoprocentně. Mají bombu a my ne a tahle skutečnost určí budoucí směr vývoje v naší oblasti až do konce století.“

„A co Palestinci?“ zeptala se jeho žena.

Ministr pokrčil rameny a začal si zapalovat pro dnešní den poslední dýmku. „Vzpomínám si, že jsem četl londýnské *Timesy*... to už je asi pět let. Psalo se tam, že armáda Svobodného Walesu dala na policejní stanici v Cardiffu bombu.“

„Wales? Kde je Wales?“

„Víceméně to je součást Anglie.“

„Aha, už si vzpomínám. Mají uhelné doly.“

„Ano. A máš představu, kdy si Anglosasové Velšany podrobili?“

„Ani v nejmenším.“

„Já taky ne, ale určitě před víc než tisíci lety, protože Normani zvítězili nad Anglosasy před devíti sty lety. Vidiš! Tisíc let a oni pořád bojují! Palestinci jsou jako Velšané... Můžou Izrael atakovat tisíc let a pořád budou prohrávat.“

Jeho manželka se na něj podívala. Byli spolu už mnoho let, ale pořád ji dokázal překvapit. Pomyslela si, že podobná slova od něj nikdy neslyšela.

„A ještě ti něco povím,“ pokračoval. „Musí být mír. My nemůžeme vyhrát, takže se musíme dohodnout na míru. Třeba ne hned, třeba až za pět, deset let, ale ten čas přijde. A já budu muset jet do Jeruzaléma a říct ‚už žádnou válku‘. Dokonce z toho můžu mít zásluhy, až se situace trochu uklidní. Ne že bych se chtěl do historie zapsat zrovna takhle, ale není to zase tak špatný způsob. ‚Muž, který Střednímu východu přinesl mír.‘ Co tomu říkáš?“

Vstala a šla k němu. Se slzami v očích ho chytila za ruce. „Poděkovala bych Bohu,“ řekla.

Franz Albrecht Pedler zemřel v roce 1974. Zemřel v pokoji. V jeho životě byly dobré i špatné dny – žil, koneckonců, v nejhorším období historie svého národa – ale přežil a odešel ze života klidně.

Dohadoval se, co se stalo s jeho ztracenou dodávkou uranu. Na začátku roku 1969 obdržela jeho společnost šek na dva milióny dolarů, podepsaný A. Papagopolousem, s poznámkou od Savilské lodní: ‚Za ztracený náklad‘. Vzápětí telefonoval zástupce izraelské armády a přinesl peníze za první dodávku čistících prostředků. Když odcházel, řekl: „Pokud se týče vašeho ztraceného nákladu, ocenili bychom, kdybyste neprováděl žádné pátrání.“

Pedler ho pochopil. „Ale co když se mě budou dotazovat z Euratomu?“

„Řekněte jim pravdu. Náklad se ztratil, a když jste se pokusil zjistit, co se stalo, přišel jste na to, že Savilská lodní byla zrušena.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Přesně tak to Pedler řekl vyšetřovateli, kterého vyslal Euratom. Opakoval mu historku, která byla úplně pravdivá, byť vpravdě nikoliv úplná. Řekl mu: „Předpokládám, že to bude brzo zveřejněno.“

„Pochybuji. Vrhalo by to na nás špatné světlo. Nemyslím, že bychom to zveřejňovali, pokud nezjistíme další informace.“

Nikdy další informace nezjistili, alespoň ne za Pedlerova života.

V Yom Kippuru v roce 1974 se přiblížila Suzina chvíle.

Podle zvyklosti místního kibucu pomáhal při porodu otec. Porodní asistentka jen dohlížela a přispívala radou a povzbuzením.

Dítě bylo malé jako oba rodiče. Jakmile se objevila hlavička, otevřelo pusy a začalo křičet. Dicksteinovi se zamlžily oči. Uchopil dítě za hlavičku, zkontroloval, jestli nemá kolem krku omotanou šňůru, a řekl: „Už to bude, Suzo.“

Suza ještě jednou zatlačila, objevila se ramínka, a pak celé miminko. Dickstein podvázal pupeční šňůru na dvou místech a přestříhl ji. Pak – opět podle místních zvyků – položil dítě matce do náruče.

„Je v pořádku?“ zeptala se.

„Naprosto,“ odpověděla asistentka.

„Co to je?“

„Bože, zapomněl jsem se podívat,“ řekl Dickstein. „... je to kluk.“

Za chvíli se Suza zeptala: „Jak se bude jmenovat? Nathaniel?“

„Chtěl bych, aby se jmenoval Towfik.“

„Towfik? Není to arabské jméno?“

„Ano.“

„A proč? Proč Towfik?“

„No,“ odpověděl, „to je dlouhý příběh.“

POZNÁMKA

Z londýnských novin *Daily Telegraph*, ze 7. května 1977:

IZRAEL PODEZŘELÝ Z ÚNOSU LODI S NÁKLADEM URANU (od Henry Millera, New York)

Existuje domněnka, že Izrael stojí v pozadí zmizení nákladu uranu před devíti lety. Náklad, dopravovaný po moři, byl tak velký, že by postačil k postavení třiceti jaderných bomb.

Oficiální činitelé nazvali celý incident ‚aférou skutečného Jamese Bonda‘. Ačkoli záhadu vyšetřovaly výzvědné služby čtyř zemí, nikdy se nedospělo k závěru, co se skutečně stalo s dvěma sty tunami uranové rudy, které zmizely...

– Citováno se souhlasem The Daily Telegraph, Ltd.

TROJITÝ GAMBIT

**KEN
FOLLETT**

Z anglického originálu Triple
přeložila Irena Rocková.
Obálka Michal Houba.
Grafická úprava Jarmila Sojková.
Vydal Knižní klub, spol. s r. o.,
v Praze roku 1994 jako svou 106. publikaci.
Odpovědný redaktor Richard Podaný.
Technická redaktorka Alena Suchánková.
Sazba Cadis Praha.
Tisk Tlačiarne Banská Bystrica.
Vydání první.